Josip Pečarić: Ante Beljo

Josip Pečarić

ANTE BELJO

Zagreb, 2026.

© Josip Pečarić, 2026.

Dragom prijatelju i suradniku velikom hrvatskom domoljubu Anti Belju u povodu njegovog 80-og rođendana

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

UVOD 11
ODRŽANA KNJIŽEVNO-GLAZBENA MANIFESTACIJA SUSRETI POD HRASTOM 15
ANTE BELJO : »BIT ĆE USTAVNA TUŽBA PROTIV DISKRIMINIRAJUĆIH ODREDABA!« 18
ZA POKOLJA NAD HRVATIMA ČULA SE MOLITVA I „OPROSTI IM, BOŽE, NE ZNAJU ŠTO RADE“ 24

ANTE BELJO U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA 29
BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ZAGREB, 1999. 29
HRVATSKI KONZULAT U KOTORU 29
PORUKA ZNANSTVENOG SKUPA "HRVATI U BOKI KOTORSKOJ": BOKELJSKI HRVATI - "NAJHRVATSKI HRVATI" 31
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ZAGREB, 2001. 35
ZA HRVATSKU HRVATSKU: OD MITA DO ISTINE 35
JEDNO PISMO POTREBNO JAVNE OBJAVE … 38
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002. 40
INTERVJU NA RADIO PROGRAMU ”MATIJA GUBEC” U SIJEČNJU 1993. 40
HRVATSKI NACIONALNI INTERES IZNAD SVEGA 46
O (NE)JEDINSTVU HRVATA U AUSTRALIJI 49
OBRAČUN S "NEPRIJATELJSKOM EMIGRACIJOM" 53
U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE! .56
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004. 64
RAZBIJANJE SRPSKIH TERORISTA NIJE ZLOČINAČKI POTHVAT 64
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005. 67
O MILI BUDAKU, OPET / DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU 67
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005. 80
TKO POMAŽE MESIĆU? 80
NEODRŽANO PREDAVANJE 85
M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006. 93
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA

HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, ZAGREB, 2008. 94
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA 94
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009. 106
TUĐMANOV REFERENDUM 106
HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM 106
PROSVJEDNO PISMO 129
NAJODVRATNIJI LJUDI I NJIHOVI „ŽIVI MRTVACI“ 145
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. 149
PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA 149
OTVORENOPISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI BOŽIDARU ALIĆU 153
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. 160
TREĆA JAVNA SJEDNICA HRVATSKOG NACIONALNOG ETIČKOG SUDIŠTA 160
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016. 168
AKO SVI ŠUTE, NE ĆE SISAČKI BISKUP MSGR. VLADO KOŠIĆ 168
ZDENKO DUKA I „NEUMRLI“ 179
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017. STR. 312. 183
HNES U BILTENU SNS-A 183
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018. 187
ANTE BELJO: PRALJKOVA RAZDJELNICA KOLEKTIVNO SAMOUNIŠTENJE ILI OPSTANAK 187
O SUČELJAVANJU BULAJIĆ VS. PEČARIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 189
ODGOVOR STIJEPU MIJOVIĆU KOČANU 189
MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 192
ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ: HRVATSKA VODI IZDAJNIČKU PROSRPSKU POLITIKU 192
HNES: VELEIZDAJA DRŽAVE NE SMIJE PROLAZITI NEKAŽNJENO .... !196
DUBRAVKO HORVATIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 202
OBRAČUN S "NEPRIJATELJSKOM EMIGRACIJOM" 202
AKADEMIK SLOBODAN NOVAK, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 205
UMRO JE NAJVEĆI MEĐU NAJVEĆIMA – AKADEMIK SLOBODAN NOVAK .205
ŽELJKO OLUJIĆ, ZAGREB, 2022. 207
TUĐMAN 100, 2. 207
VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 212
HRVATSKI RADIO SAT „SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO 212
IX. BOJNA "RAFAEL VITEZ BOBAN", ZAGREB, 2022. 228
JEDAN KOMENTAR TEKSTA „PUTIN, MILOŠEVIĆ I GENOCID“ 228
„JA SAM POBJEDNIK“ / NIKOLA ŠTEDUL, ZAGREB, 2022. 230
OSTVARUJU LI SE ZLOKOBNE ŠTEDULOVE SUMNJE? 230
HRVATSKO ŽRTVOSLOVNO DRUŠTVO ISPRATILO NIKOLU

ŠREDULA 236
INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 242
O PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'BOJNA ČAVOGLAVE' /
THOMPSONOFOBIJA 242
NAŠ DIDA, THOMPSON I MI 251
UNESCO I KOLO SV. TRIPUNA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 262
NAGRADA RADIO DUXU 262
HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI 265
TOMISLAV DRŽIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 268
PRIZNAJTE POBJEDU BRANITELJA NAD FAŠISTIČKIM AGRESORIMA,
2. DIO 268
MOJA ANKICA, ZAGREB, 2023. 274
MOJA ANKICA 2. 274
MOJA ANKICA 3. 289
SANJA I TESA IVA DROBILICE, DRAGOVOLJAC.COM, 2024. 310
'BUJICA' S PUNO IZNENAĐENJA 310
GOVOR POF. DR. SC. DRAGANA PRIMORCA NA DODJELI
PRIZNANJA BRANKU ROGLIĆU 315
HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA –
DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2., ZAGREB, 2024. 319
AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA? – 4. 319
HAJKA NA HAZU / "MOZAK VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA',
ZAGREB, 2024. 322
KOLIKO U RH IMA MOZGOVA VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA?', 2. 322
MOJA ANKICA II., ZAGREB, 2024. 327
HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI 327
ODLAZAK ISTAKNUTOG MISIONARA LJUBE KRASIĆA (ČITLUK,
18. OŽUJKA 1938. – HUMAC, 21. LIPNJA 2020.) 332
JONJIĆA ZA PREDSJEDNIKA RH, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE,
DRAGOVOLJAC.COM., 2024. 340
N. NEKIĆ: SKEJO I GLASNOVIĆ KAO UŽAS 340
DR. SC. ANTE NAZOR, DRAGOVOLJAC.COM., 2025. 345
HRVATSKA POVIJESNA ISTINA I SRPSKE LAŽI 345

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS 352

UVOD

Hrvati Kanade dali su uistinu nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske i njenoj demokratskoj izgradnji. Čak je stvoren mit o "Norvalskoj četvorki"[1] koja je osmislila strategiju uspostave

[1] Rudi Tomić piše:

"Norvalska Hrvatska"

U prvom valu dolaska ljudi iz hrvatske emigracije bili su pojedinci iz kulturnih društava, odnosno politički minimalisti, koji nisu smetali onima oko Predsjednika Tuđmana. Ipak, da kod naroda ne bi izgledalo sumnjivo, organizirano je došla skupina ljudi iz poznatog "ustaškog" Centra u Norvalu (gradiću kraj Toronta), koji su bili predvođeni malim (niskog stasa) fratrom. Da se ne zaboravi, u Norvalu je bio ugošćen dr Franju Tuđman i drugi gosti iz Hrvatske, gdje su "stvoreni temelji" Republike Hrvatske. I nakon 20 godina opstojnosti Republike Hrvatske, još se taj mit o Norvalu pojavljuje u vizijama maloumnih jugo-nostalgičara.

Istini za volju, nekolicina folklor-otporaša iz Norvala, došli su na Prvi Sabor HDZ-a u Zagreb i ostali su s predsjednikom Tuđmanom. Neki su dobili položaje u ministarstvima, u ustanovama za komunikacije i gospodarstvo. Prisjetimo se: tko su ti ljudi (nabrojio sam ih u nekoliko navrata), što su imali u Kanadi, što su sa sobom donijeli, te kako su osobno bili uspješni za vrijeme rata i – s čime raspolažu danas. Na osnovu ovih činjenica možemo ustvrditi, da je mala skupina iz Norvala ostavila loš ugled na hrvatsku političku emigraciju, koja je bila predvodnica u borbi protiv komunizma i jugoslavenstva; ostavila je također crnu mrlju na Hrvate iz Hercegovine, jer su podrijetlom – Hercegovci, a nanijela je trajne posljedice za domovinsku Hrvatsku, koju su opljačkali putem privatizacije.

Među dobrovoljcima iz hrvatske emigracije bilo je mnogo dobrih i sposobnih rodoljuba koji su se hrabro borili diljem Hrvatske, a veliki broj njih je i poginuo u Domovinskom **osloboditeljskom** ratu. Među najistaknutijim bio je "Norvalac" – Gojko Šušak, koji se odazvao pozivu predsjednika Tuđmana.

Dakle, treba iz *norvalske skupine*, odnosno "legendarne četvorke" izdvojiti Gojka Šušaka, osobu najvećeg povjerenja predsjednika Tuđmana; koji je obnašao važne dužnosti, dok konačno nije bio imenovan za ministara obrane Hrvatskih oružanih snaga. Ministar Šušak bio je s bojovnicima na svim bojišnicama; bio je s generalom Antom Gotovinom predvodnik u Bljesku i Oluji. Poslije slavne pobjede Hrvatske vojske, njezin ratni ministar i vojskovođa Gojko Šušak, nakon teške bolesti umro je 3. svibnja 1998. godine u Zagrebu.

Hrvatski Norval ima i povijesni značaj ne samo za Hrvate u Južnom Ontariju, nego za hrvatski narod općenito. "Naime, 22. rujna 1990. oduševljeno je dočekalo prvog hrvatskog predsjednika dr. Franju Tuđmana oko 22.000 tisuće Hrvata. S njim su bili predsjednik Vlade Vlatko Pavletić, predsjednik Sabora Žarko Domijan i cijelo hrvatsko vrhovništvo koje je bilo tom prigodom nazočno na Hrvatskom centru. Mogli bismo reći: prva hrvatska vlada sastala je se i na hrvatskom centru u Norvalu."

(Rudi Tomić: *Glas koji treba čuti*, Hrvatska knjižnica, Ljubuški 2003. str. 118, 119)

neovisne Hrvatske, tj.njih četvorica Gojko Šušak, Ante Beljo, Anton Kikaš i fra Ljubo Krasić su od Tuđmana napravilo ustašu. Jasno je da je onima koji ne vole ni samu pomisao na neovisnu Hrvatsku svaka takva država jedino može biti ustaška, genocidna i sl. Tako su tijekom Domovinskog rata pa sve do danas govorili o Tuđmanovoj ustaškoj državi, hrvatski branitelji su zapravo ustaše itd. Čini mi se da im je pričao u tome kako je "Titov general" postao ustaša bila itekako važna da bi opravdali sebe i to što su podržavali ono Titovo o Savi koja će prije poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti svoju državu-
Sama činjenica da su Norvalsku četvorku izabrali kao "krivce" za Tuđmanovo domoljublje svim hrvatskim domoljubima izaziva veliko poštovanje prema njima. A takvo poštovanje oni su svojim radom doista i zaslužili.
Ova knjiga je posvećena jednom od njih današnjem predsjedniku Hrvatskoga žrtvoslovnog društva Anti Belji.
Ante Beljo rođen je 1946. u Čerinu u općini Čitluk, Hercegovina. Osnovnu je školu pohađao u svojem rodnom mjestu, a gimnaziju u Širokom Brijegu. Studirao je fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Emigrirao je 1967. u Austriju, a 1968. u svibnju odselio se u Kanadu. Ondje je, u glavnom gradu sjevernog Ontarija, Sudburyju, osim svojega redovitog posla, bio aktivnim sudionikom društvenog života Hrvata u Sjevernoj Americi i u kanadskim humanitarnim, prosvjetnim i kulturnim udrugama.
Ante Beljo bio je posebno aktivan u krugovima Amnesty Internationala. On je jedan od osnivača i promicatelja Hrvatsko-kanadskoga folklornog saveza i Hrvatskih izvandomovinskih škola.
Tijekom demokratskih promjena u Hrvatskoj 1989. – 1990., aktivan je član Hrvatske demokratske zajednice, najprije u Kanadi, a potom u predizbornoj utrci na prvim višestranačkim izborima u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini.
Nakon povratka u Hrvatsku, 1990. godine osniva u siječnju 1991. Hrvatski informativni centar, kako u Hrvatskoj tako i diljem svijeta, kao i pripadajući mu Centar za prikupljanje dokumentacije i obradu podataka o Domovinskom ratu. Od 24. rujna 1991. do 31. listopada 1992. bio je pomoćnik ministra informiranja. Obavljao je dužnost ravnatelja Hrvatske matice iseljenika od svibnja 1993. do konca lipnja 2000. godine.
Za zastupnika u Hrvatskome saboru izabran je parlamentarnim izborima 1995. godine i ponovno 2000. godine od birača iz II. izborne jedinice (Hrvati izvan Hrvatske).
Od 2004. godine u potpunosti je angažiran u radu Hrvatskog informativnog centra i širenju istine o Hrvatskoj i hrvatskome narodu.

Aktivnosti u Kanadi
- osnivač Hrvatsko-kanadskog folklornog saveza 1973. godine, a potom sve do 1990. predsjednik ili tajnik Saveza (do povratka u Hrvatsku)
- jedan od suosnivača saveza Hrvatskih izvandomovinskih škola Amerike, Kanade i Australije 1974. godine i njihov tajnik do povratka u Hrvatsku

---

Na livadi, gdje je Tuđman održao predavanje, sada je sagrađena najveća i najljepša, vjerojatno i najskuplja hrvatska katolička crkva u svijetu. Sa dva zvonika visoka 60 metara, plus križ od tri metra, ponosno strči u nebeske visine. Bez sumnje, nema nigdje u svijetu marljivije i darežljivije hrvatske zajednice kao što je Hrvatski centar u Norvalu. Dakle, ne možemo dozvoliti da ratni profiteri iz *norvalske skupine* bace crni veo na rasadnik hrvatstva i kršćanstva, na Hrvatsku zajednicu u Norvalu.
https://www.vecernji.ba/kolumne/moze-li-poput-suska-u-ratu-kanadski-hrvat-u-miru-pokrenuti-oluju-1048033

- suosnivač Hrvatskog povijesnog instituta u Kanadi (The Croatian – Canadian Heritage Institute) 1984. godine
- suosnivač Zaklade za Hrvatske studije na Waterloo sveučilištu u Ontario, Kanadi i tajnik studija do povratka u Hrvatsku (1990.)
- član Uprave kroz dugi niz godina i aktivan suradnik u kanadskim organizacijama Amnesty International, Sudbury Folk Arts Council i Sudbury Regional Multicultural Center
- aktivan član Hrvatske bratske zajednice i suradnik lista „Zajedničar“

- aktivan član kanadskih organizacija HSS-a od 1972. godine i dugogodišnji predsjednik Hrvatskog doma (od 1980. Hrvatskog centra) u Sudburyju
- od 1985. intenzivno surađuje s dr. Franjom Tuđmanom, a od 1989. aktivno uključen u osnivanje ogranaka HDZ-a u Sjevernoj Americi

Aktivnosti u Hrvatskoj

- glavni tajnik HDZ-a od prosinca 1990. do rujna 1991.
- aktivno sudjeluje u osnivanju organizacija HDZ-a u Hrvatskoj i BiH i pripremama višestranačkih izbora
- 1991. godine jedan od osnivača Hrvatskog informativnog centra (HIC) preko kojeg se organizira informiranje Hrvata po svijetu i strane javnosti o agresiji na Hrvatsku i kasnije BiH, i traži pomoć i podršku otporu protiv agresije i priznanju Hrvatske i BiH kao samostalnih država
- osnivanje Foreign Press Bureaua
- nakladnička djelatnost
- elektroničko informiranje – kratkovalni radijski program, satelitski program, internetsko informiranje
- Dokumentacijski centar
- član Upravnog odbora Hrvatskoga kulturnog vijeća i voditelj mnogih projekata
- član Komisije Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije BiH za hrvatski martirologij
- predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva od 2016. godin

Odlikovanja

1992. Spomenica Domovinskog rata
1995. Spomenica domovinske zahvalnosti
1996. Red Ante Starčevića
1998. Red kneza Trpimira
https://www.hkv.hr/o-nama/lanovi/71-ante-beljo.html

Beljo je tražio da počnem i pisati o mojoj Boki ono što sam znao govoriti u javnim nastupima i te tekstove sam objavljivao u tiskovinama HIC-a i Matice hrvatskih iseljenika. Dovoljno je pogledati samo moju knjigu „Borba za Boku kotorsku“ i vidjeti koliko je takvih članaka dano u njoj. Ali on nije stao na tome. Zbog rada na povijesti Bokeljskih Hrvata u HIC je zaposlio i moju suprugu Ankicu, a radno mjesto joj je bilo u Hrvatskom institutu za povijest. To je dogovorio s tadašnjim ravnateljem dr. sc. Mirkom Valentićem. Suradnja s povjesničarima u Institutu, sudjelovanja na znanstvenim skupovima bila je itekako značajna za Ankičin i moj rad. Zapravo možemo slobodno reći kako je uloga dr. Valentiča i Belje velika u nastanku knjiga:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.
A. Pečarić and J. Pečarić, *Strossmayerova oporuka*, HAZU, Zagreb, 2002.
J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.
Naime, poslije objave prve od tih knjiga otišli smo u Australiju gdje su me pozvali sa Sveučilišta u Adelaideu. Ankica je morala dati otkaz uz dogovor da je ponovo zaposle u HIC-u kada se vratimo. Ali tada je došlo do promjene vlasti i povratka projugoslavenske opcije na vlast. Žrtva je bio Beljo koga su na svakakve načine i ucjene uspjeli ukloniti s pozicije ravnatelja Hrvatske matice iseljenika, a uz njega je stradala i Ankica koja se više nije mogla zaposliti.
Međutim ono što smo radili tijekom njenog boravka u Institutu omogućilo je nastanak tih knjiga. Moglo bi se reći i mog boravka jer mi je zbog tog rada dr. Valentić nudio posao u HIC-u. Naravno, ipak sam ja matematičar, ostao sam na Sveučilištu i iz Australije došao na promociju u akademika 2000. god.
Drugim riječima, ne bih pogriješio kada bih u ovoj knjizi stavio mnoge od tih članaka. Međutim, u ovoj knjizi su samo tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje Ante Beljo. Kako je danas Ante Beljo predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva u nastavku dajem jedan njegov intervju dan u tom svojstvu.

ODRŽANA KNJIŽEVNO-GLAZBENA MANIFESTACIJA SUSRETI POD HRASTOM

ČERIN (IKA)

13.09.2020.

U subotu 12. rujna u Čerinu u Bosni i Hercegovini održana je književno-glazbena manifestacija „Susreti pod hrastom“, koja je ove godine posvećena političaru i piscu Anti Belji. Na predstavljanju u Čerinu naglasak je stavljen na njegovo najnovije ostvarenje: „Uz 75. obljetnicu Bleiburške tragedije 1945. – 2020.“.

Manifestaciju zajednički organiziraju Ogranak Matice hrvatske Čitluk, Župa Čerin i Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne, a u okviru tradicionalne manifestacije slavljena je misa te predstavljena najnovija publikacije Ante Belje. Program je započeo misom zahvalnicom, koja je ujedno služena i za zdravlje onih koji su te večeri trebali biti dio manifestacije, ali to nisu mogli iz opravdanih razloga. Misno slavlje predvodio je fra Miljenko Mića Stojić, u suslavlju sa akademikom fra Andrijom Nikićem i ostalim okupljenima koji su došli u Čerin čuti nešto više o Anti Belji i njegovim djelima.
Sve njih na početku drugog dijela programa pozdravili su župnik Župe sv. Stjepana Prvomučenika – Čerin fra Hrvoje Miletić i predsjednik Društva hrvatskih književnika Herceg – Bosne prof. Ivan Sivrić, nakon čega su o Anti Belji, njegovom najnovijem djelu „Uz 75. obljetnicu Bleiburške tragedije 1945. – 2020.“ govorili akademik fra Andrija Nikić, publicist Stanislav Vukorep i književnica Anita Martinac.
Govoreći o Anti Belji predstavljači su istaknuli kao je riječ o velikom domoljubu, političaru i piscu koji je dao veliki osobni doprinos na brojnim poljima djelovanja. Tijekom predstavljanja, istaknute su sve funkcije koje je obnašao sadašnji predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva te je naglašena njegova uloga u društvenom životu, ali i političkom, gdje se ističe suradnja s dr. Franjom Tuđmanom, prvim predsjednikom Republike Hrvatske, koji je Belji dodijelio četiri odlikovanja.
U svom radu, posebno u pisanju i prikupljanju podataka o stradalima, Beljo nije zaboravio svoju rodnu župu Čerin, što je na predstavljanju istaknuo akademik fra Andrija Nikić. Nikić je također dao svoj osvrt na Beljine odabrane radove, nakon čega je zaključio kako je Beljo prikupljajući vjerodostojne podatke potvrdio tezu da Hrvati nisu genocidan narod. Ante je jedan od utemeljitelja Hrvatske, znakovito je poručio Stanislav Vukorep. Anita Martinac, moderatorica programa, između ostalog je kazala: Beljo u svojim knjigama nastoji dokumentirati događaje, također iznosi statistike koje su najokrutniji ali i najizravniji govor, te dati čitatelju da donosi zaključke. Ovakve knjige su konstatacija a ujedno poziv i upozorenje.
Ante Beljo kao autor, suautor i urednik objavio je brojne knjige. Na Čerinu je naglasak stavljen na njegovo najnovije ostvarenje: „Uz 75. obljetnicu Bleiburške tragedije 1945. – 2020.“. Obraćajući se okupljenima Ante Beljo je kazao kako se nakon dugo vremena vratio na mjesto na kojemu je kao osnovnoškolac slušao vjeronauk.

Zapravo prvi put večeras govorim ovdje u svojoj matičnoj župi. Održao sam mnogo izlaganja, mnogo predavanja na različitim kontinentima, ali danas sam ovdje došao na mjesto na kojemu sam počeo, mjesto gdje smo imali vjeronauk… Odavde smo pošli, kazao je Beljo i dodao kako su ga kroz život pratile riječi bake koja je znala kazati kako su mnogi otišli i da se za njih ne zna.
Kako se može ne znati za nekoga. Tragao sam čitavi život da spoznam što dogodilo, nastavio je Beljo te se prisjetio kada je prvi put čuo ispovijesti preživjelih i za ostala događanja vezana za Bleiburg. Ante se također prisjetio kako je to dugo vremena bila tabu tema, kako na našim prostorima, tako i u zapadnim zemljama jer su otvoreno i direktno sudjelovale u tom genocidu nad hrvatskim narodom.

Kako bi publikacija „Uz 75. obljetnicu Bleiburške tragedije 1945. – 2020.“ bila što cjelovitija Beljo je istraživao arhivsku građu i u svoje djelo uvrstio dokumente sa različitih strana.
Ovdje su dokumenti ne samo sa hrvatske strane, posebno sam se angažirao da budu objavljeni dokumenti iz engleskih arhiva i dokumenti sa strane protivnika hrvatskih snaga, kako se ne bi moglo reći da je krivotvorina, poručio je Belje uz zaključak da je bitno da se otkrije istina kako bi se o Bleiburgu prestalo govoriti kao o pronacističkoj i profašističkoj manifestaciji.
Glazbeni doprinos programu ovogodišnjih Susreta pod hrastom dao je Ivan Sušić, gitarist Osnovne glazbene škole Brotnjo, dok su svoje odabrane stihove čitali hercegovački pjesnici. U programu su nastupili: Miljenka Koštro, Srećko Marijanović, Marina Kljajo Radić, fra Miljenko Stojić, Ivan Sivrić, Stanislav Bašić i Anita Martinac, koja je nastupe pjesnika zaključila pjesmom „Činiti više“ posvećenoj Anti Belji.
Prvi Susreti pod hrastom održani su 2005. godine. Ideja vodilja za pokretanje Susreta bila je oživjeti uspomene na pokojnog fra Janka Bubala, koji je pod hrastovima okupljao književnike i intelektualce u dugim razgovorima, a Susreti pod hrastom su iz godine u godinu donosili nove plodove i bili posvećeni drugom odabranom književniku.

https://ika.hkm.hr/novosti/odrzana-knjizevno-glazbena-manifestacija-susreti-pod-hrastom/

ANTE BELJO : »BIT ĆE USTAVNA TUŽBA PROTIV DISKRIMINIRAJUĆIH ODREDABA!«

Intervju **Tomislav Vuković**

Ante Beljo, povratnik iz iseljeništva, bivši saborski zastupnik i dugogodišnji ravnatelj Hrvatske matice iseljenika

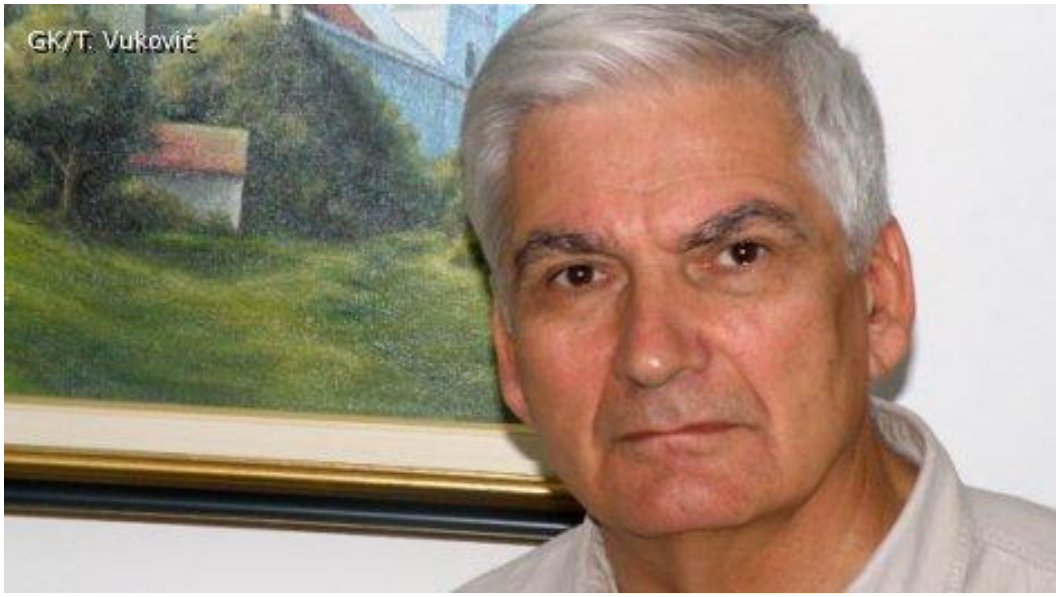

Prijedlog Zakona o odnosima Republike Hrvatske s Hrvatima izvan Hrvatske nedavno je u prvome čitanju prihvaćen na saborskome zasjedanju gotovo jednoglasno, sa samo tri suzdržana glasa. Predlagatelj zakona, vladajuća koalicija, najavljuje donošenje zakona kao prijelomni trenutak u odnosu matične domovine Hrvatske prema Hrvatima izvan Hrvatske, s novim, kvalitetnijim, konkretnijim, sadržajnijim, operativnijim i pogodnijim elementima, što bi svaki iskreni hrvatski rodoljub i domoljub trebao pozdraviti. Međutim, ključna su pitanja: Koliko će donošenje spomenutog zakona doista na »vlastitoj koži«, i to kao željenu blagodat, osjetiti Hrvati diljem svijeta? Što će konkretno to značiti u njihovoj svagdašnjici u dijaspori? Hoće li imati osjećaj da ih je napokon u svoj naručaj s ovakvom vlasti »prigrlila« majčinska Hrvatska, koja će potisnuti osjećaj maćehinske Hrvatske? Koje su to nove odredbe koje će pomoći da se Hrvati izvan Hrvatske prestanu osjećati suvišnim teretom, političkim utegom, nepodnošljivom zaprekom gospodarskog oporavka i slično Republici Hrvatskoj? Jesu li hrvatski političari, i vladajući i oporbeni, doista iskreni u svojim namjerama ili je ponovno riječ o još jednom jeftinom predizbornom triku?

Na ta i slična pitanja potražili smo odgovore kod uglednoga hrvatskog povratnika i bivšeg zastupnika u Hrvatskome saboru Ante Belje. Rođen je 1946. u Velikom Gornjem Ograđeniku u općini Čitluk kod Mostara u rimokatoličkoj župi sv. Stjepana Prvomučenika u Čerinu. Osnovnu je školu završio u Čerinu, gimnaziju na Širokom Brijegu, a studirao je

fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu, nakon čega g. 1967. odlazi u Austriju gdje boravi sve do konačnog povraka u Hrvatsku g. 1990. Istaknuo se u radu i osnivanju brojnih udruga iseljenih Hrvata, ne samo u Kanadi nego i diljem svijeta, a u Hrvatskoj je obnašao niz odgovornih dužnosti, od 1991. do 1992. bio je pomoćnik ministra u Ministarstvu informiranja, od 1993. do 2003. ravnatelj Matice iseljenika, a od 1995. do 2003. u dva mandata i saborski zastupnik na listi HDZ-a za dijasporu. Po isteku zastupničkog mandata aktivno sudjeluje u svim važnijim aktzivnostima u Hrvatskoj, koje su vezane uz širenje istine o novijoj hrvatskoj povijesti i veza iseljene i domovinske Hrvatske i Hravata u BiH te autohtonih hrvatskih manjina u susjednim zemljama.

»Sve spomenuto običan je kozmetički zahvat«

G. Beljo, možete li nam na samome početku ukratko, iako to često i nije baš zahvalno, prokomentirati, onako općenito, Prijedlog Zakona o odnosima Republike Hrvatske prema Hrvatima prema Hrvatima izvan Hrvatske?

BELJO: Nažalost, mislim da je taj prijedlog obično, pučki rečeno, »bacanje prašine u oči« hrvatskoj javnosti u Hrvatskoj i inozemstvu, bez nekakvog konkretnog i, posebice ne, kvalitetnijeg pomaka u odnosu prema Hrvatima izvan Hrvatske, jer on npr. u pravom i pravnom smislu riječi nije zakon koji bi nekoga obvezivao, a što je zapravo bit svakoga zakona, ne mijenja se protuustavna odredba o samo tri zastupnika u Hrvatskome saboru, vezano uz hrvatske državljane koji žive izvan RH, a koji su određeni fiksnom kvotom i sl. On, dakle, u biti nikoga ne obvezuje jer njegove odredbe nemaju uopće zakonsku normu. On je pregršt lijepih želja, nedostižnih i maglovitih ideala, emotivnih poruka upućenih Hrvatima diljem svijeta, bez stvarnih temelja da on zaživi i da se ostvari. Skup je to, dakle, lijepih želja iz Hrvatske za Hrvate najrazličitijih skupina koji žive izvan Hrvatske, po onoj - ostanite tamo gdje jeste, vi ste naši, mi vas volimo...

Nije li, možda, prestroga takva ocjena jer se u prijedlogu zakona ipak predviđa nešto novo, npr. osnivanje Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan RH, Savjeta Vlade RH za Hrvate izvan Hrvatske i »Ureda dobrodošlice«, uvođenje »statusa Hrvata bez hrvatskog državljanstva«, »pogodnosti za Hrvate bez hrvatskog državljanstva i bez spomenutog statusa«, »hrvatske kartice ili CROcard« za povoljniji pristup Hrvatima izvan Hrvatske određenim uslugama, čega dosada nije bilo?

BELJO: Moram vas nadopuniti jer niste spomenuli i inicijativu za proglašenje Dana Hrvata izvan Hrvatske, ali pitam cijelu javnost: Što će »status«, »pogodnosti«, »CROkartica«, »hrvatski dan« »dobrodošlica« i slično promijeniti u potrebnom i primjerenom vrednovanju hrvatskih vlasti svih dijelova hrvatskog naroda izvan Hrvatske koji su, podsjetit ću na samo jedan primjer, »reducirani« od nekadašnjih dvanaest na tri »fikusna« zastupnika u Hrvatskome saboru, u kojem se donose ključne odluke važne i za sve Hrvate u svijetu? To je tek osnovno polazište po kojemu bi hrvatski političari trebali posvjedočiti da stvarno drže do njihova dostojanstva i prava, inače sve je spomenuto običan kozmetički zahvat.
Treba razjasniti o kojim se skupinama Hrvata, koji žive izvan RH, govori. Kada je riječ o zastupljenosti u Hrvatskome saboru, onda je to samo oko 400.000 hrvatskih državljana koji žive izvan Republike Hrvatske, a nikako ne o svim pripadnicima hrvatskog naroda koji

žive u BiH, susjednim zemljama kao tamošnja hrvatska nacionalna manjina, klasičnim iseljenicima iz europskih i prekoocensakih zemalja, kao i onih koji su još uvijek na "privremenom radu", te, svakako, i njihovih potomaka. Prema sada važećim zakonima RH, svi oni iz prve skupine su hrvatski državljani koji imaju svoja prava i dužnosti, jer ne postoje dvije kategorije hrvatskih državljana, što nam najavljeni strategija i zakon sugeriraju, a svi ostali spadaju pod Zakon o strancima, koji ne definira strance prvoga, drugog ili dodatnih redova.

Hoće li stranci odlučivati o hrvatskim problemima?
Bilo bi dobro u kontekstu skorašnjeg ulaska Hrvatske u Europsku Uniju da hrvatskoj javnosti pojasnite upozorenje koje ste izrekli na jednoj tribini o pravu državljana EU-a u izborima za predstavnička tijela jedinica lokalne i područne ili regionalne uprave u Hrvatskoj, jer o tome, čini se, dosada nitko nije javno progovorio.

BELJO: Samo ću kratko ponoviti ono što sam rekao. Danom stjecanja punopravnog članstva Republike Hrvatske u Europskoj Uniji stupaju na snagu pojedine odredbe promjene Ustava, koje su u Hrvatskom saboru usvojene 16. lipnja 2010, temeljem kojih su državljani Republike Hrvatske građani Europske Unije i jamči im se aktivno i pasivno biračko pravo na izborima u Europski parlament i na lokalnim izborima u drugoj državi članici, sukladno propisima te države članice. No, jednako tako i pripadnici drugih država EU-a, koji imaju prebivalište ili privremeni boravak ili neku nekretninu u RH, imaju pravo birati i biti birani u lokalne jedinice vlasti. To bi moglo biti problematično, posebice s motrišta hrvatskih nacionalnih interesa, u malim seoskim i otočkim mjestima i sredinama u kojima će stranci zbog materijalnih mogućnosti ili posjedovanja nekretnina činiti većinu ili će ponuditi raznovrsne pogodnosti domaćim mještanima za njima dan glas, što i nije neka velika novost u nekim dijelovima svijeta. No, pučki rečeno, tada će stranci odlučivati o hrvatskim životnim problemima jer će imati pravo biranja na lokalnim izborima, što Hrvati iz tih mjesta iseljeni i bez hrvatskoga državljanstva nemaju. Ovdje bih želio napomenuti da Hrvati po svijetu trebaju čim prije srediti zemljišne i katastarske papire kako se ne bi dogodilo da pri ulasku Hrvatske u EU i primjeni europskih zakona ne završe na akcijskoj rasprodaji prema zakonu o porezu na nekretnine
.

Postupna redukcija od 12 na 3 zastupnika

Ne zamjerite, ali kao da ste posebno ogorčeni na sve dosadašnje izmjene ustavnog zakona po kojemu je broj zastupnika iz dijaspore spao na tri. Možete nam u kratkim crtama prikazati taj proces i zašto je, po Vašem mišljenu, upravo to »lakmus-papir« u odnosima prema Hrvatima izvan Hrvatske?

BELJO: Hvala na pitanju, i rado ću odgovoriti. Najprije treba spomenuti da je hrvatskih državljana izvan Republike Hrvatske s pravom glasa za izbore 1999. i 2003. bilo oko 386.000 ili 10% ukupnog hrvatskog biračkog tijela. Na tim izborima, a i kasnije, bilo je potrebno za jedno zastupničko mjesto u Saboru RH oko 23.000 glasova, što je u odnosu na 144 zastupnička mjesta u 10 izbornih jedinica iznosilo 12 potencijalnih saborskih mjesta. Treba reći, ako se govori o fiksnoj kvoti, onda se uvijek mora računati s najvećim mogućim brojem birača s pravom glasa, a ne onih koji iziđu na izbore.

Dakle, na izborima tih godina primjenjivan je mješoviti izborni sustav, što konkretno znači da je, kako sam već spomenuo, bilo deset izbornih jedinica u kojima je birano po 14 zastupnika, i dvije posebne izborne jedinice: 11. izborna jedinica u kojoj je birano 12 zastupnika, fiksnom kvotom 6 iz BiH-a i 6 iz ostalih zemalja, te 12. izborna jedinica u kojoj su manjine birale ukupno 8 zastupnika fiksnom kvotom.
Od izbora g. 1999. preko onih iz g. 2003. i g. 2007. glasovanje hrvatskih državljana s prebivalištem izvan RH nastojalo se na sve moguće načine onemogućiti, i to: nemogućnošću većeg broja potencijalnih birača da sudjeluju u izborima, jer se uopće više ništa ne čini da se hrvatskim biračima udaljenim stotinama kilometara od službeno određenih biračkih mjesta, npr. Hrvatima u Australiji od veleposlanstva RH u Canberri, generalnim konzulatima u Melbournu, Sydneyu i Perthu, iziđe ususret. Umjesto toga, kao da ih se želi spriječiti da ostvare svoje temeljno ustavno pravo - da iziđu na izbore. Kada je riječ o Hrvatima u BiH-u, njih se nastojalo odvratiti od izlaska na izbore ograničenošću prostora u pojedinim konzulatima i veleposlanstvima, te nedovoljnim brojem osoblja koje treba obavljati činovnički dio posla na biračkim mjestima. Nije zanemariva ni činjenica da se onemogućavalo brojnim Hrvatima izvan Hrvatske da dobiju hrvatsko državljanstvo i tako ostvare biračko pravo, pa se tek sada nakon dvadeset godina samostalnosti hrvatske države u predloženom Prijedlogu zakona o odnosu RH prema Hrvatima izvan Hrvatske u čl. 36. predlaže: »Sukladno Zakonu o hrvatskom državljanstvu, ubrzat će se i olakšati primitak u hrvatsko državljanstvo Hrvatima izvan Republike Hrvatske...« Pa, to je, svatko će se razuman složiti, više nego žalosno!
Slijede potom izbori g. 2003. u kojima je ostalo sve isto kao u prethodnom slučaju u 10 izbornih jedinica kao i u 12-oj, ali je u 11. izbornoj jedinici nefiksnom kvotom birano 5 zastupnika, i to 4 iz BiH-a i 1 iz ostalih zemalja. Na kraju dolaze zadnji izbori koji su održani 2007. kada je u 11. izbornoj jedinici nefiksnom kvotom birano 5 zastupnika, koji su svi iz BiH-a.
No, toj postupnoj redukciji saborskih zastupnika biranih od Hrvata izvan Hrvatske još nije kraj jer je Hrvatska vlada sa sjednice 9. prosinca 2010. Saboru uputila prijedlog izmjena Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski sabor, u kojima je između ostaloga riječ i o izboru zastupnika koje biraju hrvatski državljani bez prebivališta u Hrvatskoj. Vladine predložene izmjene doslovce su glasile: »Hrvatski će državljani bez prebivališta u Hrvatskoj birati tri zastupnika na temelju kandidacijskih lista u posebnoj izbornoj jedinici, a birat će u sjedištima diplomatsko-konzularnih predstavništava u stranoj državi.«
Osobno mislim da je takvo »vježbanje strogoće« hrvatskih vlasti nad Hrvatima izvan Hrvatske ne samo protiv hrvatskih nacionalnih interesa nego je i protuustavno, pa će biti pokrenuta ustavna tužba protiv takve odluke jer je ona, po mnogočemu, protuustavna. Malo sam, možda, otišao u širinu, ali taj povijesni presjek treba imati u vidu kada se procjenjuje sadašnja najavljena nova Strategije Republike Hrvatske prema Hrvatima izvan Hrvatske, te uspostava novoga zakonodavnog institucionalnog okvira za njezinu provedbu, tj. donošenje zakona.

Nemoralni sporazum sadašnjeg HDZ-a i SDP-a

Možete li javnosti otkriti na kojim će se pravnim i zakonskim uporištima temeljiti tužba?

BELJO: Ključno je pitanje: Kako će se moći održati one točke Ustava koje kažu da je RH

demokratske država, da vlast proizlazi iz naroda i pripada narodu kao zajednici slobodnih i ravnopravnih državljana, da narod ostvaruje vlast izborom svojih predstavnika i neposrednim odlučivanjem, a ne nedemokratskim i nemoralnim stranačkim dogovorima, kao što je to bio HDZ-SDP-ovski sporazum o promjeni Ustava RH koji je usvojenim u Hrvatskome saboru 16. lipnja 2010? Umjesto dotad primjenjivane »nefiksne kvote«, po kojoj je broj zastupnika u 11. izbornoj jedinici, koje su birali Hrvati izvan Hrvatske, ovisio o broju birača koji su izišli na izbore, sada su im zajamčena tri zastupnička mjesta u Saboru, bez obzira na odaziv birača! Dakle, poruka hrvatskim državljanima u svijetu je jasna i, najblaže rečeno, diskriminirajuća i ponižavajuća: svejedno je koliko će vas izići na izbore, 200.000, 20.000, 2.000, 200 ili samo 20, i tako ćete imati tri zastupnika u Hrvatskome saboru. Ne znam da postoji i u jednoj iseljeničkoj zemlji na svijetu takav neprimjeren odnos matične države prema vlastitim pripadnicima svoga naroda koji živi izvan granica. Tko u tome može iščitati barem mrvicu želje da se oni potaknu i stimuliraju na izlazak na izbore i tako ostvare svoje ustavno pravo?

Potrebno je također istaknuti da hrvatske vlasti od 2000. do danas baš ništa, očito svjesno i namjerno, nisu poduzele da se omogući i organizira biranje izvan Hrvatske i »na koji drugi način usklađen zakonom«, kako to doslovce sadrži članak ustavnog zakona: »U izborima za Hrvatski sabor i predsjednika Republike ostvarivanje biračkog prava Republika Hrvatska osigurava i svojim državljanima koji se u doba izbora zateknu izvan njezinih granica tako da mogu glasovati i u državama u kojima se nalaze« ili, ovaj je dio posebice važan, »na koji drugi način usklađen zakonom«. Konkretno, zašto je dokinuto glasovanje u hrvatskim udrugama, katoličkim župama i misijama i slično udaljenima od diplomatsko-konzularnih predstavništava? Ili smo još uvijek zarobljenici jugoslavensko-komunističkog mentaliteta s »neprijateljskom hrvatskom emigracijom«? Osim toga, hrvatska javnost već je dugo uskraćena za odgovor na pitanje: Što se dogodilo s toliko obećanim dopisnim glasovanjem?

Temeljem brojnih spomenutih činjenica »na terenu« pod ozbiljnim je upitnikom provedba čl. 10. Ustava: »Republika Hrvatska štiti prava i interese svojih državljana koji žive i borave u inozemstvu i promiče njihove veze s domovinom. Dijelovima hrvatskoga naroda u drugim državama jamči se osobita skrb i zaštita Republike Hrvatske.«

Na kraju, tužba je utemeljena i na samome Hrvatskom ustavu koji u čl. 141. donosi: »Međunarodni ugovori koji su sklopljeni i potvrđeni u skladu s Ustavom i objavljeni, a koji su na snazi, čine dio unutarnjeg pravnog poretka Republike Hrvatske, a po pravnoj su snazi iznad zakona.« Time je RH kao suverena država prihvatila načelo da ostvarivanje ljudskih prava, a tako posebno i nacionalnih prava i zaštita manjina nije više samo unutarnja stvar Republike Hrvatske, nego i zajednička stvar međunarodne zajednice. To nije ograničenje suvereniteta, kako bi netko u prvi tren mogao pomisliti, nego je to prihvaćanje onih pravila koji vrijede u demokratskome svijetu čijim je ravnopravni član i Republika Hrvatska.

»Mediji bez osjećaja za hrvatske nacionalne interese«

Svjesni ste toga da mediji u Hrvatskoj nimalo neće biti skloni protivljenju hrvatskim vlastima oko smanjenja prava Hrvatima izvan Hrvatske?

BELJO: Ma, potpuno sam svjestan toga i, hvala Bogu, imam već nekog iskustva s njima. Naveo bih samo u tom smislu primjer »Večernjeg lista« od 26. svibnja 2010, str. 7, pod

naslovom: »Tri fiksna zastupnika mogu biti puno bolji od 12 fikusnih«, u kojima se na nedoličan i uvredljiv način pisalo o radu zastupnika iz 11. izborne jedinice u Hrvatskome saboru. Morao sam reagirati i istaknuti nekoliko temeljnih činjenica, kao npr. da su oni zastupali Hrvate iz čitavog svijeta koji imaju hrvatsko državljanstvo, a ne samo Hrvate u BiH-u, što se u hrvatskoj javnosti predstavljalo kao najveći problem, dakle, njih ukupno više od 380.000 ili oko 10% cjelokupnog biračkog tijela. Pojasnio sam kako nije riječ o izboru zastupnika od strane oko 4 milijuna Hrvata i njihovih potomaka koji danas žive u više od 50 država, nego isključivo o hrvatskim državljanima koji imaju prebivalište izvan RH i imaju ustavno pravo kako i svaki drugi hrvatski državljani. A dogovor Kosor (HDZ) i Milanovića (SDP) o tri zastupnika fiksnom kvotom za hrvatske državljane izvan Hrvatske, koji su mediji u službi inozemnih gospodara i senzacija, bez ikakvog osjećaja za hrvatske nacionalne interese, pohvalili kao »uspješan civilizacijski iskorak prema preporuci Vesne Pusić«, pravi je apsurd. Njime se vrijeđaju ne samo svi oni koji su dosada bili izabrani zastupnici u Saboru iz 11. izborne jedinice, nego i oni koji su svoje glasove davali tim zastupnicima.

http://www.glas-koncila.hr/index.php?option=com_php&Itemid=41&news_ID=19102&cactime=1316901660

Tiskano izdanje Glasa Koncila
Glas Koncila 39 (1944) | 25.9.2011.

https://www.lijepanasadomovinahrvatska.com/index.php/103-uncategorised/3872-ante-beljo-rbit-e-ustavna-tuba-protiv-diskriminirajuih-odredabal

ANTE BELJO, PREDSJEDNIK HRVATSKOG ŽRTVOSLOVNOG DRUŠTVA

ZA POKOLJA NAD HRVATIMA ČULA SE MOLITVA I „OPROSTI IM, BOŽE, NE ZNAJU ŠTO RADE“

Sarajevo, 08. Svibanj 2018.

Od propasti komunističkog režima Bleiburg je postao javni sinonim za stradanja Hrvata nakon Drugog svjetskog rata. Rijeke vjernika se sredinom svibnja svake godine sliju na Blajburško polje u Austriji kako bi odali počast hrvatskim žrtvama. Jedan od onih koji neumorno istražuje i promovira istinu o stradalima je Ante Beljo...

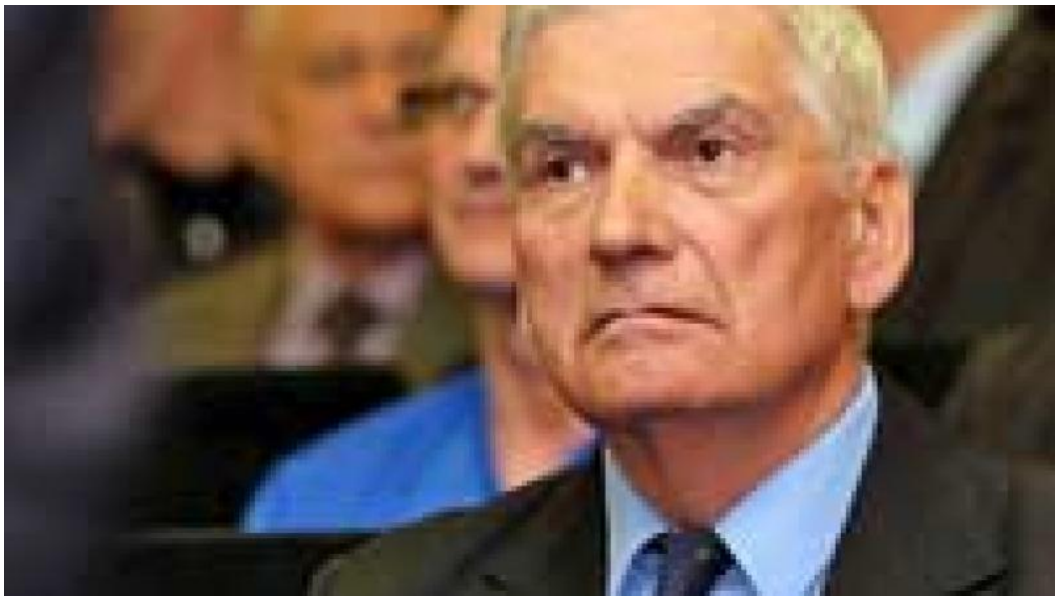

Ante Beljo

Beljo je rođen u Čerinu u Hercegovini 1946. Studirao je fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Emigrirao je 1967. u Austriju. Sljedeće godine odselio je u Kanadu gdje je bio aktivnim sudionikom društvenog života Hrvata u Sjevernoj Americi i u kanadskim humanitarnim, prosvjetnim i kulturnim udrugama. Nakon povratka u Hrvatsku, 1990. osnovao je *Hrvatski informativni centar*, kako u Hrvatskoj tako i diljem svijeta, kao i pripadajući mu Centar za prikupljanje dokumentacije i obradu podataka o Domovinskom ratu. U dva mandata bio je izabran za zastupnika Hrvatskog sabora. Od 2004. u potpunosti je angažiran u radu Hrvatskog informativnog centra i širenju istine o Hrvatskoj i hrvatskome narodu. Također je predsjednik *Hrvatskog žrtvoslovnog društva*...

Poštovani, recite nam na početku što je to Blajburška tragedija?

Pod pojmom Bleiburga podrazumijevamo najveće, najdramatičnije stradanje i uništenje hrvatskoga naroda u njegovoj povijesti. Stradanje je bilo na razini onoga na Krbavskom polju iz 1493. svakako u odnosu stradalih prema broju pučanstva iz tog vremena, i u povijesnom značenju koje je Krbavska bitka imala za hrvatski narod.

Bleiburg danas predstavlja simboliku ukupnih stradanja hrvatskoga naroda; ne samo pokolja vojnika i civila na Blajburškom polju, nego na križnim putovima, marševima smrti kroz čitavu Jugoslaviju, simboliku zarobljeničkih logora, jama i masovnih grobnica raznih vrsta diljem bivše Jugoslavije.

Blajburška tragedija kao pojam dobila je ime po malom mjestu Bleiburgu u Koruškoj, u jugoistočnom dijelu Austrije, u kojem su vođene završne operacije Drugog svjetskoga rata u Europi te su se na tom području početkom svibnja 1945. našli pripadnici svih ratujućih snaga. U to je vrijeme na Blajburško polje pristiglo s područja tadašnje NDH i susjedstva oko 200 000 vojnika i 500 000 civila, kako to stoji u Dnevnom izvješću britanskog 5. korpusa za nadnevak 14. i 15. svibnja 1945. Povlačili su se pred najezdom jugokomunističkih **Titovih** partizanskih snaga u namjeri da se predaju zapadnim saveznicima i stave pod njihovu zaštitu. Umjesto zaštite, vojske su bile razoružane i na prijevaru predane Titovim partizanima, zajedno s pučanstvom koje se povlačilo prema sjeverozapadu s juga, sve od Dubrovnika preko čitave BiH, a s istoka od rumunjske granice.

Pregovori o predaji Hrvatskih oružanih snaga i predstavnika 5. korpusa britanske 8. armije **Patricka Scotta** vodili su se 15. svibnja 1945. poslije 12 sati u dvorcu Thurn-Valsassina pokraj Bleiburga – predaja od britanske strane nije prihvaćena. Drugi dio sastanka P. Scott je održao s partizanskim predstavnicima (**Milan Basta** i **Ivan Kovačić**). Treći dio sastanka imao je s predstavnicima Hrvatskih oružanih snaga i s partizanskim predstavnicima zajedno. U pregovorima su s hrvatske strane sudjelovali generali **Ivan Herenčić** i **Vjekoslav Servatzy** te pukovnik **Danijel Crljen**. Zaključno, Hrvatske oružane snage bile su prisiljene predati oružje i svi su (vojnici i civili) bili izručeni partizanima, osim maloga broja onih koji su se već otprije našli u savezničkim izbjegličkim logorima.

Zbog svega navedenoga što se 14. i 15. svibnja događalo u Bleiburgu i okolici, kao i svega onoga što je uslijedilo poslije toga, sve je nazvano zajedničkim imenom – Blajburška tragedija.

U javnosti su se pojavile informacije kako će Austrija i biskupija Klagenfurt-Gurk „zabraniti“ manifestacije pa i samu sv. misu na Blajburškom polju. Kako to komentirate?

Ne mogu komentirati što će učiniti Austrija ili neka austrijska biskupija u vezi s obilježavanjem Blajburške tragedije, no uvjeren sam da svi ti pritisci na austrijsku stranu, civilnu i crkvenu, dolaze iz Hrvatske.

Znamo da je u ovoj godini u Hrvatskoj na određeni način rehabilitiran bivši jugoslavenski komunistički poredak, njegovi zločini i simboli.

Što je Bleiburg za Hrvate u BiH i Hrvatskoj, a što za Hrvate u iseljeništvu? Postoje li različite percepcije toga velikoga zločina?

Razlika u odnosu prema Bleiburgu među Hrvatima u iseljeništvu i onima u domovini svodi se uglavnom samo na količinu spoznaja o tim događajima. U domovini je ta tema bila veliki tabu. Svaka riječ o tome mogla je završiti dugogodišnjim zatvorom pa se ta psihoza straha kod naroda osjeća i danas.

Druga razlika je u tome što su se te stare strukture jugo-sustava još duboko zadržale u svim porama domovinskoga društva i na sve moguće načine žele održati svoje stare pozicije u društvu, kao i nametnute komplekse krivnje hrvatskom narodu u cjelini.

Ne mislim da postoje različite percepcije među onima koji jednako promišljaju zločin. Zločin je zločin i na njega će jednako gledati i Hrvat u Hrvatskoj, i Hrvat u BiH, i Hrvat u iseljeništvu. Međutim, postoje oni koji ne žele prihvatiti da se ondje dogodio stravičan i monstruozan zločin. Djeca i unuci nalogodavaca i izvršitelja zločina ne mogu prihvatiti da je riječ o zločinu jer bi time među zločince svrstali svoje očeve i djedove. Zato im je lakše govoriti o „zasluženoj kazni“, umanjivati broj žrtava, iskrivljivati informacije o kojim je žrtvama riječ kao i zaustavljati sva istraživanja proglašavajući ih „revizionizmom“, koji je u njihovoj interpretaciji samo negativan pojam.

Koji je, prema Vašem mišljenju, glavni motiv za masakr Hrvata u Blajburškoj tragediji i može li se kazati tko je zapravo odgovoran za nju?

Glavni motiv za masakr Hrvata bio je zatiranje jedne nacije, uništenje naroda zbog toga što je taj narod pokušao obnoviti svoju staru državnost. Kako drukčije tumačiti činjenicu da su, nakon okončanja ratnih sukoba, dakle, suprotno svim pravilima ratovanja, ubijene tisuće i tisuće vojnika i civila – staraca, žena i djece.

Bivši jugoslavenski komunistički pokret odlučio se na fizičku eliminaciju svih onih koji bi u budućnosti mogli biti prepreka obnovi Jugoslavije i uspostavi komunizma u njoj. Srpske monarhističke četničke snage nastojale su svakako obnoviti Jugoslaviju sa starim poretkom uz pomoć zapadnih saveznika, što je onda rezultiralo masovnim uništenjem hrvatskoga naroda i genocida nad njim.

Kada ste, gdje i od koga prvi put čuli za Bleiburg s obzirom na to da se nije o tome smjelo pričati niti čitati?

Već u pedesetim godinama prošloga stoljeća, kao dijete od 7-8 godina, čuo sam u obitelji i u zaseoku kako govore o „mnogima za koje se ne zna“ pa je to već u ono vrijeme za mene postalo prvorazredna tema, jer me zanimalo o kojim se to ljudima radi i što im se dogodilo. Prve informacije o događajima iz svibnja 1945. i kolonama smrti dobio sam 1966. u Beču od sada pokojnog **Veselka Bagarića**, rodom iz Mesihovine kod Tomislavgrada.

Kad mi je ispričao svoje doživljaje, rekao mi je da o tome nikad prije nikomu nije rekao ni riječ jer mu je rečeno prije nego što je otpušten s robije da o onomu što je proživio ne smije nikomu govoriti jer ga u suprotnom to može koštati života.

Jeste li razgovarali s preživjelima? Koje je najpotresnije svjedočenje koje ste čuli među onima koji su se spasili?

Postoje mnoga svjedočanstva i sva su potresna na svoj način, kako onih koji su zločine činili, tako i onih koji su tim zločinima bili svjedoci i koji su samo Božjom providnošću uspjeli preživjeti i spasiti se. Zbog prostora ovdje ću navesti samo jedno svjedočanstvo Slovenca **Milana Zajeca** iz Clevelanda o strijeljanju u Kočevju.

Prilikom strijeljanja pred jamom metak ga nije pogodio, ali je povučen u jamu zajedno s ostalima jer su svi bili međusobno povezani žicom. Svjedočanstvo je objavljeno 1975. u slovenskim novinama *Ameriška domovina* i u srpskom listu *Iskra* iz Münchena, a usmeno je svjedočio na simpoziju o Bleiburgu u Zagrebu 1995. i u jednoj emisiji HTV-a iz toga vremena: „…Ja sam želio vidjeti svoju braću i ugledao sam ih. Blizanci **Tone** i **Nace** bili su vezani zajedno, a **Stane** je bio vezan s **Križnikom Lojzetom**, rodom iz Kostajnice. Mene su braća također ugledala jer sam se popeo u kamionu koliko god sam više mogao. Njih su natovarili na četvrti kamion. S osmijehom su mi kazali sve što su htjeli: da budem miran jer ćemo se vidjeti na drugom svijetu, gdje će biti bolje… Brata Jožeta nisam vidio. Bio je u grupi za nama i u Kočevskom Rogu pao je u istu jamu kao braća i ja – mi prije podne, a on popodne. Dana 2. lipnja 1945… Oko 30 m pred jamom odvezali su nas i svaki je od nas morao brzo skinuti odijelo… Kad smo već bili potpuno goli, opet su nam zavezali ruke na leđa. Zatim su nam partizani noževima i batinama pokazivali put ka grobu… U jami nas je ostalo 18 živih. Ležali smo u sporednom rovu, svi na okupu jer nam je bilo hladno, zubi su nam cvokotali, premda je bio lipanj. Bili smo bez odjeće, žedni i gladni… Bilo je među nama vojnih svećenika koji su pjevali pogrebne pjesme i molitve tako da je bilo stravično slušati te glasove na slovenskom i latinskom jeziku. Mnogi od onih koji su umirali, molili su na sav glas: 'Oprosti im, Bože, jer ne znaju što rade!' Nijedna psovka nije se čula u jami… Zapomaganje umirućih bilo je neopisivo…

5. lipnja nastala je izvan jame tišina. Nas petorica koji smo bili lakše ranjeni i koji smo mogli hodati čekali smo trenutak kad bismo mogli izići iz jame… Nekomu između nas uspjelo je doći do ruba, ali su ga zgrabila tri partizana… Poslije 10 minuta bez pucnja je pao u jamu mrtav. Zaklali su ga. Tako smo ostali nas četvorica koji smo mogli hodati…

Dan je protekao u čekanju da bismo se spasili iz jame. Žeđ smo gasili tako što smo lizali stalagmite, a usta smo vlažili našom vlastitom mokraćom. Glad smo utolili s malo mesa od mrtvih domobrana…“

Kako vrijeme utječe na sjećanje na Blajburšku tragediju? Što možemo očekivati u budućnosti?

Pitanje genocidnih razmjera stradanja hrvatskoga naroda u Drugom svjetskom ratu i poraću od strane sva tri velika svjetska totalitarizma XX. stoljeća, fašizma, nacizma i komunizma,

već je postalo sastavnicom hrvatske nacionalne memorije i što vrijeme dalje prolazi i nove spoznaje o stradanju izlaze na vidjelo, time se njihova upečatljivost i vjerodostojnost uvećava.

Činjenica je da još uvijek, poslije 73 godine, arhivska građa o tim događanjima s kraja 1945. u britanskim arhivima nije otvorena, unatoč prihvaćenoj praksi u svijetu da se to učini 30 godina poslije određenih događanja. Činjenica je također da je u današnjoj ujedinjenoj Europi 9. svibnja 1945. (dan kapitulacije nacističke Njemačke) proglašen kao Dan Europe, što kod svih istočnoeuropskih naroda izaziva nelagodu, jer su oni poslije pobjede nad nacizmom potpali pod isti, ili još gori komunistički totalitarizam.

Njihova stajališta su da zapadnoeuropski narodi imaju razloga za slavlje, a istočnoeuropski narodi im mogu samo čestitati jer je kod njih demokracija pobijedila totalitarizam, što se nije dogodilo u istočnoeuropskim zemljama sve do propasti komunizma u devedesetim godinama prošloga stoljeća.

Za nas Hrvate to je vrijeme predstavljalo prisilno uključivanje u novu komunističku jugoslavensku državu koja je sadržavala sva najcrnja obilježja antihrvatske tvorevine i totalitarističkoga komunističkoga sustava vladavine.

Nastavak pročitajte u tiskanom izdanju

Razgovarao: Željko Ivković
Katolički tjednik

http://www.ktabkbih.net/hr/intervju/ante-beljo-predsjednik-hrvatskog-zrtvoslovnog-drustva/76604

ANTE BELJO U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ZAGREB, 1999.

HRVATSKI KONZULAT U KOTORU

Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 192
Večernji list (inozemno izdanje), 2. ožujka 1998.

Bokeljski Hrvati proslavili su i ove godine blagdan sv. Tripuna, zaštitnika grada Kotora i cijele Boke kotorske. S promjenama u Crnoj Gori pušu i za tamošnje Hrvate drukčiji vjetrovi. Prošle godine hrvatskim biskupima nije bio dopušten ulazak u Boku, a ove godine jest. I ne samo to: skupina Hrvata iz Boke prvi je put, nakon početka Domovinskog rata, došla u Dubrovnik na proslavu sv. Vlaha koji, možda i kao simbol jedinstva ovih dvaju hrvatskih gradova, pada na isti dani - 3. veljače. Iz domovine je u Boku s biskupima otišla i delegacija Hrvatske matice iseljenika na čelu s ravnateljem Matice saborskim zastupnikom Antom Beljom.

Nezaobilazna Bokeljska mornarica

U Hrvatskoj su svete mise u povodu sv. Tripuna održane u svim mjestima u kojima djeluje Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica 809", dakle u Dubrovniku, Splitu, Rijeci, Puli i Zagrebu. Glavnu organizaciju proslave sv. Tripuna Mornarica preuzima od polovice XVI. stoljeća. Dva su bitna razloga dovela do toga. Prvi: Mornarica je bila ekonomski snažna organizacija, koja je bitno doprinosila blagostanju cijelog grada; drugi: održavanje reda jer je Mornarica bila legalno naoružana. Glavni elementi sudjelovanja Mornarice u proslavi su: autonomni izbor časništva 13. siječnja, najavljivanje glavne svečanosti od strane "malog admirala" (lode) 27. siječnja, trodnevno preuzimanje izvršne vlasti u gradu 1. veljače (grb, barjaci, ključevi grada i zatvora), pravo davanja azila i pravo predlaganja pomilovanja tijekom tri dana prije i poslije Tripundana i igranje Kola sv. Tripuna, 3. veljače.

Naravno, tijekom druge, komunističke Jugoslavije, mnogo toga se promijenilo. Najpogubnije je bilo to što je bio izvršen memoricid nad Hrvatima uopće, a pogotovo kada je riječ o bokeljskim Hrvatima. Zato je Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica 809" imala zadaću da ih vrati u svijest i savjest hrvatskih ljudi i hrvatske države. Ne bez uspjeha.

Bučna reakcija Beograda

Nedavno je potpredsjednik Hrvatske vlade i Ministar vanjskih poslova Mate Granić primio predstavnike društava Hrvata iz Boke koje djeluju u Hrvatskoj te im priopćio kako će Hrvatska uskoro otvoriti konzulat u Kotoru. Treba li spomenuti kako Hrvati bolju vijest nisu mogli ni zamisliti? Hrvatski barjak na hrvatskom konzulatu u Kotoru! Tom prigodom je razgovarano i o otvaranju graničnog prijelaza između Hrvatske i Crne Gore, kao i o gradnji pastoralnog centra u Tivtu - gradu u kome i danas, poslije svojevrsnog etničkog čišćenja Hrvata iz Boke tijekom postojanja sve tri Jugoslavije, ima najviše Hrvata. Reakcije u SRJ nisu izostale. Vijest o toj posjeti prenjeli su svi mediji. Iz Podgorice je upućen

zahtjev u Beograd za otvaranje graničnog prijelaza na Debelom brijegu.

Naravno, Bokelji koji danas žive u Hrvatskoj prilagodili su svoje običaje toj činjenici. Tako mali admiral izgovara lode dva puta: i u crkvi, prilikom samog blagdana i na Bokeljskoj večeri koja se organizira poslije samog blagdana. Ove godine je to bilo u zagrebačkom hotelu "Sheraton" 21. veljače. Izaslanik Predsjednika Republike viceadmiral Davorin Kaić tom je prigodom istakao zasluge Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809" za donošenje odluke o osnivanju hrvatskog konzulata u Kotoru. Na Bokeljskoj večeri igra se i kolo sv. Tripuna, tj. kolo Bokeljske mornarice.

Prije toga, 7. veljače, proglašen je ovogodišnji dobitnik nagrade "Ružica pl. Orešković" koju Bratovština već drugu godinu, dodjeljuje u suradnji s pjesničkom zajednicom "Jutro poezije". Nagrada je to za prvu knjigu poezije mladom pjesniku. Ovogodišnja dobitnica Sandra Holetić ("Ona") i prošlogodišnji dobitnik Dragutin Cvijanović ("Slike mora") recitirali su svoje pjesme i na Bokeljskoj večeri. A program se i nastavlja. U travnju će se u Zagrebu organizirati izložba "Boka kotorska u djelima hrvatskih slikara", a u istom mjesecu planiran je i simpozij "Hrvati Boke kotorske".

PORUKA ZNANSTVENOG SKUPA "HRVATI U BOKI KOTORSKOJ": BOKELJSKI HRVATI - "NAJHRVATSKI HRVATI"

Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 136
Večernji list (inozemno izdanje), 7. siječnja 1997.

O jednom mom gostovanju na hrvatskom radiju u Melbourneu kada sam odgovarao na pitanja slušatelja pisao sam već u svom članku "Borba za Boku" (*Dom i Svijet, br. 101).* Tada sam, govoreći o hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki kotorskoj ponovio činjenicu da je po službenim crnogorskim izvorima oko 40% nepokretne i 66% pokretne spomeničke baštine te republike u Boki kotorskoj. Poznato je da su bokokotorska priobalna naselja, stoljećima s uglavnom hrvatskim pučanstvom, bila žarišta pomorstva, koje je kroz svo to vrijeme bilo pokretač razvoja cijelog tog područja, pa je pučanstvo tih naselja bilo i nosiocem kulture, koja je dosegla zaista zavidnu razinu. Jasno je stoga da ogromna većina tog blaga pripada hrvatskom narodu. Javio se jedan Srbin (što znamo, jer je uslijedilo nacionalno izjašnjavanje u vidu psovke na račun profesora - srećom nije išlo izravno u eter). Inzistirao sam na njegovom pitanju pa ga je voditelj i postavio: "Javio se jedan naš slušatelj, očito iznenađen Vašom tvrdnjom da je 50% spomeničnog blaga današnje Crne Gore hrvatsko, pa Vas pita ima li tamo što srpsko." Moj odgovor je bio: "Očito me naš slušatelj nije dobro razumio. Ja sam rekao da 50% ispada po službenim crnogorskim izvorima. A ne daj Bože da me je neki moj Hrvat iz Boke čuo da sam ja rekao da je samo toliko! A da je to zaista tako vidljivo je iz sljedeće priče. Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica 809" organizirala je predavanje u Zagrebu "Hrvatska kulturna baština Boke kotorske". Predavač je počeo svoje predavanje konstatirajući kako je teško, u jednom predavanju, govoriti o hrvatskoj kulturnoj baštini Boke kotorske jer je ona ogromna. Zato će on govoriti o srpskoj kulturnoj baštini u Boki. Zatim je konstatirao da postoji pet zaista značajnih spomenika za koje se smatra da su srpski, a da će on pokazati kako niti jedan od njih nije srpski." A da nisam pretjerao tom prigodom potvrđeno je i ovih dana. Naime, Filozofski fakultet u Zadru i Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica 809", a pod pokroviteljstvom Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti, organizirali su znanstveni skup **HRVATI U BOKI KOTORSKOJ**. Prvi dio skupa je održan u Zadru, od 12. do 14. prosinca 1996. Nastavak se planira za travanj ili svibanj 1997. u Zagrebu. Naime, prijavljeno je toliko referata da je pripremni odbor (prof. dr. Šime Batović, prof. dr. Zvonko Janović, prof. dr. Nikica Kolumbić, prof. dr. Stijepo Obad, prof. dr. Josip Pečarić, akademik Ivo Petricioli, prof. Anton Simović) odlučio podijeliti skup u dva dijela. A već s najavom ovog prvog dijela počele su stizati nove prijave. Očito je kako hrvatski znanstvenici znaju kolika je važnost Boke kotorske za hrvatski narod. Ali, odgovarajuća medijska reakcija je izostala, po tko zna koji put kada je riječ o Boki kotorskoj!

Izloženo je 37 referata

Skup je otvorio **prof. dr. Stijepo Obad** konstatirajući da je Boka kotorska hrvatska kulturna sastavnica i integralni dio hrvatskog kulturnog prostora, a zatim su uslijedili pozdravni govori nadbiskupa zadarskog **mnsr. Ivana Prenđe**, provincijala franjevačke provincije "sv. Jeronima" **dr. fra Maria Šikića**, prodekana Filizofskog fakulteta, predsjednika Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809", predstavnika pokrovitelja

Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Sve nazočne je posebno razveselila činjenica da su tijekom cijelog skupa bili nazočni dva časnika Bokeljske Mornarice: **Vijeko Pezzenti**, koji je također pozdravi skup i **Anton Seifert**. Tijekom sva tri dana održavanja znanstvenog skupa stizali su pozdravni brzojavi. Tijekom sesije kojom sam predsjedavao stigao je i brzojav gosp. Ante Belje, ravnatelja Hrvatske matice iseljenika. S velikim zadovoljstvom sam ga pročitao.

Beljino pismo potpore

"Dragi prijatelji, iskreno mi je žao što, zbog ranije preuzetih obveza, nisam nazočan na vašem cijenjenom skupu, ali vam svakako moram reći da Hrvatska matica iseljenika od srca pozdravlja organizaciju vašeg znanstvenog skupa o Hrvatima u Boki kotorskoj. Sada, kad Hrvati imaju svoju samostalnu državu, daleko više i lakše će moći skrbiti o svojoj braći izvan hrvatskih granica, jer su se povećale i mogućnosti institucionalnih oblika zaštite koju pružaju razne međunarodne institucije. Hrvatskoj matici iseljenika jasni su problemi oko 11 tisuća Hrvata u Boki kotorskoj. Poznata su nam kršenja ljudskih prava. Ponajprije raseljavanje pod prisilom, nemogućnost pohađanja nastave na hrvatskom, nepostojanje bilo kakvih drugih hrvatskih kulturnih ustanova, nepostojanje tiska na hrvatskom jeziku itd... U Hrvatskoj matici iseljenika, kao i u ostalim institucijama hrvatske države, Hrvati Boke kotorske uvijek će imati uporište u borbi za svoja legalna i legitimna prava. Želeći da vaš skup pridonese dobrobiti Hrvata Boke kotorske i opstanku Hrvata na njihovim vjekovnim ognjištima u Boki, najsrdačnije vas pozdravljam i želim vam mnogo uspjeha u radu. Nadam se da će radovi sa znanstvenog skupa biti tiskani u posebnom zborniku.

Ravnatelj HMI-a i upravitelj HIC-a Ante Beljo "

Izloženo je sljedećih 37 referata: Damir Magaš (Zadar): O osnovnim zemljopisnim značajkama prostora Boke kotorske; Šime Batović (Zadar): Boka kotorska u prapovijesti; Stjepan Antoljak (Zagreb): Boka kotorska u srednjem vijeku; Zdenko Žeravica (Dubrovnik): Srednji vijek u Boki kotorskoj u svjetlu arheoloških ostataka; Ivo Rendić Miočević (Zadar): Od popa Dukljanina do Baje Pivljanina (Etnopsihološka objašnjenja katoličke defanzive u Duklji); Stjepan Ćosić (Dubrovnik): Boka kotorska za francurske uprave; Frano Ivković (Zadar): Ustroj druge austrijske uprave u Boki kotorskoj; Ivan Pederin (Zadar): Ustanak u Boki kotorskoj 1848.-1851.; Ankica i Josip Pečarić (Zagreb): Hrvati u Boki kotorskoj u Kraljevini Jugoslaviji; Luko Brailo (Dubrovnik): Položaj Hrvata u Boki kotorskoj od godine 1991. do 1996.; Ante Marinović (Dubrovnik): Državnopravni status s izmjenom vlasti u Boki kotorskoj od najstarijih dana do 1918. godine; Eduard Peričić (Zadar): Katoličke biskupije Gornje Dalmacije; Jozo Milanović (Tkon): Monasi benediktinci u Boki kotorskoj; Stjepan Krasić (Rim): Dominikanci u Boki kotorskoj; Josip Sopta (Dubrovnik): Franjevci u Boki kotorskoj; Stanko Piplović (Split): Katoličke bogoštovne gradnje u Boki kotorskoj tijekom 19. stoljeća; Slavko Kovačić (Split): Studenti kotorske biskupije na visokom bogoslovnom učilištu dalmatinskih biskupija u Zadru (1826.-1921.) i Splitu (1906.-1996.); Midhat Kozličić (Zadar): Granice Boke kotorske na zemljovidima od 17-20. st.; Josip Stošić (Zagreb): Prisutnost bizantijske umjetnosti u Boki kotorskoj; Nikola Jakšić (Zadar): Skulptura devetoga stoljeća u Boki kotorskoj; Anica Kisić (Dubrovnik): Likovno blago pomorskoga sadržaja u Boki kotorskoj; Ivna Anzulović (Zadar): Veze Zadra i Boke kotorske u 14. i 15. stoljeću; Franko Mirošević (Zagreb): Veze Boke kotorske s južnom Dalmacijom od 1918. do 1929.; Ivan Mustać (Dubrovnik):

Enklava Sutorina u svjetlu dubrovačke diplomacije; Milko Brković (Zadar): Povelja kralja Tvrtka I. mletačkim trgovcima u Kotoru godine 1385.; Šime Županović (Split): Ribarstvo i ribarska terminologija Boke kotorske; Josip Lisac (Zadar): Bokeljski govori u kontekstu cjeline dijasistema; Miljenko Foretić (Dubrovnik): Veze bokeljskih i južnohrvatskih pisaca od 16. do 18. stoljeća; Vanda Babić (Zadar): Hrvatska književna tradicija kod starijih bokeljskih pisaca; Divna Mrdeža - Antonina (Zadar): Lirika Stjepana Zanovića; Stijepo Mijović Kočan (Zagreb): Boka kotorska u suvremenom hrvatskom pjesništvu; Ljerka Šimunović (Zadar): Vicko Drago, povjesnik i književnik; Marijan Diklić (Zadar): Pravaštvo Boke do Prvog svjetskog rata; Tonči Šitin (Zadar): Administrativna podjela i stranačke borbe u međuratnom razdoblju; Miho Demović (Zagreb): Dalmatinske pjesme iz Boke prema zbirci Ludviga Kube; Ivan Ivančan (Zagreb): Kolo Bokeljske mornarice; Stijepo Obad (Zadar): Hrvatska društva u Boki kotorskoj do Drugoga svjetskog rata; Franko Oreb (Split): Devedeseta obljetnica Bokeljskoga starinarskog društva (1906.-1996.).

Sličnosti Domovinskog rata i prošlog stoljeća u Boki

U radu skupa aktivno je sudjelovao i dr. fra Mario Šikić. On je izložio predavanja Stjepana Krasića i Josipa Sopte, koji nisu mogli biti nazočni. Na određen način to možemo reći i za zadarskog nadbiskupa mons. Ivana Prenđu. Naime, on je, pozdravljajući skup, izrazio žaljenje što u njegovom programu nije vidio i predavanje o njegovom predčasniku nadbiskupu barskom i zadarskom Vicku Zmajeviću. Brzo se pokazalo da se radi o hrvatskom znanstvenom skupu o hrvatskom kraju. Pripremni odbor je brzo reagirao, pa je na skupu prikazan i rad dr. Eduarda Peričića o ovom velikanu hrvatskog naroda rodom iz Perasta, koji će se uskoro pojaviti u najnovijem broju časopisa Zadarska smotra. Dugotrajni aplauz za svoja predavanja dobili su mnogi autori, kao na primjer Stjepan Antoljak, Ivo Rendić Miočević ili pak dugogodišnji profesor kotorskog Pomorskog fakultete Ante Marinović, koji je prije početka svog predavanja prišao nazočnim časnicima Bokeljske mornarice i najsrdačnije ih pozdravio. Da je nečeg sličnog onom što smo doživjeli u Domovinskom ratu bilo i u prošlom stoljeću u Boki vidjelo se iz referata Stjepana Ćosića, Frana Ivkovića i Ivana Pederina. Kako je Boka odvajana od Dalmacije i matice zemlje Hrvatske objasnili su Ankica i Josip Pečarić, Franko Mirošević i Tonči Šitin. Hrvatska kulturna baština je veliki srpski kompleks. Petsto godina pod turskom vladavinom učinili su da se Srbi i Crnogorci nemaju čime pohvaliti. Zato to pokušavaju nadoknaditi otimanjem, a od koga bi drugo nego od Hrvata. To je istaklo više predavača kao što su, prije svih Josip Stošić, kao i Vanda Babić, ili Franko Oreb. Boka kotorska je zaljev hrvatskih svetaca (Sv. Leopold Bogdan Mandić, blž. Ozana Kotorka, blž. Gracija iz Mula, a i hrvatski papa Siksto V. je podrijetlom iz Boke). Zato i ne čudi što je na prvom hrvatskom znanstvenom skupu o Boki kotorskoj bilo toliko referata o Katoličkoj crkvi u Boki (Eduard Peričić, Jozo Milanović, Stjepan Krasić, Josip Sopta, Slavko Kovačić). Luko Brailo je dokumentirano pokazao koliko je težak položaj Hrvata u Boki kotorskoj danas. Tom prigodom je pročitao prijeteće pismo koje su prošle godine dobivale ugledne hrvatske obitelji u Tivtu u kojem stoji i sljedeće: ”Ne odete li sami na vrijeme, noć će gutati vašu djecu i vaše obitelji“! Naravno, u ostalim predavanjima bile su zastupljene ljepše teme - hrvatska baština u Boki. Posebno treba istaknuti trenutak kada je Šime Županović govorio o Hrvatima Boke kao o najhrvatskijim Hrvatima. Ovo je izazvalo sveopće odobravanje nazočnih, što je još više istaklo kontrast između onog što o Hrvatima Boke kotorske misle hrvatski znanstvenici u odnosu na ono kolika im se pažnja posvećuje u medijima, što

itekako doprinosi da se memoricid koji je sprovodila velikosrpska politika kroz svo vrijeme postojanja bivše države itekako osjeća i danas.

Samo djelić onoga što Boka jest i što znači hrvatskom narodu

Naravno, i Pripremnom odboru, kao i svim sudionicima ovoga skupa bilo je jasno da je s predavanjima s ovog skupa, uključujući i ona koja će biti održana u Zagrebu sljedeće godine, pokazan samo djelić onoga što Boka kotorska jest i što znači hrvatskom narodu. Zato je, uz ostalo zaključeno da se ubuduće svake dvije godine održi ovakav skup o Boki kotorskoj. Prvi znanstveni skup na kome su hrvatski znanstvenici raspravljali o "sastavnici hrvatskog nacionalnog bića" - Boki kotorskog je događaj od izuzetne važnosti za Hrvate Boke kotorske, ali i za hrvatski narod u cijelini. On pokazuje da Hrvati nikad neće prestati voditi brigu o svojim vrijednostima, i da će tako eventualni nestanak baštinika te ogromne baštine u Boki kotorskoj, najbolje pokazati kakva je sredina u kojoj su naši pređi stvarali izuzetna djela. Hrvatska je ovim skupom (kao i planiranim budućim skupovima) pokazala da će sve učiniti da svi saznaju kako **u Boki kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski.**[2]

[2] Izvješće sa znanstvenog skupa u Zadru objavljeno je i u Hrvatskom Slovu, 20. prosinca 1996. pod naslovom :"Bokeljski Hrvati - najhrvatskiji Hrvati".

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ZAGREB, 2001.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ

ZA HRVATSKU HRVATSKU: OD MITA DO ISTINE

Akademik Josip Pečarić ugledni je znanstvenik svjetskoga glasa* i jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti. Za njega i strani autoriteti tvrde da je "veliko ime u teoriji nejednakosti". No, očito je da on nije samo to. On je i aktivni sudionik i svjedok suvremenih hrvatskih zbivanja, koji se svojim člancima, pismima, interviewima, već godinama, gotovo iz tjedna u tjedan, javlja u hrvatskom tisku u Domovini i inozemstvu.

Akademik Pečarić vrlo precizno opisuje svoje suvremenike i njihove stavove ne oklijevajući o svakome izreći sud i prosudbu o njihovu mjestu i ulozi na hrvatskoj političkoj sceni. Zato će čitatelji njegove knjige "Za hrvatsku Hrvatsku", otkriti autora koji se ne poziva na svoju biografiju znanstvenika i matematičara, da bi bio uvjerljiv, niti će se susresti s tezom o potrebi "vremenske distance" koja tobože osigurava objektivni prikaz suvremenih zbivanja. Međunarodno znanstveno iskustvo autora prisutno je samo kao scena na kojoj on djeluje (od Europe, Australije do Amerike), i taj široki horizont njegovim argumentima daje pouzdanost i uvjerljivost.

Knjiga ***"Za hrvatsku Hrvatsku"*** zbirka je tekstova nastalih u rasponu od 1993. do 2001. godine. Najveći dio tekstova objavili su tijekom 2000. godine ***Hrvatsko Slovo*** (Zagreb, Hrvatska) i ***Spremnost - Hrvatski tjednik*** (Sydney, Australija). U knjizi su tekstovi

---

* Dr. Josip Pečarić (1948.,Kotor, Boka kotorska). Redoviti je sveučilišni profesor matematike na ***Tekstilno-tehnološkom fakultetu*** Sveučilišta u Zagrebu. Redoviti je član ***Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti*** i aktivni član ***The New York Academy of Science***. Autor je ili koautor više od 570 znanstvenih radova iz matematike i oko 50 radova iz elektrotehnike, geofizike, geologije, građevinarstva, fizike i povijesti. Autor je ili koautor 14 stručnih knjiga (13 iz matematike i jedna iz fizike). Četiri njegove knjige tiskale su na engleskom jeziku poznate izdavačke kuće ***Academic Press*** i ***Kluwer Academic Publishers***. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti. Glavni je urednik međunarodnog časopisa ***"Mathematical inequalities & Applications"***. Član je još sedam uredništva međunarodnih časopisa. Akademik Pečarić ima ogromnu znanstvenu suradnju s nizom matematičara iz SAD, Canade, Izraela, Engleske, Švedske, Njemačke, Austrije, Italije, Grčke, Rumunjske, Bugarske, Kine, Japana, Australije, Singapoura itd., a više puta bio je visiting profešor na sveučilištima u Australiji, Italiji, Švedskoj ili je kao pozvani predavač sudjelovao na značajnim međunarodnim skupovima. Recenzent je niza međunarodnih časopisa i izdavačkih kuća. Dobitnik je Godišnje državne nagrade za prirodne znanosti za 1997. godinu, a Predsjednik Republike dr. Franjo Tuđman odlikovao ga je 1998. Redom Danice Hrvatske sa likom Ruđera Boškovića. Akademik Pečarić poznat je i po svojoj publicističkoj djelatnosti. Autor je ili koautor niza novinskih tekstova i povijesnih članaka, kao i knjiga ***"Srpski mit o Jasenovcu"*** (dva izdanja), ***"Srpski mit o Jasenovcu, II"*** i ***"Borbe za Boku kotorsku"***. (navodi iz Bilješke o autoru).

grupirani tematski u osam cjelina: *1.Imamo Hrvatsku; 2.Poslije Tuđmana? 3.Pisma iz Australije; 4. Na putu u Balkaniju? 5. Sionisti i njihovo čedo u Haagu; 6. O Hrvatima Boke kotorske i Bosne i Hercegovine; 7. O srpskom mitu o Jasenovcu; 8. Prilozi*.

Autor je knjigu posvetio "Uspomeni na dr. Franju Tuđmana - Oca hrvatske države". Rijetko koja posveta iskazuje tako precizno temu i stav autora. Glavna je tema u ovim tekstovima borba za uspostavu i obranu hrvatske države. Jednako tako autor je precizan i u svom opredjeljenju: dr. Franjo Tuđman otac je hrvatske države (a ne hrvatske domovine – taj atribut veže uz ime dr. Ante Starčevića).

Pojedinačni pak napisi nisu znanstveni traktati niti na temu hrvatske države niti o ulozi dr. Franje Tuđmana. Svi su napisi zapravo dnevne polemike ili dijalog sa suvremenicima; vrlo oštar i ponekad bezpoštedan dijalog s izjavama, stavovima i postupcima političara, kulturnih i javnih djelatnika koji osporavaju temeljne vrednote na kojima je stvorena neovisna i suverena hrvatska država; ali i vrlo oštra obrana pojedinaca pa i cijelog hrvatskog naroda kada je riječ o njihovu, odnosno, njegovu pravu na slobodu i samostalnost. Autor ne štedi kritike ni međunarodnu zajednicu kada pod maskom svojih sebičnih interesa nameće Hrvatskoj neprihvatljive zahtjeve.

Zato bi bila pogreška ovoj knjizi pristupiti kao zbirci objavljenih tekstova na određenu temu, jer to bi moglo navesti na pomisao da se radi o jednosmjernoj komunikaciji. Ova je knjiga dijalog, živa dvosmjerna komunikacija koju je autor intenzivno vodio sa svojim neistomišljenicima o vitalnim temama od nacionalnog interesa, ili im je pak slao svoje poruke u određenim prigodama.

Uvjeren sam da će ova knjiga pobuđivati interes čitatelja još niz godina jer će novim generacijama omogućiti da dešifriraju postupke i ponašanje onih o kojima autor piše. A gotovo da i nema istaknutog političkog ili javnog djelatnika kojeg J. Pečarić ne spominje: od S. Mesića, I. Račana, S. Miloševića, M. Granića, G. Granića, M. Albright, R. Holbrooka, C. del Ponte, M. Bulajića, V. Pusić, V. Šeksa, S. Prosperova Novaka, do M. Freundlich, J. Jovića, A. Belje, G. Šuška, A. Hebranga, gen. T. Blaškića, D. Kordića... Autor opisuje ponašanje tih i mnogih drugih ljudi koji su imali manje ili veće uloge koje treba razumjeti u događajima što određuju suvremenu hrvatsku povijest: raspad Jugoslavije, međunarodno priznanje, Domovinski rat, Plan Z4, Daytonski sporazum, smrt Prvog hrvatskog Predsjednika, kriminalizaciju hrvatskih generala i branitelja, ulogu haškog suda, itd. Autor raskrinkava srpske mitove o Jasenovcu, otkriva zločine na Bleiburgu i križnom putu, piše o strahovima od nove Balkanije, o povratku reformiranih komunista na vlast, o frustracijama jugonostalgičara, o ponižavanju branitelja, o nezadovoljstvu dijaspore, o odbačenosti bosansko-hercegovačkih Hrvata nakon siječnja 2000. godine, itd.

Ponovimo, autor ne iznosi konačne znanstvene sudove već javno polemizira sa stavovima niza ljudi koji djeluju na javnoj i političkoj sceni. Akademik Pečarić nije samo analitičar, već je polemičar čija nazočnost u javnosti također djeluje na oblikovanje javnoga mnjenja u onoj mjeri u kojoj su jaki njegovi argumenti i u kojoj uspijeva uvjeriti svoje čitatelje u istinitost i valjanost svojih stavova.

Akademik Pečarić uložio je ogroman napor da i njegovo mišljenje, njegova uvjerenja, postanu dio javnoga znanja. U tom naporu on se sukobio s mitovima i predrasudama što postoje u Hrvatskoj i nakon uspostave samostalne hrvatske države, ili su na međunarodnoj

sceni ponovo oživjeli u zadnjih godinu dana. Zato su njegove polemike raščlambe mitova, predrasuda i fragmentarnih istina, s ciljem da se dođe do elementarnih činjenica koje bi bile prihvatljive kao javno znanje. Koliko god je to trajna zadaća svakog intelektualnog i političkog napora, to je jednako tako i sizifov posao jer svako je mišljenje utemeljeno na uvjerenjima koja su najčešće mješavina istine, predrasuda i mitova.

Ono što je mene osobno privuklo ovim polemikama i napisima, jest preciznost i jasnoća stavova autora. Lakoća s kojom autor prepoznaje bit problema, te jednostavnost i preciznost argumenata koje pronalazi da bi dokazao svoje stajalište. U medijima se najčešće susrećemo sa stavovima koji su mješavina emocija, želja i činjenica. U polemici s takvom vrstom stavova akademik Pečarić je superiorniji sugovornik, koji luči činjenice od uvjerenja i predrasuda, odnosno sugovornik koji svoje oponente ostavlja bez argumenata. Nažalost mitovi i predrasude nisu utemeljeni na činjenicama, a neki ljudi i unatoč činjenicama teško se odriču svojih uvjerenja.

Zato je ova knjiga relevantna i za buduće generacije. Ona je o živim ljudima koji govore u svoje ime o sebi i o svom vremenu. A vrijeme će pokazati što je bila tlapnja a što istina u procjeni ključnih povijesnih zbivanja, tko je odigrao kakvu ulogu u stvaranju hrvatske države i kakve je stavove javno i tajno zastupao u ovim burnim godinama. Vrijeme i javna riječ mogu biti nezgodnim svjedokom za one koji svjesno ili nesvjesno rade protiv nacionalnih interesa, kao što mogu biti i jedino priznanje onima koji su samozatajno radili za opću dobrobit hrvatskog naroda.

Ova je knjiga zrcalo mnogih zbivanja, aktera i njihovih uloga u prvoj dekadi nastanka hrvatske države. Akademik Pečarić zadužio nas je u tim zbivanjima dvojako: prvo, jer je u njima sam sudjelovao boreći se protiv mitova a za istinu u hrvatskim medijima, i drugo, jer je ostavio budućim generacijama čitatelja i istraživača živu sliku o jednom herojskom vremenu u kojem su jedni stvarali hrvatsku Hrvatsku a drugi su stvarali medijsku sliku o novoj Hrvatskoj na temelju svojih starih zabluda i mitova.

Miroslav Tuđman

JEDNO PISMO POTREBNO JAVNE OBJAVE …[3]

Spremnost Hrvatski tjednik, 25. srpnja 2000.

Štovani gospodine Beljo,

Doista me je obradovala Vaša čestitka povodom mog izbora za redovitog člana HAZU. Jasno je da sam doista radostan što se meni ostvario san mnogih znanstvenika. Medjutim, moju radost su pomutile vijesti koje su dostupne i preko interneta a mogu se naći i u hrvatskim novinama vijesti kako se Vas napada u želji da se sruši sve ono što ste uradili u Hrvatskoj matici iseljenika. A uradili ste doista mnogo. Kao Hrvat iz Boke kotorske suradjivao sam i s Vama i s prethodnim ravnateljima Matice g. Marunom i g. Nikolićem. Iako su se i oni trudili uspostaviti što bolju suradnju s nama, to ni izdaleka nisu uspjeli kao što ste to Vi.

Kako sam od 1992. godine stalno gostovao po australskim sveučilištima, stalno sam u kontaktu i s australskim Hrvatima. Zato mogu tvrditi i da je Matica pod Vašim ravnateljstvom doista učinila mnogo, mnogo više od bilo koga prije za uspostavu mosta izmedju iseljene Hrvatske i nas u Domovini.

Onome tko ne poznaje iseljenu Hrvatsku, a ja bih se usudio reći da je ipak dobro poznajem - bar dušu naših ljudi koji su zbog ovih ili onih razloga odlučili živjeti van domovine vjerojatno mnogo i ne znači ta veza koju Vi gradite na najbolji mogući način. Ali takvi ljudi su nažalost zakinuti poznavanjem divnih hrvatskih ljudi diljem svijeta. Ja sam uvijek žalostan što oni nisu doma. Ali kada već nisu doista treba učiniti sve da budu što češće medju nama. Da ih upoznamo. Družimo se s njima. I, nažalost moram reći, i zavolimo ih. Jer u komunističkomsustavu sve je učinjeno da se taj dio našeg bića odvoji od nas. Da I oni i mi živimo s pola duše. Jer samo zajedno predstavljamo cjelinu.

Čitajući staljinističko/udbaške dopise kojima se želi obezvrijediti sav Vaš rad zelim naglasiti nešto što Vi vjerojatno i sami znate. Taj udbaški rječnik kojim Vas se kleveta nije uperen samo protiv Vas osobno.

Očito je da se želi uništiti sve ono što ste Vi stvorili. Želi se ponovo ukinuti uspostavljene spone izmedju domovine i iseljene Hrvatske.

Ne čudi me što su u to upleteni i pojedini Hrvati iz iseljeništva.

Jasno mi je kroz mnogobrojne kontakte, a i prirodno je da su oni ili bili usko povezani s bivšim jugoslavenskim službama, ili su jednostavno postali gradjani nekih novih država i te države i njihovi interesi su im važniji od hrvatskih.

Možda je doista sretna okolnost što je Hrvatima diljem svijeta postala dostupna nepotpisana preporuka vladi pod naslovom Saznanja o djelovanju Ante Belje i Hrvatske matice iseljenika, odnosno Hrvatsko kulturno informativnog zavoda. Naime, takav jedan dopis pokazuje da se udbaška prokazivačka politika vraća u Hrvatsku. Hrvatskoj vladi je

[3] Pismo je poslano i g. Ivici Račanu, predsjedniku Hrvatske vlade, g. Goranu Graniću, podpredsjedniku Hrvatske vlade, Ministru vanjskih poslova, glasnogovorniku MVP i samom Ministarstvu vanjskih poslova, saborskim strankama: DC, HDZ, HSP, LS, HŠ., HNS, HSKS, SDP, članovima Upravnog odbora HMI gospodi Antiću, Zoreniću i Runji i časopisu Matica HMI. Bez odgovora. Osim smjene g. Belja.

ostalo samo jedan jedini mogući dokaz da to nije točno: neprihvaćanje ovih udbaških tvorevina i vaš ostanak na čelu HMI-a, kao garanciju da će se onaj smjer rada Matice, koji garantira sve veću i vehu povezanost Hrvatske s iseljenom Hrvatskom, nastaviti.

Na kraju, želim Vam se zahvaliti na svemu što ste činili i što ćete I dalje činiti i za Hrvate moje Boke kotorske, i za sve Hrvate diljem svijeta. Ponosan sam što sam imao čast suradjivati s Vama. Nadam se da ćemo tu suradnju nastaviti i ubuduće.

Vaš,

Akademik Josip Pečarić.

PS. Jedna sitnica koja samo potvrdjuje kako je Vaš rad doista temeljit.

Jasno je da sam u HAZU primljen kao znanstvenik. Vaša čestitka je stigla mnogo prije od onih od Rektora mog sveučilišta, ili pak iz Ministarstva za znanost! Zato mi dopustite da se našalim na račun pisaca udbaške preporuke: Možda bi doista i HMI i HIC trebali i raditi na istraživačkim projektima.

13.6. 2000.

PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.

INTERVJU NA RADIO PROGRAMU ”MATIJA GUBEC” U SIJEČNJU 1993.

Ovih dana sam posjetio jednog prijatelja koji je tijekom rata bio u Sarajevu. Podsjetili smo se na vreme kad je uspio pobjeći iz grada za koji je govorio da je konc-logor za Hrvate. Sječam se da iako sam znao da će me tada posjetiti, nisam ga prepoznao. Sve dok se nije nasmijao. Želio mi je ispričati o situaciji u BiH, a ja sam ga zamolio da prethodno čuje moj intervju na hrvatskom radio programu u Melbourneu u siječnju 1993. (u tom momentu sam već bio sedam mjeseci u Australiji). Napomenimo da je tek sredinom te 1993. godine došlo do stvarnog rata između žrtava velikosrpske agresije Muslimana i Hrvata. Dakle u to vrijeme još nisam mogao znati da će rješenje problema u BiH morati biti prema interesima saveznika, kako je uoči samog sukoba to rekle Madelaine Albright na CNN-u. Jasno je da te njene riječi u biti znače samo-optužbu svjetskih moćnika da će oni učiniti sve da ostvare velikosrpske interese u BiH, a i šire. Međutim, kada je moj prijatelj stigao u Hrvatsku svi su već morali znati za ove riječi tadašnje američke veleposlanice u UN-u. Tim prije je žalosnije ono kako je prijatelj komentirao moj intervju: “Vjeruj mi, Ti si prvi čovjek u Hrvatskoj kojeg sam sreo koji je razumio o čemu se tamo radi. Mnogima sam o tome pričao, ali više vjeruju Muslimanima nego meni.” Čini mi se zato da bi bilo dobro tiskati taj intervju osam godina kasnije, iako je djelove koji se odnose na rat u BiH tiskao Hrvatski vjesnik u Melbourneu tri i pol godine kasnije, dakle u kolovozu 1996.:

HR: *Profesore Pečarić, što mislite o ratu u Hrvatskoj i stvaranju hrvatske države?*

JP: Kad god govorim o stvaranju hrvatske države kroz ovaj veličanstveni Domovinski rat, govorim o veličanstvenom ostvarenju hrvatskog naroda, posebice naše mladeži koja je na svojim plećima iznjela najveći teret rata i svojom borbom protiv mnogo naoružanijeg neljudskog neprijatelja zadivila cijeli svijet, u stvari govorim o ČUDU – HRVATSKOM ČUDU.

HR: *Zašto govorite o čudu?*

JP: Govorim o čudu zato što sam siguran da tako nešto, dakle stvoriti državu u takvim uvjetima, nikad u povijesti nije ostvario niti jedan drugi narod. To je učinio jedino hrvatski narod i vjerojatno je i jedino on to mogao učiniti. Podsjetimo se samo slijedećeg:

1) Prije dolaska demokratski izabrane vlasti na čelo države, Hrvatska je bila potpuno razoružana.
2) JNA, koja je smatrana četvrtom armijom po snazi u Europi odavno se spremala za obračun s hrvatskim narodom. Razoružani narod je trebao biti lagana žrtva takvoj armiji.

3) A najgore od svega, svjetske velesile na čelu sa SAD bile su protiv stvaranja hrvatske države. Slovenija da, ali ne i Hrvatska.

U takvim uvjetima svjetski stručnjaci su davali Hrvatskoj 15 dana života. A mi danas imamo nezavisnu državu Hrvatsku, već priznatu od oko 100 država. To je doista čudo – i zato ja uvijek govorim o HRVATSKOM ČUDU.

HR: *Možete li nam nešto više reći o toj ulozi svjetskih sila na čelu sa SAD?*

JP: Mislim da svi znaju da je signal za početak rata dao američki ministar Backer prilikom svog boravka u Beogradu. Radi se o ratu u Sloveniji, koji je po mišljenju mnogih predstavljao farsu koja je trebala omogućiti Sloveniji izlazak iz Jugoslavije, što im je i rekao Milošević: "Idite bre, samo što pre!" Plan je bio sačuvati Jugoslaviju s Hrvatskom u njoj. Jugoslavija je bila moguća sve dok su Slovenci, zajedno sa Srbima, bili protiv Hrvata. Očito je bilo da u situaciji kada su Slovenci zajedno s Hrvatima protiv te države, ona nije mogla opstati u tom obliku. Vrlo je vjerojatno da je taj rat u Sloveniji trebao poslužiti da se i Hrvatska uvuče u rat, pa bi, za razliku od Slovenije koja je bila žrtva te je mogla ići iz Jugoslavije, Hrvatska bila proglašena agresorom i morala bi ostati u njoj. Vjerujem da je u tom trenutku u Hrvatskoj TO osjetio ili bio obaviješten jedino naš predsjednik dr. Tuđman, i on je valjda bio jedini čovjek u Hrvatskoj koji je bio protiv toga uplitanja, protiv tzv. Špegeljova plana. Srećom! Kada to nije uspjelo, trebalo je učiniti Hrvatsku potpuno bespomoćnom, da bi zločinac svoj prljavi posao uradio u predviđenih 15 dana. Kako je to trebalo biti ostvareno? Prvo je donesen famozni EMBARGO NA UVOZ ORUŽJA. I malom djetetu je jasno da je to upereno protiv onoga tko nije imao oružja – protiv hrvatskog naroda – a ne protiv srpskog agresora koji ga je imao u izobilju. Radi se o ukidanju prava na SAMOOBRANU jednom narodu. To je najmonstruoznija odluka koju je svjetska zajednica donjela u svojoj povijesti. Zatim su upozorene sve zemlje koje su se mogle umješati u taj rat na strani Hrvatske: Bugarska (prilikom boravka njihovog ministra u SAD), Mađarska (pismom upozorenja od Velike Britanije), a vjerojatno i Albanija. Muslimanski lideri u Bosni nisu ni krili da im takva Jugoslavija odgovara: oni neće biti u Jugoslaviji u kojoj nisu i Hrvatska i Srbija. Dakle, ne spominju Sloveniju, i ne vodeći računa o tome što je Hrvatska stalno ponavljala da će u svemu pratiti Sloveniju. I tako je osamljena Hrvatska bila prepuštena velikosrpskom zločincu. Tada nitko, doista nitko, nije bio uz nas. Naravno, osim Vas – hrvatskog puka van domovine – hrvatskog iseljeništva. Itekako je bilo važno da nas je u tom trenutku bilo dovoljno i doma i vani! Ono što je bilo upereno protiv nas, dakle smišljeno iseljavanje Hrvata iz domovine, na kraju se okrenulo protiv njih: hrvatsko iseljeništvo je odigralo presudnu ulogu u stvaranju nezavisne Hrvatske!

Hr: *Kako ocjenjujete tu ulogu svjetskih sila u toku rata u Hrvatskoj?*

JP: Oni su istu – prosrpsku – politiku vodili svo vrijeme rata u Hrvatskoj. Sjetite se samo da su proglasili jednakim zločinom opkoljavanje vojarni sa srpskim zločincima i njihovo pucanje i ubijanje civilnog pučanstva. Ili pak da je Hrvatska bila primorana da svo oružje iz opkoljenih vojarni pusti u BiH pod garancijom EZ-a da neće biti korišteno ni protiv Hrvatske ni protiv ikog drugog, a tim oružjem se danas ubijaju naši ljudi u BiH – oružjem Europske dvanaestorice! A kada je Njemačka odlučila priznati Hrvatsku, SAD i Velika Britanija su htjele da UN donese odluku o zabrani priznavanja Hrvatske (tada je, ako se sjećate, to spriječila Francuska, ne želeći ući u konfrontaciju s Njemačkom). I Vanceovim planom, koji je bio zamišljen da štiti srpska osvajanja, Hrvatska je bila ucijenjena – ili

prihvatiti ili ništa od priznanja. A kada je prihvatila – opet je nisu htjeli priznati, ali je tada intervenirao, ako se sjećate, Papa, pa je Vatikan priznao Hrvatsku dva dana prije Europske dvanaestorice. (To je bio prvi presedan Vatikana takve vrste u povijesti, a i ministar Gensher je opet odigrao veliku ulogu i u trenutku kada je dvanaestorica donosila odluku o priznanju Hrvatske).

HR: *Ponašanje svjetskih sila nije se promjenilo ni s početkom rata u Bosni, zar ne?*
JP: Potpuno ste u pravu. Istina, oni su priznali BiH, pokazujući time da će teško dopustiti Srbiji da pređe preko Drine, ali su istovremeno učinili sve da Srbi pobiju što više Muslimana, bojeći se stvaranja fundamentalističke muslimanske države u srcu Europe. Tako, ne samo da su svo oružje iz Hrvatske predali budućem agresoru u BiH, i ne samo da do današnjeg dana inzistiraju na zabrani naoružanja žrtvi, već su na početku rata Hrvatsku htjeli proglasiti agresorom zbog podrške koju je Hrvatska davala hrvatskom narodu u BiH. Dugo vremena su nam prijetili sankcijama, valjda shvaćajući i sami da je upravo otpor hrvatskog puka učinio da se spasi BiH. Čini mi se da nije bilo Bobana i njegove politike danas ne bi bilo ni BiH.

HR: *Dakle, mislite da je Bobanova politika zapravo sačuvala Bosnu i Hercegovinu?*
JP: Sigurno! Malo prije sam rekao da je Izetbegović vjerovao u svjetske silnike, i u stvaranju od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda mu je to i odgovaralo, ili bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. "Svi Srbi u jednoj državi". Zato oni nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi" Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova politika se svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićem u Jugoslaviji: "Jedan građanin – jedan glas". Također, dok ostali narodi svijeta nazivaju svoj jezik prema svom nacionalnom imenu, dotle Muslimani, slično Srbima kada su pokušali stvoriti tzv. Jugoslovenski jezik, hoće jezik s imenom države – tzv. Bosanski jezik. S obzirom da je broj Muslimana u postocima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na Srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravnopravnosti tri naroda, kao i tamo o bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno – nikom ništa, a za jednog ubijenog Muslimana imamo velike demonstracije kod Sarajeva. Dakle, Hrvatima je tada trebala POLITIKA "VLASTITOG TERITORIJA", koja bi im garantirala da se povijest neće ponoviti. U takvom slučaju oni imaju razloga da se bore, a ne da se sele u Hrvatsku. Srećom, u pravo vrijeme to uočava Boban, Hrvati se pripremaju za obranu umjesto za bijeg, uspijevaju sačuvati ono što su sačuvali, ali i cijela Bosna nije pala zahvaljujući upravo tome! Sigurno, kada dođe vrijeme polaganja računa, hrvatski narod će moći Bobanu reći samo HVALA, a vjerujem da će to isto reći i mnogi Muslimani. Kako će proći političari iz muslimanskih redova vidjet ćemo, a sigurno to zavisi i od razvoja situacije. Ali i od toga da liće sam narod prepoznati da je nekim od njihovih političara važnija muslimanska država od njihovih života.

Hr: *Osuda srpskih zločina u svijetu je velika. To svi znamo. Što Vi o tome mislite?*
JP: Ti zločini su tako užasni i veliki da ih je teško sakriti. Ali svjetske velesile sve čine da se oni što kasnije otkriju ili da se umanje. Sjetimo se samo da su SAD znale, 2-3 mjeseca prije nego što je to objavljeno, o postojanju koncentracijskih logora za silovanja. Vjerojatno nikad u povijesti zločinački um nije smislio nešto strašnije od Srba: koncentracioni logori za silovanje. Čini mi se da su Srbi prevazišli samog đavla. Dok ovaj

kupuje ljudske duše, Srbi su pronašli način kako da ubijaju dušu u ljudima. Naravno, svjetskim liderima nije lako da su im prijatelji takvi zločinci, pa se obično ponašaju tako da dva osuđuju Srba, a treći učini nešto da ih spasi i svako malo mijenjaju uloge. Ali već su počeli kako čujemo u poslijednjim vijestima prebacivati odgovornost jedni na druge. Javno mijenje čini svoje.

HR: *U vezi s tim, recite mi što mislite o pregovorima u Ženevi. To je nama, ustvari, jako aktuelno u ovom trenutku.*

JP: Ženevski pregovori upravo i pokazuju da su svjetski moćnici na strani srpskih zločinaca. Pa valjda je svima jasno: ZA ZLOČIN SLIJEDI I KAZNA. A svjetske sile ćine sve samo da ne bi morale kazniti svog prijatelja SRBIJU. Dakle, mir po svaku cijenu, a za 150.000 ubijenih, i to na najzverskije načine, za milijune i milijune silovanja, za uništenja čitava naselja,nikom ništa. Kao da kažu: "Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji, pa kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti". To bi izgleda trebao biti taj NOVI SVJETSKI POREDAK: njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO u tom Novom svjetskom poretku. Nažalost, u tome im uveliko pomaže politika koju vode muslimanske vođe u BiH.

HR: *Kako Vi, profesore Pečariću, objašnjavate tu tvrdnju?*

JP: Očito je svima jasno da svijet dopušta Srbima da rade ovaj užasan genocig, bojeći se muslimanske države u srcu Europe. Po meni, onaj tko želi zaštiti svoj narod, u takvim uvjetima, učinio bi sve da dokaže da to nije slučaj. Pogotovo što se u ovom slučaju radi o Muslimanima koji su po svemu dio Europe. Pred vođama Muslimana u BiH postavio se zadatak da odaberu što je njihova primarna zadaća, dakle ili

1) da natjeraju svijet da kazni najvećeg zločinca u povijesti, srpskog zločinca i njegovu državu, koja je izvršila genocid nad njihovim narodom, ili

2) da rade na stvaranju muslimanske države u Europi, naravno postupno – prvo građanska država, a kad budu mogli muslimanska država.

Vjerujem i nadam se da nisu odabrali ovo drugo, jer time su odabrali još veće patnje svom narodu. Žalosno je, ali svima je jasno da će oni, u tom slučaju, lako zavesti svoj narod. Pa do jučer su ga uvjeravali da je "JNA" njihova vojska i oni su vjerovali. Koliko je jaka ta fundamentalistička struja govore nam skorašnji događaji: ubojstvo hrvatskog predstavnika u Sarajevu od strane vojske BiH-a, proganjanje Hrvata u Sarajevu, posebno one muslimanske vjeroispovijesti. Dakle, progoni se hrvatski čovjek na nekim teritorijima pod muslimanskom kontrolom, a izazivaju sukob s HVO-om na područjima koji trebaju pripasti Hrvatima. Tako je palo Jajce, a takvi su i sadašnji sukobi u srednjoj Bosni. Čak je i tu prenesena politika Srba iz Jugoslavije: Hrvati su obespravljeni na teritorijima koji nisu njihovi, a napadaju se na njihovim teritorijima. Sve to još više potvrđuje dalekovidost Bobanove politike!

HR*: Kako tumačite stavove Hrvatske u vezi s tim?*

JP: Što se tiče hrvatske politike stvari su očite. Ona zavisi u prvom redu od odluke Muslimana što hoće. U stvari, prema ponašanju hrvatske države jasno ćete vidjeti koja od navedenih zadaća ima prevagu ili je konačno prevagnula u muslimanskim redovima. Trebalo bi svima biti jasno, da Hrvatska i hrvatski narodmože pomoći samo jedno: kažnjavanje velikosrpskog zločina. Ali očekivati od Hrvata pomoć u stvaranju muslimanske države je suludo. Žalosno je vidjeti kako neki ljudi ne mogu ništa naučiti iz

povijesti, čak koju su i sami preživjeli. Miloševićeva parola kojom je rušio Jugoslaviju bila je: "Jedan građanin – jedan glas". Toj paroli je istovjetna ona o građanskoj državi. GRAĐANSKA DRŽAVA JE DOBRA STVAR KAD U DRŽAVI ŽIVI JEDAN NAROD ILI STOTINE NARODA. ALI KAD ŽIVI DVA, TRI ILI PET NARODA, TO JE UVIJEK TEŽNJA ZA DOMINACIJOM. Zato opet ističem, još uvijek se nadam da će muslimanski narod, kažem narod jer će oni pratiti svoje političare, izabrati pravu stvar, jer poslije će biti kasno za kajanje kad shvate da su oni više ućinili na razbijanju BiH nego Srbi. Nažalost, slušajući današnje vijesti nisam siguran u to. Ako sam dobro čuo, gosp. Izetbegović je optužio Hrvatsku da je napala PONOVO suverenu BiH. Ponovo, valjda, jer su Hrvati na početku rata, kao što rekoh, spasili BiH. Ali to nije tako važno koliko sama činjenica da on tom izjavom jasno stavlja do znanja svima, da je što se tiče BiH, po njima samo mišljenje Muslimana važno. Očito Srbi i Hrvati su po njima većnacionalne manjine. Kao i na početku rata kada su, sada je to već izvjesno, žrtvovali stotine tisuća života za svoju muslimansku državu, izgleda da su za to spremni i dalje. Koliko života jednog mirnog naroda? UŽAS!

HR: *Josipe Pečariću, hvala Vam najljepše. Ovo je doista osvježilo naš program. I recite nam još nešto o Vašim planovima. Vi ostajete još neko vrijeme u Australiji, zar ne?*

JP: Ja sam tu do sredine trećeg mjeseca. Ali dopustite mi da malo začinim ovaj Vaš program.

HR: *Izvolite, ja sam za.*

JP: Naime, mislim da nije uobičajeno da se ovdje recitiraju stihovi srpskih pjesnika, pa ću vam ja pročitati nešto što je napisao srpski pjesnik Jovan Jovanović Zmaj 1883. godine. On kaže:

"Hrvat se ne bori da što otme kome,
Čuva sveti oganj na ognjištu svome.
I dok tako čini, u najteži dan,
I Bog je i pravda na njegovoj srani.
A kud li će Srbin, zar on da se dade
Putu na kome nema ni Boga ni nade!"

HR: *Hvala Josipe. Ovo je zbilja začinilo kraj ovog našeg dobrog razgovora.*

Gornji tekst objavljen je u knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku". Prvo je trebao biti tiskan u Matici, časopisu HMI-a, s nešto drugačijim uvodnim dijelom pod naslovom "Put u Australiju: neodržano predavanje", pa nije. Potom je takav tekst trebao biti tiskan u "Zadarskoj smotri". Nije, ali bi trebao biti objavljen u tom našem časopisu u gornjem obliku!

Interesantna je priča kako je taj tekst nastao. Kada sam se spremao na put za Australiju 1996. godine ravnatelj HIC-a g. Ante Beljo mi je sugerirao da održim seriju predavanja po australskim gradovima u njihovoj organizaciji. Bio sam u dilemi: Boka kotorska ili politička situacija. Kada sam 1992. držao predavanja o Boki, diskusija je obično bila o ovoj drugoj temi. Zato sam se odlučio za nju. U stvari odlučio sam pročitati gornji intervju s radija "Matija Gubec",koji su slušatelji izvrsno primili. I ne samo oni. Kada sam se vratio u Zagreb, brat se nije mogaonačuditi kako sam ja tamo na drugom kraju svijeta shvatio stvari koje nisu mnogi u Hrvatskoj.I mnogo kasnije znao je reći: "Šteta što onaj tvoj intervju nije dan HTV-u!"

Je li to dobra odluka provjerio sam na svom fakultetu. Kada sam intervju "skinuo" s trake, dao sam ga jednom kolegi. Rekao je da mi ne vjeruje da sam to ja doista tada to govorio u Melbourneu.

- Pa imam ga snimljenog na traci, odgovorio sam.
- Možda, ali trake se dadu i dosnimavati.
- Hvala, to je doista lijep kompliment.
- Kako to misliš.
- Pa očitoje da Ti ne vjeruješ da sam to doista pričao. A ja znam da jesam.

Nije se dao. Poslije tjedan dana nastavio je.

- Ma vjerujem Ti da si ono doista pričao u Melbourneu, ali ne vjerujem da si to doista imislio.
- Da, Ti obično kažeš da sam sve pogodio osim rata u Bosni. Ali čini mi se da poslije ovog najnovijeg događaja kada su Muslimani tražili da hrvatski policajci nose njihove uniforme, više nisi siguran da nisam i u tome pogodio. Ja znam da jesam.

Međutim, bilo je nesporazuma s organizacijom predavanja, tako da su ostala neodržana.

RAZGOVOR: SERGIO MARUŠIĆ, RAVNATELJ HRVATSKOG RADIJA 3ZZZ U MELBOURNEU

HRVATSKI NACIONALNI INTERES IZNAD SVEGA[4]

Sergio Marušić, ravnatelj na hrvatskom radiju 3ZZZ u Melbourneu rođen je u Puli 1952. godine. Otac mu Crešanin, a majka iz srca Istre - Gologrčkog dola. Preselili su se u Rijeku gdje je odrastao. Otac mu je inače plovio na stranim brodovima pa je rijetko bio kod kuće. Majka je odgajala sestru i njega kako je mogla. Otac je odlučio da 1967. dođu u Njemačku da bi nakon kratkog vremena produžili do Australije, u koju je Sergio došao kao šesnaestogodišnjak. Još 1970. u kampu gdje su živjeli upoznao je Danicu, današnju suprugu.Ona je iz Slavonije. Zajedno su počeli plesati u Hrvatskom folkloru s vršnjacima, a zatim se uključili u Hrvatsku mladež. Otada aktivnost za Hrvatsku nikad i nije prestala. 1972. Sergio i Danica su se vjenčali. Zajedno su sudjelovali na bezbroj protesta, štrajkova glađu i u mnogim drugim djelatnostima u borbi za Lijepu našu. Danas imaju troje djece, ali još uvijek su veoma aktivni. Ništa, pa ni bolest, ne bi smanjivali njihovu djelatnost. Danica je preuzela potpunu brigu oko obitelji kako bi Sergio imao vremena posvetiti se društvenim aktivnostima. Rad za Hrvatsku poslije redovitog posla bio je u njihovoj obitelji normalna stvar.

● ***Molim Vas da nam u osnovnim crtama predstavite hrvatsku zajednicu grada Melbournea i možda čitave Victorije.***

Marušić: Hrvatska zajednica u Melbourneu sastoji se od mnogo različitih političkih, kulturnih, te vjerskih skupina i institucija no isto tako ima veliki broj pojedinaca koji djeluju u njoj. Naravno, tu su i športske udruge, klubovi. U Victoriji živi 80-95 tisuća Hrvata, a od toga 40-50 tisuća samo u Melbourneu. Hrvati su iz svih krajeva tako da možemo reći - Hrvatska u malom. Aktivnost naše zajednice okrenuta je najvećim dijelom prema i za Hrvatsku. Ipak, mogu sa sigurnošću ustvrditi da je brojčano najjača Hrvatska demokratska zajednica koja je česti pokretač većih akcija. Naravno i hrvatski katolički centri imaju veliki utjecaj. Najveći dio rada odvija se na dobrovoljnoj osnovi i poslije redovitog posla. U zajednici djeluje više radio postaja sa po nekoliko sati programa na tjedan a isto tako imamo tjedne novine - Hrvatski Vjesnik, koji se čita širom Australije, a prisutan je i ostali tisak tiskan u drugim gradovima Australije. Što se domovinskog tiska tiče imamo ga u izobilju, što omogućava dobru informiranost o događajima u Hrvatskoj.

Najslušaniji u Melbourneu i okolici

● ***Vi ste doista osoba koja nam može predstaviti rad ovdašnjih hrvatskih radio programa, a posebno na stanici 3ZZZ kojoj ste vi ravnatelj?***

Marušić: Kao što sam i spomenuo ima više hrvatskih radio programa koji djeluju u Melbourneu. Točnije sedam (SBS, 3ZZZ, 2RP Sunshine, Geelong, Vukovar 3CR, Plitvice i Oluja), a osim državne (SBS) na svim radio postajama Hrvati rade dobrovoljno i bez plaće. Mislim da je poslije državnog radio programa naš najslušaniji na području Melbournea i okolice. Za to postoje dva razloga: jedan je izbor materijala za program, a

[4] Tekst je tiskan u "Domu i Svijetu".

drugi je taj što se program emitira utorkom ujutru od 7-8, četvrtkom ujutro 6-7 i nedjeljom u posebno dobro vrijeme od 8 do 10 navečer kada je većina slušatelja kod kuće.

Naši voditelji i urednici prije nego što počnu voditi program obvezno moraju provesti jedno vrijeme u upoznavanju sa ovdašnjim zakonima što im onda omogućava da, nakon završenog tečaja, preuzmu odgovornost i uređuju program. Mi u 3ZZZ imamo 10 osoba koje se brinu za stvaranje programa i njegovo tehničko izvođenje. Programi su najčešće sastavljeni od političkog, kulturnog i zabavnog dijela. Najviše vremena zauzimaju aktualne teme i razgovori s raznim gostima i djelatnicima u zajednici, šport, a i sve što stignemo o događajima iz australskog svakodnevnog života. Također u nedjeljnom programu možete čuti izvjestitelje iz Radio Pazina, Osijeka, zatim iz Mostara i Tomislavgrada. Sve to iziskuje novčana sredstva pa smo prisiljeni tražiti pokrovitelje - donatore. Nepisano pravilo je, ako netko želi čestitati rođendan nekome uz pjesmu ili ako želi obvjaviti neku osobnu obavijest, da nam pokloni 20 dolara. I razna društva nam daju na poklon novčani prilog za objavljivanje društvenih obavijesti. I tako pokrivamo troškove telefonskih usluga. Naši urednici utroše puno slobodnog vremena u ovom radu, a često i novca. A aktivne i sposobne osobe, koje još rade i bez plaće, nije lako naći i zato ih treba cijeniti pa ma u kojoj organizaciji bile.

● ***Često sam bio gost ovdje u Melbourneu pa znam da je osnovna linija politike na vašem radiju politika hrvatskog državnog vodstva na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom.***

Marušić: O kontekstu programa imali smo više puta rasprave. Kakav program stvoriti? I uvijek bi se na kraju odlučili da maksimalno pomognemo hrvatsku državnu politiku. To ne znači da mi ne želimo čuti opoziciju i njene stavove. Dapače! Ali postoji trend da kad kažu da su za kritiku, onda toliko i tako govore protiv današnje vlade, pa da čovjek ne zna tko govori mislio bi da čuje Radio Srbiju ili Niš. Nađu najrazličitije razloge za to, ideološke, financijske, moralne itd. Mi ne želimo biti kao oni, jer nije moguće živjeti dnevnu politiku Hrvatske, a biti 20,000 km daleko. A takve rasprave samo razdjeljuju zajednicu na male političke frakcije, a naši neprijatelji često citiraju ili upotrijebe optužbe oporbe kada žele umanjiti vrijednost hrvatske države.MI želimo čuti kritiku za sve što ne valja. Ali kritike trebaju biti konstruktivne.

Dobra suradnja s hrvatskim državnim institucijama

Na našem programu imali smo veliki broj hrvatskih političkih ljudi. Ovog trenutka se ne mogu sjetiti svih, ali evo nekoliko za ilustraciju. Naši gosti bili su: gosp. Kramarić, gosp. Marko Veselica, gosp. Vikarijo, prof. Nevio Šetić, gosp. Đuro Perica, general Brodarac. Da, vodili smo razgovore s generalom Ivanom Toljem, generalom Bobetkom, dr. Marušićem, dr. Vesnom Bosanac, gosp. Antom Đapićem, pa i s Paragom. Imali smo razgovore i s ličko-senjskim županom, sa gosp. Glavašem, predstavnicima vjerskih institucija kao što su na primjer kard. Vinko Puljić, pred. Islamske zajednice gosp. Omerbašić, gosp. Šabanović. Naši gosti bili su i akademik poput Ladana. Vi gosp. Pečariću ste nam bili gost više puta. Gosp. Šeparović, gosp. Ante Beljo, razni predstavnici poput hrvatske olimpijske ekipe hrvatskih policajaca i vatrogasaca, ministra Hebranga. I još mnogih. Pa kako vidite, nisu nam gosti bili samo predstavnici vladajuće stranke. Sjećam se da sam zamolio neke članove oporbe da ne govore na radiju isto što i na predavanjima jer imamo dovoljno neprijatelja koji nam blate domovinu. Bilo je i takvih koje sam

opominjao da imaju na umu da se nalazimo na engleskom govornom području, pa da svoje poglede usklade s tom spoznajom. Ali uglavnom nakon razmjene misli dolazili smo do pozitivnih stavova i nismo imali većih nerazumijevanja. Mi ne krijemo da dobro surađujemo s hrvatskim državnim institucijama i njenim predstavnicima (konzulama i veleposlanstvom). Slušajte, naš san je i bio imati svoju državu. Pa i ako ona nije perfektna, naša je!

A dobri ljudi će je popraviti. Australija ima solidan sistem već 200 godina ali još nije u mogućnosti iskorijeniti ekonomski kriminal, moralni ili korupciju. Možda bi se neki hrvatski političari trebali ugledati na političare engleskog podrijetla. Oni u svojim kućama svašta govore jedan drugom, ali kada idu u posjet drugoj državi govore sve najbolje o svojim zemljama. Mi također moramo voditi računa da živimo ovdje. I mi poštujemo zakone Australije, čiji smo građani, pa moramo uskladiti naš rad prema Australiji i Hrvatskoj.

● ***Vi ste Istranin .Kažite nam nešto o Istranima u Melbourneu. Koliko se sjećam, bilo je mnogih među njima koji nisu rado prihvatili stvaranje hrvatske države.***

Marušić: Pitanje o Istranima ovdje je interesantno jer, kao što i sami kažete, neki koji su prije ostvarenja hrvatske države bili jugoslavenski orijentirani danas su sve drugo samo ne hrvatski orijentirani. Ali reći ću vam i to da je 90 % Istrana hrvatski opredijeljeno. I danas kao i prije dobar broj ljudi aktivni su u Hrvatskoj zajednici općenito ili u Hrvatskoj istarskoj zajednici, koja je formirana 1991/92. Ona širi duh hrvatske pripadnosti, skuplja humanitarnu pomoć za Hrvatsku i uključena je u potpunosti u svim zajedničkim akcijama hrvatske zajednice. Kažem da nas je velika većina, ali ima još onih koji se ne snalaze u sadašnjim političkim trenucima, pa su radije Slovenci, Talijani, Istrijani ili još uvijek Jugoslaveni. No, svaki dan sve manje je takvih. I zato vjerujte mi, dok smo god ovdje mi ćemo pomagati Hrvatsku što više možemo: financijski, politički i moralno. A moja je velika želja da se u Hrvatsku i vratim.

O (NE)JEDINSTVU HRVATA U AUSTRALIJI

Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

U Domu i Svijetu od 15. rujna Davor Stier s pravom ističe: "Budući se Hrvatska suočava sa negativnim pisanjem u mnogim svjetskim medijima, iseljenici u tim zemljama mogu i moraju ponovo prosvjedovati i pisati u tim medijima, izvršiti utjecaj na njih, organizirati demonstracije." U stvari sve to nanovo potiče na razmišljanje o jedinstvu među iseljenim Hrvatima (ali i među Hrvatima uopće). Jedinstvo nameće i pokretanja pitanja "krovne organizacije" koja će objedinjavati raznorazne hrvatske udruge u inozemstvu. Takva krovna organizacija postoji. To je Hrvatski svjetski kongres. Ali je li on uspio do sada ostvariti svoju ulogu - ulogu krovne organizacije svih hrvatskih udruga? Problemi Hrvatskog svjetskog kongresa najbolje su se mogli očitovati na nedavnoj sjednici, u australskoj državi New South Wales održanoj početkom ovog mjeseca u Sydneyu.

Prva točka dnevnog reda bila je: treba li Hrvatskoj zajednici u Australiji Hrvatski svjetski kongres ili ne? Na prvi pogled zaista neobična točka, jer je očito koliko je važno povezivanje hrvatske zajednice i jedinstvo Hrvata u ovim trenutcima. I ne samo ovim. Ali već sama činjenica da više članica nije imalo svojih predstavnika na sjednici pokazuje kako ta točka nije slučajno odabrana. Dapače, svi nazočni sudjeluju u diskusiji, ukazuje na pogubne posljedice nejedinstvenog djelovanja pojedinih udruga. Tako navode primjere kada više udruga, neovisno jedna od druge, rade iste poslove, konkuriraju s istovjetnim programima kod australskih vlasti. I tako im bjelodano pokazuju, svoje nejedinstvo. Svi se prisjećaju jedinstva koje je vladalo u borbi za hrvatsku državu i tijekom Domovinskog rata u Hrvatskoj. Ali, sada je rat gotov, pa je entuzijazam među našim ljudima naglo splasnuo. Ne treba zaboraviti ni utjecaj žutog tiska iz domovine koji u svemu piše u najcrnjim bojama. Govore i o osobnim interesima pojedinaca na čelu nekih udruga. Neki nazočni sa sjetom ukazuju na to kako je sve manje mladih nazočno pri akcijama tamošnje hrvatske zajednice. Spominje se i Hrvatsko narodno vijeće, koje se stvaranjem hrvatske države samo ukinulo. Zar nije bilo jednostavnije već postojeću organizaciju preurediti u Hrvatski svjetski kongres? Spominje se u istom kontekstu i Australian-Croatian Community, kome je predsjednik prof. Luka Budak, direktor Zavoda za hrvatski studij na Sveučilištu Macquarie u Sydneyu. Rezultat svega toga jest sve nepovoljniji položaj hrvatske zajednice u Australiji. Pritisci na Hrvate u Australiji, koji bi po prirodi stvari - već zbog samog postojanja hrvatske države trebali slabiti - povećavaju se. Najočitiji su primjeri hrvatskih nogometnih klubova. Prvo su im zabranili da nose ime Croatia, a kada je prošle godine Croatia iz Melbournea (službeno: Melbourne Knights) osvojila prvenstvo Australije i kada je stadion bio preplavljen hrvatskim zastavama - zabranili su im i uporabu bilo kakvih hrvatskih obilježja (o tome vidjeti Dom i Svijet br. 161 od 30. lipnja 1997.). Svi ukazujuna važnost postojanja "krovne" organizacije Hrvata diljem svijeta i žele da Hrvatski svjetski kongres to doista i postane! I tako je točka koja je vjerojatno trebala biti apsolvirana u vrlo kratkom vremenu pokazala kako je dubok problem stvaranja učinkovite krovne organizacije među našim ljudima u inozemstvu, a samim tim i uspostava jedinstva među iseljenim Hrvatima, u ovom slučaju u Australiji.

Istina je kako je Hrvatsko narodno vijeće doista bila učinkovita
krovna organizacija koja je djelovala u cijelom svijetu. Iz Vijeća su mnogi došli u Hrvatsku, te sudjelovali u stvaranju neovisne hrvatske države. Među inim tu su ministar Šušak, ravnatelj Hrvatske matice iseljenika i saborski zastupnik Ante Beljo, saborski

zastupnik dr. Sančević. Rad Vijeća u Australiji je također bio veoma značajan. Recimo u Melbourneu su Tomislav i Marjan Bošnjak, Mato Verkić, Ivan Ćorić i dr. bili glavnim pokretačima mnogobrojnih akcija (Tomislav Bošnjak je sada naš veleposlanik u Iranu). Isto je bilo i u Adelaideu (aron Varga i dr.). Vijeće se samoukinulo 1992. Je li to bilo potrebno, bez obzira što je tako nalagao Statut Vijeća? Vjerojatno je pogrešno djelovanje, možda je bolje reći nesnalaženje, predsjednika HNV-a prof.Mata Meštrovića na početku stvaranja neovisne Hrvatske prirodno izazvalo nepovjerenje u samu organizaciju kod hrvatskih vlasti (iako su, kako je već rečeno, mnogo danas najznačajniji hrvatski dužnosnici došli upravo iz Vijeća). Mnogi djelatnici Vijeća bili su tada iznenađeni njegovim djelovanjem. A vjerojatnije se Meštrović, znajući kako su svi glavni čimbenici u svijetu protiv neovisne Hrvatske, bojao novih hrvatskih križnih putova.

Sebični interesi pojedinaca

Mnogi naši ljudi u inozemstvu misle i zamjeraju Hrvatskom svjetskom kongresu to što je inicijativa za njegovo stvaranje došla iz Hrvatske i od hrvatskih vlasti. Navodno - takva organizacija treba biti neovisna. Nevjerojatno! Pa kome treba služiti takva organizacija ako ne hrvatskom nacionalnom interesu? Zar glavni nositelj hrvatskog nacionalnog interesa ne treba biti hrvatska država, tj. vlast koju je na slobodnim izborima izabrao hrvatski narod? Treba li Hrvatski svjetski kongres biti neovisan od hrvatskog naroda? Ako su se naši ljudi u inozemstvu borili za hrvatsku državu - a jesu - onda za njih jedini "partner" može jedino i biti izabrani predstavnik naroda u domovini. Oni trebaju biti jedno te isto s njim - ma tko to bio! Zar se nismo izborili i za jedinstvo cjelokupnog hrvatskog nacionalnog bića![5] A svi se pozivaju na Židovski svjetski kongres. Kao da je on neovisan od Izraela! A što bi bilo da je takvu organizaciju vodio netko iz hrvatskih stranaka a la Paraga? Poslao bi cijelu Hrvatsku u Haag?

A spominjanje sebičnih interesa pojedinaca iz hrvatske zajednice jest nešto što doista predstavlja problem u stvaranju jedinstva. Svi znamo koliko su pogubna bila djelovanja jugoslavenskih veleposlanstava u svijetu, i kako je itekako značajno da i hrvatska država, kroz djelovanje svojih veleposlanstava i konzulata, razbija njihov učinak i širi istinu o Hrvatskoj. A prikupljanje novca za Hrvatski konzulat u Melbourneu 1992.-93. izazvao je otpor i mnogih takvih pojedinaca. Ti ljudi su doživljavali hrvatsku državu kao - konkurenciju! Kao da su se bojali kako će ona oslabiti njihovu ulogu u hrvatskoj zajednici pa su se borili protiv njenih institucija u Australiji. A u Adelaideu je hrvatska zajednica i podijeljena dobrim dijelom zbog ovakvih razloga. Priča se o jednom veoma bogatom našem čovjeku koji je bio glavni u podršci hrvatskih vlasti. A kada nije dobio željenu funkciju postao je glavnim neprijateljem sadašnje vlasti tipa: Tuđmana treba smijeniti, a Šuška uhititi". A od te iste vlasti potom dobije i prihvati odličje! Danas u Adelaideu postoji žal za vremenima kada je ta naša zajednica bila primjer mnogim drugima, pa je tako i

[5] Naravno, u vrijeme pisanja ovog teksta nitko nije mogao ni pomisliti da će poslije vlade kojoj je hrvatski nacionalni interes bio svetinja doći vlada koja isključivo služiinteresima svjetskih moćnika. To je najbolje vidljivo iz ove rečenice u kojoj se podrazumijeva jedinstvo cjelokupnog hrvatskog nacionalnog bića. A što imamo danas? Podjele na sve moguće načine samo da bi se lakše mogli Hrvati strpati u neku novu Jugu, pa zvali je vi Balkanija, Zapadni Balkan ili kako god hoćete.

prednjačila u borbi za dobivanje priznanja hrvatskog jezika u vrijeme kada se u samoj Hrvatskoj u školama učio hrvatsko-srpski!

Ali znakovita je bila intervencija jednog od nazočnih mladih Hrvata na sastanku u Sydneyu. Rekao je kako mladi nisu izgubljeni za zajednicu. Dapače, oni gledaju u stare i čekaju. Kada stari pokažu jedinstvo, bit će i mladih u njoj! A i u Adelaideu se priča kako su imali mnogo mladih, među njima i školovanih ljudi, ali su ih često i stariji svojim postupcima od nje udaljili. Šteta je što u Australiji ne postoji Društvo završenih studenata i prijatelja Zagrebačkog sveučilišta. Takvo društvo bi okupljalo intelektualce školovane u domovini i u Australiji. A s mladima bili bi i stariji intelektualci, koji bi znali ponekad otklonili raznorazna nerazumijevanja kod mlađih.

Odgovoriti jedinstvom Hrvata

Na kraju diskusije raspravljene su i dvije stvari. Jedna koja je više puta ponovljena: "rat je gotov" i jedna koja nije "nehrvatski utjecaj na nejedinstvo Hrvata".

Da, što znači to - rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, "prljavi" rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu, međunarodna zajednica im pokušava ostvariti "izbornim inžinjeringom", i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari ta vrsta rata protiv Hrvatske i Hrvatstva traje svo vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici, moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još netko priče o Predsjednikovom avionu. Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije, nego u Hrvatskoj, počele priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske - nisu uspjeli spriječiti ni "Oluju", ni "Maestral", ni "Hrvatsko ljeto". Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u "svojoj" državi laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i sprovode njihove interese! A spomenuti primjeri pokazivanja hrvatskog nejedinstva australskim vlastima ovima samo pokazuje koliko su bili uspješni u svojim pokušajima razbijanja hrvatske zajednice. Zabrana imena Croatia nogometnim klubovima koje su stvorili Hrvati, pa čak i abrana nošenja bilo kakvih hrvatskih obilježja imaju za cilj poniziti hrvatsku zajednicu u Australiji. Australski Hrvati mogu odgovoriti samo svojim jedinstvom. Jedinstvom su i u vremenu kada nije bilo hrvatske države postizali mnogo. Danas bi mogli još i više!

Veće jedinstvo snaži hrvatsko nacionalno biće

Svima bi upravo takvo ponašanje nekih (anglo-saksonskih) krugova u Australiji trebalo otvoriti oči. Umjesto "rat je gotov" treba stalno upozoravati na "prljav" rat protiv Hrvatske koji je u tijeku i upravo ga koristiti za stvaranje jedinstva među našim ljudima. Jer to jedinstvo nam je itekako potrebno i danas. Ono će i pokazati našim neprijateljima da su im uzaludna sva nastojanja da nas vrate tamo gdje ne pripadamo i gdje ne želimo biti! Ne zaboravimo! Jedinstvo među Židovima traje i danas, jer su oni svjesni uvjeta u kojima egzistira njihova država. Jednom riječju, i oni su u permanentnom ratu - kao i Hrvatska, svjesni su toga, i jedinstveni su bio taj rat oružani ili ne.

Veće jedinstvo snaži Hrvate u samoj Australiji, olakšava njihov položaj u sredini u kojoj ima mnogo onih koji nisu blagonakloni Hrvatskoj, a time jača i cijelo hrvatsko nacionalno biće!

OBRAČUN S "NEPRIJATELJSKOM EMIGRACIJOM"

Spremnost, hrvatski tjednik,24. travnja 2001.
Glasnik HDZ, ožujak-travanj 2001.

Komunisti i dalje pokazuju da znaju vladati samo onako kako su i naučili. I nekad su stalno mjenjali Ustav, pa to čine i danas. Na splitskom skupu, kao i na mnogim drugima, najčešće spominjana riječ bila je izdaja, i to ih je prisililo da u promjenu tek donesenog ustava idu poslije nekoliko mjeseci. Boje se rezultata izbora za Županijski dom pa su ga ukinuli. Nakon Drugog svjetskg rata jedino je Pakistan prešao s dvodomnog na jednodomni parlament, a obrnuto je uobičajena pojava. Tako nam pokazuju kako se u europske integracije ne ide samo preko Balkana, već i preko Pakistana.

Opće biračko pravo koje imaju svi hrvatski državljani s navršenih 18 godina vezuje se uz prebivalište u Republici Hrvatskoj. Dakle, ukida se osnovno ljudsko pravo - pravo glasa - jednom velikom dijelu hrvatskog naroda. Splitski skup pokazao je da nije dovoljno što se nedavnom promjenom Ustava Srbima i ostalim manjinama osiguralo pravo na dva glasa. Zašto? Na nedavnoj sjednici Sabora predstavnica nacionalnih manjina je ustvrdila kako je u prvih deset godina u Hrvatskoj vladala diktatura. I to u diskusiji kada je i klub nacionalnih manjina podržao prijedlog vladajuće šestorke, da se prosvjedi potpore generalu Norcu proglase - državnim udarom. I to je trebalo biti izglasano bez diskusije u Saboru! To je bio prvi pokušaj uvođenja diktature u Hrvatskoj, a zastupnici nacionalnih manjina su to podržali. Pričajući pri tome o navodnoj diktaturi u prvih deset godina hrvatske neovisnosti.

Sjetimo se i promjena naziva ulica u Donjem Lapcu. Ti državljani Hrvatske u potpunosti i podržavaju današnju hrvatsku vlast, a ova im zato omogućava dva glasa, a Hrvatima jedan ili ni jedan! Znakovito je da se i događaji u Donjem Lapcu i oduzimanje prava Hrvatima iz dijaspore događaju u isto vrijeme. Očito usklađeno djelovanje onih koji znaju u Hrvatskoj vikati "Ovo je Srbija", sa Stevanom, Jovicom, Srpkinjom i drugima koji su u Hrvatskoj danas na vlasti.

Mesić je mesićevski priglupo komentirao kako pravo glasa trebaju imati samo oni koji plaćaju porez u Hrvatskoj. Da, u EU možemo stići i preko feudalizma. Hrvati u Australiji se sada pitaju plaća li Mesić porez i na one novce koje su mu oni dali. Zbog tog novca Mesić vjerojatno i nije išao na Olimpijadu, izmišljajući onu drugu priglupu priču kako bi ga tamo neki Gospićanin mogao ubiti. Tako Račan opet može nekoga uvjeriti kako je pametniji od Mesića.

To ni Staljin nije radio

Dr. Zdravko Tomac, potpredsjednik Hrvatskog sabora, rekao je ("Hrvatska riječ") da ukidanje posebne liste za dijasporu zapravo predstavlja koordiniranu akciju "predstavnika međunarodne zajednice u BiH i hrvatske Vlade u realizaciji zakonskog projekta koji će 250 tisuća Hrvata iz BiH prisiliti da se izjasne koje državljanstvo žele zadržati". Međutim, jasno je da je i to u sklopu eutanazije Hrvata BiH koja se sustavno sprovodi od strane međunarodne zajednice i njezinih slugu u Hrvatskoj. Ne treba zaboraviti da je, na stadionu Zagreb, na dan kad je formirana Hrvatska vojska, među postrojenima bilo preko 70 posto Hrvata koji su rođeni u BiH, odnosno da je 60 posto svih poginulih Hrvata podrijetlom iz BiH. To je glavni razlog zašto su na udaru Hrvati iz BiH. I sve to ide uz priču kako dobro

plaćeni predstavnici međunarodne zajednice i vlast u Hrvatskoj koja je sponzorirana od svjetskih moćnika bolje znaju što je interes Hrvata BiH od onih koji su od tih istih Hrvata BiH dobili 87 posto glasova. A Mesić se još poziva na institucije, kao da najvažnija institucija u demokraciji nisu baš izbori. Naravno, svi mi znamo da su institucije u demokraciji svetinja, ali kada ih nedemokratski konstituiraš onda je pozovanje na njih lakrdija. To svi znaju osim - izgleda - predsjednika države. Sve to podsjeća na poznatu priču s početka Domovinskog rata kada su nam "za naše dobro" oduzeli pravo na samoobranu uvodeći embargo na uvoz oružja. Ili pak da u Haagu Hrvate u BiH osuđuju na visoke kazne iako i sami suci priznaju da im nisu dokazali nikakvu krivicu. Pa čak je i Staljin sudio tako što bi mu okrivljeni priznali navodne zločine. I doista stranku HDZ u BiH koja je dobila 87 posto glasova na izborima treba zabraniti. Doista su krivi što narod više vjeruje njima nego svjetskim moćnicima i njihovim hrvatskim slugama. A ono što danas međunarodna zajednica čini Hrvatima u BiH je doista nešto što ni Staljin nije činio. Očito da svjetskim moćnicima ni nacizam nije mrsk ako ga oni sprovode zbog ostvarenja vlastitih interesa.

Slična je situacija i s Hrvatima diljem svijeta. U siječnju 1993. na hrvatskom radio programu u Melbourneu objašnjavao sam našim ljudima kakav su scenario napravili svjetski moćnici da bi omogućili velikosrpski genocid (intervju je tiskan u mojoj knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku" koja je posvećena uspomeni na dr. Franju Tuđmana - Oca hrvatske države). Raščlambu sam zaključio riječima: "I tako je osamljena Hrvatska bila prepuštena velikosrpskom zločincu. Tada nitko, doista nitko, nije bio uz nas. Naravno, osim vas – hrvatskog puka van domovine – hrvatskog iseljeništva. Itekako je bilo važno da nas je u tom trenutku bilo dovoljno i doma i vani! Ono što je bilo upereno protiv nas, dakle smišljeno iseljavanje Hrvata iz domovine, na kraju se okrenulo protiv njih: hrvatsko iseljeništvo je odigralo presudnu ulogu u stvaranju nezavisne Hrvatske!" I današnjim vlastima i svjetskim moćnicima je jasno da se Hrvatska mogla naoružavati, u trenutcima kada su oduzeli hrvatskom narodu pravo na samoobranu, samo iz iseljene Hrvatske. Njihov doprinos je bio nemjerljiv. Znali su novac skupljen za izgradnju crkvi poslati Hrvatskoj i tako joj omogućiti zabranjenu slobodu.

Vjeruje li ova vlast da je hrvatska?

O tome sam govorio i u intervjuu *Spremnosti* od 30. ožujka 1999. (i taj intervju je tiskan u knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku") kada sam na pitanje o glasu vandomovinskih Hrvata u hrvatskom saboru odgovorio: "U stvaranju hrvatske države najvažniji trenutak je bio početak rata, kada je Hrvatska bila izložena spomenutom embargu na uvoz oružja, tj. kada joj je bilo uskraćeno pravo na samoobranu. I tada je priskočila Iseljena Hrvatska. Zaustavljen je prvi nalet jugo-mašinerije. A pomoć je bila stalna. Bez pomoći Iseljene Hrvatske ne bi ni bilo Hrvatske. Za mene je nemoralno da onda oduzmem tim ljudima pravo da odlučuju i o tome kakva će biti Hrvatska. Dobri su mi bili njihovi novci da stvorim Hrvatsku, a sada im nedam da oni takodje odlučuju kakva će ta Hrvatska biti. Već sam spomenuo da se ljudima koji su se željeli vratiti na razne načine to onemogučavalo. Treba im samo još oduzeti pravo da odlučuju o Hrvatskoj. A radi se upravo o onome o čemu sam već govorio. Oni koji slušaju svjetske moćnike, itekako dobro znaju da oni koji su davali novce da se Hrvatska izbori za svoje postojanja protiv volje tih istih moćnika, da ti neće željeti da im ti isti moćnici odlučuju kakva će biti Hrvatska i da li će je uopće biti. Jasno je stoga, dok god je državotvorna opcija na vlasti u Hrvatskoj, dotle će Iseljena Hrvatska imati

mjesto u Hrvatskom državnom saboru. Kada dođu na vlast oni koji su, u trenutcima kada su izgubili prvi krug prvih demokratskih izbora u Hrvatskoj, predali oružje Hrvatske teritorijalne obrane JNA i napuštali Sabor na izglasavanju neovisnosti Hrvatske, ili pak oni kojima je smetao naziv Hrvatski državni Sabor, upravo zbog riječi 'državni', tada više neće biti Iseljene Hrvatske u Saboru, za koji ne znam ni kako će se zvati."

Zato ova vlast i mora sustavno kažnjavati iseljenu Hrvatsku. Ukinuli su konzulate u sredinama s najviše Hrvata, smjenili među njima popularne konzule, ukinuli radio programe za iseljenike i uopće sve one veze između domovinske i iseljene Hrvatske koje je uspio ostvariti g. Ante Beljo. Optužuje ih se za planiranje navodnih atentata. I to od samoukinutog Hrvatskog revolucionarnog bratstva i sl. Time se izravno atakuje na njihov doprinos stvaranju hrvatske države. A jasno je da ovi naši ljudi žive u demokratskim državama, i o demokraciji sigurno više znaju, recimo od predsjednika Vlade koji je cijeli život bio dužnosnik komunističke partije. Ti ljudi su svojevremeno vlastima poručili (Spremnost, 26. rujna 2000.) da će svojim tijelima braniti svakog hrvatskog predsjednika, ali će i svakome reći što misle o njegovoj politici. Da, ali vjeruje li i sama vlast da ona i jest hrvatska? Oni sigurno najbolje znaju čije sve interese moraju sprovoditi! Zato njima i nije stalo do upozorenja da ukidanjem prava glasa mnogim Hrvatima ukidaju njihovo ljudsko pravo. Naučili su već da ljudska prava jesu nešto što zapadnim moćnicima služi samo za ostvarenje njihovih interesa. A kako Tomac reče, ovo je usklađeno sa svjetskim moćnicima da bi se ti interesi i ostvare.

"Projekt 1989."

Klub hrvatskih povratnika iz iseljeništva u pismu javnosti govori o kriminalizaciji dijaspore (*Slobodna Dalmacija* od 3. ožujka 2001.). Oni su u Zagrebu 27. lipnja 2000. organizirali i okrugli stol "Treba li Domovini hrvatsko izvandomovinstvo?". Tada je podpresjednica vlade Željka Antunović na tvrdnje da nova vlast ruši mostove između ove dvije Hrvatske ustvrdila: "O srušenim mostovima ne bih govorila. Mislim da mostovi nisu srušeni i da neće biti srušeni nakon što se provede reorganizacija i racionalizacija. Spremni smo saslušati i koristiti sve sugestije koje je bilo tko, a pogotovo iseljeništvo spremno dati. Mi prepoznajemo da je most dosad bio jednosmjeran i želimo da postane dvosmjeran. Odnos između Hrvatske i iseljene Hrvatske mora biti dvosmjeran. Naprosto mora ići u dva smjera."

I vlada je doista ostvarila dvosmjernost. Iseljenici mogu i dalje slati novac u Domovinu, a hrvatska vlast će im ukinuti sve drugo što ih je vezivalo za domovinu. Sve dok u jednom trenutku, reakcija iz iseljene Hrvatske ne bude takva da će moći otvoreno početi ponovo govoriti o neprijateljskoj emigraciji, i raditi protiv nje

Jasno je da je sve to bilo za očekivati i dio je politike današnjih vlasti koju ja nazivam "Projekt 1989.", tj. vračanje Hrvatske u stanaje kakvo smo imali te godine. Tako će lakše biti stvarati novu Jugoslaviju, Zapadni Balkan ili kako će je već nazvati. U biti je ponovno stvaranje zajednice u kojoj će Srbija voditi glavnu riječ. Otud ataci današnjih vlasti, na Hrvatsku Vojsku.Otud i stalne težnje za kriminaliziranjem Domovinskog rata i prikazivanjem najsvjetlijih stranica hrvatske povijesti kao građanskog rata.

Razgovor s akademikom dr. Josipom Pečarićem, matematičarem svjetskog glasa, ali i plodnim političkim publicistom

U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!

Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacij, 8. travnja 2001.
Spremnost, hrvatski politički tjednik, 21. svibnja 2001.

Piše: Joško ČELAN

Prošle srijede u starogradskoj vijećnici u Zagrebu predstavljena je treća po redu političko-publicistička knjiga akademika dr. **Josipa Pečarića** pod naslovom "Za hrvatsku Hrvatsku". Akademik Pečarić (rođen 1948. u Kotoru), koji je prije toga pisao o Hrvatima u Boki i srpskim lažima o Jasenovcu, međutim, po struci je matematičar, odnosno redoviti sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu i voditelj seminara na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Iz te je oblasti dosad objavio, kao autor ili suautor, 16 knjiga i 450 znanstvenih radova, te još 50 iz elektrotehnike, fizike, geofizike, geologije, građevinarstva i povijesti. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti i glavni urednik časopisa "Mathematical Inegualities and Applications". Četiri njegove knjige na engleskome tiskale su poznati nakladnici Academic Press i Kluwer Academic Publishers. Više puta je bio "visiting professor" na sveučilištima u Australiji, Italiji, Švedskoj. Odlikovan je 1999. Redom Danice hrvatske s likom **Ruđera Boškovića.**

Ali, budući da smo Hrvati i da živimo u ovoj vječno razapinjanoj zemlji, nećemo ni o fizici ni o matematici, nego o onome što nam je suđeno: o povijesti i politici.

Dvije vrste Hrvata

- Matematičar ste svjetskoga glasa, akademik, a istodobno, evo, izlazi vam već treća, tj. četvrta knjiga povijesne, odnosno političke publicistike. Što je to u vama povezalo matematičara i javnoga radnika?

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao. Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih

i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

- Iz svega bi se se moglo zaključiti da je nama Hrvatima politika - sudbina.

- Da doista je politika nama Hrvatima usud. U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primjetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživljeli samo kao izgubljenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

Borba za Boku

- Vaša prva političko-publicistička knjiga »Borba za Boku Kotorsku« očito je i rezultat osjećaja duga prema vašem bokeljskom porijeklu. Kakve su bile reakcije na nju, osobito među tamošnjim Hrvatima, posebno s obzirom na otežane mogućnosti komuniciranja s njima tijekom protekloga desetljeća?

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjua. Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorce. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito. Jasno je da je meni osobno bilo i te kako važno što sam uopće i mogao govoriti o mojim Hrvatima iz Boke. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija uspjela je izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. iz svijesti hrvatskih ljudi skoro u potpunosti istisnuti Boku kotorsku, Hrvate Boke i njihovu veliku baštinu. I tako, prije Domovinskog rata malo ljudi u Hrvatskoj je uopće znalo da postoje Hrvati u Boki kotorskoj. Bilo je pravilo u Hrvatskoj da ako netko od nas Hrvata iz Boke kaže odakle je, ljudi su ga automatski identificirali kao Crnogorca. Zato je Hrvatska bratovština "Bokeljska Mornarica 809." postavila sebi kao primarnu zadaću povratak Hrvata Boke kotorske u svijest i savjest Hrvata općenito i hrvatske države.

Kada smo u Hrvatskoj matici iseljenika organizirali 3.2.1994., povodom blagdana sv. Tripuna, skup "Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca," bio sam gost emisije "Slikom na sliku", ali to je išlo nekim osobnim kanalima, a krajem iste godine je to išlo normalno, jer sam tada bio koordinator (zajednom s dr. **Njavrom**) savjetovanja "Interesi Hrvata Boke kotorske" koji je organizirala Hrvatska vlada. Tada me je počeo nagovarati i akademik **Vladimir Paar** da počnem pisati o tome što sam govorio na HTV-u, a kada je to isto tražio od mene g. **Ante Beljo**, doista sam počeo mnogo više i pisati. U izdanjima HMI i HIC sam se često javljao. U *Hrvatskom Slovu* također. Međutim u ostalim hrvatskim novinama i tjednicima nije bilo lako iako sam bio član suradnik HAZU. Ipak, uspio sam objaviti dovoljno tekstova da bi se od njih mogla napraviti knjiga. Objavljena je 1999. ali je još uvijek Hrvati iz Boke traže. Oni primjerci koji su već tamo idu iz ruke u ruku.

- Znači, nešto se ipak kreće.

- Naravno, kad se radi, onda se nešto i uradi. Danas već u Hrvatskoj mnogi smatraju da je moja izreka i podnaslov moje knjige "U Boki kotorskoj svaki kamen govori - hrvatski", stara hrvatska narodna izreka. Uspjeli smo u svjest naših ljudi i u Boki i u Hrvatskoj vratiti ime Zaljev hrvatskih svetaca. Doista se mnogo više zna o velikoj hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki. Sjetimo se samo nedavnih proslava povodom obnove katedrale sv. Tripuna i samog blagdana sv. Tripuna.

- U kojoj mjeri relativno nova i drugačija politika Mile Đukanovića olakšava položaj bokeljskih Hrvata?

- U spomenutoj knjizi tiskano je i moje predavanje na Međunarodnom simpoziju Jugoistočna Europa 1918.- 1995. (Zadar 28.- 30. rujna 1995.) koje završava tvrdnjom da je "vitalni interes Hrvatske da Crna Gora bude neovisna država, kao što su, uostalom, i sve druge republike bivše Jugoslavije. Nadamo se da će mnogi naši saveznici aktivnije pomagati crnogorsku oporbu u njezinoj borbi za slobodu, za neovisnost Crne Gore.... Europska Crna Gora bila bi jAMAC-RB za sve hrvatsko u Boki kotorskoj, a to hrvatsko u njoj je ulaznica u zapadni svijet. Sadašnja situacija, tj srpska Crna Gora, predstavlja hranjenje velokosrpskih apetita, i znači nastavak velikosrpske politike, a time će vitalni interesi Hrvata Boke biti stalno ugroženi."

Jasno je da ova politika **Mila Đukanovića** predstavlja upravo ovo o čemu sam tu govorio. Zato je normalno što bokeljski Hrvati u potpunosti podržavaju njegovu politiku osamostaljenja Crne Gore. Prilikom nedavnog posjeta Hrvatskoj, predsjednik Đukanović imao je večeru i sa članovima Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809." Tom prigodom sam mu i poklonio moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Naravno, svjetski moćnici pokazuju svoju prljavu politiku i kada je Crna Gora u pitanju, jer su je stalno podsticale na politiku osamostaljenja, a danas kada su i u Beogradu dobili vladu koja im odgovara, preko noći su okrenuli leđa Đukanoviću. Ipak, za nadati se je da će Đukanović uspjeti, i da će njegovi Crnogorci smoći snage i na referendumu izglasovati neovisnost. Da će u tome imati potporu Hrvata, uopće ne treba sumnjati.

Revizionist Bulajić

- Niste povjesničar po struci, pa ipak ste se žustro uhvatili u koštac - i to metodom »knjigom na knjigu« (pače dvjema) - sa zloćudnim srpskim, i ne samo srpskim, mitom o Jasenovcu, osobito glavnim srpskim »genocidologom« Bulajićem.

Promjena režima u Srbiji, čini se, nimalo ne mijenja njihovu optiku, što poznavatelje njihove ćudi ni malo ne čudi. Ali, kakvom vam se čini »uporaba Jasenovca« u hrvatskoj dnevnoj politici?

- Mit o Jasenovcu koriste svi kojima je bio i još uvijek jest interes očuvanje odnosno povratak Jugoslavije. Ja ipak naglašavam da je to srpski mit jer su ga Srbi koristi za pripremu Srba za genocid i u Domovinskom ratu i u ratu u BiH. A doista je točno da zbog svojih interesa nevjerojatnu tvrdnju o 700.000 žrtava Jasenovca koriste svi oni kojima je Jugoslavija u snovima, iako dobro znaju da je ta brojka za 100.000 veća od one iz popisa žrtava iz 1964. godine za cijelu Jugoslaviju, dakle uključujući i Jasenovac. Pri tome treba znati da je taj popis pravljen zbog dobivanja reparacije od Njemačke, pa je tadašnjoj državi u interesu bilo imati što veću brojku. Možda takve stvari i ne smiju čuditi nikoga, jer danas tu u BiH imamo situaciju kada nas uvjeravaju da nije demokracija da su na vlasti Hrvati za koje glasuje 87 posto birača, već oni koji su po volji svjetskim moćnicima pa makar oni dobili i stotinak glasova.

Zato ste potpuno u pravu kada kažete da promjena režima u Srbiji nimalo ne mijenja srpsku optiku, što poznavatelje njihove ćudi ni malo ne čudi. Nemaju ni potrebe mijenjati svoju politiku, jer do promjene u Srbiji nije došlo zato što je Milošević vodio genocidne ratove, već zato što ih je izgubio. U biti on je kažnjen što nije ispunio očekivanja svjetskih moćnika u očuvanju Jugoslavije. **Koštunica** zato i može sprovoditi velikosrpsku politiku, kao i Milošević, jer je interes svjetskih moćnika obnova Srboslavije, što je pravi naziv i za Jugoslavije, Balkanije, Zapadni Balkan ili kako sve već mogu nazivati zemlju koja odgovara velikosrpskim apetitima. A Jasenovac općenito služi jer je glavna poluga u očuvanju Jugoslavije bila dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Zato je normalno da se danas, kada je u Hrvatskoj ponovo najprofitabilnije biti Jugoslaven, i Jasenovac koristi i u dnevnoj politici. Ako pogledate Bulajićeve knjige vidjet ćete mnoge sličnosti s današnjim riječnikom "hrvatski" povjesničara, pa i političara. Poistovjećavanje tzv. detuđmanizacije (čitaj: dekroatizacije) i deustašizacije je samo nešto što je uzeto iz Bulajićevih knjiga. Slično se koristi Bulajićeva "revizija istorije". U biti danas u Hrvatskoj doista imamo na djelu puno Bulajićevih učenika.

Bulajićevi splitski učenici

A koliko je priglup rad bulajićevih učenika pokazat ću na jednoj crtici iz nedavnog članka Tonia Gabrića i Igora Lasića (*Feral Tribune*, 17. ožujka 2001.) Oni pokušavaju dokazati da Hrvatski institut za povijest nije podoban da se bavi pitanjem žrtava tvrdeći da su dva podatka iz knjige Jura Krišta "Katolička crkva i NDH", i dva podatka iz moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" netočna. Već sama takva konstrukcija je smiješna, ali to postaje još smiješnije kada se analiziraju same tvrdnje. Ovdje ću samo spomenuti kako oni komentiraju Krištovu tvrdnju da je Pavelićeva žena bila židovskog podrijetla. Gabrić i Lasić će ovu dobro poznatu činjenicu "negirati" tvrdeći da "je provjereno da gospođa poglavnikovica ni u ludilu nije bila Židovka". Novinarima *Ferala* nije jasno nešto što vjerojatno jest pučkoškolcima, a to je da tvrdnja da je neko židovskog podrijetla ni u ludilu nije istovjetna s tvrdnjom da je netko Židov. Pače, govor o židovskom podrijetlu sadrži u sebi implicitno i tvrdnju da dotična osoba nije Židov. (Inače, Ljubica Štefan u knjizi "Stepinac i Židovi" na str. 15 piše "da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante

Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weibergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik.") Slične naravi su i ostali "dokazi".

- Jedan od najzanimljivijih dijelova knjige čini se vaše dugo (čak 41 stranicu) sučeljavanje sa spomenutim srpskim »genocidologom« u emisiji »Most« američkoga Radija Slobodna Europa u srpnju 1998. godine. Vi ste tada bili doista rijedak primjer prilježna i djelotvorna borca protiv one silne bujice kleveta koje svih ovih godina kod kuće i u svijetu prate Hrvatsku i Hrvate. Zašto smo u tome tako neuspješni i je li moguće u tome išta promijeniti?

- U biti radi se o stvarnom razgovoru, dok je u samoj emisiji dana skraćena verzija. Moj dojam je da je razgovor organiziran s uvjerenjem da ću ja biti taj koji će biti do nogu potučen, pa je unaprijed dogovoreno tiskanje razgovora u Soroševim publikacijama u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Razgovor je tiskan iako je rezultat bio suprotan očekivanom. Zato Bulajić u svojoj novoj knjizi govori o tzv. "Ideologiji genocida **Cohen-Pečarić**". Kako se poslije moje knjige doista i dogodio jedan genocid - onaj srpski na Kosovu, ispada da su ideolozi tog genocida jedan Židov i jedan Hrvat. Ali slične prirode su i drugi srpski "dokazi" koje veliki svijet podržava.

Slobo - "dobar čovjek"

U *Slobodnoj Dalmaciji* je tada objavljen intervju sa mnom. Također i u *Nacionalu*, s tim što su svi djelovi u kojima sam afirmativno govorio o politici dr. Tuđmana, izbačeni iz njega. O tome sam pisao u više tekstova:

" Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević djelili BiH u Karadjordjevu?
- Da - odgovorila je.
- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!
- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.
- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.
- !?
- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadjordjevu? Vjerojatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko…. . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor."

Napoment ću da ovu priću nisam mogao objaviti u Hrvatskoj u tzv. Tuđmanovim tiskovinama!

Ima više razloga zbog čega smo neuspješni u borbi za istinu o Hrvatima u svijetu. Prije svega činjenica je da taj svijet kojemu želimo dokazati istinu tu istinu ne želi znati jer ona ne odgovara njihovim interesima. Sami Hrvati su naučili hvaliti se time da nikada nisu vodili osvajačke ratove, pa su zaboravili da se to uopće ne kosi s tvrdnjom da je napad najbolja obrana. Također ne treba zaboraviti ni Matoševe riječi da među Hrvatima ima više izdajica nego među svim ostalim europskim narodima zajedno. Ili pak Šenoine da Hrvati znaju biti samo sluge. Teško je, dakle, imati uspješnu promidžbu kada je Hrvatska prepuna Bulajićevih učenika, koji optužuju svako hrvatsvo i hrvatski narod gore od samog Bulajića i drugih srpski **Göbbelsa**.

Naravno to ne znači da se ne treba i dalje boriti za istinu o nama. Tako su australski Hrvati prošle godine sproveli akciju koja za cilj ima objavljivanje i distribuciju engleske verzije mojih knjiga o Jasenovcu. Međutim, nama je mnogo veći problem što današnje hrvatske vlasti zbog svoje sluganske politike prema svjetskim moćnicima i ne pomišljaju da se bore za istinu o nama u svijetu. Pače, svjedoci smo pokušaja kriminaliziranja i samog Domovinskog rata. Dakle, oni imaju zadaću da slične neistine nametnu hrvatskom narodu kada je u pitanju i tako nešto. Čak i general **Stipetić** mora svjedočiti kao okrivljenik pred Haaškim sucima za akcije oslobađanja okupiranih hrvatskih teritorija. Samim tim, on posredno priznaje da Domovinski rat nije bio obrambeni. A slična je i formulacija optužbi Gospićanima na čelu s generalom **Norcem**. Ne čudi onda što cijela državotvorna Hrvatska očekuje da se i posljedni plamičak slobodne javne riječi utrne. Čekaju što će biti sa *Slobodnom Dalmacijom*. Nažalost, naš problem danas nije kako da svijet zna istinu o nama, već kako će je znati Hrvati.

Pošteni i nepošteni četnici

Nedavno sam u *Hrvatsko Slovu* uspoređivao dr. Bulajiću s njegovim hrvatskim učenicima. U vezi s tim objavljen je u *Feralovom Greatest shitsu* slijedeći tekst pod naslovom "Feralova Ravna Gora od gorega": "U stvari, i Puhovski i Pusićka i svi oni koji smatraju da treba detuđmanizirati hrvatsku državu jer je nastala na zločinu nad nekoliko desetaka srpskih civila, što je mnogo užasnije od nekoliko tisuća hrvatskih, samo su dobri učenici dr.Milana Bulajića, koji je mnogo prije njih definirao sve to propagirajući srpski mit o Jasenovcu. Ali, njega ipak treba više poštivati od raznih pusićki, puhovskih i sličnih, jer on to ne radi na uštrb svog naroda. Zato me sve to uvijek podsjeti na pitalicu:

- Znaš li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?
- Koja?
- Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik."

Ne čudi što *Feral* nije prenio integralni tekst. Recimo između prve dvije rečenice možete naći i slijedeće:

"Umjesto da se ponose Domovinskim ratom, mnogi se danas ispričavaju pred svijetom što su živjeli u to vrijeme. U pravu je dr. Andrija Hebrang kada ističe kako je to zato što nisu ni sudjelovali u njemu ili su ideološki duboko suprostavljeni ideji slobodne Hrvatske. Za to ne treba optuživati Zuroffa. Sviđalo se nama to što on radi ili ne, činjenica je da on promiče interese svog naroda. Bulajić, istina, ne promiče interese svog crnogorskog naroda, već srpkog**.** Ali, njega ipak treba više poštivati ...."

- Knjiga ukazuje i na doista nevjerovatan fenomen zatajenoga srpskog antisemitizma, osobito u 2. svjetskome ratu, sasvim različitog od permanentnoga potenciranja svih mogućih hrvatskih povijesnih krivnja. Kako u tome sklopu gledate na takav egzotičan detalj kao što je nedavni intervju ratnoga zločinca Slobodana Miloševića jednome izraelskome listu?

- Ništa čudno jer i Izraelci provode ono što je njihov interes. Kako je Milošević samo neuspješan i na kraju i neposlušan izvršitelj želja ili naredbi svjetskih moćnika, zašto mu ne bi objavili intervju. Kako su Srbi oni koji izvršavaju prljave zadaće svjetskih moćnika, oni "ne žele znati" za srpske zločine nad srpskim Židovima. Pogledajte samo kako je tek strašno Bulajić uvredio sve Židove. Naime u mojoj knjizi dan je i sljedeći citat: *" 'Te iste 1943. godine, kada je* ***Himmler*** *zatražio odvodjenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je rabinu dr.* ***Miroslavu-Šalomu Freibergeru*** *da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr.* ***Amiel Shomrony****, ali Freiberger je ponudjenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen.' Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr.* ***Igorom Primorcem*** *(profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh* ***Papandreu Damaskinosu*** *i proglašen je pravednikom)."*

Bulajić to negira pozivajući se na suca iz staljinističkog procesa nadbiskupu Stepincu. A doista je izuzetno ono što je učinio nadrabin dr. Miroslav-Šalom Freiberger: Otklonio je ponudjenu pomoć rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda! Zar to nije dostojno bilo čijeg velikog divljenja?. Ne samo Židovi u Hrvatskoj ili bilo gdje u svijetu već svi mi moramo biti ogorčeni na činjenicu što ga je dr. Bulajić opisao tako da se navodno sklonio kao kukavica kod nadbiskupa Stepinca, ne vodeći računa o svojem narodu, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio. Valjda - po dr. Bulajiću - jedan Židov ne može napraviti tako izuzetno dijelo kao što ga je napravio dr. Freiberger. Nacisti jesu ubili dr. Freibergera, ali ovo što čini dr. Bulajić je još gore. Njegov postupak je tim morbidniji što on kao svoje "jevrejske suradnike" u svojoj knjizi navodi (str. 814.) "**Simona Wisenthala**, dr. **Bernarda Kleina**, dr. **Ela Rosenbauma**, dr. **Eiframa Zuroffa**, **Aleksandra Mošića** i druge". Nije mi poznata nikakva reakcija hrvatski Židova, niti reakcija Bulajićevih suradnika.

Ponosna Hrvatska

- Vaša najnovija knjiga nosi rječit naslov »Za hrvatsku Hrvatsku«. U kojoj je mjeri Hrvatska nakon 3. siječnja 2000. doista hrvatska ?

- Knjiga je i posvećena uspomeni na dr. Franja Tuđmana, Oca hrvatske države. Čitam nedavno u *Večernjem listu* kako akademik **Slobodan Novak** kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem sto mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije,

onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni **Pavelić**." Treba li ovim riječima išta dodati osim možda da nije čudno što je mnogo veća haranga na Tuđmana nego na Pavelića. Pa Tuđman je dobio, a Pavelić izgubio rat. Tuđman je i mrtav stvarna prijetnja pokušaju ponovnog ujedinjenja pod srpskom hegemonijom. Zato se knjiga i zove "Za hrvatsku Hrvatsku", za razliku od ove sluganske Hrvatske kakvu smo dobili nakon 3. siječnja 2001. Hrvatska Hrvatska je ponosna i gorda Hrvatska. Hrvatska kojoj nitko ne bi mogao nametati krivnju za pobjedu i obrambenom i oslobodilačkom ratu. Hrvatsku koja ne bi dopustila da se poništava volja 87 posto birača hrvatskog naroda u susjednoj državi.

- Kako će se u Vašem osobnom slučaju nastaviti Vaš suživot matematike, povijesti i politike ?

Matematika je moj život. Postoji nešto što u svijetu zovu Pečarićeva ili Hrvatska škola u teoriji nejednakosti. Već imam deset svojih doktora, a bit će ih još. Časopis koji smo pokrenuli u Zagrebu, gdje sam ja Editor-in-Chief, ima u Editorial Boardu šezdesetak najznačajnijih znanstvenika u toj oblasti iz cijelog svijeta. Već je - kao jedan od rijetkih hrvatskih časopisa - uvršten u Citation Index, s koeficijentom 0,250.

Slijedeća knjiga koju sam napisao u koautorstvu sa svojom suprugom i jest povijesna. Zove se "Strossmayerova oporuka". Nedavno sam o Strossmayerovom jugoslavenstvu pisao u *Tjednu*. I tu se radi o našem pokušaju razbijanja još jednog mita. Supruga je sada nezaposlena. Teško će ubuduće biti prepoznatljiv u toj oblasti bez njezine pomoći.

Politika? Na prvi pogled izgledat će čudno ako kažem da odgovor na to pitanje ovisi o sudbini *Slobodne Dalmacije*. Naime, ako uspije današnja vlast promjeniti uređivačku politiku u vašem listu i tako ugušiti i posljednje mjesto gdje se može pročitati i poneka kritika na njen račun, značit će da je u Hrvatskoj nastupilo jednoumlje. Jednoumlje su oni stalno i najavljivali optužujući dr. Tuđmana da je tako nešto on uveo u Hrvatskoj. Inače u velikosrpskoj politici osnovno je pravilo: optuži protivnika za ono što sam radiš ili namjeravaš raditi. Hoće li ovi naši Bulajićevi, bolje reći srpski učenici ustrajati na primjeni naučenog? Recimo Tuđmana su optuživali da krivotvori izbore. Sadašnja vlast sada samo bježi od izbora ukidajući Županijski dom Sabora. Hoćemo li doživjeti i istinsko krivotvorenje? Sve je moguće, jer izbori u BiH i tamošnja interpretacija izbornih rezultata govori da se nešto slično uz blagoslov međunarodnioh moćnika može dogoditi i kod nas. Ali neovisno od toga ostaje činjenica da smo dočekali i deset godina življeli u ponosnoj Hrvatskoj. Poslije toga teško je prihvatiti činjenicu da od tebe ponovo hoće napraviti slugu. U svojim tekstovima sam podržavao stvaranje hrvatskog bloka i sigurno ću na svaki mogući način pomoći i u borbi za ponovno stvaranje ponosne i gorde Hrvatske - hrvatske Hrvatske. Umjesto da se sa stvaranjem neovisne Hrvatske mogu u potpunosti vratiti svojoj matematici - ništa od toga. Hrvatima je, bar državotvornim, politika doista usud.

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004.

POLITIČKO SUDIŠTE

RAZBIJANJE SRPSKIH TERORISTA NIJE ZLOČINAČKI POTHVAT

Ključni "dokaz" za tvrdnju o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije Haaški sud smatra tzv. brijunski prijepis od 31. srpnja 1995. Njegova haaška dostava i interpretacija protuhrvatske koalicije jest zlonamjerna i infantilna politička podvala hrvatskoj državi i onima koji su ju stvarali. S tom optužbom domaćih i međunarodnih krugova moraju se suočiti i otkloniti je nadležne državne ustanove, a potom i oni koje osobno pogađa.

Neodgovorna transkriptologija vlasti od 3. siječnja 2000. napravila je od hrvatske gotovine – veresiju, a nekad "regionalnu silu" pretvorila u "zločinačku organizaciju". Do kada ćemo tako, nitko ne zna.

Tužna haaška priča se uvijek vrti oko istoga: kako prikriti činjenicu da je hrvatsko oslobađanje svojih okupiranih područja, kako to izrijekom kaže i Vijeće sigurnosti UN-a, nešto što je legitimno i po međunarodnom pravu nešto što je obveza i pravo svake države. Odnosno, kako prikriti činjenicu da svjetski moćnici to hrvatsko pravo proglašavaju zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije.

To je započeto još u trenucima osnivanja Suda u Haagu kada u Statutu toga suda nije kao zločin naveden najvažniji, a to je zločin protiv mira, tj. zločin agresije. A poznato je da su Rezulucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH, i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Hrvatska kao pravno uređena demokratska država ima, dakle, i Ustavom i zakonom uređena prava i dužnosti pojedinih državnih tijela, pa tako i predsjednika kao vrhovnika, vojske, policije i drugih da poduzmu sve pa i vojnoredarstvene akcije za oslobođenje i uspostavu jurisdikcije nad okupiranim područjima.

Dakle, stvar je s pravnog stanovništva jasna, kao što je jasno da sud koji ne poštuje takvo što, pa te djelatnosti naziva zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije, nije ništa drugo nego politički sud koji svojim optužbama samo potvrđuje da mu nije obaveza poštivanje zakona pa i međunarodne zajednice, već samo političku volju najmoćnijih. Dakle, jednom riječju sud u Haagu je politički sud.

Napokon je hrvatska javnost doznala što je ključni dokaz za takav sud da je zločinačka organizacija izvela zločinački pothvat oslobađajući okupirana područja svoje zemlje. To je transkript s Brijuna od 31. srpnja 1995. I do objavljivanja famoznog dokumenta tvrdnja je bila smiješna jer je "ključni dokaz" bio navodna Tuđmanova rečenica kako "Srbe treba zbrisati". Već to je pokazivalo kako u Haaškom tužiteljstvu ne sjede odviše pametni ljudi

jer je moglo odmah biti jasno da to nije ništa inkriminirajuće kada se radi o dogovoru za vojnu operaciju. Već to je pokazivalo kako je problem tog suda što nije vojni sud, kao onaj u Nürnbergu, jer vojni sud sebi ne bi dopustio takve bedastoće.

Međutim, u objavljenom transkriptu se navode Tuđmanove riječi kako "na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana". Dakle, cijela priča s Carlom del Ponte postaje još smješnija jer imalo pismeniji čovjek zna da kapituliraju vojske, a ne narodi, tj. takvomu čovjeku bi odmah bilo jasno da su Srbi koji praktički trebaju nestati zapravo srpski vojnici. Pa i u samomu tekstu, objavljenom u "Novom listu", ustvrđuje se: "U daljnjem razgovoru kristalizira se kako je riječ o vojnom planu, kojim treba postići razbijanje srpskih snaga u Krajini."

Ali, kako Carla del Ponte nije toliko priglupa, kako bi se dalo zaključiti iz takvog načina razmišljanja, postavlja se pitanje misli li ona da su doista svi Srbi u tzv. Srpskoj Krajini bili vojnici. Vjerojatno Carla del Ponte misli da su svi oni poput babe Dane iz Medačkoga džepa, ili samo zna da je golema većina Srba iz tzv. Krajine i bila na ovaj ili onaj način uključena u sve to.

Nema sumnje da su na razne načine doista sudjelovali u velikosrpskom genocidu na okupiranim područjima pa ne čudi što su njihove vlasti predvidjele samoizgon. O dokumentima toga samoizgona govorio je nedavno Ante Beljo, a redovito ih tiska i "Fokus". Na to je računao i sâm Tuđman kako navodi "Novi list": "Naime, razgovarajući o planu akcije, Tuđman napominje kako treba ostaviti prolaz civilima, računajući da će bijeg civila psihološki utjecati i na vojsku. Pritom razgovara i o tome kako će se civilno stanovništvo putem medija, televizije i radija, pozvati da ostane u svojim kućama. U raspravi o tome, Tuđman u jednom trenutku govori kako će civili bježati, 'a mi ćemo im kao jamčiti njihova građanska prava'."

Naravno, Carla del Ponte i mnogi hrvatski jugonostalgičari misle da je Tuđman kriv što su srpski civili bježali sa svojom vojskom, što je znao da se oni itekako pripremaju poslušati poziv "komandanta Glavnog štaba Srpske Vojske Krajine" Mila Mrkšića "da se celokupno civilno stanovništvo povuče". Ono što su ti teroristi odavno planirali, kako konstatira Nenad Piskač u "Fokusu", 15. listopada. Za razliku od del Ponte i naših jugonostalgičara, koji misle da je sedamstotinjak ubijenih hrvatskih civila samo u tzv. Srpskoj krajini nebitno jer su ubijeni Hrvati, Srbi su bili svjesni tih i drugih svojih zločina i sudjelovanja u njima.

Međutim, ono što je nezgodno za predsjednika države jest to što je morao napokon priznati da je on dostavio taj dokument. Prvo je tvrdio da o tom dokumentu ništa ne zna. Vjerojatno je tomu i poslužila igra s prof. Miroslavom Tuđmanom, kada se tvrdilo da je on potvrdio kako je sastanak sniman, iako je on novinaru "Novog lista", što mi je osobno potvrdio, rekao kako su Tuđmanovi razgovori uglavnom snimani, ali se za taj ne sjeća. Ali, dokument je brže bolje pronađen budući da je u "Hrvatskom listu" od 14. listopada 2004. uvijek dobro obaviješteni Ivica Marijačić objavio tekst *Na pomolu najveći skandal u povijesti hrvatske države – S Pantovčaka u Haag poslan lažni transkript protiv generala Gotovine!* Mnogi svjedoci tvrde da je dokument "dotjeravan" pogotovu ovi sporni dijelovi. Međutim, i to dotjeravanje je učinjeno jadno, tako da za pametnije analitičare i takav dokument ne optužuje nikoga drugoga nego samo onoga koji je to naredio, onoga koji je takav dokument poslao u Haag i sâmu Carlu del Ponte kojoj je to ključan dokaz. Postaje jasno zašto je u posljednje vrijeme više od trideset djelatnika napustilo njezino tužiteljstvo.

Očito ni velike plaće ne mogu opravdati rad u takvu tužiteljstvu - očit negativni biljeg na njihovim životopisima!

Značajno je i to što Marijačić navodi da je "dokument" poslan Haagu dva tjedna nakon velikog prosvjednog skupa u Splitu pod geslom "Svi smo mi Mirko Norac". Valjda je i tada, kao i prilikom iznenadna posjeta Zagrebu američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera 2002., kako piše Nenad Ivanković u knjizi *Mesiću i Račane, zašto tako?*, prevladalo uvjerenje da bi "eventualno Gotovinino oslobađanje dovelo do toga da bi *desnica promarširala Zagrebom*".

Objavljivanje toga "dokumenta" pokazuje kako je smiješan i *reket* kojim svjetski moćnici ucjenjuju Hrvatsku s izručenjem generala Gotovine Haagu. Do kraja se razgoličuju riječi Carle del Ponte koja je Goranu Graniću povodom optužnica protiv Gotovine i Ademija rekla: "Nadam se da će vam ta dva imena odgovarati iz političkih razloga."

Ali, zar najnovije ankete ne pokazuju kako su ljudi u Hrvatskoj sve manje i manje skloni pridruživanju Europskoj uniji. Pa kako željeti biti zajedno s onima kojima je oslobađanje vlastitih okupiranih područja i obrana od agresora zločinački pothvat zločinačke organizacije?

Prenosimo iz "Glasa Slavonije"

Mesićeva transkriptologija jest nacionalna katastrofa

To je taj Balkan zbog kojeg smo s njega bježali, to je ono jugoslavensko blato u kojem smo se valjali i prezirali ga i sve to prati ona mentalno ista medijska beogradska čaršija, koja nikad nije odvajala moralno od nemoralnog, bitno od nebitnog, formu od sadržaja. Sve smo to vidjeli u najnovijoj epizodi serije o transkriptima, u kojoj upravo manifestiramo vlastitu mizeriju pokazujući da uglavnom ne znamo dostojno se odnositi prema povijesti i onim relacijama koje su za svaki narod svete. Bilježi li moderna povijest europskih zemalja i jedan slučaj u kojem se nasljednik na čelnom mjestu države tako odnosio prema svom prethodniku? Je li bilo gdje notirano da su transkripti povjerljivih razgovora vojnog vrha države koja je napadnuta i dijelom okupirana ne samo komadani koju godinu poslije po medijima nego su, kako vidimo, još i falsificirani? I s čime zapravo imamo posla - s povrijeđenom političkom taštinom, sa šlampavošću jedne vlasti ili s opakim igrama tko zna kakvih tajnih službi? Bez obzira na to koji je odgovor ispravan, sve što se događa s tim transkriptima, sramoti i slabi, poništava i ponižava ugled države hrvatske sugerirajući da su je stvarali zločinci u svom tajnom zavjereničkom (kakvom negoli zločinačkom) planu koji je osmislila opaka zločinačka organizacija. Jer dok prema van tvrdimo da su optužnice neutemeljene i lažne, mi, kako vidimo, kod kuće plasiramo transkripte koji se trude dokazati suprotno. (...)

Puštajući te transkripte u javnost Mesić je pokazao da je posve nedorastao državničkoj funkciji, a da u osnovi uopće ne razumije ono što bi odgovaralo pojmu odgovorne nacionalne politike, jer njemu je, kako vidimo, sve vic i geg, trik i banalnost...

"Fokus", 29. listopada 2004.

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.

O MILI BUDAKU, OPET DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU

U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaka, u kojoj na nedostojan način, osim notornih neznalica, sudjeluju i ostrašćeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja.

Evo najprije tih činjenica:

1) Mile Budak, zagrebački odvjetnik i član Hrvatske stranke prava, koji je pred kraljevskim sudom u Kraljevini SHS, svibnja 1925., branio komunističkog prvaka Vladimira Ćopića, tada već i autor dviju zapaženih knjiga književne proze, "ličkih priča" *Pod gorom* i "zapisa jednog malog intelektualca" *Raspeće*, tiskanih u nakladi Matice hrvatske, napadnut je 7. lipnja 1932., oko podneva, u kućnoj veži zgrade u Ilici 10, po naredbi beogradske vlade a u organizaciji Uprave policije u Zagrebu. Atentat su izvela trojica policijskih plaćenika zadavši mu nekoliko udaraca željeznom šipkom po glavi. Liječen je u zagrebačkoj bolnici 38 dana.

2) Sedam mjeseci kasnije, zajedno sa suprugom Ivkom, otišao je u emigraciju i pristupio Ustaškom pokretu.

3) U Zagreb se vratio, mimo suglasnosti Ante Pavelića, 6. srpnja 1938.

4) Odmah objavljuje roman u četiri knjige *Ognjište*. O tom romanu napisano je nekoliko desetaka najpohvalnijih prikaza kako u hrvatskoj tako i u srpskoj i u slovenskoj književnoj kritici, a jedan od njih napisao je i Josip Horvat u "Jutarnjem listu" 31. srpnja 1938. pod naslovom *Lička "Ilijada". Reprezentativno djelo hrvatske književnosti.* Njegovu ocjenu do danas nitko nije osporio relevantnom književno-kritičkom prosudbom.

5) Obnavlja suradnju i prijateljstvo s Vlatkom Mačekom, ali poslije osnutka Banovine Hrvatske uhićen je 15.veljače 1940. i zadržan u zatvoru bez sudskog rješenja do 12. travnja.

6) Toga dana nađena je mrtva u zdencu Budakova vinograda njegova supruga Ivka. Ni do danas nisu rasvijetljene okolnosti njezine tragične smrti, koja ga je psihički utukla. Obolio na žuči i neposredno prije ustrojstva NDH operiran, tako da je 10. travnja 1941. dočekao u bolnici ne sudjelujući u proglašenju NDH.

7) U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv."rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca, ali je na tome mjestu zavlačio koliko god je mogao i odgađao njihovu primjenu, zaštićujući kako Židove tako i Srbe koji su se našli kao profesori zagrebačkoga Sveučilišta, o čemu je svojedobno, još u doba komunističke vlasti, iznio činjenice Jaroslav Šidak. Nije poznat ni jedan jedini slučaj, da je ikome izravno nanio ikakvo zlo. Njegov pomirljivi govor na velikom političkom

zboru u Virovitici ocijenilo je i beogradsko (Nedićevo) “Novo vreme” 19. kolovoza 1941. “glasom razbora iz Hrvatske”. Dok je obavljao ministarsku službu njegov osobni vozač bio je Židov, a cijelo vrijeme NDH održavao je prijateljske odnose s nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji, pa ga je njemački policijski ataše denuncirao zbog toga svojoj vladi. Kao poslanik u Berlinu nije imao nikakva političkog utjecaja, a kao ministar vanjskih poslova uvjetovao je, dosta grubo i sasvim nediplomatski, uspostavu odnosa s Mussolinijevom Talijanskom Socijalnom Republikom Mussolinije-vim odricanjem od Rimskih ugovora, zbog čega je bio prisiljen podnijeti ostavku. Time prestaje njegova politička aktivnost u Hrvatskoj.

8) U svibnju 1945. nije bio zarobljen od partizana, kao što piše “Vjesnikov” novinar, nego su ga engleske vojne vlasti izručile jugoslavenskim partizanima 18. svibnja 1945.

9) Sudski proces vođen je protiv njega i još nekih suoptuženika pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu 6. lipnja 1945. Osuđen je na smrt vješanjem, a presuda je izvršena već sljedećeg dana, 7. lipnja 1945., na 13. obljetnicu zagrebačkog atentata na nj! Za grob mu se ni danas ne zna.

10) Dokumentacija kako o provedenoj istrazi tako i o procesu pred sudom nije nikada bila predočena javnosti niti je bila dostupna znanstvenim istraživačima, niti je do danas proučena u cjelini.

A evo i pitanja:

1) Jesu li atentatori na Budaka 1932. i njihovi naredbodavci počinili zločin?

2) Je li cjelokupni proces, od istražnog postupka do suđenja pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu mogao biti korektan i pravno valjan s obzirom na činjenicu da je, uz tako tešku optužbu, istraga provedena za jedno popodne, a suđenje trajalo samo nekoliko sati, da su se i istraga i suđenje vodili bez branitelja i bez saslušavanja svjedoka obrane, čak i bez prava na žalbu, pa je tako teška kazna izvršena već sljedećega dana, ni dvanaest sati nakon izricanja presude? Jesu li i danas, u Republici Hrvatskoj, pravno respektabilni i takav proces, i osuda koja je na njemu donesena, a najzad i njeno izvršenje?

3) Je li takvim suđenjem izvršen prema njemu ratni zločin, i to nakon završetka rata?

4) Je li bilo regularno ubojstvo njegove 20-godišnje kćeri Grozde? Nakon što su je rastavili od oca, vojne vlasti Jugoslavenske armije pogubile su je negdje kod Škofje Loke, a prema nekim glasovima i silovali, bez ikakve optužbe, bez ikakve istrage, bez ikakva suđenja. Ubijena je, očito, samo zato jer je njegova kći, a nikakva dokumentacija o tome ni danas nije poznata, kao što je nepoznat i njezin grob. Je li takva likvidacija ratni zločin? I to ratni zločin izvršen poslije rata?

5) Je li uvjerljivo kad dokazani ratni zločinci svoju žrtvu svrstavaju bez ikakvih dokaza u red ratnih zločinaca?

6) Rečenica “Srbe na vrbe”, koju je izrekao u Varaždinu, a za koju je i sam priznao prijateljima, kad su mu zbog nje prigovorili, da mu je "izletjela", nije njegova rečenica: nju je prvi izrekao 1914. Slovenac Marko Natlačen, kojemu to nije smetalo da u vrijeme Kraljevine Jugoslavije bude istaknuti član slovenske Klerikalne stranke Antuna Korošeca, a onda, kao takav, sredinom tridesetih godina postane i ban Dravske banovine! To međutim nije isprika za nj. Budaku se ona ne može oprostiti, ali je li ta krivnja dovoljna da ga se proglasi ratnim zločincem? Ne bi li regularni sud povezao tu rečenicu s onom željeznom šipkom i proveo potrebna vještačenja, koja se nameću sama po sebi?

7) Ako je proces Budaku bio politički proces, kao što su to bili i mnogi procesi pred komunističkim sudovima, uključujući i one poslije "hrvatskog proljeća", a teško bi bilo dokazati da oni to nisu bili, po kojoj to logici neki tvrdi zagovornici pravne države i depolitizacije sudstva danas, u Hrvatskoj, istodobno odobravaju političke procese u razdoblju od 1945. do 1990., i prihvaćaju njihove osude, pa se štoviše osuđenike na njima usuđuju i kvalificirati najtežim izrazima, težim i od onih koji su bili navedeni i u optužnici i u osudi (što bi čak moglo biti i kažnjivo)? Ne otkrivaju li se time oni sami kao filokomunisti jugoslavenske orijentacije? A ako to doista jesu, a teško bi nas mogli uvjeriti da nisu, zašto se otvoreno ne očituju takvima, umjesto što se kukavički kamufliraju demokratskim načelima (koja, kad su bili u prilici, sve do 1990., *in praxi* ni sami ne samo da nisu poštovali nego su ih naprotiv svjesno gazili)? I nije li onda vrijeme da Republika Hrvatska, kao pravna država, koja ne primjenjuje političke kriterije u svome pravosuđu, izjavi, jednom zauvijek, da ne priznaje pravnu valjanost bilo kojeg političkog procesa u prošlosti, kao ni moralne i političke konzekvence koje iz njih proizlaze (uz pridržavanje prava da u pojedinim kaznenim predmetima, kao što je i ovaj, ako je potrebno, provede pravno regularnu obnovu procesa)?

8) Ima li među našim eminentnim pravnim ekspertima i znanstvenim autoritetima ikoga tko bi, danas i ovdje, bio voljan – ne *sposoban* nego upravo *voljan*! – dokazati nevjerodostojnost komunističkog antifašizma zbog raskoraka između komunističke teorije, izražene u zakonima i javnim deklaracijama, i komunističke prakse, ispunjene svakodnevnim i različitim nasiljima i zločinima prema vlastitim građanima, što je potvrdio i sam Josip Broz znamenitom izjavom 1972. u Prištini, da se sudci ne moraju držati zakona "kao pijan plota" (doslovce tako!), čime je i sam priznao ne samo pravnu nevjerodostojnost nego i nezakonitost komunističkog sudstva, pa nepriznavanje komunističkog antifašizma i njegova pravosuđa ne znači i osporavanje antifašizma kao jednoga od temelja Republike Hrvatske, notificiranoga i u preambuli njezina Ustava, nego upravo obratno, znači priznavanje tih temelja, ali u izvornom, demokratskom značenju tog pojma?

9) Jesu li "Vjesnik", "Novi list" i neke druge tiskovine, odlučivši pisati o Budaku, mogli naći novinare kvalificiranije za tu temu, novinare koji o Budaku nešto i znaju, novinare koji ne bi ponavljali stare i dubiozne kvalifikacije u pravnom smislu nevjerodostojnih sudova? Tako npr. ne bi novinar "Vjesnika", očito ne razumijevajući pojmove o kojima piše, osporavao ono što nikada nitko nije ni tvrdio, naime da je Budak bio "reformator" hrvatske književnosti?

10) Hrvatska je danas pluralistička a ne jednoumna i nije li "Vjesnik", kad je već želio čuti mišljenje hrvatskih građana o Budaku, mogao u onoj svojoj anketi zapitati nešto i građane koji nikada nisu bili integralni Jugoslaveni, a najmanje u presudnim godinama za hrvatsku slobodu 1989./1990.? Zar u Hrvatskoj danas nema i takvih intelektualaca, i ne samo intelektualaca, koji "u ono vrijeme" nisu bili ni svjedoci optužbe na tadašnjim političkim procesima, ni UJDI-jevci, niti su danas njihovi duhovni trabanti? I, najzad, zašto većina medija u Hrvatskoj danas dopušta čuti samo njihov glas? Skrivajući se iza demokratskih fraza, kriptokomu-nistička manjina u Hrvatskoj medijski je ovladala gotovo cijelim duhovnim prostorom, krivotvoreći naše javno mišljenje; je li njihova mimikrija "hrabrost" ili podlost? Je li teško razabrati njihov cilj?

Legitimni demokratski zahtjev glasi vrlo jednostavno: *audiatur et altera pars!*

*

Spomenik (ili spomen-ploča) Mili Budaku u Svetom Roku – da ili ne? To je pitanje samo povod ovome tekstu, ali ne i bitno pitanje koje ovoga trenutka traži urgentni odgovor. Štoviše, to pitanje se možda ne bi ni postavljalo, kad bi nam bio poznat grob Mile Budaka. Ali on je nepoznat i danas. A osnovno je ljudsko pravo svakoga čovjeka, da ima svoj grobni humak, da se za nj zna i da bude obilježen.

Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo uzurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonese svoj udio i da nadležna tijela, *i to po službenoj dužnosti*, *pokrenu obnovu političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti*, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, *sine ira et studio,* prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati.

Ovaj apel je otvoren za svakoga tko ga bude želio naknadno supotpisati.

U Zagrebu, kolovoza 2004.

Mirko Alilović, umirovljenik
Teo Andrić, dipl. ing. pričuvni bojnik HV
Akademik Ivan Aralica, književnik
Jakov Aralica, profesor
Rudolf Arapović, novinar i publicist
Dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Slavonski Brod
Stjepan Asić, dizajner, Tajnik HSK-a Australije
Don Miljenko Babaić, katolički svećenik, bivši politički zatvorenik i ratni vojni kapelan
Branimir Babić
Mr. sc. fra Marko Babić, prof. teologije
Martin Babić
Dr Jozo Badrov, spec. oralni kirurg
Marija Bakota, umirovljenica, Zagreb
Miro P. Bakrač, profesor
Mirsad Bakšić, dipl.iur., brigadir HV i predsjednik Udruge "Dr. Safvet beg Bašagić"
Mile Balen, književnik
Žarko Barać, prof. matematike i fizike
Miljenko Baloković, knjižničar Nacionalne i sveučilišne knjižnice
Josip Baotić, dipl. oec. kib., direktor INTERCON-a, međunarodnog savjetovanja za strateški razvitak društva
Tadija Barun, dožupan Splitsko-dalmatinske županije
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Mate Bašić, novinar
Vladimir Bebek, pukovnik u m.
Mr. sc. Ivan Bekavac, publicist
Ante Belas, VŠS ekonomist
Ante Beljo, ravnatelj HIC-a
Josip Berić, hrvatski branitelj
Niko Bete, pjevač

Nada Beuc, profesor, tajnica Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Ivan Biondić, sveučilišni profesor
Goran Ante Blažeković, informatičar
Miroslav Boban, hrvatski branitelj
Akademik Rafo Bogišić
Đina Bonković, službenica
Milan Boras, dipl. ing.
Gojko Borić, novinar
Damir Borovčak, dip. ing. i publicist
Ante Bošnjak, iseljenik
Ivan Bošnjak, poduzetnik
Kruno Bošnjak, akademski kipar i profesor ALU u m.
Fra Frano Botica
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Frane Brajko, hrvatski branitelj
Josip Brkljačić, umirovljenik
Nada Brkljačić, činovnica
Damir Brzica, utemeljitelj i predsjednik udruge "Ujedinjeni Hrvati svijeta"
Dr. Ivan Brzović, liječnik u Kupresu
Dinko Budić, dipl. ekonom.
Dr Marijo Budimir, stomatolog
Suzana Budimir, dipl. ing., profesorica
Gordan Bule, gospodarstvenik
Matija Bulić, domaćica
Mr. sc. Jure Burić dr. med., prvi župan Dubrovačko- neretvanski i bivši zastupnik u Hrvatskom Državnom Saboru
Jure Caktas, kapetan duge plovidbe, Savjetnik za pomorski i intermodalni transport
Nevenka Crnko, umirovljenica
Mladen Čataj, zubotehničar
Vladimir Čataj, dr. veterine
Emil Čić, publicist, muzikolog i glazbenik
Fra Milan (Karlo) Čirko
Dr. sc. Ivan Čizmić, znanstveni savjetnik
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Željko Čop, hrvatski branitelj
Branka Čorak, službenica
Ivica Ćapin, ekonomist
Marko Ćavar, umirovljenik
dr. Ružica Ćavar predsjednica hrvatskog pokreta za život i obitelj
Ivo Ćoza, dipl. ing.
Dr Ante Ćurić, spec. parodontolog, dentalni i oralni patolog
Daniel Dasović, ing. građevinarstva, Podaca
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, sveučilišni profesor

Miodrag Demo, brigadir HV
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, profesorica
Dr Ferdinand Diklan, stomatolog
Tonka-Marija Dobrinić, umirovljenica
Mira Donadini, socijalna djelatnica u m.
Zvonko Dragić, novinar, Mostar
Tomislav Držić, novinar
Dr. sc. Andrej Dujella, sveučilišni profesor
Mr. sc. Ivan Dujmović, umirovljenik
Dr. sc. Senadin Duraković, sveučilišni profesor
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut, član Predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Lepan Emil
Nela Eržišnik, glumica
Ivan Fičko, pukovnik u m.
Boris Flego, umirovljenik
Vlado Franjević, kulturno-likovni radnik, Lichtenstein
Vladimir Fuček, sudac u m., predsjednik URV "Hrvatski domobran"
Ivan Gabelica, dipl. iur.
Srećko Gabrilovac, dipl. ing.
Nikola Gadže
Marko Gale, obrtnik
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Anka Glavina Kovačić, umirovljenica
Dara Glavina, laborantica
Ivan Glibić, dipl. ing.
Vijana Grgurević, med. sestra
Branimir Grubelić, odvjetnik
Dr. sc. Petar Gugić, sveučilišni profesor
Rajka Gugić, dipl. iur.
Ante Gugo, novinar i publicist
Marijan Horvat-Mileković, književnik
Dr. Ivan Huljev
Mijo Ilić, hrvatski branitelj
Ivan Ivanda, profesor, član predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Dr. Luca Ivanda, specijalist školske medicine
Mr. sc. Nenad Ivanković, novinar, publicist i predsjednik HONOS-a
Ilija Ivezić, filmski i kazališni glumac
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Željko Jakić, politolog, Belgija, predstavnik HSK pri Vijeću Europe
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor
Dr. sc. Jere Jareb, profesor emeritus Saint Francis University, Loretto, USA

Akademik Dubravko Jelčić, književnik, znanstveni savjetnik u m.
Dr. Milan Jelić, dipl. oekon., ekonomist u m., Argentina
Ivan Jindra, novinar
Darinka Jonjić, politička uznica i nastavnica u m.
Tomislav Jonjić, odvjetnik i publicist
Dinko Jonjić, dugogodišnji politički zatvorenik, danas odvjetnik u Imotskom
Josip Jović, novinar i publicist
Fra Ivan Jukić
Dr. sc. Josip Jurčević, znanstveni savjetnik
Anto Jurendić, predsjednik udruge Uzdanica 90. ATJ Lučko
Marko Jurič, novinar
Dr. Ivan Jurić, novinar, Metković
Zdenko Jurinić, dipl. ing. kemije u m.
Dr. sc. Fra Karlo Jurišić, umirov. profesor teologije i povijesti
Marina Jurišić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Ivan Juroš, dipl. ing.
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Vinko Kalinić, književnik
Halili Kamber, službenik
Pajo Kanižaj, književnik
Pavao Slavko Keserović, dip. ing., Melbourne, Australija
Ing. Nikola Kirigin, prvi predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa
Jure Knezović, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Marija Knezović, zubni tehničar
Dr. Zlata Knezović
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni professor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Zdravko Kordić, prof. i književnik - pred. DHK HB – Mostar
Ivica Korman, djelatnik HNK
Zvonimir Kos, umirovljenik
Dr. Tomo Kovač
Mario Kovaček, student
Stjepan Kovaček, strojovođa
Tomica Kovaček, vet. tehničar
Verica Kovaček, med. sestra, narednik HV u m.
Mate Kovačević, novinar
Željko Kovačević, dipl. ing. el., savjetnik direktora HEP Elektrodalmacija Split, član MENSE, Zmaj od Radobolje u DBHZ, bivši predsjednik NK Hajduk
Ivan Krešić, dipl. ing.
Mijo Krešo-Lovrić, dipl. ing., politički zatvorenik
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Barbara Kovačić, prof.
Marko Krilić, ing., Busovača
Ante Krmpotić, profesor

Marijan Krmpotić, profesor
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr.st Petar Kružić - Stuttgart
Ivan Kujundžić, akademski kipar
Dr. sc. Nedjeljko Kujundžić, sveučilišni profesor
Tonči Kunjašić, poduzetnik
Akademik Ivan Kušan, književnik
Vladimir Kürner. dipl. ing.
Ivan Lacković-Croata, slikar
Miro Laco, profesor, pukovnik HV u m.
Josip Laća, književnik
Fra Milan Lapić
Dr. P. Vjekoslav Lasić, dominikanac, politički zatvorenik
Ana Lemić, profesorica, ravnateljica gimnazije
Mate Lendić, ravnatelj Crvenog križa, Makarska
Dr. sc. Hrvoje Lorković, sveučilišni profesor
Ana Luetić, umirovljenica
Dr. sc. Branimir Lukšić, sveučilišni profesor
Zvonko Kajfeš, umirovljenik
Željko Keglević, umirovljenik, Chicago (Ill.), SAD
Dražen Keleminec
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni professor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
Ante Madunić, dipl. iur.
Mirjana Majnarić, umirovljenica, Zagreb
Dragutin Majstorović, ing.
Duško Malešević, akademski slikar i profesor
Ante Mandić, dipl. ing.
Vinko Mandurić, ekonomist
Ivan Maras, invalid Domovinskog rata
Mato Marčinko, dipl. iur, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Domagoj Margetić, novinar i publicist, predsjednik UNRH
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG, Ansonia, SAD
Vlado Marić, odvjetnik
Žarko Marić, profesor i novinar
Ivica Marijačić, novinar
Slobodan Markić, dipl. ing.
Dr. sc. Ante F. Markotić, sveučilišni profesor
Dr. Vlatko Martinić
Frano Marušić, dipl. ing.
Mario Marušić, novinar i publicist
Mile Maslać, književnik
Marija Mataija, učiteljica u m.
Vlatko Mataija, učitelj u m.

Marko Matanović, umirovljenik
Mr. sc. Ivica Matičević, asistent
Jozo Matić, narednik HV-a u m., invalid Domovinskog rata
Marko Matić, dipl. prav. i književnik -Zagreb
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Vedran Meić, hrvatski branitelj
Vlatko Menix, predsjednik udruge povratnika u BiH
Dr. sc. Anđelko Mijatović, znanstveni istraživač i publicist
Dr. Martin Mikecin, spec. pedijatar i neuropedijatar
Vanja Mikecin, profesor
Marko Mikulandra, redatelj i dramski pisac
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Fra Stanko Milanović Litre (Jure)
Mile Milković - Production Operations Manager – Vancouver, Kanada
Josip Miljak, poduzetnik
Fra Frano Mirković
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Đino Mladineo, prof., Komiža, otok Vis
Ratimir Mocnaj, dipl. ing.
Ana Mocnaj, profesorica, tajnica AMCA-e Kanada
Vladimir Mrkoci, profesor
Tinka Muradori, akademska glazbenica
Dr. sc. Jasmina Mužinić, znanstvena suradnica
Mislav Mužinić, dipl. ing.
Ante Naglić, hrvatski branitelj
Prof. dr. Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Igor Nikolić, umirovljenik, Clearwater (Florida), SAD
Mr. Boris Nikšić, povjesničar i latinist, Zagreb
Josip Nikšić, dipl. inž. kem. tehnologije, Šibenik
Ivan Nogalo, gospodarstvenik
Javor Novak, publicist
Zvonimir Novosel, str. tehničar
Iva Nuić, nastavnica i književnica - Drinovci
Tomislav Nuernberger, dipl. ing. matematike
Mato Obrul, djelatnik HNK
Željko Olujić, dipl.iur., odvjetnik
Ivan Orešković, profesor, ravnatelj strukovne škole Sebastijan Palić
Ivan Pandža, invalid Hrvatskog domovinskog rata
Marko Pandža
Ile Papić, dipl. ing. prometa
Tone Papić, dipl.ing.arh., akad. slikar
Ivo Paradžik, umirovljenik
Ivica Pavelić, hrvatski branitelj
Jelka Pavičić, knjižničarka
Josip Pavičić, književnik i nakladnik

Tomislav Pavičić, dipl. ing., menadžer, predsjednik Hrvatskog Kulturnog Društva Uzajamne Pomoći sa Dock Sud-a, Avellaneda, Argentina
Robert Pavičić, dipl. ing.
Dr. sc. Mate Pavković
Mladen Pavković, novinar i publicist
Dr. sc. Dragutin Pavličević, sveučilišni profesor
Pero Pavlović, mr. sci. i književnik - Neum Mostar
Don Pero Pavlović, katolički svećenik, Ravno
Dr. sc. Davor Pavuna, fizičar
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić, sveučilišni profesor
Jelena Pećarić, profesorica
Kornelija Pejčinović, javni radnik
Marija Pejić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Kaja Pereković, umirovljenica
Dragutin Perić, Konjic
Dr. sc. Nedjeljko Perić, sveučilišni profesor
Ratko Perković, umirovljenik
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Branimir Petener, dipl. ing. i publicist
Slavko Petračić, dipl. ing.
Petar Petric, dipl. ing.
Dora Petrić, službenica
Ivica Petrović, profesor na sveučilištu u Mostaru
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, dipl. iur.
Vlado Polgar, dipl. ing.
Valentin Pozaić, Družba isusova, professor moralne teologije
Vlatko Previšić, profesor
Dr Ana Prolić, stomatologinja
Dr Luka Prolić, spec. oralni kirurg
Božo Protrka, ekonomist
Stipe Puđa, dipl. oec, ratni dopisnik HINE
Dr. sc. Zvonimir Puškaš, znanstveni suradnik u m.
Fra Dominik – Ratko Radić
Dr. sc. Zvonimir Radić, predsjednik Domagojeve zajednice
Tomislav Raguž, dipl. oec.
Juraj Rajčević, ugostitelj
Filip Rajčević, ugostitelj
Milka Rajčević, ugostiteljica
Ankica Ravlić, profesorica, predsjednica Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Tomislav Reškovac, poduzetnik
Dr. Milan Ribičić

Kocijan Rigert, bojnik u m. Antiterorističke jedinice – ATJ – Lučko
Dragutin Rotim, odvjetnik
Joso Rukavina, građ. tekničar, hrvatski branitelj, Sveti Rok
Maja Runje, profesorica
Martin Sagner, dramski umjetnik, zastupnik u Hrvatskom državnom saboru od 1990. do 1995.
Mag. iur. Darko Sagrak, predsjednik Udruge "Dr. Milan Šufflay"
Ante Santini, hrvatski branitelj
Ivica Sentić, gospodarstvenik, pričuvni pukovnik HV
Dr.sc. Jadranka Sertić, sveučilišna profesorica
Magdalena Sever, studentica sociologije
Vjekoslav Sironić, HT tehničar
Marko Skejo, pukovnik u m.
Dr. sc. Marina Skrobica
Ružica Soldo, prof. i književnica - Široki Brijeg
Velimir Soldo, pričuvni poručnik HVO
Ekrem Spahić, novinar i publicist
Božidar Spitzer, profesor
Dr. Stjepan Sraka, stomatolog
Ing. Siniša Srzić, zamjenik gradonačelnika grada Makarske
Branko Stančić, dipl. ing.
Zdravko Stanišić, umirovljenik
Ivica Stepinac, umirovljenik
Dragutin Stilinović, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Aleksandar Stipčević, sveučilišni profesor
Fra Miljenko Stojić, književnik – Mostar
Ivan Strižić
Matilda Šaban, tajnica u osn. šk.
Milan Šaban, nastavnik u m.
Kata Šamadan
Jurica Šarić, tehničar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Stjepan Šešelj, književnik
Ilija Leopold Šikić, Basel
Ivanka Šimundić, med. sestra
Milan Šimunić, autoprijevoznik
Dr. sc. Ante Škegro, viši znanstveni suradnik
Ante Škrabić, nastavnik, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar, biolog
Dr. sc. Hrvoje Šošić
Adela Šubić, umirovljenica
Roman Šule, hrvatski branitelj
Vlado Tadej, redatelj
Fra Vladimir (Ante) Tadić

Branko Tinodi, dipl. pravnik
Branka Tinodi, profesorica
Marko Tokić, professor
Mijo Tokić, prof. i književnik, Tomislavgrad
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Dr. med. Berislav Tomac, Hagen, Njemačka
Zlatko Tomičić, književnik
Augustin Tomić, obrtnik
Dr. iur. Željko Tomašević, pričuvni časnik HV-a
Dr. sc. Luka Tomić, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Tomislav Tonšić, hrvatski branitelj
Goran Trdin, profesor
Tihomir Trdin, dipl.ing.preh.teh.
Dr. sc. Miroslav Tuđman, sveučilišni profesor
Nenad Udiljak, dipl. ing.
Fra Jakov Udovičić, Imotski
Dr. sc. Nikica Uglešić, sveučilišni profesor
Dr. sc. Đurđica Vasilj, sveučilišna profesorica
Ivo Vasilj, dipl. ing.
Mr. sc. Mario Vasilj, profesor na sveučilištu u Mostaru
Dr. Vlade Vicić, stomatolog, pjesnik, kantautor i politički uznik.
Đuro Vidmarović, književnik
Ivan Viluk, dipl. ing.
Julija Vojković, graf. urednica i dizajnerica
Dr. sc. Rudolf Vouk, sveučilišni profesor
Ivan Vragović, umirovljenik
Dr. sc. Vladimir Vratović, sveučilišni profesor u m.
Duje Vlastelica, ing. teh., pukovnik HV u m.
Zdenka Vratović, dipl. oec.
Mladenka Vrljičak, dipl. ing. arh.
Andrija Vučemil, književnik – Rijeka
Dr. sc. Petar Vučić, pravnik i politolog
Rudi Vučić, akademski glazbenik, ravnatelj glazbene škole "I. Lukačića", Šibenik
Ante Vukasović, sveučilišni profesor u m.
Nada Vukasović, profesor u m.
Ive Vukić, gradj. tehničar
Marija Vukić, med. sestra u m.
Ljubo Vukoja, ekonomist
Ante Vuković, Stuttgart
Bože Vukušić, publicist
Marija Vuletić, profesorica
Dr. Nikola Vuletić
Igor Zidić, ravnatelj Moderne galerije, predsjednik Matice hrvatske
Ivan Zlopaša, predsjednik Udruge za očuvanje hrvatskih nacionalnih interesa u BiH "Pogledi"
Dr. Milan Zoretić, dipl. ing., sveučilisni profesor, Argentina

Marin Zrilić, student prava
Emil Kazimir Žeravica, hrvatski pisac i član DHK iz Pule
Dr. sc. fra Pavao Žmire
Dr. sc. Darko Žubrinić, sveučilišni profesor[6]

[6] Dok je knjiga bila u tisku g. Darko Sagrak nas je obavijestio o pristigla potpisa još 403 osobe većinom iz Kanade. Također je čuo i s drugih strana (npr. iz Rijeke, Slavonskog Broda), da su i tamo neformalne grupe građana provodile akciju i dobile nove potpisnike Apela.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

TKO POMAŽE MESIĆU?

ZAŠTO SANADER POMAŽE STIPI MESIĆU

U "Večernjem listu" od 19. listopada 2004. objavljen je tekst Želimira Žanka *Pašalić pomaže Mesiću*. U tekstu se komentira kandidatura predsjednika Hrvatskog bloka na osnovu Tribine Hrvatskog bloka održana 12. listopada 2004. u Šibeniku. Sudionici tribine bili su predsjednik stranke dr. Ivić Pašalić, politički tajnik Benjamin Tolić i akademik Josip Pečarić. Tribinu je vodio glavni tajnik HB-a Krunoslav Gašparić. Dakle tribina je održana prije odluke HB-a i HDZ-a o njihovim kandidatima za predsjedničke izbore. G. Žanko komentirao je i moj govor s te Tribine, pa ćemo ga ovdje dati u cijelosti.

Govor J. Pečarića

Čini mi se da je članove Hrvatskog Bloka najbolje opisao prije nedavnih izbora poznati novinar Marko Jurič koji u "Fokusu" od 14. studenoga 2003. piše da smo "se našli na tome mjestu dobrim djelom jer nisu htjeli odstupiti od svojih početnih pozicija na kojima je stvarana ova država, a što je postalo vrlo nezahvalno nakon 2000. godine".

Sigurno smo najprepoznatljiviji po tome da ništa, ama baš ništa, ne može promijeniti naš načelni stav da nikakve kriminalizacije Domovinskog rata ne može i ne smije biti. Jasno nam je da je sud u Haagu ona glavna poluga koja služi toj kriminalizaciji čija je osnovna značajka u slabljenju Hrvatske.

Moje knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, *Hercegovac iz Boke* - Dariju Kordiću, a ova najnovija generalu Praljku. Naslov joj je vrlo simboličan: *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*. U stvari ta moja simbolična izreka sadrži u sebi ono što je još 1941. g. rekao zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac tijekom posjeta Boki kotorskoj: "Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske." U knjizi su dani samostalni ili tekstovi s drugima – najčešće sa suprugom koja je povjesničarka - o Boki, a posveta Praljku završava s onim što sam mu napisao na dan odlaska u Haag:

"Generale, skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj. Akademik Josip Pečarić"

S obzirom da je zadnji otišao, a prvi se vratio, čini mi se da sam doista pogodio "u sridu".

U knjizi *Hercegovac iz Boke* možete naći tekst *Slučaj Gotovina: Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* ("Fokus", 18. srpnja 2003). Dakle, još prije izbora postavlja se pitanje na koje mnogi danas misle da je odgovor: "Nema razlike!" A ja sam tada tvrdio kako je Mesić tada bio uzor Sanaderu. Danas je opet Gotovina aktualan. Opet imamo transkripte razgovora za koji na HTV-u kažu da izgleda nije ni sniman. To izgleda vrlo vjerojatno, jer

vidimo kako svi peru ruke od tog dokumenta. Nije jasno odakle oni u Haagu. Markica Rebić u današnjem "Vjesniku" komentira te i takve transkripte pokazujući da je ono što je navodno planiranje etničkog čišćenja uobičajena priča o vojnoj pobjedi. Valjda kapituliraju vojske, a ne civili? Ili Sud u Haagu tvrdi da su i civili u tzv. Srpskoj Krajini u stvari bili vojnici? A ta priča o navodnom etničkom čišćenju tj. zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije je danas još smješnija jer se upravo ovih dana tisku u Hrvatskoj dokumenti o planiranju samoevakuacije Srba iz tzv. Srpske Krajine. O tim dokumentima nedavno je govorio Ante Beljo, što je jedva zabilježeno u tisku, a objavljuju se i u "Fokusu" (vidjet npr. zadnji broj od 8. listopada). Rebić smatra "da sadašnja vlada ima dogovor s tužiteljstvom i da ne štiti kako treba optužene generale" pa kaže: "Da su Amerikanci mislili da je 'Oluja' sporna, sigurno me ne bi odlikovali." Naime on je kao pomoćnik ministra obrane 1996. primio visoko američko vojno odličje.

Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu

U mojim knjigama možete naći i kako sam komentirao moguću promjenu vlasti, dakle ono što se i dogodilo na zadnjim izborima. Čini mi se kako je to ponajbolje opisala slijedeća tvrdnja: "Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu". Poslije izbora ostalo mi je jedino moliti Boga da nisam bio u pravu s tom i sličnim tvrdnjama iz tih knjiga, kao i drugih iz Hrvatskog Bloka koji su slično pisali i govorili.

A ono što smo predviđali na žalost se i dogodilo. Nama je interesantno ne da vidimo kako sam ja ili netko iz HB-a to komentirao već netko tko nije član HB-a. Tako Josip Jović u "Slobodnoj Dalmaciji" od 4. listopada piše:

"Stranci su već kupili dva milijuna kvadrata zemljišta s pet tisuća kuća, a sporazum s MMF-om, koji se krije od javnosti, predviđa ubrzanu privatizaciju preostale imovine, poglavito elektroprivrednih objekata, šuma, zemlje i vode. Vlada je u poziciji moliti Inu za usporavanje rasta cijena jer praktički, nakon što je prodana, ona nema u rukama nikakve mehanizme kontrole. Pitanje nacionalnog suvereniteta sve više se očituje ne kao neko teorijsko ili čak mitološko pitanje, već kao pitanje suvereniteta, sigurnosti i egzistencije samih ljudi, koji, ostavljeni bez zaštite vlastite države, čemu bi ona inače trebala služiti, postaju građanima drugog reda, strancima u vlastitoj zemlji, domorocima koji će biti strpani u rezervate. Druga dimenzija globalizacijskih procesa na našemu tlu je uništenje nacije kao kolektiviteta."

Govoreći dalje o "domaćim protagonistima novog svjetskog poretka, koji se ostvaruje kao imperij velikih sila bez mjesta za male narode", Jović konstatira kako je očita "njihova želja da ovog naroda kao naroda ne bude".

Dalje Jović kaže: "Srbi su očito zamišljeni ne kao ljudi sa svojim potrebama i pravima nego kao sredstvo promjene društvene i etničke strukture. Za taj pakleni plan upravo se pokreće nova kampanja uz svesrdnu potporu hrvatskih vlasti. Nakon što su Srbima oprošteni ratni zločini i nakon što je posljednjih godina obnovljeno trinaest tisuća srpskih kuća (sam Peter Semneby, - voditelj ovdašnje misije OESS-a; op. J.P. - kaže kako je u posljednje dvije godine od onih koji su dobili pravo na obnovu tri četvrtine Srba), sada je na redu rješavanje zahtjeva za povratak zakonito izgubljenih stanarskih prava, iako je jedan takav zahtjev sud u Strasbourgu odbacio." Podatke o privilegijama Srba u dobivanju društvenih stanova možete naći u knjizi *Trijumf tuđmanizma* (str. 30-31).

Hrvatske vlasti dokazuju ispravnost i kooperativnost rušenjem spomenika

Komentira Jović i rušenje spomen obilježja Budaku i Francetiću: "E da bi dokazale svoju ispravnost i kooperativnost, hrvatske vlasti pokazuju spremnost po grobljima bagerima rušiti nadgrobne ploče nepodobnih osoba iz prošlosti i progoniti svakoga na koga jedan čudak iz Jeruzalema uperi prstom." Spomenut ću samo da je Butković o tome napisao tekst čiji je naslov bio: *Konačan odlazak Tuđmana iz HDZ-a* kao i to da potpise za "Apel" o obnovi postupka Budaku i u drugim političkim procesima u totalitarnim režimima još uvijek skupljaju i da imamo oko 400 potpisa. I danas ga se, ako netko želi, može supotpisati.

Ali spomenimo još ponešto iz Jovićeva teksta: "U Hrvatskoj već dulje vrijeme slobodno djeluju britanski obavještajci, a dvojica šefova hrvatskih obavještajnih službi koja su upozorila na neustavnost takvog djelovanja te na povezanost nekoliko novinara u Hrvatskoj s tim obavještajcima, smijenjena su po kratkom postupku. Hrvatska je, kako sada stvari stoje, spremna mijenjati Ustav, kojom promjenom će se i bez Sabora naši vojnici slati u ratove diljem svijeta. Hrvatska je također prihvatila obvezu stvaranja zajedničkog vojnog pakta sa Srbijom u okviru Jadranske povelje te zajedničkog približavanja NATO paktu, o čemu se upravo vode razgovori. Vrhovni sud je, naravno bez političkog pritiska, obznanio svoju odluku o slučaju Lora pet mjeseci nakon što je tu odluku donio, i to tijesnom većinom glasova članova vijeća, iako, kako piše u rješenju, nije našao ni jednu bitniju povredu kaznenog postupka vođenog pred Županijskim sudom. Upravo sada traje grozničava potraga za sucima koji će presuditi onako kako se traži i koji će biti spremni, poput Ike Šarić, po Srbiji obilaziti svjedoke optužbe zajedno s timom branitelja i tužitelja. Slovenska posezanja za državnim teritorijem i politička suđenja Hrvatima u BiH, ostaju bez odgovora. I time se zatvara krug poniženja koje trpi ovaj narod, ostavši bez medija koji su i sami kolonizirani, zahvaljujući lažnim vođama i njihovu nepokolebljivom putu prema raznim integracijama s istančanim nagonom za smrću."

Nažalost, mnoga predviđanja nas iz Hrvatskog Bloka, i ne samo nas, pokazuju se točnim. Je li se potvrdila moja zloslutna tvrdnja: Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu? Je li već očito da su gazde dovele na vlast one koji mogu učiniti za njih ono što nije mogao SDP?

Republika Haaška

Tribinu je obilježila tvrdnja dr. Ivića Pašalića o tome kako se Republika Hrvatska pretvorila u Republiku Haašku. Neposredno nakon tribine Benjamini Tolić je izdao priopćenje za javnost, koje se i citira u spomenutom tekstu g. Žanka, a koje zorno daje osnovne poglede HB-a i onoga što su i on i dr. Pašalić govorili na tribini u Šibeniku:

"Ono što su 1994. urotom protiv politike Franje Tuđmana počeli Stipe Mesić i Josip Manolić, a 2000. nastavila koalicijska vlast Ivice Račana i Stipe Mesića, ovih su dana - u suradnji sa Stipom Mesićem - dovršili uzurpatori političke baštine HDZ-a Vladimir Šeks, Ivo Sanader, Miomir Žužul i Andrija Hebrang.

Nakon «kopernikanskog obrata» u HDZ-u, što ga je predsjednik Sabora Vladimir Šeks najavio 28. veljače 2004., nova je vlast spremno prihvatila haašku optužnicu u kojoj se Domovinski rat – temelj Republike Hrvatske – kvalificira kao zločinački pothvat hrvatske politike, vojske i policije. Bez okolišanja je izručila generale Čermaka i Markača, te brutalno pojačala potragu za nedostupnim generalom Gotovinom.

Tako je Republiku Hrvatsku pretvorila u Republiku Haašku.

Stipe Mesić – lažni svjedok protiv Hrvatske

Kada je Carla del Ponte, razočarana što general Gotovina još nije uhićen, zaprijetila da će Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda podnijeti negativno izvješće o suradnji hrvatske Vlade s Haaškim sudom, hrvatski su političari složno demonstrirali odanost Haagu. Stipe Mesić - lažni haaški svjedok protiv Republike Hrvatske - tvrdi da je Hrvatska ugrožena, te poziva legendarnog generala da još jednom, ovaj put predajom, dokaže svoj patriotizam.

Andrija Hebrang – negdašnji ministar obrane koji je «viteški» otkazao poslušnost vrhovnom zapovjedniku, obećavao da ne će izručivati Haagu hrvatske generale, iskazivao divljenje Carli del Ponte, hvalio kameleonstvo kao umijeće preživljavanja, razmetao se tobožnjim prijateljstvom s Tuđmanom i Šuškom, itd. - poziva Gotovinu da «viteški» izađe na haaško «bojno polje».

Miomir Žužul - Bechtelov lobist i utajivač poreza, koji je najavljivao slanje hrvatske vojske u protupravnu američko-britansku pustolovinu u Iraku - prijeti Gotovini pravnom državom.

Ivo Sanader - predsjednik Vlade koji je Hrvatsku pretvorio u taoca svoje proeuropske politike - tvrdi da Hrvatska ne može biti talac jednog čovjeka.

Vesna Škare-Ožbolt – ministrica pravosuđa i prijateljica Carle del Ponte – ističe da general mora odgovoriti na pozive suda.

Ivica Račan – predsjednik SDP-a, koji se protivio hrvatskom državnom osamostaljenju, a poslije kao predsjednik vlade pokušao Sloveniji ustupiti dio hrvatskog državnog ozemlja – izjavljuje da treba učiniti sve što zahtijeva Tužiteljstvo Haaškoga suda. Nad tom hrpom cinizma, laži, licemjerja, kameleonstva, udvorništva i kukavštine nitko se više i ne zgraža. Ali nije to samo propast individualnog morala. Takva «politika» utire hrvatskomu narodu put iz slobode u ropstvo, pa je stoga Hrvatski blok najoštrije osuđuje."

Sanader pomaže Mesiću

Politički tajnik HB-a Benjamin Tolić reagirao je na tekst g. Žanka tekstom *Sanader pomaže Mesiću*, jer je svakome tko zna što je politička platforma HB-a, jasna podvala koja izvire već iz samog naslova Žankova teksta:

"'Večernji list' je prešutio tiskovnu konferenciju Hrvatskoga bloka održanu 16. listopada 2004. Tako je svojim čitateljima uskratio vijest da je stranka odlučila izaći na predsjedničke izbore i da je svojim kandidatom imenovala Ivića Pašalića.

Nije nam drago, no nismo se ljutili. Navikli smo na prešućivanje.

Iznenadila me je polemika Želimira Žanka [u (nepostojećem) povodu] pod naslovom Pašalić pomaže Mesiću ('Večernji list', 19.10.2004.). No, dobro. Bolje i tako nego nikako.

G. Žanko citira moje priopćenje: «Nakon 'kopernikanskog obrata' u HDZ-u, što ga je predsjednik Sabora Vladimir Šeks najavio 28. veljače 2004., nova je vlast spremno prihvatila haašku optužnicu u kojoj se Domovinski rat – temelj Republike Hrvatske – kvalificira kao zločinački pothvat hrvatske politike, vojske i policije. Bez okolišanja je izručila generale Čermaka i Markača, te brutalno pojačala potragu za nedostupnim generalom Gotovinom. Tako je Republiku Hrvatsku pretvorila u Republiku Haašku». O tomu, kao i o Mesićevu haaškom angažmanu, i danas govore hrvatski mediji.

Čudesno je međutim da g. Žanko ne vidi tko pomaže Mesiću. A vidi to i slijepac. Pomažu mu Ivo Sanader i tzv. HDZ u okviru iste sluganske državne politike. Ivo Sanader, po uzoru na Mesića, bez imalo srama nudi haaškim optuženicima sovjetsku praksu: da na sudu dokazuju svoju «apsolutnu nevinost». Kao da ne zna za načelo rimskoga prava da je teret dokaza na tužitelju. Takvoj politici treba Mesićeva pobjeda. To je jasno i iz načina

imenovanja Jadranke Kosor i iz njezina obećanja da u kampanji neće ulaziti u sukob s Mesićem niti ga kritizirati. Da tzv. HDZ želi pobijediti Mesića, sigurno bi imenovao drugog kandidata.

No, za to je – s pravom tvrdi g. Žanko - kao i za sve drugo, pa i za neobični postupak "Večernjega lista", kriv zastupnik suverenističke državne politike Ivić Pašalić. I, naravno, hrvatski mediji koji takvoj politici dopuštaju da govori samo – na sudu."

"VEČERNJI LIST" NIJE OBJAVIO OVO PISMO!

"Novo Hrvatsko Slovo", 12. studenog 2004.

NEODRŽANO PREDAVANJE

Od 1992. do 2001. godine svake godine sam bio u Australiji. Pozivala su me australska sveučilišta, a 2001. godine bio sam gost australskih Hrvata. Prvi posjet odvijao se u najtežim trenutcima za naš narod. Bilo je to vrijeme rata u BiH. Nije bilo puno informacijama, a od sveučilišnog profesora iz Zagreba naši ljudi su očekivali suvisla objašnjenja, a te 1992. godine sam postao i član suradnik HAZU. S jedne strane smatrao sam da trebam kao znanstvenik ostaviti dojam na one koji su me pozvali, upravo zato što dolazim iz tek priznate države, a s druge trebalo je puno vremena utrošiti na raščlambi ono malo podataka kako bi se suvislo sve moglo ljudima interpretirati.
Onaj znanstveni dio obavio sam dobro. To pokazuje i sama činjenica da su me potom svake godine ponovo zvali. Ali s takvim mojim radom bili su upoznati i naši ljudi tamo. Naime, g. Tomislav Bošnjak je napravio intervju sa mnom za "Hrvatski Vjesnik" iz Melbournea i tom prigodom tiskao je i svoj razgovor s mojim suradnikom koji me je i pozvao u Melbourne:

"Nazvali smo dr. Monda, dekana Fakulteta na La Trobe sveučilištu i glavnog suradnika dr. Pečarića i razgovarali s njime o znanstvenom radu hrvatskog matematičara.

'Pečarić je nevjerojatan, upravo fenomenalan,' bile su prve riječi dr. Monda. 'Mi smo navikli da naši gostujući znanstvenici napišu tri četiri radnje za vrijeme svog cijelog boravka ovdje. Pečarić je već sada napisao trideset (30) radnji,' rekao je još uvijek u čuđenju dr. Mond.

'Pečarić je doista fantastičan, jedino što je svo osoblje na fakultetu zauzeto cijelo vrijeme. Svi imaju pune ruke posla i ne mogu u korak s njime. Meni, koji radim s njim je teško izdržati tempo. Iznimno je marljiv i savjestan', dalje je objašnjavao dr. Mond. I tako je cijeli razgovor s australskim sveučilišnim profesorom protekao u čuđenju i divljenju znanosti, upornosti i marljivosti dr. Pečarića. Zato smo odlučili predstaviti ovog Hrvata, ambasadora svoga naroda u svijetu, i našoj čitateljskoj publici.

Ali kao što se može vidjeti u ovom razgovoru dr. Pečarić puno rađe razgovara o svojoj domovini nego o svom znanstvenom radu. 'Svima koje to zanima, o mom radu na području matematike, dovoljno govore moji radovi, a nikada se dovoljno ne govori o Hrvatskoj, pa zato rađe koristim ovu prigodu da govorim o njoj' istaknuo je dr. Pečarić."

Tijekom tog mog prvog posjeta nastupio sam i na hrvatskim radio programima: "Hrvatski radio Zemun" (dva puta), "Matija Gubec" i na državnom radiju SBS. Tokom sljedećeg posjeta 1994. godine bio sam stalno gost na hrvatskim radio programima u Melbourneu. Tijekom jednog od tih gostovanja imali su iznenađenje za mene:

”Štovani profesore Pečarić, U ime svih članova hrvatskog radio sata želja nam je da Vam ponovo ovom prilikom odamo duboku zahvalnost za Vaš rad i Vaše slobodno vrijeme koje ste provodili u suradnji sa svima nama, te Vašem osvrtu na političku analizu situacije, u kojoj se trenutno nalazi Hrvatska. Kao i prošle godine, tako ste i u ovo vrijeme iskazali punu podršku hrvatskoj vladi kao i pravu patriotsku ljubav prema domovini i to bez bilo kakvog političkog opredijeljenja, a što je nesumljivo prihvaćeno s mnogo simpatija i razumijevanja svih naših slušatelja. U nadi da ćemo Vas opet vidjeti u našoj sredini krajem kolovoza prije Vašeg odlaska u domovinu, mi svi s radija 3ZZZ želimo Vam sretan put, uspješan rad, kao i ugodan boravak u Adelaideu uz pjesmu ”Bokeljska noć”, gdje je rodno mjesto našega profesora.”

Kada sam se spremao na put za Australiju 1996. godine ravnatelj HIC-a g. Ante Beljo mi je sugerirao da održim seriju predavanja po australskim gradovima u njihovoj

organizaciji. Znao je o tome kako su naši ljudi doživljavali moje spomenute nastupe pa mi je ostavio da sam odredim temu predavanja. Bio sam u dvojbi: Boka kotorska ili politička situacija. Kada sam 1992. držao predavanja o Boki, diskusija je obično bila o ovoj drugoj temi. Zato sam se odlučio za nju. U stvari, odlučio sam pročitati intervju s radija "Matija Gubec" iz 1992. godine, koji su slušatelji izvrsno primili. I ne samo oni. Kada sam se vratio u Zagreb, brat se nije mogao načuditi kako sam ja tamo na drugom kraju svijeta shvatio stvari koje nisu mnogi u Hrvatskoj. I mnogo kasnije znao je reći: "Šteta što onaj tvoj intervju nije dan HTV-u!"

Je li to dobra odluka provjerio sam na svom fakultetu. Kada sam intervju "skinuo" s trake, dao sam ga jednom kolegi. Rekao je da mi ne vjeruje da sam to ja doista tada to govorio u Melbourneu.

- Pa imam ga snimljenog na traci, odgovorio sam.
- Možda, ali trake se dadu i dosnimavati.
- Hvala, to je doista lijep kompliment.
- Kako to misliš?
- Pa očito je da Ti ne vjeruješ da sam to doista pričao. A ja znam da jesam.

Nije se dao. Poslije tjedan dana nastavio je.

- Ma vjerujem Ti da si ono doista pričao u Melbourneu, ali ne vjerujem da si to doista i mislio.
- Da, Ti obično kažeš da sam sve pogodio osim rata u Bosni. Ali čini mi se da poslije ovog najnovijeg događaja kada su Muslimani tražili da hrvatski policajci nose njihove uniforme, više nisi siguran da nisam i u tome pogodio. Ja znam da jesam.

Evo tog intervjua iz siječnju 1993. godine (u tom momentu sam već bio sedam mjeseci u Australiji). Napomenimo da je tek sredinom te 1993. godine došlo do stvarnog rata između žrtava velikosrpske agresije Muslimana i Hrvata..

HR: *Profesore Pečarić, što mislite o ratu u Hrvatskoj i stvaranju hrvatske države?*

JP: Kad god govorim o stvaranju hrvatske države kroz ovaj veličanstveni Domovinski rat, govorim o veličanstvenom ostvarenju hrvatskog naroda, posebice naše mladeži koja je na svojim plećima iznjela najveći teret rata i svojom borbom protiv mnogo naoružanijeg neljudskog neprijatelja zadivila cijeli svijet, u stvari govorim o ČUDU – HRVATSKOM ČUDU.

HR: *Zašto govorite o čudu?*

JP: Govorim o čudu zato što sam siguran da tako nešto, dakle stvoriti državu u takvim uvjetima, nikad u povijesti nije ostvario niti jedan drugi narod. To je učinio jedino hrvatski narod i vjerojatno je i jedino on to mogao učiniti. Podsjetimo se samo slijedećeg:

4) Prije dolaska demokratski izabrane vlasti na čelo države, Hrvatska je bila potpuno razoružana.
5) JNA, koja je smatrana četvrtom armijom po snazi u Europi, odavno se spremala za obračun s hrvatskim narodom. Razoružani narod je trebao biti lagana žrtva takvoj armiji.
6) A najgore od svega, svjetske velesile na čelu sa SAD, bile su protiv stvaranja hrvatske države. Slovenija da, ali ne i Hrvatska.

U takvim uvjetima svjetski stručnjaci su davali Hrvatskoj 15 dana života. A mi danas imamo nezavisnu državu Hrvatsku, već priznatu od oko 100 država. To je doista čudo – i zato ja uvijek govorim o HRVATSKOM ČUDU.

HR: *Možete li nam nešto više reći o toj ulozi svjetskih sila na čelu sa SAD?*

JP: Mislim da svi znaju da je signal za početak rata dao američki ministar Backer prilikom svog boravka u Beogradu. Radi se o ratu u Sloveniji, koji je po mišljenju mnogih predstavljao farsu koja je trebala omogućiti Sloveniji izlazak iz Jugoslavije, što im je i rekao Milošević: "Idite bre, samo što pre!" Plan je bio sačuvati Jugoslaviju s Hrvatskom u njoj. Jugoslavija je bila moguća sve dok su Slovenci, zajedno sa Srbima, bili protiv Hrvata. Očito je bilo da u situaciji kada su Slovenci zajedno s Hrvatima protiv te države, ona nije mogla opstati u tom obliku. Vrlo je vjerojatno da je taj rat u Sloveniji trebao poslužiti da se i Hrvatska uvuče u rat, pa bi, za razliku od Slovenije koja je bila žrtva te je mogla ići iz Jugoslavije, Hrvatska bila proglašena agresorom i morala bi ostati u njoj. Vjerujem da je u tom trenutku u Hrvatskoj TO osjetio ili bio obaviješten jedino naš predsjednik dr. Tuđman, i on je valjda bio jedini čovjek u Hrvatskoj koji je bio protiv toga uplitanja, protiv tzv. Špegeljova plana. Srećom! Kada to nije uspjelo, trebalo je učiniti Hrvatsku potpuno bespomoćnom, da bi zločinac svoj prljavi posao uradio u predviđenih 15 dana. Kako je to trebalo biti ostvareno? Prvo je donesen famozni EMBARGO NA UVOZ ORUŽJA. I malom djetetu je jasno da je to upereno protiv onoga tko nije imao oružja – protiv hrvatskog naroda – a ne protiv srpskog agresora koji ga je imao u izobilju. Radi se o ukidanju prava na SAMOOBRANU jednom narodu. To je najmonstruoznija odluka koju je svjetska zajednica donijela u svojoj povijesti. Zatim su upozorene sve zemlje koje su se mogle umiješati u taj rat na strani Hrvatske: Bugarska (prilikom boravka njihovog ministra u SAD), Mađarska (pismom upozorenja od Velike Britanije), a vjerojatno i Albanija. Muslimanski lideri u Bosni nisu ni krili da im takva Jugoslavija odgovara: oni neće biti u Jugoslaviji u kojoj nisu i Hrvatska i Srbija. Dakle, ne spominju Sloveniju, i ne vodeći računa o tome što je Hrvatska stalno ponavljala da će u svemu pratiti Sloveniju. I tako je osamljena Hrvatska bila prepuštena velikosrpskom zločincu. Tada nitko, doista nitko, nije bio uz nas. Naravno, osim Vas – hrvatskog puka van domovine – hrvatskog iseljeništva. Itekako je bilo važno da nas je u tom trenutku bilo dovoljno i doma i vani! Ono što je bilo upereno protiv nas, dakle smišljeno iseljavanje Hrvata iz domovine, na kraju se okrenulo protiv njih: hrvatsko iseljeništvo je odigralo presudnu ulogu u stvaranju nezavisne Hrvatske!

HR: *Kako ocjenjujete tu ulogu svjetskih sila u toku rata u Hrvatskoj?*

JP: Oni su istu – prosrpsku – politiku vodili svo vrijeme rata u Hrvatskoj. Sjetite se samo da su proglasili jednakim zločinom opkoljavanje vojarni sa srpskim zločincima i njihovo pucanje i ubijanje civilnog pučanstva. Ili pak da je Hrvatska bila primorana da svo oružje iz opkoljenih vojarni pusti u BiH pod garancijom EZ-a da neće biti korišteno ni protiv Hrvatske ni protiv ikog drugog, a tim oružjem se danas ubijaju naši ljudi u BiH – oružjem Europske dvanaestorice! A kada je Njemačka odlučila priznati Hrvatsku, SAD i Velika Britanija su htjele da UN donese odluku o zabrani priznavanja Hrvatske (tada je, ako se sjećate, to spriječila Francuska, ne želeći ući u konfrontaciju s Njemačkom). I Vanceovim planom, koji je bio zamišljen da štiti srpska osvajanja, Hrvatska je bila ucijenjena – ili prihvatiti ili ništa od priznanja. A kada je prihvatila – opet je nisu htjeli priznati, ali je tada intervenirao, ako se sjećate, Papa, pa je Vatikan priznao Hrvatsku dva dana prije Europske dvanaestorice. (To je bio prvi presedan Vatikana takve vrste u povijesti, a i ministar Gensher je opet odigrao veliku ulogu i u trenutku kada je dvanaestorica donosila odluku o priznanju Hrvatske).

HR: *Ponašanje svjetskih sila nije se promjenilo ni s početkom rata u Bosni, zar ne?*

JP: Potpuno ste u pravu. Istina, oni su priznali BiH, pokazujući time da će teško dopustiti Srbiji da pređe preko Drine, ali su istovremeno učinili sve da Srbi pobiju što više

Muslimana, bojeći se stvaranja fundamentalističke muslimanske države u srcu Europe. Tako, ne samo da su svo oružje iz Hrvatske predali budućem agresoru u BiH, i ne samo da do današnjeg dana inzistiraju na zabrani naoružanja žrtvi, već su na početku rata Hrvatsku htjeli proglasiti agresorom zbog podrške koju je Hrvatska davala hrvatskom narodu u BiH. Dugo vremena su nam prijetili sankcijama, valjda shvaćajući i sami da je upravo otpor hrvatskog puka učinio da se spasi BiH. Čini mi se da nije bilo Bobana i njegove politike danas, ne bi bilo ni BiH.

HR: *Dakle, mislite da je Bobanova politika zapravo sačuvala Bosnu i Hercegovinu?*

JP: Sigurno! Malo prije sam rekao da je Izetbegović vjerovao u svjetske silnike, i u stvaranju od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda mu je to i odgovaralo, ili bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. "Svi Srbi u jednoj državi". Zato oni nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi". Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova politika se svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićem u Jugoslaviji: "Jedan građanin – jedan glas". Također, dok ostali narodi svijeta nazivaju svoj jezik prema svom nacionalnom imenu, dotle Muslimani, slično Srbima kada su pokušali stvoriti tzv. jugoslovenski jezik, hoće jezik s imenom države – tzv. bosanski jezik. S obzirom da je broj Muslimana u postotcima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravnopravnosti tri naroda, kao i tamo o bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno – nikom ništa, a za jednog ubijenog Muslimana imamo velike demonstracije kod Sarajeva. Dakle, Hrvatima je tada trebala POLITIKA "VLASTITOG TERITORIJA", koja bi im garantirala da se povijest neće ponoviti. U takvom slučaju oni imaju razloga da se bore, a ne da se sele u Hrvatsku. Srećom, u pravo vrijeme to uočava Boban, Hrvati se pripremaju za obranu umjesto za bijeg, uspijevaju sačuvati ono što su sačuvali, ali i cijela Bosna nije pala zahvaljujući upravo tome! Sigurno, kada dođe vrijeme polaganja računa, hrvatski narod će moći Bobanu reći samo HVALA, a vjerujem da će to isto reći i mnogi Muslimani. Kako će proći političari iz muslimanskih redova vidjet ćemo, a sigurno to zavisi i od razvoja situacije. Ali i od toga da li će sam narod prepoznati da je nekim od njihovih političara važnija muslimanska država od njihovih života.

HR: *Osuda srpskih zločina u svijetu je velika. To svi znamo. Što Vi o tome mislite?*

JP: Ti zločini su tako užasni i veliki da ih je teško sakriti. Ali svjetske velesile sve čine da se oni što kasnije otkriju ili da se umanje. Sjetimo se samo da su SAD znale, 2-3 mjeseca prije nego što je to objavljeno, o postojanju koncentracijskih logora za silovanja. Vjerojatno nikad u povijesti zločinački um nije smislio nešto strašnije od Srba: koncentracijski logori za silovanje. Čini mi se da su Srbi nadmašili samog đavla. Dok ovaj kupuje ljudske duše, Srbi su pronašli način kako da ubijaju dušu u ljudima. Naravno, svjetskim liderima nije lako da su im prijatelji takvi zločinci, pa se obično ponašaju tako da dva osuđuju Srbe, a treći učini nešto da ih spasi i svako malo mijenjaju uloge. Ali već su počeli, kako čujemo u poslijednjim vijestima, prebacivati odgovornost jedni na druge. Javno mnijenje čini svoje.

HR: *U vezi s tim, recite mi što mislite o pregovorima u Ženevi. To je nama, ustvari, jako aktuelno u ovom trenutku.*

JP: Ženevski pregovori upravo i pokazuju da su svjetski moćnici na strani srpskih zločinaca. Pa valjda je svima jasno: ZA ZLOČIN SLIJEDI I KAZNA. A svjetske sile čine sve samo da ne bi morale kazniti svog prijatelja SRBIJU. Dakle, mir po svaku cijenu, a za 150.000 ubijenih, i to na najzvjerskije načine, za milijune i milijune silovanja, za uništenja

čitavih naselja, nikom ništa. Kao da kažu: "Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji, pa kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti". To bi izgleda trebao biti taj NOVI SVJETSKI PORETAK: njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO u tom Novom svjetskom poretku. Nažalost, u tome im uveliko pomaže politika koju vode muslimanske vođe u BiH.

HR: *Kako Vi, profesore Pečariću, objašnjavate tu tvrdnju?*

JP: Očito je svima jasno da svijet dopušta Srbima da rade ovaj užasan genocig, bojeći se muslimanske države u srcu Europe. Po meni, onaj tko želi zaštiti svoj narod, u takvim uvjetima, učinio bi sve da dokaže da to nije slučaj. Pogotovo što se u ovom slučaju radi o Muslimanima koji su po svemu dio Europe. Pred vođama Muslimana u BiH postavio se zadatak da odaberu što je njihova primarna zadaća, dakle ili

1) da natjeraju svijet da kazni najvećeg zločinca u povijesti, srpskog zločinca i njegovu državu, koja je izvršila genocid nad njihovim narodom, ili

2) da rade na stvaranju muslimanske države u Europi, naravno postupno – prvo građanska država, a kad budu mogli muslimanska država.

Vjerujem i nadam se da nisu odabrali ovo drugo, jer time bi odabrali još veće patnje svom narodu. Žalosno je, ali svima je jasno da će oni, u tom slučaju, lako zavesti svoj narod. Pa do jučer su ga uvjeravali da je "JNA" njihova vojska i oni su vjerovali. Koliko je jaka ta fundamentalistička struja govore nam skorašnji događaji: ubojstvo hrvatskog predstavnika u Sarajevu od strane vojske BiH-a, proganjanje Hrvata u Sarajevu, posebno onih muslimanske vjero-ispovijesti. Dakle, progoni se hrvatski čovjek na nekim teritorijima pod muslimanskom kontrolom, a izazivaju sukob s HVO-om na područjima koji trebaju pripasti Hrvatima. Tako je palo Jajce, a takvi su i sadašnji sukobi u srednjoj Bosni. Čak je i tu prenesena politika Srba iz Jugoslavije: Hrvati su obespravljeni na teritorijima koji nisu njihovi, a napadaju se na njihovim teritorijima. Sve to još više potvrđuje dalekovidnost Bobanove politike!

HR*: Kako tumačite stavove Hrvatske u vezi s tim?*

JP: Što se tiče hrvatske politike stvari su očite. Ona zavisi u prvom redu od odluke Muslimana što hoće. U stvari, prema ponašanju hrvatske države jasno ćete vidjeti koja od navedenih zadaća ima prevagu ili je konačno prevagnula u muslimanskim redovima. Trebalo bi svima biti jasno, da Hrvatska i hrvatski narod može pomoći samo jedno: kažnjavanje velikosrpskog zločina. Ali očekivati od Hrvata pomoć u stvaranju muslimanske države je suludo. Žalosno je vidjeti kako neki ljudi ne mogu ništa naučiti iz povijesti, čak koju su i sami preživjeli. Miloševićeva parola kojom je rušio Jugoslaviju bila je: "Jedan građanin – jedan glas". Toj paroli je istovjetna ona o građanskoj državi. GRAĐANSKA DRŽAVA JE DOBRA STVAR KAD U DRŽAVI ŽIVI JEDAN NAROD ILI STOTINE NARODA. ALI KAD ŽIVI DVA, TRI ILI PET NARODA, TO JE UVIJEK TEŽNJA ZA DOMINACIJOM. Zato opet ističem, još uvijek se nadam da će muslimanski narod, kažem narod jer će oni pratiti svoje političare, izabrati pravu stvar, jer poslije će biti kasno za kajanje kad shvate da su oni više učinili na razbijanju BiH nego Srbi. Nažalost, slušajući današnje vijesti nisam siguran u to. Ako sam dobro čuo, gosp. Izetbegović je optužio Hrvatsku da je napala PONOVO suverenu BiH. Ponovo, valjda, jer su Hrvati na početku rata, kao što rekoh, spasili BiH. Ali to nije tako važno koliko sama činjenica da on tom izjavom jasno stavlja do znanja svima, da je što se tiče BiH, po njima samo mišljenje Muslimana važno. Očito Srbi i Hrvati su po njima već nacionalne manjine. Kao i na početku rata kada su, sada je to već izvjesno, žrtvovali stotine tisuća života za svoju

muslimansku državu, izgleda da su za to spremni i dalje. Koliko života jednog mirnog naroda? UŽAS!

HR: *Josipe Pečariću, hvala Vam najljepše. Ovo je doista osvježilo naš program. I recite nam još nešto o Vašim planovima. Vi ostajete još neko vrijeme u Australiji, zar ne?*

JP: Ja sam tu do sredine trećeg mjeseca. Ali dopustite mi da malo začinim ovaj Vaš program.

HR: *Izvolite, ja sam za.*

JP: Naime, mislim da nije uobičajeno da se ovdje recitiraju stihovi srpskih pjesnika, pa ću vam ja pročitati nešto što je napisao srpski pjesnik Jovan Jovanović Zmaj 1883. godine. On kaže:

"Hrvat se ne bori da što otme kome,
Čuva sveti oganj na ognjištu svome.
I dok tako čini, u najteži dan,
I Bog je i pravda na njegovoj srani.
A kud li će Srbin, zar on da se dade
Putu na kome nema ni Boga ni nade!"

HR: *Hvala Josipe. Ovo je zbilja začinilo kraj ovog našeg dobrog razgovora.*

I tako sam sa svojim "predavanjem" stigao u Melbourne u travnju 1996. godine. Javio sam se organizatoru predavanja.

- Zar Vi ne dolazite tek u svibnju?

I tako su predavanja ostala neodržana! Tekst sam ostavio uredništvu "Hrvatskog Vjesnika". Djelove koji se odnose na rat u BiH tiskali su u kolovozu 1996. Dakle, tri i pol godine kasnije nakon što je intervju dan hrvatskom radio-programu "Matija Gubec". Dogovorio sam se s uredništvom Matice, časopisa "Hrvatske Matice iseljenika" da oni tiskaju "predavanje", tj. tekst *Put u Australiju*: *neodržano predavanje*. Ipak nije tiskan.

Potom sam se dogovorio da tekst bude tiskan u "Zadarskoj smotri". Povod je bio posjeta prijatelja koji je tijekom rata bio u Sarajevu. Podsjetili smo se na vrijeme kad je uspio pobjeći iz grada za koji je govorio da je konc-logor za Hrvate. Sjećam se da ga nisam prepo-znao, iako sam znao da će me tada posjetiti. Sve dok se nije nasmi-jao. Želio mi je ispričati o situaciji u BiH, a ja sam ga zamolio da prethodno čuje moj gornji intervju iz siječnja 1993. godine. Jasno je da u to vrijeme još nisam mogao znati da će rješenje problema u BiH morati biti prema interesima saveznika, kako je uoči samog sukoba to rekla Madelaine Albright na CNN-u. Jasno je da te njene riječi u biti znače samo optužbu svjetskih moćnika da će oni učiniti sve da ostvare velikosrpske interese u BiH, a i šire. Međutim, kada je moj prijatelj stigao u Hrvatsku, svi su već morali znati za ove riječi tadašnje američke veleposlanice u UN-u. Tim je žalosnije ono kako je prijatelj komentirao moj intervju: "Vjeruj mi, Ti si prvi čovjek u Hrvatskoj kojeg sam sreo koji je razumio o čemu se tamo radi. Mno-gima sam o tome pričao, ali više vjeruju Muslimanima nego meni."

Kako u "Zadarskoj smotri" tekst nije bio tiskan, objavljivao sam ga kad god sam mogao. Istina, vjerojatno je moj intervju dan Hrvatskom radiju "Australija" iz Sydneya 1994. godine mnogo bolji, ali njega nisam sačuvao. Zato sam ovaj tiskao u knjigama *Za hrvatsku Hrvatsku* i *Pronađena polovica duše*, a dio o BiH i u knjizi *Hercegovac iz Boke*. Pojedine djelove na raznim drugim mjestima, tj. u sklopu drugih tekstova.

Čini mi se da treba stalno pisati o Hrvatima BiH, jer oni su danas najugroženiji dio hrvatskog naroda. Najzaslužniji su za postojanje BiH, a i Hrvatske, i zato jesu na udaru onih koji nisu željeli slobodu hrvatskog naroda. Istinitost onoga što sam govorio o ulozi

stranih moćnika još u ovom intervjuu iz siječnja 1992., najbolje su sami potvrdili kroz ulogu sramotnog suda u Haagu, u kome sude onima koji su oslobodili okupirana područja ili sačuvali svoje enklave, dakle onima koji su se obranili od agresije, kao i svojim odnosom prema Hrvatima BiH. Zato spomenimo što o najnovijim događajima u BiH piše Josip Jović u tekstu *Hercegovačka rijeka Jordan* ("Slobodna Dalmacija", 26. siječnja 2004.):

"Da su razlozi uhićenja Ante Jelavića, Miroslava Prce i Miroslava Rupčića vezani uz navodne zloporabe u poslovanju Hercegovačke banke, onda bi zacijelo postupak protiv njih bio pokrenut puno prije, a ne tek tri godine poslije onoga nemilog događaja kada su snage Sfora tenkovskim prepadom razorile zgrade i trezore, odnijele novac i uništile jednu banku zajedno s njezinim štedišama, a da nalogodavci takva besprizorna čina nikada nisu javnosti podnijeli bilo kakvo izvješće.

Upad u Hercegovačku banku bio je zamišljen i proveden kao odgovor na ideju hercegbosanske samouprave, tada je također protiv Jelavića, kojega će na koncu pretvoriti u hrvatskog Mandelu, podignuta nedvosmisleno politička optužnica, a čini se kako su i ova najnovija uhićenja, koja su samo dio sustavne represije prema hrvatskim političarima u BiH, a preko njih i prema cijelom narodu, isto tako odgovor na nedavni neumski sastanak Središnjice HDZ-a BiH, s kojega je stigla inicijativa za promjenu daytonskog sporazuma u pravcu razvlašćivanja Federacije u korist jedinstvene BiH, odnosno u korist županija.
(...)

Biskup Komarica već po tisućiti put ponavlja kako povratak Hrvata u Republiku Srpsku nikoga ne zanima, osim u negativnom pravcu, dok se na sva zvona govori o povratku svih ostalih svojim kućama, pa i o povratku Srba u Hrvatsku. Hrvatska je i sama potpisnicom daytonskog sporazuma pa je pozvana, valjda, sada kada je, što reče Maček, lajbek ponovno otkopčan, aktivno sudjelovati u njegovoj promjeni. Predsjednik Mesić je najomiljeniji političar među bosanskim muslimanima, a najomraženiji među Hrvatima. Njegovom prethodniku se i nadalje spočitava kako je dijelio Bosnu, čak i svaki razgovor o tome mu se i mrtvome nabija na nos, iako je na takve razgovore pozivan od onih koji su krojili i skrojili današnju BiH. Previše je tu apsurda nanizano, previše za ovu malu zemlju i najmanji narod u njoj."

A priča o podjeli BiH je doista apsurd nad apsurdima! Po tko zna koji put sam u svezi s tim apsurdom ispričao "Priču o dobrom čoveku Slobi", pa ću s njom, tj. s dijelom mog komentara svjedočenja g. Anta Markovića u Haagu ("Hrvatsko slovo" 7. studenoga 2003.) završiti i ovaj tekst:

"Svjetskim moćnicima je priča o partnerstvu Miloševića i Tuđmana potrebna da prikriju svoje sudjelovanje u zločinima. I nevine osuđuju iz istog razloga. To im je i moguće dok god mi njih uvjeravamo u nešto što oni itekako dobro znaju. Umjesto da i kroz porugu kažemo sve. Mnogi čitatelji *Hrvatskog slova* sigurno se sjećaju moje priče o dobrom čoveku Slobi. Pokušao sam je objaviti još 1996., pa 1999., ali tiskana je u Hrvatskoj prvi put tek 2000. Evo kako je izgledala u tom tekstu iz 1996. godine (tiskan je u mojoj knjizi *Pronađena polovica duše*, Zagreb, 2002., str. 117-118) :

'Mene osobno najviše veseli klasičan učinak srpske lekcije: 'Tuđman i Hrvati krivi su za 'podjelu Bosne' '. Naime, odavno sam shvatio da je najbolji način borbe protiv učinka spomenute srpske lekcije - narugati se. Glavni 'dokaz' ovih naših 'dobrih učenika ' je obično Karađorđevo i susret Tuđmana i Miloševića. Moja reakcija na takvu tvrdnju je: 'Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime,Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš, Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova , toliko i toliko teških topova , toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću

kalašnjikova , isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti, bre, dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi'.

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaideu, poslije nekoliko dana moja domaćica - Hrvatica mi je ispričala kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karađorđe-va. Ona će njemu: 'Znaš, da je tu sada ovaj profesor, koji stanuje kod mene, on bi Ti rekao da tvrdiš da je Milošević dobar čovjek.' Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici.'Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo.' Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno.'

Jedan prijatelj, kojega se posebno dojmila priča o dobrom čoveku Slobi, upitao me je što mislim o Markovićevoj tvrdnji. Rekao sam mu:

'Ja mislim da je Tuđman doista ispričao Markoviću to o podjeli Bosne.'

Čovjek se zaprepastio. Nije mogao vjerovati da tako nešto može reći autor priče o dobrom čovjeku Slobi. Ali ubrzo mu je sve postalo jasno jer sam nastavio:

'Znate, Tuđman je morao brzo vidjeti tko je glup, a tko nije. Pa ima li boljeg načina da spozna tko je glup od priče o podjeli Bosne. Doista su samo glupi ljudi mogli povjerovati da je Sloba toliko dobar čovjek da razoružanom (od Račana and co.) Tuđmanu nudi pola Bosne. Tako Vam je meni i danas veoma interesantno vidjeti tko vjeruje u tu priglupu priču o podjeli Bosne. I pravim popis hrvatskih budala. Vidimo da tu ima i političara, novinara, akademika, ...'

Prijatelj se grohotom nasmijao. Da, treba im se rugati i smijati im se."

Josip Pečarić: VOYAGE TO AUSTRALIA AN UNDELIVERED LECTURE

Summary

The text is a description of my appearances in Croatian radio programs in Australia, where I appeared as a guest every year from 1992 to 2001. That was the period of the conflict between the Croats and the Moslems in Bosnia and Herzegovina. The text also brings the whole interview of January 1993, and it is aesy to compare what I said at the very beginning of the conflict with what is known about it today. It is true that the Hague Tribunal accused the Republic of Croatia for aggression against Bosnia and Herzegovina on the basis of the testimony of Stjepan Mesić in the process against Tihomir Blaškić. However, it is known that the Declaration of the Croatian Diet about Fatherland War denies anything of the kind. On the contrary, an American war historian, professor in military academies in the U.S.A. Charles R. Shrader published 'Moslem-Croatian Civil War in Central Bosnia' where he proves that the Moslems performed aggression against the Croats, and in the conclusion of the book specially stresses this: 'The aims and purposes of the radical elements of the Army of Bosnia and Herzegovina and associated mujahidin units evidently comprised the removal of Roman Catholic Croats from Central Bosnia, settling Moslem fugitives in the homes of the Croats, taking away the possessions of the Croats, the establishment of the fundamentalist Moslem state in Europe, and even titual murders of the soldiers of the Croatian Council of Defence and the civilian Croats of Bosnia.' Now the same as was said in my interview of January 1993. There it should be stressed that today the Hague Tribunal charges the Croats of criminal organisation only because they were defending and have defended themselves of the aggression and planned ethnic cleasing, or rather, the genocide. On the other hand, many in Croatia have, all the time, and also today, supported both the Moslem aggression andthe present attempts of the Hague Tribunal to punish the Croatian defenders, and so directly side with those who had planned (and executed) genocide over the Croats.

Zadarska smotra, časopis za kulturu, znanost i umjetnost, godina LII, broj 1-3godina, 2003., str. 361-373.

M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006.

Što imate od titule akademik?

Naravno osim toga što je to velika čast svakome od nas, meni je posebno značio taj izbor jer kao akademik još bolje mogu djelovati na domoljubnoj sceni. S druge strane, zbog te činjenice se i prešućuju moji nastupi. Na primjer, kada sam u Zagrebu govorio na velikom skupu potpore braniteljima i generalu Gotovini "Odzvonilo je" samo su jedne novine spomenule da je govorio jedan akademik i dali su pogrešno i ime i prezime.

Prednost može biti ono Brozovo iz 1971. godine: "Akademike ne dirajte." Kažem "može biti" jer više nisam siguran ni u što poslije Araličinih tvrdnji.

To me podsjeća na jednu moju zgodu iz JNA u kojoj sam bio već kao magistar znanosti. Spavao sam i došao s vodnikom na raport potporučniku. Pitao me je što da radi sa mnom. Imao sam cijeli niz zanimljivih zgoda s tim potporučnikom, kome sam bio trn u oku, pa sam mu rekao

- Zatvorite me.

- Kako da to objasnim komandantu bataljuna.

- Kažite mu da ste me svo vrijeme od kada sam u JNA pokušali preodgojiti, pa kako niste u tome uspjeli posljednja mjera je zatvor.

- Ma Pečariću, kako možemo Tebe najškolovanijeg čovjeka u bataljunu izvesti pred vojsku i reći: Ovakvi ne smijete biti. Zar to ne bi bila propast JNA?

- Vidi, bi stvarno.

Moj vodnik je shvatio da mu se rugam, pa je rekao dvojici razvodnika:

- Razumijem kada im se ruga kada ga napadaju a on je u pravu. Ali ovaj put nije bio u pravu – spavao je i time je prekršio pravila.

Naravno, samo sam naplatio potporučniku sve one slučajeve kada sam bio u pravu.

Ali bitno u ovoj priči je čak i to da je i tako priglupi potporučnik razumio princip, koji ne razumiju u Uredu predsjednika države. Potporučnik nije htio drastično kazniti magistra znanosti, a u Uredu predsjednika bi akademika!

Ako mislite na materijalna primanja postoji "plaća akademika". Otprilike iznosi onoliko koliko je moja žena izgubila zato što je to što jeste. Naime, u trenutku izbora bio sam na duljem boravku u Australiji. Moja žena je po zakonu izgubila stalno radno mjesto u Hrvatskom informativnom centru, ali je imala dogovor s ravnateljem g. Antom Beljom da po povratku opet počne raditi. Međutim, 2000. godine došlo je do promjene vlasti, pa su nove vlasti uradile sve što su mogle da unište HIC. Tamo se nije mogla vratiti, a bilo je besmisleno pokušati negdje drugo. Tko će zaposliti profesoricu povijesti u pedesetim godinama života?

M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, ZAGREB, 2008.

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi". S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić
Akademik Ivan Aralica
Davor Aras, prof.
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik[7]
Olga Asić, domaćica
Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Ivan Balić, ekonomist
Katica Balog, politologinja novinarka
Dalibor Barić, konobar
Akademik Slaven Barišić
Prof dr. sc. Borna Bebek
Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Vladimir Benić, dirigent
Nikola Bičanić, mr.sc

[7] Od svega srca podpisujem podršku Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine
Akademik Rafo Bogišić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Joso Brkljačić. trgovac
Nada Brkljačić, službenica
Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u mirovini
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
Željko Crnolatac, umirovljenik
General Miljenko Crnjac
Zdravko Curkan, umirovljenik
Vinko Cuzzi, županijski sudac
Joško Čelan, novinar i publicist
Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist
Jozo Čikeš, predsjednik Pasionske baštine
Tomislav Čolak, prof.
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić[8]
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS

---

[8] I u intervjuu prof. Čorića u «Slobodnoj Dalmaciji» od 27. rujna 2008. bilo je riječi o Thompsonu:
BRANITELJ THOMPSONA
- A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?
- Nisam navijač nego - Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv Zamjeraju mu onaj stih. na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!? A meni je ćaća govorio kako je njegov pradjed znao reći na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo To su obične budalaštine Sad ću malo karikirati, ali zar se ne može reći neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!.
- Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima... •
- To su još veće budalaštine Onoj maloj što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić. dao bih dvije po ušima. skinuo joj je i rekao. "Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!? Hrvatskoj sigurno nisu!" Ali,. što Thompson ima s njima!!? Zar će on skakati s pozornice i gledati tko u publici ima kakvu kapu!? To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerte dolaze budaletine s ustaškim kapama. I gotovo!

Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
Prim.dr.sc Egidio Ćepulić, dr. med.
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj[9]
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Mira Ćurić, novinar
Vlado Dadić, prof.dr.sc
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.[10]
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Ivan Devčić, mornar
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
Tomislav Dragaš, tapetar
Mate Drmić, prof.
Branka Dundović, umirovljenik
Vladimir Dundović, umirovljenik
Dr. sc. Tomislav Dragun[11]
Anđelka Dražić, njegovateljica
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja[12]
Prof. dr. sc. Andrej Dujella

---

[9] Dragi Josipe,
eto jos jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo potpisnika...
Prijateljski,
fra Šito

[10] Debelićev tekst o Thompsonu dan je u slijedećem poglavlju.

[11] Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

[12] Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od riječi ni od djela, Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!!"Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Tompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjeljujemo se samo za Istinu!

Vrlo poštovani gospodine Pečarić!
Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
Stipe Ćipa Dukić kat. Svećenik
Josip Dukovac, dipl.ek
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Drago Duvnjak, dipl.ing
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Josip Elez, službenik
Marija Elez, nastavnik u m.
Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc
Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grospić, umirovljenik
Ljuba Grospić, agronom
Milan Grospić, dr. veterine
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof.dr. Petar Gugić
Rajka Gugić, pravnica
Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom ratu – Zadar»
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.[13]
Mate Herman, ugostitelj
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač

[13] Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada zagrebačkih četokomunista na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje. Nije se šaliti s Milanovićima i njegovom handžar divizijom (jeste li ikada pogledali izraz lica Ranka Ostojića?? - u usporedbi s Ostojićevim lice Ratka Mladića je više nalik na lice Majke Tereze).

Mr. sc. Dubravko Hunjet
Srećko Ilić, odvjetnik
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Lovro Ivin, prof. povijesti
Kornelija Ivos, službenica
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Jakov Jelić dr.sc.
Vinka Jelić, prof.
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović, kolumnist i publicist
Juraj Jug, umirovljenik
Zdenka Jug, umirovljenik
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurič, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić[14]
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.[15]
Dr. Dragan Klarić, liječnik
Jakov Klarić, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik

---

[14] Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu podrške gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.
Poštovani gospodine akademiče,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom razaslao e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podržao inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis …

[15] Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me moz'es' uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imas moju punu punomoc'.

Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić[16]
Ljerka Koren, službenik-lektor
Vazmoslav Koren, geometar u mirovini
Zvonimir Kos, profesor
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago[17]
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Katarina Kronja, viša laborantica u m.
Ankica Krpina, dipl. iur.
Radoslav Krpina, ing. šumarstva
Stanko Krpina, dipl. ing. kemije
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
casna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštane[18]
Dragan Kwiatkowski, akademski kipar
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Pepica Lebar, nastavnica u mirovini
Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar
Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
Grozdana Leskošek, umirovljenik
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Vladimir Loknar, dr.med. i publicist
Dr. Stjepan Lončarević
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić[19]

---

[16] Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić!
I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.
Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski optimizam, ali se sada pomalo bojim da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progon Thompsona progon je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

[17] Podupirem umjetnicke, dostojanstvene i profesionalne koncerte M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

[18] Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala bogu da sa svojom ljubavi za naše svettinje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

[19] **Je li Istra Hrvatska?**
Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskiminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim.dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,[20]
Vladimir Marić, odvjetnik
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Adalbert Marković, prof. dr.
Željko Maršić
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Marica Mataija, nastavnik u m.
Vlatko Mataija, nastavnik u m.
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Petar Matić, dipl.iur
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Ivan Milinković, električar
Mirjana Milinković,službenica
Marko Milinković, privatni namještenik
Nada Milinković, učiteljica u mirovini
Nikola Milinković, mehaničar
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske Čiste Stranke Prava
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Jadranka Modrić, dipl.iur.
Marija Mrakovčić, prof.

[20] Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljubu koji je pobjegao preko granice jos 1953. godine, i pokazao komunistickim zlocincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Molim vas uvrstite i moje ime u vas popis podupiratelja Marka Perkovica Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj sluzbenoj duznosti informiranja. Siguran sam da se lista otvori hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika vecina, a ne samo jedna cetvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjednickim izborrima!

Dragica Mršić – Petričević, prof.
Jozo Mršić, književnik
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. sc. Josip Mužić
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Josip Papković, mr.sci
Marija Papković, dipl.iur
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl.iur
August Pavičić, farmer
Ivanka Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske,
Vancouver, Canada Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Slavko Pecirep, liječnik[21]
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Zvonimir Penović, književnik
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik
Domagoj Ante Petrić, novinar
dipl.ing Zlatko Pintarić
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško[22]

---

[21] Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. nećemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovu domoljub završi u ignoranciji jednoumlja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

[22] Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevacu, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku Perkoviću Thomsonu. Vrijednosti o kojima

Nada Pomper, književnica
Stjepan Pomper, slikar
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist[23]
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.[24]
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Gordana Primižić, prof. u m.
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Dipl.Ing. Franjo Radošević, Predsjednik internacionalnog savjetodavnog poduzeća
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramljak, profesor
Toni Ramljak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Mladen Roth, eur.ing
Marko Roša, dipl.ek
Nedjeljka Roša, dipl.ek
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.[25]

---

pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustoši i anarhiji Thomson postoji.
Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbađija - kao i koncerata svih takvih, npr Lepe Brene.
Molim Vas, mozda mozete saznati kojiko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim polozajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

[23] Mnogo cijenjeni akademiče Pečariću,

Uvelike cijeneći i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i HRVATSKOG HOLOKAUSTA

[24] Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

[25] Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijedivši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa , a u Umagu ne!? Nasuprot tome, ne suprostaviti se

general-bojnik Željko Sačić
Martin Sagner, glumac
Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šufllay»
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner[26]
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić[27]
Stjepan Sraka, dr.stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog sustava Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Strižić, književnik
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl.ing
Josip Šaban, mr.sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar
Petar Šarinić, primarijus dr.med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.

---

najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i/ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.
Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom...!" - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si...!" Na taj sramotni i uvredljivi čin šute mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!? Pitanje je sad?
Do tada podpisujmo i dalje!

[26] Oprostite, nisam razumijela način na koji se šalje podpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

[27] Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronadje one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju "Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

Renato Šintić, profesor u mirovini
Božo Škorić, dipl.ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar
Branko Šoštar, ing
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata, ravnatelj Hrvatskog dokumentacijaskog centra
Damir Tučkar, dipl.ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar
Antun Vuković, umirovljenik
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

TUĐMANOV REFERENDUM

HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM

Predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman zatražio je od Vlade da raspiše referendum sa sljedećim pitanjem:

Jeste li za to da se pitanje granica sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnom sudu pravde?
DA NE

Prof. Tuđman je predložio da se referendum održi na isti dan kada i predsjednički izbori. Podsjećamo hrvatsku javnost na sljedeće:

- još 19. svibnja 2000. godine u Ankoni predstavnici V1ade Republike Hrvatske, Vlade talijanske Republike, i Vlade Republike Slovenije, zaključili su i potpisali MEMORANDUM O SUGLASNOSTI IZMEDJU VLADE REPUBLIKE HRVATSKE, VLADE TALIJANSKE REPUBLIKE I VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE O USPOSTAVI ZAJEDNIČKOG SUSTAVA PLOVIDBENIH PRAVACA I SUSTAVA USMJERENE I ODJELJENE PLOVIDBE U SJEVERNOM DIJELU SJEVERNOG JADRANA! Kako premijerka RH zna da su ovim dokumentom pravno regulirani bitni pravci plovidbe, očito je što treba riješiti arbitražom!

- Vlada RH donijela Odluku br. Klasa: 342-09/99-01/22, Urbroj: 5030114-01-1, od 22. ožujka 2001., o proglašenju UREDBE o objavi Memoranduma o suglasnosti izmedju Vlade Republike Hrvatske i Vlade Talijanske Republike o uspostavi zajedničkog sustava plovidbenih pravaca i sustava usmjerene i odjeljene plovidbe u području sjevernog i srednjeg Jadrana. Mogu se zamisliti posljedice koje mogu nastati u odnosima između Italije i Hrvatske. O tome nitko ni riječi, koliko znamo, bar javno, nije kazao.

- premijerka RH na svoju je ruku, bez konzultacija sa strukom, ušla u međunarodne pregovore za koje nije kvalificirana, a koji nose moguće vrlo nepovoljne i trajne učinke po integritet naše domovine,

- državni je vrh, saznavši potom za snažnu osudu usmeno dogovorenoga od strane međunarodno-pomorsko-pravne struke tj. od naših znanstvenika najvišega ugleda, vrlo glasno počeo oduševljeno slaviti taj rizični sporazum, najavljujući čak i njegovo skorašnje potpisivanje,

- na saborske je zastupnike izvršen neviđen pritisak, koji je doveo do zloporabe zastupničkog mandata u svrhu izigravanja smisla i temelja demokracije utvrđenih Ustavom RH, te do preokreta stajališta opozicijskih stranaka u Saboru u zastupanju sporazuma,

- ne više samo premijerka, nego i cijeli državni vrh nastavili su javno ignorirati volju hrvatskoga naroda izraženu kroz javnu izjavu crkvene institucije „Iustitia et pax“ te peticiju eminentnih hrvatskih intelektualaca,

- hrvatski državljani su zapanjeni ovakvim stupnjem samovolje u vlasti RH, koja radi što hoće i pogrješku slavi kao pobjedu,

- Vlada RH nije ni jednoga trena ponudila referendum o ovako krucijalnim teritorijalnim i državničkim pitanjima što je dosad neviđena praksa u nas i u svijetu. Riječ je o trajnim pitanjima identiteta, suvereniteta, integriteta i očuvanja međunarodnih granica, ali i ugleda RH u svijetu, a za što konkretno, nismo dali mandat ovoj Vladi,

- U zabludi je svatko tko vjeruje da će dovođenjem RH u rizik poklanjanja državnog ozemlja i „postizanjem“ tobožnjeg sporazuma sa Slovenijom (a sve u cilju što bržeg integriranja u Europsku uniju) lanac protuhrvatskih ucjena biti prekinut. *Jednom sluga – uvijek sluga*. Kako nam pokazuje iskustvo u suradnji s EU - stići će nove, još teže ucjene,

- Kroz povijest, silom prilika, hrvatski su se ljudi proživjeli zaista svašta: od Titovih pokolja i diktature do ratnog višestranačja devedesetih, pa demokracije, pa prividne trećesiječanjske demokracije, a zatim i sadašnje potpuno pervertirane demokracije. Vrhunac je ipak kad se premijerka na potpisivanju okitila hrvatskim brošem, a prethodno se u Saboru zaklinjala i u svoje rodoljublje i u djecu koja nam navodno nikada ne bi oprostila odbijanje potpisivanja tzv. sporazuma, u stvari mogućeg teritorijalnog poklona Sloveniji.
Tako nakaradan stav, s tako visokog mjesta, Hrvatska ipak još nije vidjela.

Podržimo zato inicijativu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju: teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu.

Zagreb, 4. studenoga. 2009.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Duško Abramović, Mississauga-Ont., Canada
Nevena Abramović, Mississauga-Ont., Canada
Bazilio Anicić, kv.kamenoklesar, Pazin
Ljiljana Anić, Zagreb

Mijo Anić, Zagreb
Marija Artuković Zelić, dipl. ing.
Stjepan Asić, dizajner, tajnik HSK-a Australije
Don Miljenko Babaić, katolički svećenik i hrvatski politički uznik
Ivan Babić, umirovljenik, Tribunj
Marijan Babić, ing. cestovnog prometa
Ankica Babin, prof.
Nenad N. Bach, skladatelj
Martina Bačić, domaćica, Zadar
Mate Bačić, pomorac, Zadar
Antonija Badrov, krojačica, Pula
Zdenko Badrov, tokar, Pula
Anita Bagarić, viši fizioterapeut
Diego Bagarić, student ekonomije, Čepin, Osijek
Ivica Bagarić, gospodarstvenik, Rovinj
Tihomir Bajtek
Boris Baković, umirovljenik
Lili Bali, dipl.oec
Ivan Balić, oec
Dubravko Balogh
Miljenko Baloković, knjižničar
Dr sc. A. Balvanović, muzikolog i novinar
B. Balvanović, umirovljana docentica
Anto Bandov, ekonomist
Hrvoje Barać, dipl. ing. šum.
Ankica Baran, domačica, Split
Helena Baričević, ekonomistica, Pula
Mirko Barić, obrtnik, Pula
Mr. sc. Josipa Barić
Mirko Barišić, dipl.ing., podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Osor Barišić, Zagreb
Akademik Slaven Barišić
Željka Barišić, prodavačica, Pula
Niko Boskovic, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, studentica
Ivan Bastjančić, dipl.ing.[28]
Ivan Bašić, geodetski tehničar, Pula

[28] Naravno da podržavam inicijativu g. prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju:

teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu. Moja supruga i kćerka takodjer podrzavaju ovu nakanu.

Bili bismo pokvarenjaci najgore vrste, kad ne bismo podržali ovu domoljubnu i rodoljubnu inicijativu.

Tomislav Bašić,dipl.ing., umirovlj. pk.[29]
Dragica Bebić, domaćica, Pula
Natmir Beciri, vodi-menager, Pula
Mate Begić, umirovljenik, Pula
Damir Begović dipl.ing.
Darko Belović, kap.[30]

---

[29] Predmet sudovanja može biti samo ono što je između dvije stran(k)e sporno, a to je u ovom slučaju granična crta (linija razgraničenja) između RH i RSlo. Nakon utvrđivanja granice (na kopnu i moru), naš teritorij ne može (ne smije) biti osporavan od nikog, niti smo dužni tražiti savjete (upute) što ćemo s njim činiti, ako hoćemo (želimo) možemo ga i poklanjati bilo kome, ali suvereno (bez ucjene i pritisaka). Samo sudovanje ima se provesti pred međunarodnim tijelom (sudom pravde) po točno predviđenoj proceduri.

Da se ne bi ponovo dopisivali, kad (ako) iskrsne neki drugi problem sa istim ili drugim susjedom, ako se taj spor ne može riješiti sporazumno (bilateralno), onda opet treba pokrenuti točno propisane procedure i pred nadležno tijelo UN-a i EU-a.

RH, kao nestalna članica Vijeća sigurnosti, mora svojim primjerom pokazati i ustrajati na poštivanju međunarodnih normi i konvencija kojih je i sama potpisnica, u protivnom ćemo poslužiti kao loš primjer za rješavanje konfliktnih situacija, kojih je u svijetu nažalost mnogo.

Dakle, nikakva arbitraža, posebno ne pred ad hoc sudištem i ne o onom što nije MERITUM stvari (zajednički problem dviju strana), ne dolazi u obzir. Da stvar bude gora te "arbitre" moramo sami platiti.

Ako nas Slovenija i dalje bude ucjenjivala sa blokadom pristupnih pregovora uz svesrdnu naklonost EU-a, uvjetujući deblokadu PRETENZIJOM za našim teritorijem (akvatorijem), onda sve to skupa treba nazvati pravim imenom - AGRESIJOM u pokušaju, i cijeli slučaj konačno prijaviti (uputiti) Vijeću sigurnosti UN.

[30] Podrzavam ideju o referendumu. Svatko kome je stalo do RH mora referendum podrzati.

Nakon takozvanog «haraca» imamo arbitrazu glede Savudrije. Namjerno, smisljeno izbjegavanje Medjunarodnih sudova u Haagu i Hamburgu nesto znaci. Sve nesto znaci.

Buduci da je Arbitraza jako skup proces a medjunarodni sud je besplatan vjerojatno se radi o visku novaca. Definitivno je moguce da je Hrvatska prebogata zemlja. Razbacuje se «lovom»?

Pa-Jaca kaze da je ovo «domoljubna arbitaraza», medjutim, ukoliko Hrvatska arbitrazom izgubi jedan kvadratni metar svog drzavnog teritorija u odnosu na teritorij koji joj pripada po medjunarodnom pravu mora (konvencija UNCLOS), onda je rijec o antidomoljubnoj arbitrazi, necemu sto je protivno nacionalnim interesima RH, pucanstvo bi rekao – izdaji. Pa-Jaca ima Ustavom jamceno pravo na svoje osobno misljenje. Demokratski. Ima pravo i biti u zabludi, iako je placena da bude odgovorna i ne bude u zabludi. Ipak, glede teritorija glavnu rijec i glavnu odgovornost snosi Sabor.

Europljani kazu da Hrvatska ne mora poklanjati svoj teritorij. Kajgod. Osim toga, cini se da je Slovenija pri ulasku u Europsku Uniju deklarirala da ima 180 kvadratnih kilometara mora, pa bi bilo sumnjivo da odjednom posjeduje 400 kilometara kvadratnih, odnosno, dvostruko vise Slovenskog mora. Europska Unija dobro zna koliko mora ima Slovenija. Onoliko s koliko su je mora primili u EU. Nije more erektivno spuzvasto tkivo. Sudeci po Svetoj Geri kopno (u praksi) jest erektivno spuzvasto tkivo.

Netko mozda i prizeljkuje da Hrvatska izgubi teritorij. Radi «prakse».Pitanje granica je otvoreno sa Slovenijom, BIH, Crnom Gorom i Srbijom. Mozda i Bugarima ili Rumunjima zatreba dio Hrvatske? Ima nasih koje bi im dale.

Uz upozorenja struke, a nasi strucnjaci za medjunarodno pravo mora su vrhunski, treba biti vrlo hrabar i postupiti po svojoj glavi, pogotovo kada covjek (tocnije: zena) sama izracuna koliko je dugo, dugo studirala pravo. Ne moze ni neki Saborski Zastupnik racunati da ce u slucaju gubitka

Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju NSW, Australija
Dobila Berković-Magdalenić, prof.
Ante Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Marica Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Petar Bezjak
Josip Bicić, umirovljenik, Pula
Franc Bilić, prof.
Frano Bilić, Matulji
Vlatko Bilić, dipl.ing.arh.
Anica Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jasna Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jozo Bilinovac, umirovljenik, Stuttgat, S.R. Njemačka

---

teritorija RH (za koji su ljudi ginuli) biti zbrinut povlastenom mirovinom. Zbrinut po hrvatskoj drzavi DA ali povlastena mirovina NE.

Mozda Slovenija, Hrvatska i cijela EU ne priznaju medjunarodne sudove Ujedinjenih Naroda te Ujedinjene Narode kao krovnu svjetsku organizaciju?

Mozda europske pravne stecevine nisu bas neke korektne pravne stecevine ukoliko zemlja clanica EU ne priznaje sud i medjunarodne konvencije Ujedinjenih Naroda? Zapravo, ne priznavanje medjunarodne organizacije UN, medjunarodnih sudova, medjunarodnih konvencija (medjunarodne konvencije UNCLOS) koje su sve donekle cinilizirane zemlje (pa i EU, Slo, RH) ratificirale vraca nas u srednji vijek u kontekstu pravne drzave??? O kojim mi pravnim stecevinama govorimo? Moramo priznavati Ujedinjene Narode i medjunarodne sudove UN-a. Ako Slovenija i Hrvatska same placaju nametnutu arbitrazu onda Hrvatska i Slovenija biraju arbitre. Zasto bi im arbitre birao netko treci? Pa nisu ni Slovenija ni Hrvatska maloumne da ne bi izabrale arbitre same (one koje ce masno placati). Valjda su kao medjunarodno priznate drzave i slobodne birati bez tutora.

Kako je Slovenija clanica Europske Unije cini se da EU (ukljucivsi Sloveniju) bira 4 arbitra, a Hrvatska samo 1 arbitra. Genijalno, daj macki da ti cuva kanarinca. Pitam se da li ce u skladu s time pametna RH arbitrazu platiti samo 20% ili «popola» sa Slovenijom. Nece li pri izboru 4 arbitra EU pogodovati svojoj visegodisnjoj clanici Sloveniji, a ne stetu tek novopristigle clanice Hrvatske (ako uopce bude ikada clanica EU, i ako EU opstane). Neki vid sukoba interesa, ali je to valjda EU pravna stecevina kojom se EU mozda daje pravo pogodovanja Sloveniji???

4 arbitra prema 1 arbitar, samo bi idiot na to pristao. Za placanje popola, veliki idiot.

I dosta pisanja. Cisti gubitak vremena. Upravo sam shvatio da je suvisno trositi vrijeme. Hrvatska ce vjerojatno jednoga dana izgubiti «dvije lignje» ili «dvije ribe» povrsine 200 kilometara kvadratnih i to je nemoguce onemoguciti. Ali, zna se vec danas. Dogovor kucu gradi. Spominju se neki dokumenti od 1994. ali i «dimnik». Sve ce se oni dogovoriti.

Postoji mogucnost da grijesim pa da Slovenija ne dobije ono sto ocekuje, i "izgubi" teritorijalni «dodir» sa otvorenim morem (tamo negdje u Otrantu jer blize otvorenog mora nema) sto ce izazvati mrznju Slovenije prema RH. Suzivot? Gdje? Na Svetoj Geri, Savudriji, Ljubljanskoj banci, Nuklearki...?

EU stalno trazi nesto novo. General Gotovina 5 godina u Haagu ima jamceno «brzo i pravedno sudjenje». 5 godina zivota u resetkama, a dokaze jos prikupljaju. Nakon 10 godina od optuznice traze se topnicki dnevnici... Odustali smo od suverenih prava Ekskluzivne ekonomske zone (gospodarski pojas) .... Zemlja RH eticki je i ekonomski je bogalj, a ono sto kvalitetno radimo jest vlastita steta.

Hrvoje Bilinovac, varioc, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milka Bilinovac, kučanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zora Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zvonimir Bilinovac, precizni mehan. Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Pero Blazević, Cleveland, Ohio, SAD
Dražen Bokor, Montreal, Kanada[31]
Natali Bolanca, ekonomist, Pula
Damir Borovčak, dipl.ing., samostalni publicist
Marjan Bošnjak
Lovre Botica, prof.
Dr. sc. Srećko Botrić,doc.
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Maja Božić
Prof. dr. sc. Zdravka Božikov[32]
Mr. sc. Tomislav Bradić
Ante Braicin, dipl.ing.grad., Pula
Ante Brajcin, dipl. ing., Medulin
Ivanka Brakus, prof., Pula
Silvio Bratolić, umirovljenik, Pula
Ante Brčić, novinar
Ivan Brdar, Cleveland, SAD
Kristijan Brkljacic, dipl.ing. brodogradnje, Kastel Stari
Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Vitomir Brzović, obrtnik-branitelj
Dr. sc. Paško Bubalo, bivši Šibenski župan i zastupnik u Županijskom domu HD Sabora
Ivan Buconjić, Čakovec
Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik
Dinko Budić, poduzetnik
Frano Budimlić, diplomirani politolog i neovisni analitičar
Alain Bukvić, informatičar i izvanredni student, Knin
Milenka Bukvić, viša knjižničarka, Znanstvena knjižnica Zadar
Gordan Bule, direktor
Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Fra Ivan Buljević, Kruševo, župnik
Bartul Bungur, student, Split

---

[31] Dobio sam e-mail od gospodina Duška Lokina u vezi peticije ,koju sam procitao podrzavam je i zelio bih je potpisati .
Ovom prilikom zelio bih vas pozdraviti , ja ne vjerujem da me se sjecate Naime imao sam vas priliku upoznati prilikom vaseg posijeta Montrealu zajedno sa gospodinom Pavelićem .
Lijep pozdrav iz Montreala,
Drazen Bokor
P. S. pozdravite mi Janka Perica kad ga vidite

[32] Hvala na inicijativi za potpisivanje ove sudbonosne peticije. Sa zadovoljstvom, ali i zabrinutošću se pridružujem.

Jagoda Bungur, ekonomski tehničar, Split
Damir Burčul, fizioterapeut
Nedjeljka Burić, komerc.
Dr. stom. Mirko Bušić, Medulin
Dr. med. dent Mirko Bušić, Pula
Sandra Bušić, studentica, Pula
Viktorija Butela, umirovljenica
Ivan Butković, ing., Mrkopalj
Hrvoje Cerovac, student
Krunoslav Cerovac, student
Vladimir Cetolo, inžinjer elektrotehnike u m., Argentina
Jadranka Cigelj, predsjednica Hrvatske sekcije međunarodnoga društva za ljudska prava, u osnivanju[33]
Mirjana Cigic, ekonomski tehničar, Široki Brijeg
Mirko Cigic, prof., Široki Brijeg
Juraj Cigler, dipl. inž. građ.
Snježana Cigler, Čakovec
Joso Cindrić, Cleveland, Ohio, SAD
Marina Cotić, dipl.pravnik
Mijo Culic, odvjetnik, Pula
Marko Curać, novinar
Ruza Curic, fotograf, Slav. Prnjavor
Ante Cutic, ing. "consultant", Argentina
Ema Cutic, prof. engleskog jezika, Argentina
Mirjana Cvar, profesorica, Pula
Miho Cvek, Pula
Martin Cvitan, umirovljenik, Tribunj
Karmela Cvitan, umirovljenica, Tribunj
Mladen Cvitan, poljoprivrednik, Tribunj
Seko Cvitan, trgovkinja, Tribunj
Roza Cvitan, medicinska sestra, Tribunj
Luca Cvitan, studentica, Tribunj
Natali Cvitan, studentica, Tribunj
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Mate Curić, publicist, Vodnjan
Đuka Čaić, glazbenik
Marija Čatlak, Zadar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Ante Česić, radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Mr. sc. Emil Čić, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš

[33] Podržavam inicijativu za raspisivanje REFERENDUMA.
Smatram da zastupnici u Hrvatskom Saboru nisu dobili neograničene ovlasti naroda, a samim tim, niti TEHNIČKA VLADA ne smije bez volje naroda, mjenjati ili namjeravati mijenjati granice koje smo branili životima.

Vjekoslava Čikeš, Zagreb
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica, Knin
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin
Mr.sc. Ferdo Čolak
Mr. sc. Renata Čulinović-Čaić, dr. med., spec. kirurg
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Srećko Čuljak, dipl. Oec.
Tihomir Čupić, stomatolog
Višnja Čupić Ivić, dipl. ing. elektrotehnike, Šibenik
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo[34]
Ikica Čuvalo, prof.
Panfil Čuvalo, umirivljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Drina Ćavar, ing. matematike i teolog
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomatologije i dr. medicine
Ružica Ćavar, oec., Tomislavgrad
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
Prof. dr. sc. Fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. Misija u Švicarskoj
Silva Dabo, službenica, Pula
Grgo Dadić, dipl.ing.ele
Saša Dadić, obrtnik, Pula
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof dr.dr.h.c. Nikola Debelić
Fran Delić, svećenik, Pula
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Mario Despoja, otpravnik poslova simboličnog hrvatskog veleposlanstva Canberra Australija 1977.-1979.
Josip Devčić, student, Zagreb
Davor Dijanović, student
Antun Dilber, elek. mehaničar, umirovljenik, Pula
Dr. Tomislav Djurasović, Senior Consultant Germany & Croatia
Dragi Doljanin, Hrvace
Admiral Davor Domazet Lošo
Ivica Domić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Miroslav Dorešić, IRB
Danijel Dovađija, student
Darinka Drabić, Čakovec
Dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
Dubravka Dragaš, arheolog i povj. umjetn.

[34] Dragi doktore, zalosno je da nam razdijelise Hrvatsku i sad za nju bacaju kocku, ali rado potpisujemo.

Franjo Dragaš, teolog, književnik - osnivač i direktor Hrvatskog instituta za preporod kulture
Prof. dr. sc. Ivan Dragičević
Ivo Dragičević, prof.
Lovro Dragojević, Pula
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Prof. Malkica Dugec, hrv.pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog
Mr.sc. Jozo Dujmov
Stanko Dukić, prom. tehn.
Vjeko Dukić, dipl. ekonomist
Ante Duvnjak, ing.građevine, Vodice
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Marko Duvnjak, prof. geograf.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut[35]
Silvana Dvornik, dipl. ing. strojarstva
Željko Dvornik, ing. brodostrojarstva
Marica Đureković, pročelnica, Hrvatski zavod za zapošljavanje, Područna služba Sisak
Nikola Đuretić, književnik
Josipa Đuričić, umirovljenica, Zagreb
Marijan Đurišić, soboslikar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milena Elbl, Pula
Zvonko Elbl, Pula
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Ivan Erman, Pula
Dr. Branko Filipović, Pula
Dr. med. Branko Filipović, Pula
Maestro Dragan Filipović
Ljubica Filipović, mr. farmacije, Pula
Hilda Marija Foley, SAD
Zerad Fonović, mesar, Krsan
Ivica Fonti, Hrvatski Radio Melbourne Australia
Drago Frnjolić, časnik HV, Rovinj
Zvonko Gadže
Zorka Gajtanić, geodetska tehničarka, Pula
Mr. sc. Irena Galić, prof, asistent, Osijek
Prof. dr. sc. Radoslav Galić
Mr. sc. Krešimir Galin, etnolog, etnomuzikolog
Krešimir Ganza, ing., Labin
Dunja Gaupp, menađer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, Ohio, SAD

[35] želio bih da se i moje ime nađe na popisu potpisnika za referendum. U prigodi hodočašća u Boku, u povodu 1200. obljetnice prijenosa moći sv. Tripuna, često sam Vas spominjao, naročito one Vaše riječi: "U Boki Kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Umjesto razglednice, evo Vam šaljem sliku iz katedrale.

Stana Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš[36]
Ante Glibota, redoviti član Euopske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Pariz
Mladen Glowatzky
Robert Gložinić , automatičar
Tomo Gložinić , sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Hrvoje Golek, zrakoplovni tehničar Rolls-Royce, Montreal, Kanada
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
Vanja Grbac Gredelj, dr. med, pulmolog, nutricionist, publicist
Frano Grbavac
Ante Grbić, zaštitar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić
Željko Gredelj, dipl.ing.
Dr. Franjo Gregurić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com
Josip Grgić, mag.oec, stručni suradnik, Ploče
Ivica Grlić, službenik
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof. dr. sc. Ivan Gusić
Stjepan Gutweald
Dubravka Hamović, službenica, Pula
Dr. sc. Branko Hanžek
Slobodan Hadjikan
Maja Halilović, zdravstvena radnica
Kornelia Hegol, dipl.oec., München, Njemačka
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajendice, Stuttgart
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student, Buje
Vedin Hodžić, grafički dizajner, Buje
Marije-Dražen Horvat, dipl. ing.
Nedeljka Horvat, dipl. ing.
Dr. sc. Kemal Hot, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Stjepan Hranjec
Akademik Marin Hraste
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, samostalni lik. umjetnik, Zagreb
Slobodan Hrstić, svećenik i redovnik, Pula
Franjo Huljina, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka

[36] Sa zadovoljstvom se pridružujem Vašoj akciji i slobodno možete staviti moje ime za REFERENDUM, jer je on jedino ispravan da se sazna volja
hrvatskog naroda.

Tomo Huljina, građ.poslovođa, Stuttgart, S.R. Njemačka
Akademik Vladimir Ibler
Srećko Ilić, odvjetnik
Katarina Iskra, med.sestra
Katica Ištvanić, kućanica
Mate Ivanda, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Franjo Ivanišević, ing. puk. HV-e u mirovini
Gisela Ivanišević, poljopr.
Mira Ivanišević, dipl.ing. (FH)
Una Ivankić, Vinkovci
Mr. sc. Božidar Ivanković
Đuro Ivanović, monter sanit. Stuttgart, S.R. Njemačka
Zlatko Ivanuša, vozač, Pula
Bože Ivče, bravar, Stuttgart, S.R. Njemačka
David Ivić, grafički dizajner, Pazin
Kornelija Ivoš, službenica
Igor Ivoš, student
Prof. dr. sc. Borka Jadrijević
Damir Jakeljić, upr. pravnik, Tribunj
Mr. sc. Julije Jakšetić
Zvonko Jakus, novinar
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Ivan Jan, dipl. ekonomist, Pula
mr. ing. Ivan Janko, Pula
Branko Jazić, Sydney, Australija
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. Igor Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Jelicić
Dr. Milan Jelić, dipl. oec., Argentina
Žarko Jelić, vojni umirovljenik, ing. prometa, Petrinja
Kresimir Jelovac, dipl. iur [37]
Igor Jelovac, prim.dr.med
Lucija Jelovac, akad. slikarica
Iris Jelovac, nastavnica
Hrvoje Jelovac, stud.iur.
Prof. dr. sc. Alojz Jembrih
Dr. Željko Jeričević, znanstveni savjetnik
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik "Političkog zatvorenika"
Josip Jović, kolumnist i publicist
Ivo Jozinović, dipl. ing.

---

[37] ovime izražavam ne samo moju suglasnost već i suglasnost svih u mojoj obitelji.
Ovo što nam rade združeni izdajnici i na što pristaju "naše elite" je najniže dno u ljudskom i političkom dostojanstvu pojedinca i naroda - krajnji čin pacifikacije ovog naroda!
Na pitanju referenduma bi trebalo ujediniti i sve snage koje su se očitovale sa istim ili sličnim pozicijama - primjerice predsj. kandidata Jurčevića, HSP A.Starčevića, Obiteljsku stranku,
Snage bi trebalo udružiti i oko novog, istarskog konvoja Libertas.

Mijo Jukić, Zagreb
Davor Jurica, Pula
Mijo Jurić, grafičar
Vinka Jurić, dipl.ing.
Zora Jurić, prodavačica, Pula
Mr sc Wanda Jurišić Kette dipl. ing.
Tomislav Jurkić, Zagreb
Andelko Jurun, poduzetnik, predsjednik Hrvatskog doma d.d. u Buenos Airesu
Dr. med. Mira Kačić, Zagreb
Dr. med. Milivoj Kačić, Zagreb
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist[38]
Damir Kalafatić
Marija Kalafatić
Dr. sc. Dalma Kalogjera
Virginia Kapic
Marijan Karabin, prof., hrv. književnik, Švicarska
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Ivan Katavić
Mr. sc. Anita Katić
Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Slavko Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Drago Katović
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Dragan Kezić
Dragica Kezić, oec
Ivica Kirin, Čakovec

---

[38] Hvala i pozdrav!

Potpišite i mene, ali ogorčen sam i razočaran. Ovaj pokušaj je neucinkovito i zakašnjelo formiranje "vatrogasne postrojbe"! Akciju je trebalo provesti preventivno.

Sada bi se - oprostite, bit ću "malo" ironičan - eventualno moglo npr. ići na prikupljanje potpisa NATO-u za vračanje Svete Gere ili organizirati hodočašće do gore, ali s Kaptola na koljenima!

Ako ništa ne uspije uvijek se može poslati javnu čestitku "zubaru Anti Paveliću u suknji", "dr. Anti Paveliću u suknji", "Bakariću u suknji" i ostalim saborskim "braniteljima" hrvatskih nacionalnih interesa u hlaćama i suknjama za "uspješnu transakciju"...!

Jer eto tek sada smo uravnotežena zemlja - što je bio naš stoljetni NAUM: na jugu imamo beha Neum, a na sjevernom dijelu Jadrana smo dobili novi NE-UM! Odličan temelj za pobunu novim generacijama (ako ih bude dovoljno takvih - kao u Tuđmanovo vrijeme - ali mislim da hoće...!)...

Bože, čuvaj Hrvatsku!

Svima pozdrav i blagoslov!

Don Angelo

Don Angelo,

Na njih nije imao utjecaj ni ono lijevo-desno pismo. Dakle, ne bi ništa pomoglo. Može pomoći samo ako na izborima pokažemo da je hrvatska opcija jaka i ako naš kandidat tako dobro prođe da može biti stup novog okupljanja. Ako ovo pomogne tom cilju - ipak ima smisla :)

Vaš, Joško

Prof. dr. sc. Dubravko Klabučar
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Ružica Klaričić, umjetnica
Ante Klarić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivan Klarić, umirovljenik
Damir Knežević, dipl. oec., Zaprešić
Matej Knežević, student
Alojzije Kokorić, ing.
Darko Kolić -član uredništva društvenih obavijesti glasila H.K.Z-e Švicarska
Nikša Koncani, dipl.ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Marjan Kos, direktor, ing. Graditeljstva
Akademik Ivica Kostović
Danijel Kotlar, dipl. ing., umirovljeni brigadir
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.
Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, OHIO, SAD
Marija Kovač, umirovljenica, Offenbach
Mijo Kovač, Čakovec
Mate Kovačević, novinar i publicist
Barbara Kovačić, prof.
Kuzma Kovačić, akademski kipar
Vinko Kovačić, profesor
Stjepan Kovač, prevoditelj
Marina Kralik Uremović, prof.
Dipl. iur. Ivica Kralj, Labin-Rabac
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Krešimir Krišto, dipl. oec.
Krešimir Krivdić, prof., Zagreb
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac umirovljenica
Mladen Križanić, Karlovac
Krešimir Krsnik, dipl.ing.
Želimir Kršulović
Dr. st. Petar Kružić, Stuttgart
Tomo Kucinić, Cleveland, Ohio, SAD
Dragutin Kušan , umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenik
Ruža Kutleša, prof.
Danica Ladavac, kućanica
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Vjekoslav Lasić, svećenik, dr. teologije
Ante Latinac
Dr. sc. Damir Letinić
Fra Zvjezdan Linić
Ivica Lipovac, strojarski tehn. Švedska[39]

[39] Dirnut svim ovim događanjima, pa može se reći u zadnjih deset godina u Nasoj lijepoj Hrvatskoj,

Dr. sc. Inga Lisac, geofizika
Dr. med. Antun Lisec
Srđan Listeš, vatrogasni tehn.
Akademik Bozidar Liščić
Ante Livajić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Dipl. glumica Vitomira Lončar
Dr. sc. Davorin Lovrić, Zagreb
Ivica Luetić, novinar
Katica Lukacić, dipl. ecc.
Zvonko Lukacić, akad. slikar
Josip Lukić, obrtnik, Slav.Prnjavor
Dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog
Marija Ljubić, oec.
Jasna Maceković, dipl.ing.
Mladen Maceković, dipl.ing.
Ante Madunić, odvjetnik
Ivana Madunić, oec Tomislavgrad
Marko Magdalenić, prof. – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
Mladen Magdalenić, akademski montažer
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Maja Magdić-Hanžek, dipl. iur.
Anka Mahmutović, teolog, stručni suradnik za zapošljavanje
Dr. Ivan Majdak, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Zvonko Majić, umirovljenik
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Prof. dr. Sime Malenica, Pariz
Hrvoje Malinar, dipl ing geologije, konzervator savjetnik u m.
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Denis Malnar, medicinski tehničar, Rijeka
Jerko Malovan dipl. pravnik
Mila Malovan, oec.
Sanja Mamić dipl. ing. građ., Zagreb
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Mate Maras, književni prevoditelj
Mato Marčinko, dipl. iur, pjesnik, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Dr. Radoslav Marić, ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'
Ivana Marijić, studentica, Slavonski Brod
Ljerka Marinković, obrtnik
Tonči Marinković, bivši politički zatvorenik

---

ne mogu ostati ravnodušan i ne dati svoju potporu listi da se pitanje granica sa Slovenijom umjesto političkog odlučivanja arbitražom rješava samo na međunarodnom sudu pravde. Podržavam gospodina profesora Miroslava Tuđmana u svim njegovim stavovima o Hrvatskoj, Hrvatskoj u EU i svijetu i njegovu kandidaturu za predsjednika. Ako budem imao mogućnosti da glasam, pošto živim u Švedskoj glasovati ću za prof. Tuđmana.

Slobodan Bob Markić, p. eng.
Marija Markić, CTC
Marinko Markić
Mr.sc. Koraljka Marušić dr. med.
Mr.sc. Zvonko Marušić, dr stomatologije, spec ortodont
Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Milka Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Miško Maslać, Cleveland Ohio, USA
Ivica Matanić, Zagreb
Ivan Matarić prof., predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj
Petar Matić, dipl. iur
Akademik Slavko Matić
Mijo Matijević, carinik
Slavko Matijević, električar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Zlatko Matijević
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Zoran Matulić
Prof. dr. sc. Tomislav Matusinović
Andrija Mažić, službenik
Domagoj Medić, Zagreb
Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik
Mirjana Medvidović, učiteljica
Dr.sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Anton Miculinić, Čavle
Nikolina Mičić, dipl. ing.
Dr. sc. Jadranka Mićić Hot, docentica
Radoslav Mijić, umirovlj.
Dr. sc. Mario Mikolić, umirovljenik, Pula
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Damir Mikuličić, dip. ing., nakladnik
Tomislav Mikulić, akademski slikar grafičar
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Primarijus dr. sc. Marica Miletić-Medved, dr.med., spec.epidemiologije
Biserka Milinković, Kanada[40]
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Ivica Miloš, dipl.ing.
Mr. sc. Anđelka Milošević
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Krešimir Mišetić

[40] Molim Vas uključite moje ime - ovo što rade naši državni predstavnici je sramota… I ja sam dio hrvatskoga naroda iako živim u Kanadi.
Molim javite što da mi ovdje radimo da bi spriječili raspadanje i dijeljenje naše domovine za koju su toliko dali svoje živote…

Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Mocnaj, profesorica, Montreal, Kanada
Ratimir Mocnaj, dipl.ing., Montreal, Kanada
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. don Josip Mužić
Gordana Nemet, umirovljenica
Marcela Nemet, dipl.ing. matematike
Roman Nemet, poljoprivrednik
Mate Nevistić poduzetnik
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar sa svojih 1092 člana
Prof. dr. sc. Milan Nosić[41]
Javor Novak, spisatelj
Akademik Slobodan Novak
Vladimir Novak, Zagreb, umirovljeni povratnik iz SAD
Vinko Novinc, ing.građ.
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. Matematike
Mr. sc.Goran Olujić, dipl.inž.
Željko Olujić, odvjetnik
Anđelka Orlić, umirovlj.
Michael Pack, Predsjednik Koordinacije HDZ UK i povjerenik Hrvatskog Svjetskog Kongresa UK
Zvonimir Pandžić, dipl. inž.
Dr. Ing. Marijan Papich
Karlo Papić, umirovljenik
Mr. sci. Josip Papković, dipl.ing. fiz.
Marija Papković, dipl. pravnica
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik Robek, prof.
Ivan Patron, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Valentina Paunović, magistrica religiozne pedagogije i katehetike
Prof. dr. sc. Davor Pavelić
Dr. Jurica Pavelić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Mate Pavković
Prof. dr. Dragutin Pavličević, zaslužni znanstvenik
Vesna Pavlović, poduzetnica, Zagreb
Prof. Dr. Davor Pavuna
Marko Hrvoje Pavuna

[41] Štovani gospodine, suglasan sam da se raspiše narodni referendum o tzv. arbitražnom sporazumu u kojem stoji da će Slovenija imati izravni dodir s otvorenim morem što se može realizirati samo na štetu Hrvatske. Objavio sam knjigu o toj granici u kojoj su izneseni slovenski stavovi (www.maveda.hr), a sada piše hrvatsko viđenje toga problema. Granicu je jugoslavenska vlada odredila na ušću Dragonje u Sečovlju, a ne na prokopanom kanalu koji je uostalom iskopala Hrvatska. Treba pregledati zapisnike Vlade FNRJ iz toga vremena, a ne čitati zaključke u Službenom listu. Pozdravljam Vas i želim Vam uspjeh. Prof. dr. sc. Milan Nosić (Rijeka).

Ljerka Pazman, viši fizioterapeut
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Josip Pecaver
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Jelena Pećarić, prof.
Barbara Pećarić, student
Mario Pehar, dipl. ing. Agronomije
Jerko Pejković, dipl. ing.
Nikola Pensa, odvjetnik
Demokrita Perić, Tomislavgrad
Dragutin Perić, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, Tomislavgrad
Mr. sc. Marina Periša, prof.
Marija Perković, dipl iur, Split
Rade Perković, glumac
Lana Pervan, knjižničar
Zdeslav Pervan, zastupnik u osiguranju
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik[42]

[42] Priključujem se mirotvornoj inicijativi za referendum i demokratsko, međunarodnopravno uređeno, rješavanje međudržavnoga spora između Republike Hrvatske i Republike Slovenije.
U privitku šaljem kopiju svoga prosvjednoga pisma upućena predsjednici Vlade RH gospođi Kosor, na Svisvete, 1. studenoga u 01,00 sat, a kasnije i Hrvatskome saboru, s priloženom "Resolucijom DZ RS" od 28.10.2008.

From: Pešorda
To: predsjednica@vlada.hr
Cc: hina@hina.hr
Sent: Sunday, November 01, 2009 1:06 AM
Subject: protivljenje ARBITRAŽNOM SPORAZUMU slovensko-hrvatskom

Poštovana gospođo predsjednice Vlade Republike Hrvatske,

Hrvatski sam državljanin, zauzet u demokratskoj i mirotvornoj izgradnji duhovno i gospodarski povezane Europe kao zajednice suverenih nacija i njihovih jezika i kultura, u kojoj bi se i hrvatski narod sa svojim jezikom i kulturom mogao još slobodnije i potpunije razvijati i samostojno sudjelovati u izgradnji boljega i pravednijega svijeta. Dakle, kao uvjereni europejac hrvatskoga materinskoga jezika i deržanstva, izražavam osobno protivljenje tzv. Arbitražnom sporazumu (sadržaju mu, tajnovitome načinu njegova pripremanja kao i najavi žurnoga prihvaćanja istog, bez javne rasprave ili referenduma, u državnom Hrvatskom saboru) kao nelegitimnom, duboko protueuropskom činu, koji je protivan i duhu (a, držim, i slovu) Ustava RH a također i međunarodnim konvencijama koje pravno uređuju odnose među državama i narodima. Povijesno prijateljstvo hrvatskoga i slovenskoga naroda te ono između Republike Hrvatske i Republike Slovenije, kao nedavnih saveznica u otporu velikosrpskoj komfašističkoj agresiji, moglo bi biti ugroženo ovakvim posve nelegitimnim izlaženjem hrvatskih vlasti ususret očitovanim teritorijalnim aspiracijama državnih vlasti RS na štetu Hrvatske (u prilogu: RESOLUCIJA o meji med RS in RH Državnoga zbora Republike Slovenije od 28.X.2008., s prvim člankom koji ustvrđuje da "Piranski zaliv in naselja ob Dragonji so slovenski"!)), ovim posttotalitarističkim nastavljanjem urušavanja

Zvonko Peteranac, prof.[43]
Alojzije Petračić, umirovljenik
Prof.dr.sc. Mladen Petravić
Hrvoje Petrić
Monica Marta Petrić
Ana Petriško, Zagreb
Luka Petrović, dipl.ecc
Zlata Petrović, ekonomist
Prof. dr. Ivica Picek
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Mirko Poje, znanstveni savjetnik PMF-a
Mr. sc. Dora Pokaz
Vladimir Polgar, el. inzenjer / umjetnik, Ottawa, ON, Kanada
Jasenka Polić Biliško, prof.

---

hrvatske suverenosti i samobitnosti i vitalnih interesa Hrvata kao staroga europskog državotvornog naroda, koji je, toliko okljaštren tijekom povijesti, danas sveden na "avnojevsku" Hrvatsku, i to onu koja je, pod serbokomunističkom okupacijom, ostala i bez čudesnih Hrvoja i još 27 hrvatskih sela u hrvatskoj Istri, prepuštenih 1950-ih godina SR Sloveniji. Nu, i ovako "umanjena", ona je velika i prelijepa ne samo Hrvaticama i Hrvatima, nego i svim njezinim građanima i ljudima dobre volje koji je vole i poštuju kao božanski dar, kojim se ne trguje.
Svjestan, i u ovom doista povijestnom času, svoje državljanske i kršćanske dužnosti i stvaračke obveze prema tisućljetnome jeziku hrvatskom koji je doma i u Savudrijskoj nam vali, podržavam Izjavu Komisije "Iustitia et pax" Hrvatske biskupske konferencije o hrvatsko-slovenskom razgraničenju, od 31. listopada, koju cijenjenom naslovu šaljem u privitku.
S poštovanjem,
Mile PEŠORDA, hrvatski književnik

Zagreb,

31.listopada 2009.

[43] Ja se zovem Zvonko Peteranac. Već živim u Kanadi preko 50 g. i 27 g. sam predavao matematiku na srednjim školama. U zadnjih 14 godina sam u mirovini i dolazim u HR sa mojom ženom svaku godinu i ostajemo nekoliko mjeseci.

Ne slažem se sa Gosp. V, Šeksom i njegovim i Vladinim predlozima što se tiće promjena ustava za prilagodbu o ulasku u Europsku neZajednicu, EU.

HR Vlada bi trebala, jasno i glasno, javno objaviti sve moguće, negativne i pozitivne prijednosti o ulazku u EU. To su i trebali, pa i morali isto tako napraviti prije HR ulazka u NATO, ali nisu. To je ne demokratsko i protuustavno postupanje prema svima HR građanima-glasičima koji borave u HR i izvandomovinstvu. Zašt????

KAO POJEDINAC, pogotovo ŽIVEĆI IZVAN DOMOVINE, I HR GRAĐANIN, JA SAM PROTIV IKAKVE PROMJENE HR USTAVA BEZ REFERENDUMA i jasnoga obrazloženja HR Vlade Hrvatskoj javnosti što se tiće ULASKA HR u EU. HR Vlada ne smije NIŠTA RADITI U TAJNOSTI i bez odobrenja HR građana-glasača, uključujući pregovore sa Slovenijom, EU, i drugima, itd..

S poštovanjem Zvonko Peteranac,

PS. Ja sam sada u Splitu do konca ovoga mjeseca, i ako trebate neke pomoći u bilo kakvome djelovanju što se tiće referendum, itd., ja sam na Vašemu raspolaganju. U Kanadi sam preko DVADESTAK godina predstavljao moje kolege u našem sindikatu, kao pregovarač, predsjednik sindikalnih odjela itd. Javite mi.

Dr. sc. Ivan Poljaković, Voditelj Centra za strane jezike, Sveučilište u Zadru
Akademik Stanko Popović
Zoran Pranjković, dipl. inž. građ.
J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „!Hrvatski Holokaust“[44]
Damir Primorac, Belgija
Mile Prpa, pravnik, slikar, pjesnik i kolumnist
Smiljan Prskalo, dipl. inž.
Filim Prlic, Berlin
Don Vinko Puljić, Stinjan - Pula
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Marijan Puškarić , operni pjevač[45]
Mile Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Jela Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Radeljak, Cleveland, Ohio, SAD
Mira Radičević, dipl. oec.
Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Marija Radoš, dipl oec Tomislavgrad
Dipl. Ing. Franjo Radosevic, President, Radosevic Associates
Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik[46]
Katarina Rajčić, umirovljenica
Željka Rajčić, kemijska tehničarka
Prof. dr. sc. Milan Ramljak, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Gordana Rašić, dr. med. Sesvete
Maša Ratković, rednica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Nedjeljko Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Sonja Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Dr. Stjepan Razum
Ivica Relković, predsjednik Hrvatskog odgovornog društva (HOD)
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Jozo Rozić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Božidar Ručević, dipl. ing.
Akademik Davorin Rudolf, predsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Igor Rupčić, dipl. ing.

---

[44] Kao urednik-autor HRVATSKOG HOLOKAUSTA i inace hrvatski javni djelatnik sve tamo od godine 1957., slazem se s dr.Miroslavom Tudjmanom, s Tobom i sa svim nasim intelektualcima i istaknutim javim
djelatnicima da se slovensko posizanje za hrvatskim drzavnim teritorijem i slaganje Premijerke Jadranke Kosor s tim slovenskim ZAHTJEVIMA dade na referendum Hrvatima i drugim nehrvatskim drzavljanima Republike Hrvatske, i to na predsjednickim izborima od 27. prosinca ove godine. Skupa sa svima Vama, i ja sam U PRILOG arbitraze Medjunarodnog suda i PROTIV arbitraze EU.

Neka Tvoj Imenjak i Zastitnik Hrvatske, Sv. Josip, spasi R. Hrvatsku od moralnog kaosa!

[45] iz sveg srca podržavam ovu peticiju odnosno inicijativu za održavanjem referenduma o ovom prevažnom pitanju .

[46] Krajnje je vrijeme za otriježnjenje. Udružimo se kao i prije rata jer mi smo već stari da ponovo uzimamo ono najgore, ali ....
Dajemo punu podršku jednom pravom HRVATU . Krajnje je vrijeme da sami upravljamo
i odlučujemo sami o sebi.

Vjera Ružević, umirovljenica
Hrvoje Saban
Ivo Sabljić, ing. "consultant", sveuč. profesor, Argentina
Mato Sabljić, kipar, Pula
Ivan Salopek, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Neda Sarić-Rosandić, veleposlanica, Cleveland, Ohio, SAD
Mr. sc. Markus Schatten
Jakov Sedlar, redatelj
Dr.h.c. Josip Slibar, umirovljenik, Njemačka
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Damir Smiljanić, mehaničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Gordana Smitka, službenica
Marijan Smitka, umirovljenik
Ivan Soldo, građ. radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Dipl. ing. Zvonko Springer, direktor u mirovini, Austrija
Marina Spudić-Kušan, trgovac
Matea Spudić, studentica medicine
Luka Stamać
Marcela Stamać
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele.
Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Vesna Svaguša, profesorica
Antonio Sudac, turistički službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policijski službenik
Ljiljana Sudac, upravni službenik
Berislav Suplika
Željko Susek, prof. povijesti umj. i dipl. sociolog, Umag
Ante Susnjara, Cleveland, Ohio, SAD
Emica Šantić, tajnica
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a ("Hrvatska udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")
Ankica Šarić, knjigovođa, Zadar
Ivan Šarić, notar Uskoplje
Nediljko Šarić, pomorac, Zadar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl.soc.rad.
Bruno Šerić, Mostar
Marta Šerić, Mostar
Milenko Šerić, Mostar
Ranka Šerić, Mostar
Josip Šestan, gospodarstvenik, Pula
Stjepan Šešelj, književnik
Milovan Šibl,
Željko Šiljeg, general-pukovnik

Ivanka Šimat, mr. pharm, Zadar
Marko Šimat, dipl.inž.
Mijo Šimić, dipl.ing u m.
Dario Šimunović, student prava, Antunovac
Nina Šincek, prof. Zagreb
Nelo Škabić, Pula
Marijan Škarić
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. dr. Hrvoje Šošić, dipl. ecc.
Domagoj Štefanac, student iz Zagreba
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Jure Tabak, ugostitelj
Katarina Tadić, dipl.ing.
Miran Tadić, Cleveland, SAD
Prof. Ivana Tanovitski
Marko Tilošanec, student
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivan Tomaš, umirovljenik
Petar Tomaš, prof.
Željko Tomašević, dipl.iur., pričuvni časnik HV
Prof. dr. sc. Ivan Tomašić
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik
Ana Tomljanović
Silvije Tomljanović, diplomirani profesor geografije
Ivana Torlak, gimnazijalka
Damir Tučkar, dipl. ing
Mr. sc. Gordana Turić[47]
Ing. Marinko Udina, pomorski strojar i klase, upravitelj stroja[48]

---

[47] Naraštaji su Hrvata ginuli za hrvatski teritorij i za opstanak Hrvatskoga naroda, pa tako i naša djeca u Hrvatskome obrambenom i osloboditeljskom Domovinskom ratu. Stoga - bez odluke svih Hrvata (i onih u inozemstvu, jer su itekako sudjelovali u ostvarbi obnove samostalne Hrvatske Države)- NITKO nema pravo niti otvoriti mogućnost promjene granica državnog teritorija, niti smještati Državu u bilo koje "asocijacije".

[48] Upravo sam dobio text referenduma i u potpunosti se slažem da takvu odluku treba ipak donjeti cijeli tuzemni (ponavljam rijec "tuzemni") hrvatski puk jer se tiče svih nas. Čudim se političkim vrhovnicima da sebi uzimaju za pravo donošenja tako dalekosežnih i važnih odluka a svijesni su da već davno obični građani nikako ne dijele mišljenje sa njima. Protivim se bilo kojoj ideji glede mjenjanja Ustava a u svezi načina glasanja za ulazak u EU. Ujedno želim svima skrenuti pozornost da isto tako kako postoji tzv. ulazna strategija u EU, trebala bi ustavom postojati i opcija na koj način hrvatski gradjani mogu izjasniti se i o izlasku iz EU što iz povijesti valjda smo trebali naučiti da "ništa nije zauvijek". Stoga vam predlažem da se pokrene i proces dodavanja u Ustav način kako hrvatski građani mogu izjasniti se da ne žele više u budućnosti biti u EU.

Kao argument za vašu inicijativu dovoljan je argument nevjerodostojnost naše Vlade a i sama činjenica da Slovenija izgledno će provesti referendum o arbitraži. pa zašto i mi to nebi uradili?

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Ivana Ujević, Split
Vedran Ujević, Split
Prof. dr.sc. Kosta Urumović
Dr. Sonja Urumović, liječnica
Prof. Vera Valčić Belić
Ivan Valek, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Franjo Valentić, Cleveland, Ohio, SAD
Ivan Varemina, dipl.ecc.
Aron Varga, dipl. ing.
Dragica Varga, odgojiteljica u m.
Mislav Vedriš, dipl. ing. šum.
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Ivica Vidić, alatničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Vinko Višić, elektrotehničar, Split
Domagoj Vlahović , menadzer u m., Argentina
Vesna Vlahović Frković, "CO" u m., Argentina, Brazil
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Dean Vodicka, bacc.med.techn., Bakarac
Mr. Marina Vokić Žužul, podpredsjednica „Foruma hrvatske sloge“
Mr. sc. Božena Volarić
Prof. dr. sc. Vladimir Volenec, Član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Andrija Vrane
Stjepan Vrbanec, Čakovec
Ante Vrdoljak, vozač
Igor Vrdoljak, odvjetnik
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
Mirko Vučić umirovljenik
Tomo Vujica, obrtnik, Pula
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, med. sestra
Antun Vuković dipl.građ.teh. Stuttgart, S.R.Njemačka
Suzana Vuksan, knjigovotkinja
Ivan Vuković, ing. brodostojarstva
Petar Vulić, književnik[49]

Ujedno, po pol. opredeljenju sam više lijevičar negoli desno orijentiram ali ovaj put uopće nije bitno biti "crn ili plav", u pitanju je zbilja zajednička budućnost sviju Hrvata a pogotovo nas koji živimo u Hrvatskoj. Bezrezervno podržavam vašu ideju i akciju te slobodno i moje ime dodajte na priloženu listu.

[49] **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Drugovi sabornici (čast iznimkama) koji ste glasovali: ZA potpisivanje Arbitražnog sporazuma s Republikom Slovenijom zaboravili ste nešto jako, jako važno da: **Vox populi - vox Dei!**

Dragan Zadro, producent, Knin
Barbara Zagorac, umirovljenica
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split
Miroslav Zemljak, inž.
Milan Zoretić, ing. poduzetnik, sveuč. profesor elektronike, Argentina
Branko Zovko, Cleveland, SAD
Blago Zovko, Cleveland, SAD
Drago Zovko, dipl. iur.
Marko Zovko, Cleveland, SAD
Ivan Zugcic, časnik HV, Pula
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Denis Žagrić, trgovac, Pula
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpiska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Pariz[50]
Barbara Žeruk, domačica, Tribunj
Ivo Žeruk, umirovljenik, Tribunj
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Josip Žmegač, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Miroslav Žugaj

Mi s Vama ne želimo ići čak niti u Crkvu, a kamoli **u Europu** (koja je izbacila i Boga iz vlastitog Ustava!), **mi ostajemo u Hrvatskoj!**

Zaboravili ste i još nešto zbilja prevažno: da parafraziram *nestašnog* provokatora Joška Jorasa, slovenskog državljanina, koji ima obiteljsku kuću u zaseoku Mlini, na teritoriju Republike Hrvatske… da se zemlja kojoj Vi radite o glavi zove (vjerovali ili ne!) Hrvatska: **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Ne bilježim se s poštovanjem jer ga od mene, a vjerujem ni od kojega istinoljubivog Hrvata u RH (ili bilo gdje na kugli zemaljskoj!) uopće i ne zaslužujete!

Uz drugarski pozdrav

Petar Vulić

[50] Cestitam na velikom uspjehu peticije za referendum sa lihvarskom Slovenijom, kao i sa lihvarskom EU.

Ovako treba pokrenuti mase Hrvata da glasaju za Dr Tudjmana, koji je u ovom momentu jedini uz Dr Jurcevica da bude predsjednik Hrvatske. Dr Tudjman i Dr Jurcevic bi se trebali sastati, i u ovom momentu Dr Jurcevic bi se trebao povuci i pozvati sve one, koji bi glasali za njega, da glasaju za Dr Tudjmana, jer inace rasipanje glasova drzavotvornih Hrvata, moze se dogoditi, da velelopov iz Splita, Vidosevic, kojeg podrzava veleizdajnik Mesic, kao i Bandic budu isli u drugi krug, a to bi bila prava katastrofa za Hrvatsku. Treba narod pozvati da masovno izadju na izbore i glasaju za Dr M Tudjmana. Trebalo je vec davno stvoriti novu dezavotvornu stranku, jer kako vidim Ruza Tomasic radi sporo sa novom strankom prava, koja je trebala biti najveca drzavotvorna stranka.

ŽELJKO TOMAŠEVIĆ
Lanište 17, 10 020 Zagreb

URED PREDSJEDNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Predsjednika gospodina Stipe Mesića
SABOR REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Predsjednika gospodina Luke Bebića
VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Predsjednice gospođe Jadranke Kosor
DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Državnog odvjetnika gospodina Mladena Bajića
DRŽAVNI URED ZA REVIZIJU
n/r Državne revizorice gospođe Šime Krasić
PUČKI PRAVOBRANITELJ REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Pučkog pravobranitelja gospodina Jurice Malčića
MINISTARSTVO KULTURE REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Ministra gospodina Bože Biškupića
MINISTARSTVO FINANCIJA REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Ministra gospodina Ivana Šukera
HRVATSKI RESTAURATORSKI ZAVOD
n/r Ravnatelja gospodina Ferdinanda Madera
DELEGACIJA EUROPSKE KOMISIJE U RH
n/r Šefa Misije Nj.E. Paula Vandorena

PROSVJEDNO PISMO

zbog protucivilizacijskog čina Vlade Republike Hrvatske počinjenog odobrenjem obnove spomenika četničkom fašističkom zločinu genocidnih razmjera započetom od četničke rulje u Srbu 27. srpnja 1941., i nezakonitosti Rješenja Vlade Republike Hrvatske o izdvajanju novčanih sredstava na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2008. u svrhu financiranja obnove spomenika u Srbu.

OBRAZLOŽENJE:

Potaknut vijestima koje se šire u hrvatskoj i inozemnoj javnosti o obnovi i državnom financiranju obnove spomenika u Srbu, na koju obnovu i financiranje da je Vlada Republike Hrvatske pristala na ultimativni zahtjev potpredsjednika Vlade Slobodana Uzelca koji da je time uvjetovao ostanak stranke SSDS u vladajućoj koaliciji, a pozivom na odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, Vladi Republike Hrvatske sam 04. studenog 2009. postavio sljedeći upit:

1. Na kojoj je sjednici Vlade Republike Hrvatske od strane potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske Slobodana Uzelca odnosno SSDS-a podnijet (po našem mišljenju kažnjivi i za svaku javnu moralnu osudu) prijedlog odnosno zahtjev za donošenjem Odluke o obnovi i financiranjem obnove spomenika tobožnjem "antifašističkom ustanku naroda Like" u Srbu 27. srpnja 1941. godine?;

2. Na kojoj Sjednici je Vlada Republike Hrvatske usvojila prijedlog i donijela Odluku o obnovi i financiranju spomenika tom tobožnjem "antifašističkom ustanku" u Srbu?

3. Kolika su financijska sredstva u ukupnom iznosu i po stavkama odobrena u svrhu obnove i ponovnog otkrivanja spomenika „ustanku“ u Srbu i sa koje stavke Državnog proračuna za 2009. ili 2010. godinu?;

Umjesto konkretnog odgovora Vlade RH o svom aktu kojim je odlučila obnoviti i financirati obnovu spomenika, Vlada Republike Hrvatske svojim me dopisom KLASA:008-02/09-01/387, URBROJ:50402-01-09-02 od 11. studenog 2009. obavijestila, da je zahtjev proslijedila Ministarstvu kulture uz sljedeći tekst:

Poštovani gospodine Biškupić, temeljem Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 172/2003), članak 13., stavak 1., u privitku dopisa ustupamo Vam na mjerodavno postupanje zahtjev g. Željka Tomaševića radi ostvarivanja prava na pristup informacijama. S poštovanjem, Zamjenica predstojnika ureda za odnose s javnošću i službenik za informiranje Vlade RH Martina Banić“. (Dopis Vlade RH dostavlja se i u privitku ovog Prosvjednog pisma).

Dopisom Ministarstva kulture Republike Hrvatske Klasa: 008-01/09-01/0014, Urbroj: 532-02-01/1-09-02 od 17. studenog 2009, a zaprimljenim 25. studenog 2009., obaviješten sam sljedeće:

Poštovani, temeljem Vašeg zahtjeva za ostvarivanjem prava na pristup informacijama, i postavljenih pitanja dajemo sljedeći odgovor: Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 19. prosinca 2008. godine donijela rješenje o odobrenju sredstava na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2008. godinu. Na teret posebnog dijela Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2008. godinu (Narodne novine, broj 28/2008 i 82/2008), Razdjela 025 – Ministarstvo financija, Glave 02506 Ministarstvo financija – ostali izdaci države, Aktivnosti 539019 – Proračunska zaliha, računa 3851 – Nepredviđeni rashodi do visine proračunske pričuve, odobrava se Hrvatskom restauratorskom zavodu u Zagrebu, iznos od 1.000.000,oo kuna, za obnovu spomenika u Srbu. S poštovanjem, DRŽAVNI TAJNIK Zoran Šikić. (preslik u privitku).

Iz postupanja Vlade Republike Hrvatske koja je kao prvonadležna o svom aktu izbjegla izravno dati točan odgovor u zakonskom roku od 15 dana (Zakon o pravu na pristup informacijama) te citiranog odgovora Ministarstva kulture RH, očevidno je da je Vlada Republike Hrvatske pri donošenju akta o pristanku na obnovu i financiranju iz Državnog proračuna postupala nezakonito, slijedom čega se u njezinom postupanju ostvaruju sva bitna obilježja kvalificiranog kaznenog djela, zbog čega se ovaj dopis dostavlja na nadležno razmatranje i postupanje i Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske,

Državnom uredu za reviziju te Pučkom pravobranitelju Republike Hrvatske, budući se ovdje raspolaže sredstvima poreznih obveznika.

Članak 30. Zakona o Vladi Republike Hrvatske (N.N. broj 101/98, 15/00, 117/01, 199/03, 30/04), određuje da:

„Vlada donosi odluke, rješenja i zaključke o pitanjima koja se ne uređuju uredbama.

Odlukom se uređuju pojedina pitanja iz nadležnosti Vlade ili određuju mjere, daje suglasnost ili potvrđuju akti drugih tijela i pravnih osoba, te odlučuje o drugim pitanjima o kojima se ne donosi propis.

Zaključkom se utvrđuju stajališta Vlade u pitanjima provedbe utvrđene politike te određuju zadaće tijelima državne uprave.

Rješenjem se odlučuje o imenovanjima i razrješenjima te o drugim pojedinačnim stvarima iz djelokruga Vlade.“

Dakle, Vlada Republike Hrvatske ovim Zakonom nije ovlaštena rješenjem odlučiti o uređenju pojedinog pitanja, kao što je u ovom slučaju bilo uređenje pitanja obnove i financiranja obnove spomenika u Srbu s iznosom od 1.000.000,00 kuna na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna RH.

Rješenje je akt niže pravne snage čak i od zaključaka kojim se samo utvrđuju stajališta Vlade, a ne rješavaju pitanja iz nadležnosti Vlade, niti određuju mjere.

Rješenjem je zakonito odlučiti jedino o imenovanjima i razrješenjima odnosno o drugim pojedinačnim pitanjima, dakle pitanjima koja se tiču statusa pojedinca/aca, a takva rješenja imaju pravnu narav upravnog akta protiv kojih je između ostalog dopuštena žalba, a nikako riješiti o raspolaganju sredstvima Državnog proračuna, i to još sa Zakonom namjenski određene osnove Proračunske zalihe. Svaki korisnik Državnog proračuna dobro zna, da mu Vlada RH može odobriti, bilo posebno jednogodišnje, bilo višegodišnje financiranje određenog projekta, jedino posebnom Odlukom Vlade RH!

Nadalje, i odredbom članka 4. Poslovnika Vlade Republike Hrvatske kao provedbenog akta niže pravne snage (N.N. broj 138/99, 16/00, 36/00, 105/00, 107/00-pročišćeni tekst, 24/01, 22/05, 68/07, 10/08), određeno je u kojim je jedino slučajevima Vlada ovlaštena odlučivati rješenjem:

Članak 4.

Vlada, kad je ovlaštena i u granicama svojih ovlasti:

1. donosi uredbe i druge propise;

2. donosi upravne akte;

3. donosi akte u vršenju vlasničkih ovlasti koje ima Republika Hrvatska;

4. donosi akte poslovanja;

5. donosi rješenja o imenovanju i razrješenju dužnosnika i državnih službenika, te članova drugih tijela koje imenuje i razrješava Vlada; ...

Prema citiranom odgovoru Ministarstva kulture Republike Hrvatske, očevidno je i da je Vlada nezakonito odobrila novčana sredstva za obnovu spomenika u Srbu na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna RH za 2008, budući je odredbama Zakona o proračunu (N.N. broj 96/03, 87/08) jasno određeno za što se isključivo smiju koristiti sredstva Proračunske zalihe. Odredbe članaka 45. do 48. ovog Zakona tako određuju:

PRORAČUNSKA ZALIHA

Članak 45.

(1) U proračunu se utvrđuju sredstva za proračunsku zalihu.

(2) Sredstva proračunske zalihe koriste se za nepredviđene namjene, za koje u proračunu nisu osigurana sredstva, ili za namjene za koje se tijekom godine pokaže da za njih nisu utvrđena dostatna sredstva jer ih pri planiranju proračuna nije bilo moguće predvidjeti.

(3) Sredstva proračunske zalihe koriste se za financiranje rashoda nastalih pri otklanjanju posljedica elementarnih nepogoda, epidemija, ekoloških nesreća ili izvanrednih događaja koji mogu ugroziti okoliš i ostalih nepredvidivih nesreća, za izvršavanje sudskih odluka i nagodbi za isplatu naknade i rente te za druge nepredviđene rashode u tijeku godine.

(4) Sredstva proračunske zalihe iz stavka 2. i 3. ovoga članka mogu iznositi najviše 0,50 posto proračunskih prihoda bez primitka.

(5) Visina sredstava proračunske zalihe iz stavka 4. ovoga članka utvrđuje se zakonom, odnosno odlukom o izvršavanju proračuna.

(6) Sredstva proračunske zalihe ne mogu se koristiti za kreditiranje.

Članak 46.

(1) O korištenju sredstava proračunske zalihe iz članka 45. ovoga Zakona odlučuje Vlada, odnosno poglavarstvo do određenog iznosa, predsjednik Vlade, odnosno predsjednik poglavarstva i ministar financija.

(2) Visina korištenja sredstava iz stavka 1. ovoga članka utvrđuje se zakonom, odnosno odlukom o izvršavanju proračuna.

(3) Ministar financija obvezan je svaki mjesec izvijestiti Vladu, a predsjednik poglavarstva poglavarstvo o korištenju proračunske zalihe iz stavka 1. ovoga članka.

Članak 47.

Vlada, odnosno poglavarstvo obvezno je polugodišnje izvijestiti Sabor, odnosno predstavničko tijelo o korištenju proračunske zalihe iz članka 46. ovoga Zakona.

Članak 48.

Ako se tijekom godine, na temelju propisa, smanji djelokrug ili nadležnost proračunskog korisnika, zbog čega se smanjuju sredstva, ili ako se ukine proračunski korisnik, neutrošena sredstva za njegove rashode i izdatke prenose se u zalihu proračuna ili na proračunskog korisnika koji preuzme njegove poslove.

Nadalje, Zakonom o izvršavanju državnog proračuna za 2008. godinu (N.N. broj 28/08, 82/08), odredbom članka 8., određen je iznos planiranih sredstava i iznos dopustivog raspolaganja proračunskom zalihom:

1. *U proračunu su planirana sredstava proračunske zalihe u svoti od 467.683.00 kuna.*

2. *korištenju sredstava proračunske zalihe odlučuje Vlada.*

3. *Predsjednik Vlade može raspolagati sredstvima proračunske zalihe do pojedinačne svote od 500.000,00 kuna.*

4. *Ministar financija može raspolagati sredstvima proračunske zalihe do pojedinačne svote od 100.000,00 kuna.*

5. *Neutrošena sredstva iz ovog članka korisnik je dužan vratiti u proračunsku zalihu.*

Iz citiranih odredbi Zakona o proračunu i Zakona o izvršavanju Državnog proračuna RH za 2008. godinu, očevidno je da je Vlada RH, sredstva Proračunske zalihe nezakonito prenamijenila za svrhu potpuno drugačiju od Zakonom striktno određene, i još k tome u iznosu koji znatno nadilazi Zakonom dopušteni iznos raspolaganja (Predsjednik Vlade do 500.000,00 kuna, ministar financija do 100.000,00 kuna!).

Međutim, ovim se prosvjednim pismom nadležnim tijelima Republike Hrvatske i drugim primateljima pisma ne ukazuje samo na navedeno nezakonito, proizvoljno te stoga nesporno kažnjivo odlučivanje Vlade Republike Hrvatske, očevidno usmjereno u cilju javnog zatajenja odluke o odobrenju obnove i uvjetima i načinu financiranja obnove spomenika u Srbu, a koje zatajenje ne bi u tolikom stupnju moglo biti moguće, u slučaju zakonitog odlučivanja Odlukom Vlade RH koja podliježe javnoj objavi te tako postaje dostupna javnosti. Ova je istinita činjenica na žalost potvrđena i postupanjem Vlade RH

povodom postavljenih upita o obnovi spomenika u Srbu o kojima Vlada RH svojim dopisom od 11. studenog 2009., nije željela izravno odgovoriti?!

Ovim se prosvjednim pismom prije svega ukazuje, kako tijelima Republike Hrvatske tako i međunarodnoj zajednici čijim će nadležnim tijelima biti dostavljeno (UN, EU), da je Vlada Republike Hrvatske pristankom na obnovu spomenika ustanku u Srbu 27. srpnja 1941. i dodjeljivanjem novčanih sredstava iz Državnog proračuna u tu namjenu, počinila nedopustivi te od hrvatskog društva i svjetske zajednice civiliziranih naroda neprihvatljiv protucivilizacijskog čin obnove spomenika genocidnom četničkom zločinu započetom u Srbu 27. srpnja 1941. i okončanom potpunim istrebljenjem, potpunim „etničkim čišćenjem“ svega nepravoslavnog puka istočne Like i jugozapadne Bosne i zatiranjem zemljišnih međa i knjiga njihove privatne imovine!

Budući Vladi RH takva genocidna narav „ustanka“ u Srbu nije i ne smije biti nepoznata, ovakav civilizacijski sramotan i nedopustiv, kažnjiv čin Vlade RH, razlog je i „tajnovitosti“ postupanja Vlade RH.

Nadnevka 27. srpnja 1941. u mjestu Srb u Lici nije došlo do bilo kakvog antifašističkog ustanka ugroženog srpskog (pravoslavnog) puka protiv bilo kojih naoružanih vojnih ili redarstvenih postrojbi Nezavisne Države Hrvatske, niti protiv okupatorskih talijanskih vojnih postrojbi, niti protiv oružanih postrojbi bilo koje druge države članice tzv. „Sila osovine“. Tog je zlosretnog 27. srpnja 1941., započeo pokolj svega nepravoslavnog (nesrpskog) puka istočne Like i jugozapadne Bosne (katolika i muslimana), organiziran od pripadnika četničkog pokreta Draže Mihailovića, a u čijim su redovima u to vrijeme uistinu bili i vodeći srpski komunisti iz tog područja. Citat jednog od sudionika i organizatora pobune Gojka Polovine (Svedočenje, Prva godina ustanka u Lici, Beograd, 1988, str. 340. I 342.): „*Za nepun sat Boričevac je bio u plamenu...ostaje činjenica da je u masi neboraca tog momenta u pljački i paljenju učestvovao i znatan broj boraca, od kojih su neki poslije toga bili sjajni ne samo partizanski borci nego politički i vojni rukovodioci, komandiri, komandanti. Nikad nisam niti hoću javno pomenuti njihova imena“.*

Tog zlosretnog 27. srpnja 1941., nisu „ustali“ narodi Like, Hrvati, Srbi i drugi narodi Like, gospodo iz Vlade RH, kako se to zločinački podlo pokušava iskazati nazivom spomenika „spomenik ustanku naroda Like“!, već su tog dana, uistinu sotonskom mržnjom prema hrvatskom narodu i svakoj hrvatskoj državi ispunjeni, monstruoznim zločinom „ustali“ jedino srpski četnici, a protiv svekolikog hrvatskog civilnog puka toga kraja, smjerajući istrebljenje hrvatskog naroda u cjelini te protiv postojanja i obstanka bilo kakve hrvatske države!

Pokolj koji se nakon jugosrbske hegemonističke povijesne torture od 1945. do 1995., njoj unatoč i danas ponovno pokušava podvesti pod „antifašistički ustanak“, započeo je

gospodo iz Vlade RH, postavljanjem balvana na prugu (jednako dakle kao i 1990.!) i zaustavljanjem vlaka s civilima hodočasnicima muževima, ženama, djecom, starcima, svećenikom, te oružanim napadom na te nenaoružane hodočasnike koji su od svega „oružja“ imali samo krunice i molitvenike, a zajedno su sa svojim župnikom Waldemarom Maximilianom Nestorom, svi pobijeni i bačeni u jamu Golubinjaču i tako postali prve žrtve tog četničkog „antifašističkog“ pokolja (tako svjedoči partizan Stevo Babić u knjizi „Drvar 1941-1945 – Sjećanje učesnika“, Drvar 1972, II svez., str. 207-208: „*...grupa Damjana Zeljkovića je na svoju ruku povela sve putnike ka Golubinjači i sve ih, bez ičijeg odobrenja, postrijeljala.“).*

A primjerice tamošnjeg katoličkog župnika Gospodnetića rodom s Brača, „*uhitili su 27. srpnja 1941. u 10 sati, sazvali zbor Srba ispred katoličke Crkve Sv. Ilije. Nabili mu na leđa magareći samar i jašili ga i to ispred njegove majke. Naložili su veliku vatru. Nabili ga na ražanj i pekli, te između ostaloga uz silnu kriku i viku pjevali...“* (Ante Mile Krvavica, „Svjedok sam četničkih zločina u Grahovu...“ Nedjeljna Dalmacija, 10.08. 1995. Str. 15).

Ovim prosvjednim pismom nije moguće, ali ni potrebno bilo kome navoditi sve činjenično utvrđene zločine i potvrđene organizatore i sudionike tog četničkog fašističkog, a ne antifašističkog ustanka u Srbu 27. srpnja 1991., budući za to postoji dovoljno dostupnih povijesnih izvora, a da se ne prigovori bilo čijoj pristranosti, i svjedočenja Titovih generala i „narodnih heroja“ o toj srpskoj pobuni.

Svakako nije samo za napomenuti, već uistinu za iz svega glasa vrisnuti, da jama Golubinjača, pa jama u Dabinu vrhu kod Brotnja kod koje je poklan i u jamu bačen cijeli rod Ivezića (do tada je u tom selu živjelo je oko 70 obitelji Ivezića!), kao niti druge brojne kraške jame tog i drugih područja (do sada je popisano oko 1300 jama i masovnih grobišta!), jame pune nevinih civila mučenika, te duboke jame-grobnice djece, žena, mladića, očeva i staraca, žrtava mučkog četničkog pokolja ili „antifašističkog ustanka“, koji bi se po stranci SDSS, ali na žalost i po sramotnoj, nezakonitoj i kao takvoj, kažnjivoj rješidbi Vlade RH, nečuveno trebao slaviti i častiti monumentalnim spomenikom, još do danas nisu naravno istražene, jer ove su žrtve trenutnim političkim strukturama očevidno nedostojne spomena, a kamoli novčanih sredstava iz Državnog proračuna!. Ne samo da dostojanstvom svakog civiliziranog naroda i čovjeka, Vlada RH ne istražuju takva masovna grobišta te dostojanstveno pokapa posmrtne ostatke žrtava i žrtvama podiže dostojanstvene spomenike, nego kako vidimo, Vlada RH nečuveno, za civiliziran i demokratski svijet sablažnjivo, odlučuje i financira podizanje spomenika njihovim zločincima!

Ukazujući i uvažavajući nesporne povijesne činjenice potvrđene vjerodostojnim pisanim dokumentima, da je samo s područja istočne Like južno od Udbine, u potpunosti istrijebljeno oko 21. 000 tisuća Hrvata katolika, da su njihova sela i Crkve gotovo do

temelja uništeni, zemljišne međe preorane, a zemljišne knjige uništene (spaljene) u cilju zatiranja svakog traga njihova življenja na tom prostoru i njihova mogućeg kasnijeg povratka, što sve rezultira ne vraćanjem im njihove imovine do današnjeg dana i nemogućnošću povratka potomaka tih sasvim nevinih i izbjeglištvom srećom spašenih žrtava na svoja ognjišta, četnički ustanak u Srbu 27. srpnja 1941. uistinu je zločin genocidnih razmjera, čina i naravi.

Stoga najsnažnije iz dubine duše prosvjedujem, držeći da je s gledišta očuvanja i promicanja sveopće prihvaćenih civilizacijskih vrijednosti koje živi i želi živjeti i promicati današnja svjetska zajednica naroda, a koje nadam se i želim u to vjerovati, jednako tako žele promicati i hrvatske državne strukture u Europskoj zajednici naroda, vrijednosti utemeljenih na jasno usvojenim i snažno čuvanim prirodnim ljudskim pravima poput prava na sam život, slobodu i privatnu imovinu, kao i jasnu zabranu i osudu svakog nedemokratskog sustava ili snaga i veličanja bilo kojeg mirnodopskog ili ratnog zločina protiv čovječnosti, podizanje spomenika tobožnjem "antifašističkom“ ustanku, a uistinu četničkoj agresiji koju su 27. 07. 1941. započele četničke barbarske horde (uz neskrivene prema hrvatskom narodu teritorijalno jasne simpatije i oružničku potporu talijanskih fašista) zvjerskim pokoljem vjernika hodočasnika i njihovih svećenika, a okončale mučkim istrebljenjem svekolikog do tada živućeg nesprskog puka na tom području te pljačkom i otimanjem im njihove imovine do današnjeg dana, duboko anticivilizacijski čin Vlade Republike Hrvatske, čin za svaku domaću i inozemnu osudu!

Hrvatsko društvo kao nesporno drevni baštinik najviših europskih i svjetskih uljudbenih vrijednosti i dosega, a posebno i kao skori dionik i baštinik takvih najviših društvenih vrijednosti Europske zajednice naroda, ne može i ne smije biti talac obstanka na vlasti bilo koje političke stranke ili vladajuće koalicije u Republici Hrvatskoj, ako joj se takav obstanak uvjetuje nedopustivim protučovječnim, protucivilizacijskim, kako domaćim tako i međunarodnim pravom kažnjivim, ultimativnim uvjetom bilo kojeg koalicijskog partnera, a u ovom slučaju stranke SDSS.

Stoga se ovo prosvjedno pismo dostavlja i nadležnim tijelima EU i UN-a, a od Vlade Republike Hrvatske se traži, da žurno razmotri povijesne činjenice glede četničke agresije u Srbu 27. srpnja 1941. (osnivanjem nepristranog Povjerenstva povjesničara) te donese Odluku o povlačenju odobrenih novčanih sredstava odobrenih iz Državnog proračuna i zabrani obnovu spomenika u Srbu, kako nakon Republike Srbije i Republika Hrvatska ne bi obnovom ovog spomenika službeno rehabilitirala četništvo i četnički pokret Draže Mihailovića kao antifašistički pokret, a sav svoj prestrašno mučenički pobijen nevini civilni puk istočne Like i jugozapadne Bosne proglasila fašistima.

Obnovom spomenika u Srbu toliki bi mučenički pobijeni, nevini i nenaoružani pravednici iz ljeta 1941. bili oglašeni fašistima, a njihovi ubojice, mrzitelji sotonskih čudi,

nagona i nedjela antifašistima, a hrvatskom bi se narodu i svakoj hrvatskoj državi, slikovito rečeno zabio ne „nož u leđa“ nego „nož u srce“, jer ako se dopusti da hrvatski civil, nenaoružan seljak, žena, dijete, starac, suprug ili mladić iz 1941. postane fašist, onda je svaka dosadašnja ali i buduća agresija na hrvatski narod i hrvatsku državu ili sam spomen njezina postojanja dopuštena. Upravo tako su se takvi „srbski antifašisti“ i ponijeli i odnosili prema samom spomenu i postojanju slobodne hrvatske države sve do 1995. godine! Jednako kao i oni „antifašisti“ iz odreda „Dušan Silni“, koji su u zapadnoslavonskom selu Donji Mosti započeli prve pokolje hrvatskih civila već 08. travnja 1941, dakle i prije proglašenja Nezavisne Države Hrvatske koja im je uvijek služila kao „alibi“ za četničke pokolje, istrijebljene i protjerivanje hrvatskog naroda, dok je istinski razlog njihovih pokolja bila upravo sotonska, iracionalna mržnja prema hrvatskom narodu i uspostavi hrvatske države.

Razmatrajući i podsjećajući sve i na zlokobni upit SDSS-ovog zastupnika Milorada Pupovca: „A što vi to danas slavite?“, koji upit imenovani svake godine upućuje hrvatskoj javnosti povodom obilježavanja Dana pobjede i Domovinske zahvalnosti 05. kolovoza, hrvatski bi narod mogao očekivati, da bi sljedeći čin Vlade Republike Hrvatske u cilju održanja koalicijske Vlade na vlasti pod bilo koju cijenu, mogao biti podizanje spomenika „antifašističkim ustanicima balvan revolucije“ iz kolovoza 1990, odnosno 1991. godine. Koalicijski partner bi ih u takvu nužnost mogao s lakoćom uvjeriti, jer ako im kao antifašizam bude priznata četnička fašistička agresija započeta u Srbu 27. srpnja 1941. kada bili „prisiljeni ustati“ nožem, puškom, ražnjem i ostalim oruđem i alatom protiv svojih nesrpskih susjeda, nenaoružanih seljaka i svećenstva, ali naravno fašista, kako im onda „ustanak“ 1990/91. ne bi mogao priznat i slavljen i čašćen kao antifašistički ustanak, a u tom su „ustanku“ od 1990/91. do 1995. primjerice na Plitvicama i u Borovu Selu, bili „prisiljeni ustati“ snajperima i noževima protiv tijela, grla i očiju nesporno naoružanih redarstvenika, a ne više civila kao 1941. godine.

Potkrijepi takvog zahtjeva, očekivano će svesrdno doprinijeti i zastupnica Vesna Pusić, koja je također nazočila ovogodišnjem obskurnom okupljanju u Srbu, svojom ničim i nikad kažnjenom izjavom „da je Republika Hrvatska nastala na zločinu“. Ako je Republika Hrvatska nastala na zločinu, civilizirano je i obvezujuće žrtvama podići dostojni spomenik!

Tako ćemo po Miloradu Pupovcu, Slobodanu Uzelcu, Vesni Pusić i Vladi RH, poučeni o pravim, a ne pogrešnim nadnevcima narodnog i državnog slavlja, moguće uskoro ponovo slaviti 27. srpnja, i novo 17. kolovoza kao dane „antifašističke borbe“, a spomenike umjesto žrtvama, podizati četničkim „antifašističkim“ zločincima u slavnome Zrinu, Gvozdanskom, Španovici i drugim mjestima iz kojih je živući puk pobijen, ili prognan ako je uspio preživjeti pokolj, a mjesta razorena do temelja te naseljena Srbima!

Podsjećajući i na riječi zastupnika koalicijske stranke SDSS Milorada Pupovca izgovorene upravo na tom obskurnom i nekažnjenom okupljanju u Srbu 27. srpnja 2009. „*da se krik naroda s ovog mjesta mora čuti*“, poručujem Vladi RH i drugim primateljima ovog prosvjednog pisma, da se krik pobijenog mučeničkog naroda-pravednika toga kraja, vapijuće čuje i stalno sluša savješću svega čestita svijeta, a doprijet će i do savjesti „gluhih“, doprijet će i do Vaših ušiju, gospodo iz Vlade RH! „Jer kamen će progovoriti ako čovjek ne će! (Sveto Pismo)“

U tom pouzdanju želim vjerovati da Vlada Republike Hrvatske, poštujući zadane i obvezujuće vrijednosti današnjeg civiliziranog svijeta, svoje domaće i međunarodne obveze, ne će dopustiti obnovu i ponovno otkrivanje spomenika četništvu u Srbu pa gradeći time hrvatsko društvo na povijesnoj laži, a ne na povijesnoj istini, i ohrabrujući time očevidno nikad savješću ne pročišćena i ne okajana srca jednog dijela hrvatskih državljana i pothranjujući im nadu u prvoprigodni novi zločin, ponovo posijati i obilato nahraniti sjeme razdora i budućih sukoba, kako među državljanima unutar Republike Hrvatske tako i među državljanima šireg prostora!

Uvažavajući navedene tvrdnje, zahtijevam žuran i pravičan odgovor Vlade Republike Hrvatske, kako na dio neodgovorenih upita od 04. studenog 2009., tako i o ukupnoj osnovanosti i zakonitosti odlučivanja Vlade RH o pitanju obnove i prenamjene sredstava Državnog proračuna za 2008. u svrhu obnove spomenika zločinu u Srbu.

Privitak: 1. Dopis Vlade RH od 11.11.2009.
2. Dopis Ministarstva kulture RH od 17.11.2009.

U Zagrebu, 26. studenog 2009.

Željko Tomašević, dipl.iur.

Dostaviti:
- Naslovljenima (preporučenom poštom)
- Zavičajnim udrugama Ličana - svima,
- Udrugama branitelja iz Domovinskog rata - svima
- EU
- UN
- Sredstvima javnog priopćavanja – svima

Dostavlja se dopunjeni popis s imenima supotpisnika prosvjednog pisma upućenog 30. 11. 2009. državnim tijelima republike hrvatske i međunarodnim organizacijama zbog odluke o obnovi i financiranju spomenika u srbu, koji su su prosvjedno pismo supotpisali do do 15. prosinca 2009.!

Do sada je pismo supotpisalo poimenično 225. osoba, skupno 1502. osobe, ukupno 1727. supotpisnika, uz sve pripadnike postrojbe „glavska 11“ iz dubrovnika!

Supotpisivanje prosvjednog pisma se nastavlja!

Dopunjavani popis potpisnika će se nadalje e-mailom TJEDNO dostavljati primateljima pisma te svim sredstvma javnog priopćavanja, unatoč njihovoj dosadašnjoj potpunoj „nezainteresiranosti“ za ukazano nezakonito raspolaganje državnim sredstvima u svrhu veličanja fašizma, a Vladi Republike Hrvatske će se u pisanom obliku javno dostaviti na dan održavanja prve sjednice Vlade RH u 2010. godini!

U petak 11. prosinca 2009. su gospodin Ante Beljo i gospođa Cika Mikolčić, članovi GI „Krug za TRG“, pred ulazom u Hrvatski sabor, svim saborskim zastupnicima dijelili brošuru (sadržaj: povijesni pisani činjenični dokumenti- 70-ak stranica) gospodina Ante Belje „Četnička pobuna i zločin u istočnoj Lici i jugozapadnoj Bosni 27. srpnja 1941. i Hrvatske žrtve“, predstavljenu na Tiskovnoj konferenciji Građanske inicijative „Krug za Trg“ održanoj 09. Prosinca 2009. U Europskom domu u Zagrebu.

Prema svjedočenju gospođe Cike Mikolčić, jedini saborski zastupnik koji je odbio primiti brošuru bio je Zoran Milanović, koji je kao prethodnik ovogodišnjoj nazočnosti Vesne Pusić, podsjećamo nazočio obskurnom okupljanju u Srbu 27. srpnja 2008. uz riječi: „Ne trebam to, to nisu bili četnici, ja znam!“

Ovo svakom istinoljubivom čovjeku, a ne samo pripadniku hrvatskog ili bilo kojeg drugog narodu, „na znanje i ravnanje“!

Stoga vrlo štovani i dragi prijatelji čovjekoljublja i istinoljublja, kad je već na poticaj štovane gospode ing. Damira Borovčaka i akademika Josipa Pečarića, ovo Prosvjedno pismo upućeno na supotpisivanje, budite prema svojoj savjesti slobodni uputiti ga na supotpisivanje i svim Vašim cijenjenim i poštovanim prijateljima i poznanicima kojima do sada nije dostavljeno.
E-mail adrese za javljanje osobnih podataka su: zeljko.tomasevic@inet.hr, zeljko.tomasevic@gmail.com, a osobno im poznati, mogu svoje podatke i podatke svojih prijatelja, dostaviti i izravno gospodi ing. Damiru Borovčaku i akademiku Josipu Pečariću!

S osobitim štovanjem i najsrdačnijim pozdravom!

---

1. Damir Borovčak, dipl.ing, samostalni katolički publicist
2. Josip Pečarić, akademik
3. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
4. Josip Pavičić, pisac i nakladnik
5. Marija Perković, dipl.iur.
6. Dr. Stjepan Razum
7. Kornelija Ivoš, službenica
8. Ante Šare, dipl. ing., Predsjednik HUV-a
9. Janko Bučar, dipl. pravnik i književnik
10. Mr. sc. Ljubomir Škrinjar

11. Ivana Marijić
12. Katarina Marijić
13. Petar Marijić
14. Ana Marijić
15. Ante Beljo, Upravitelj Hrvatskog informativnog centra, zastupnik u Hrvatskom saboru od 1993. do 2003. godine.
16. Nina Krznarić, dipl.oec.
17. Zdravko Vlaić
18. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
19. Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
20. Dr.sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m., Pula
21. Vera Čuljak
22. Petar Bezjak, ekonomist, bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
23. Gordana Galešić, dipl.oec.
24. Vlado Glavaš
25. Danica Glavaš
26. Jaroslav Stucka, Osijek
27. Franjo Dragaš, Hrvatski Institut za Preporod Kulture, Sv. Filip-Jakov
28. Jadranka Matašin, prof., Predsjednica Udruge Ličana Župe Borićevac i 346. članova "Udruge Ličana župe Borićevac"
29. Don. Anđelko Kačunko
30. Radovan Smokvina
31. Branimir Petener, HOR - Hrvatski obranbeni red, Pročelnik
32. Prof. Dr. Fra Andrija Nikić, i 1101 član Hrvatskog kulturnog društva "Napredak" Mostar
33. Prof. Dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
34. Antun Vuković, dipl.građ.teh., Stuttgart
35. Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva "Krasna Zemljo"
36. Jakov Rojnica, Predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika Splitsko-Dalmatinske županije
37. Dr. sc. Milan Jelić, ekonomist u m. , Argentina
38. Prof. dr. sc. Josip Jurčević, zaposlen kao viši znanstveni suradnik u Institutu društvenih znanosti Ivo Pilar, predavač suvremene nacionalne i svjetske povijesti na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu i na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, Predsjednički kandidat na izborima za Predsjednika Republike Hrvatske
39. Marko Milinković, Varaždin
40. Kristijan Brkljačić, Kastel Stari
41. Tomislav Vuković, novinar, Zagreb
42. Robert Sertić
43. Liljana Katić, dipl. učitelj i teolog
44. Drago Zovko, dipl.iur.
45. Robert Gložinić
46. Milan Zanoški, inž. cestovnog prometa, poduzetnik
47. Cika Mikolčić, Prof., Zagreb
48. Josip Milić, dipl.iur., tajnik Sveučilišta u Zagrebu u m.
49. Ljerka Vukić

50. Dr. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik
Hrvatskog žrtvoslovnog društva
51. Tomislav Čolak, profesor, Knin
52. Ines Čolak, učiteljica, Knin
53. Mr.sc. Goran Rubić, dipl.oecc.
54. Ivan Bastjančić, dipl.ing
55. Đurđica Bastjančić, prof.
56. Iva Bastjančić, student
57. Damir Kalafatić
58. Tvrtko Andrija Mursalo, veleposlanik RH u m., Vinogradi 97,10000 Zagreb
59. Jasna Polić-Biliško
60. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
61. Mate Ćavar, pjesnik i publicist
62. Vinko Ostojić, publicist
63. Ivan Kovač, politički izgnanik do 1991., dragovoljac Domovinskog rata, Zagreb
64. Ante Zanetić, bivši igrač HNK "Hajduk" Split
65. Alojzije Petračić, umirovljenik
66. Mirjana Majnarić, oec. u m.
67. Dunja Gaupp, Baden, Svicarska
68. Osvin Gaupp, Baden, Svicarska
69. Ivica Grgić, urednik portala „Lijepa naša Domovina“
70. Ivan Starčević, dipl.ing.el. u m., Sarajevo
71. Mile Prpa, dipl.iur., slikar, pjesnik i kolumnist
72. Jaroslav Rojnica, politički zatvorenik, Split
73. Misko Maslać, Cleveland, Ohio, SAD
74. Ivanka Eržen, dipl.oec.
75. Tomislav Držić, prof., urednik „Hrvatskog lista“
76. Marko Magdalenić, Prof., Katolički bogoslovni fakultet Zagreb
77. Dr. sc. Josip Matjan
78. Ljerka Pazman, viši fizioterapeut, Samobor
79. Franc Bilić, prof.
80. Marta Malinar
81. Hrvoje Malinar
82. Dr. Ivo Soljačić, profesor emeritus, Zagreb
83. Prof. Dr.sc. Ivan Bioncić, Zagreb
84. Joško Ćelan, novinar i publicist, Split
85. Mr. sc. Emil Čić, Zagreb
86. Tomislav Stockinger, dipl.iur., Zagreb
87. Boris Gašpar, Švicarska
88. Dr. ing. Marijan Papić
89. Mr.sc. Zorka Zane, politička zatvorenica
90. Maja Runje, Prof.
91. Vjera Ružević, umirovljenica
92. Rudi Tomić, žurnalist, autor i nakladnik, dopredsjednik Saveza Hrvata BiH u Kanadi
93. Marija Markić, CTC
94. Slobodan Markić, P. Eng.
95. Damir Tučkar, dipl.ing., Zagreb

96. Julije Derossi, književnik
97. Zlata Derossi, Prof.
98. Ante Brčić, novinar, Zagreb
99. Josip Grgić, mag. oec.
100. Ivan Balić
101. Lili Balić
102. Petar Mladinić
103. Ivo Dužević
104. Mr.sc. Wanda Jurišić-Kette, dipl.ing.
105. Mr.sc. Boris Kette, dipl.ing
106. Damir Primorac, Zaventem, Belgija
107. Dr.sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
108. Zoran Matulić
109. Manda Matulić
110. Stjepan Lamza
111. Ante Grbić, Zadar
112. Radojka Grbić
113. Ante Grbić, student
114. Antonia Grbić, student
115. Ivica Škiljo, dipl.ing., Split
116. J. Ivan prcela, Hrvatski javni djelatnik i pisac, Cleveland, SAD
117. Darko Kolić, Švicarska
118. Melanie Kolić, Švicarska
119. Nathalie Cerina, Švicarska
120. Veselko Ravlić, Švicarska
121. Ivka Ravlić, Švicarska
122. Ivan Ravlić, Švicarska
123. Ante Drmić, Švicarska
124. Josip Šokac, Švicarska
125. Petar Kružić, dr.st., Stuttgart
126. Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
127. Don Miljenko Babaić
128. Mag. Jasminka p. Petter
129. Miljenko Stojić, književnik i novinar
130. Ivica Luetić, novinar
131. Frano Grbavac
132. Mladen Zelić, Prof. dipl.ing.
133. Mato Artuković
134. Tomislav Beram, Predsjednik hrvatskog medudruštvenog odbora za zajedničku suradnju u N.S.W. Australia i tajnik HOP-a Područnog odjela za Australiju i Novi Zeland
135. Tomislav Nürnberger
136. Hrvoje Šaban
137. Blažena Magdić
138. Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
139. Krešimir Krišto
140. Andrija Mažić
141. Miroslav Zemljak

142. Ante Matić, ing. el., predsjednik SHP
143. Franjo Talan
144. Željka Znidarčić, dr.sc., dr. med.
145. Tomislav Pavičić, dipl. ing.
146. Jelena (Jeka) Pavičić,
147. Marija Rukavina, poduzetnica
148. Marija Magdalena Matasić, nutr.diet.
149. Dr. Radoslav Marić, auktor i nakladnik
150. Stjepan Kovač, prevoditelj
151. Mile Tominac, poduzetnik
152. Marija Vukić, Gospić
153. Ivan Vukić, Gospić
154. Stela Šikić
155. Josip Papković, dipl.ing.fiz.
156. Mladen Križanić, Karlovac
157. Slaven Perović, muzejski savjetnik, Zagreb
158. Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
159. Daniel m. Zakarija, dia. aia.
160. Ivica Relković, Hrvatsko odgovorno društvo
161. Prof. dr. sc. Zvonimir Radić
162. Marko Šimat, Zadar
163. akademik Stanko Popović, redoviti profesor fizike Prirodoslovno matematičkog fakulteta u Zagrebu,
164. Kata Jelovčić, dipl.iur.
165. Dr. sc. Marko Krznarić, dr.vet.med.
165. Boris Prebeg, predsjednik udruge HOZ JAZOVKA
166. Boris Mihaljević, član HOZ-a Jazovka
167. Ivan Šebalj, član HOZ-a Jazovka
168. Andrej Šebalj, član HOZ-a Jazovka
169. Branko Slavić, član HOZ-a Jazovka
170. Anto Jurendić, član HOZ-a Jazovka
171. Dragan Vukelić, član HOZ-a Jazovka
172. Vera Vukelić, član HOZ-a Jazovka
173. Igor Vukelić, član HOZ-a Jazovka
174. Josip Grgić, mag.oec.
175. Mile Pešorda, književnik i urednik
176. Zlatko Jelinić, hrvatski Radio Vancouver-urednik i voditelj programa
177. Dr. sc. Martini Ira Glogar, doc. TTF
178. Đurđa Pavičić
179. Oskar Šarunić
180. Damir Kalafatić, dipling.kem. u m.
181. Marija Kalafatić, dipl.ing.kem. u m.
182. Jadranka Lučić, Tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
183. Marija Slišković, Predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
184. Vera Uglešić, prof., Zadar
185. Željko Soldo, ing.el., Zagreb
186. Igor Ivoš, student

187. Gordana Smitka, poduzetnica
188. Marijan Smitka, umirovljenik
189. Branko Duboković, dipl.ing.
190. Dragutin Šafarić, Velenje, Slovenija
191. Prof. dr. sc. Pater Vladimir Horvat,
192. Prof. dr. sc. Zenun Skenderi, Sveučilište u Zagrebu, Tekstilno-tehnološki fakultet, Zavod za projektiranje i menađment tekstila
193. Prof. dr. fra Šimun Šito Čorić
194. Dr. sc. Nikola Jelovac, psihijatar, Split
195. Anita Blažeković, predsjednica Povjerenstva za popisivanje prešućenih hrvatskih žrtava 2. svjetskog rata i poraća s područja Bjelovarsko-bilogorske županije
196. Miroslav Dorešić, fizičar, IRB
197. Fra Zlatko Špehar, OFM
198. Ante Vunić, umirovljenik, Stankovci, bivši Predsjednik Vlaams-Kroatische vriendschap/Belgija
199. Ante Pribudić, dr. stom.
200. Mr. Nikola Bićanić, publicist, Zagreb
201. Marija Bićanić, umirovljenica, Zagreb
202. Ing. Ivan Bićanić, Zagreb
203. Ante Česić
204. Matea Maja Perković
205. Marijana Čorić, doc. dr. sc., dr. med.
206. Mr. sc. Ferdo Čolak, prof., Njemačka
207. Marinko Markić
208. Alojzije Petračić, umirovljenik
209. Duško Abramović, Toronto, Canada
210. Nevena Abramović, Toronto, Canada
211. Nikola Mulanović, umirovljenik, Mokošica
212. Dr. sc. Tanja Pušić, izv. Prof.
213. Anđa Lovrić, prof.
214. Niko Bošković, dipl. ing.
215. Zvonimir Pandžić, dipl. ing.
216. dr. med. Jagoda Šarunić-Gulan, spec. epidemiolog
217. ing. Vid Raguž-Vidra, dragovoljac Domovinskog rata sa SVIM pripadnicima postrojbe „Glavska 11“ – Dubrovnik
218. Ivana Haberle, predsjednica Udruge „Žene u Domovinskom ratu – Zadar“ i 55 članica Udruge
219. Dr. sc. Marko Krznarić, London
220. Ivan Ćosić-Bukvin, povjesnik, pučki pisac, Vrbanja
221. Josip Pavičić, Zagreb
222. Đurđa Pavičić, dipl. oeec., Zagreb
223. Hrvoje Pavičić, dipl. ing. naftnog rudarstva, Zagreb
224. Ivona Pavičić Meier, Prof., Zagreb
225. Ivica Pavičić, Zagreb

NAJODVRATNIJI LJUDI I NJIHOVI „ŽIVI MRTVACI“

Javljaju mi prijatelji kako je na portalu www.vijesti.net Tomislav Klauški komentirao kampanju prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana pišući o živim mrtvacima iliti zombijima. Čak nas i nabraja. To su mu Aralica, Krpina, Beljo, Joško Čelan, Josip Jović, Domazet Lošo, Kostović i Lang, Branimir Lukšić i Milan Vuković, Jakov Sedlar i Josip Pečarić, Zdravko Tomac i Đurđa Šušak, Zoran Vukman i Marin Mileta.

Prijatelji su bijesni, a ja sretan što sam u takovom društvu. Pa za skupinu ljudi koja podržavaju kandidaturu prof. Tuđmana veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec je na portalu HKV-a napisao kako je „sve ono najbolje što u ovom trenutku postoji u Hrvatskoj”. Treba li uspoređivati tamo nekog Klauškog i Hitreca? Možda budalama.

Da, prijatelji se ljute na Klauškog, a meni čovjeka žao.

Zašto? Pa svi – koji iole hrvatski misle – slažu se da je današnju Hrvatsku najbolje opisao kineski filozof i publicist Sun Tsu: "Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

Dakle, Sun Tsua koji je one koji su spremni izdati svoj narod za račun stranih interesa nazvao «najodvratnijim ljudima». Ali takovi - upravo zbog toga - i moraju živjeti u strahu od povratka hrvatskog dostojanstva u hrvatskom narodu. Zato je ovaj tekst sjajno opisao i taj njihov strah - strah najodvratnijih među nama. Nije prošlo dovoljno vremena da njihova odvratnost bude zaboravljena! Sjetimo se da su pred izbore 2000 išli s parolom: Oni su nama oprostili - mi njima nećemo! Da, premalo je vremena prošlo da bi oni mogli vjerovati u toliku zaboravnost da bi im opet bilo oprošteno.

Pa kako tek onda oni najstrašljiviji među takvima – kakav je očiti Klauški - mogu doživjeti pojavu onih koji su njihova suprotnost? Pa kao nešto najstrašnije što mogu zamisliti. Vidimo da se naš jadničak Klauški najviše boji zombija. I onda se moji prijatelji ljude na njega, umjesto da im ga je žao.

U tom svom strahu Klauški ponovno pokazuje i da baš nije puno inteligentan. Zadaću koju su dobili najbolje je opisao u Šibeniku sam professor Tuđman kada je kao najveći hrvatski stručnjak informatičkih znanosti pokazao kakva je zastupljenost u glavnim hrvatskim medijima u zadnjih mjesec dana svih predsjedničkih kandidata. Njegova se kretala od 0.01 do 0.06 posto. Dakle, dok je strategija u vrijeme kada se pojavio HDZ bila napadati njegova oca, sada su izvukli pouku i odlučili se na potpuno prešučivanje. “Odvratni ljudi” u medijima očito apsolutno slušaju svoje gazde. Jedino se Klauški toliko uplašio, jadničak naš mali, pa je morao sebi dati oduška.

Možda nekome neće biti pravo što se sprdam s njim pišući o njemu kao o malom jadničku. Ali, zar on nije svoj tekst završio glagolom “sprdati”? Pa zar mu u tom njegovom strahu ne treba pomoći i ponašati se onako kako on želi?

Istina, njegovo pisanje i jest takovo da izaziva želju za sprdanjem. Kad god sam komentirao neki njegov tekst, to je bilo sprdanje. Zato ću ovdje dati svoj tekst u kome sam se sprdao s njegovim zahtjevom da me se kazneno goni.

Pismo Slobodnoj Dalmaciji poslano 31. kolovoza 2004.

Na osnovu Zakona o medijima pozivam vas da objavite ovaj moj tekst u vašem Magazinu, u kome je objavljen i tekst Tomislava Klauškog "Zreo za kaznenu prijavu" (Slobodna Dalmacija, 28. kolovoza 2004.).

Tekst g. Klauškog nam zorno pokazuje zašto je komunistički režim u drugoj Jugoslaviji zaslužio da ga i danas britanski The independent uzima kao primjer s kojim se uspoređuje logor Guantanamo: "Tadašnja jugoslavenska obavještajna služba koristila je Staljinove metode pri mučenju zatočenika optuženih za staljinizam a svi preživjeli zatočenici Golog otoka slažu se da bi nakon dužeg mučenja priznali, napisali i potpisali sve što se od njih tražilo..." Istina g. Klauški još nije stigao u fazu mučenja, ali se zato služi falsificiranjem mojih izjava iz interviewa Slobodnoj Dalmaciji, koji je objavljen iako sam tražio autorizaciju, koja mi nije omogućena.

Klauški tvrdi: "Pečarić je, doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja, izjavio: 'Hrvati nisu trebali poslušati Titov proglas o dizanju na oružje (...) Trebali su podržati NDH kao najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata".

A evo kako izgleda dio koji Klauški daje "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja":

"- Po mom sudu nisu trebali poslušati Titov proglas o dizanju na oružje da bi 'spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda'.

Hrvati su, ako sam Vas dobro razumio, trebali bezrezervno podržati fašističku NDH jer je to bilo najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda?

- Naravno. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata, a na kraju bi bilo isto kao i u zemljama gdje toga nije bilo."

Treba li uopće govoriti koliko je priglupo tvrditi da nešto daješ bez kraćenja a onda koristiš oznaku "(...)"? Ili pak da nešto daješ "doslovno, bez redigiranja i uljepšavanja", a onda tvrditi da je ono što je rečeno u pitanju tvrdiš da je dio odgovora? Može li se pretpostaviti da je Klauški toliko nepismen, pa nije sposoban točno prepisati ono što piše, kad već tvrdi da to radi? Ili je vjerojatnije da on, kao kolumnist Slobodne Dalmacije, samo falsificira? Može li se pretpostaviti da je takvo "novinarstvo" zapravo politika Slobodne Dalmacije, kada ne ispunjava moj zahtjev za autorizaciju, ali tiska ovakva falsifikate g. Klauškog?

Imalo pismenijem jasno je zašto je Klauški izostavio dio o "spašavanju plemenite krvi sovjetskih naroda".

Doista bi svi vidjeli koliko bi bila priglupa njegova konstrukcija jer bi bilo očito kako on tvrdi da su se "po istoj logici, Britanci, Francuzi, Rusi i ostali narodi Europe" digli protiv Hitlera da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda".

Kaže dalje g. Klauški: "Doduše, čovjek koji se predstavlja akademikom upravo kad govori o povijesti, iako je titulu dobio za matematiku, servirao je u tom interviewu i druge poslastice. Na primjer, Mile Budak nije ratni zločinac, budući da nije nikoga ubio. Kao da Hitler jest. Ili Himler. Ili Rudolf Hess."

I tako kolumnist Slobodne Dalmacije ne zna da početak svakog interviewa piše novinar, pa je tako i ovaj sa mnom počeo ovako: "Akademika Josipa Pečarića...". Očito Đuričić, za razliku od Klauškog, zna da se titule koriste u predstavljanju osobe s kojom novinari razgovaraju. Da Klauški čita druge novine vidio bi da je to uobičajeno. Recimo, u Vjesnikovim Stajalištima to će obavezno napisati. Dapače meni dodaju i da sam sveučilišni profesor.

Ne čudi me da Klauški uspoređuje Budaka s Hitlerom, Himlerom, Hessom i Speerom jer nisam dvojio da i on pripada u one koji misle da su Hrvati genocidan narod koji zakonom o kulturi ubijaju ljude. Zato su valjda svi Pavelićevi ministri ratni zločinci, a Hitlerovi nisu! Kao što sam u interviewu i rekao laž je kada mnogi naši novinari tvrde da je Budak potpisao "rasne zakone" - u množini. Jedan od njih je i Klauški (vidjeti Slobodnu Dalmaciju, 25.8.2004). Znao sam da Klauškog neće uznemiriti to što je uhvaćen u laži. Pa poglavlje jedne moje knjige se i zove: "Jugokomunisti – ljubitelji laži". Čudi me što je to očito i politika Slobodne Dalmacije.

Klauški također piše: "dok je slogan "Tjeraj psine preko Drine', akademik Pečarić usporedio s američkim sloganom 'Voli ili napusti'. To je za njega 'humana poruka'. Ovdje doista dopuštan da razina inteligencije g. Klauškog nije tako visoka da bi on razumio dio teksta:

"A 'Tjeraj psine preko Drine"?

- To mu se pripisuje i u procesu spominje, ali njegova izreka je posve drukčija. A kad već govorimo o tome, onda valja reći da i Amerikanci koriste sličnu, odnosno istu sintagmu koja glasi: "Voli ili napusti!" To je za mene humana poruka jer za onoga tko mrzi zemlju u kojoj živi, bolje je da iz nje ode."

Sigurno je da treba malko veći kvocijent inteligencije da bi se razumjelo kako nisam uspoređivao sintagmu koja se Budaku pripisuje, već onu koju on jest rekao s onom američkom. A Budakova je: "Ili se pokloni, ili se ukloni." Za razliku od Amerikanaca, Budak ne traži da se zemlja u kojoj živiš voli, ali traži da je poštuješ.

Klauški dalje spominje "kaznenu prijavu za poticanje rasne i nacionalne mržnje". Valjda mu je najveći argument to što je javnosti "malo poznato da je novopečeni Hrvat iz Boke sve do 1991. godine živio u Beogradu, gdje je diplomirao i predavao na fakultetu". Čim Klauški zna da sam novopečeni Hrvat, očito je da koristi arhiv UDBE. Oni su znali o ljudima ono što ni oni sami nisu znali. Ali ni da UDBA nije sveznajuća potvrđuje ovaj podatak o godini. Nekome će se učiniti priglupo optuživati nekoga za "poticanje rasne i nacionalne mržnje" i spominjanje ovakvog podatka koji je više puta bio dan i na televiziji i u novinama. Kako je Klauški komentator Slobodne Dalmacije očito mu je ovaj podatak o Beogradu dokaz "genocidnosti" hrvatskog naroda. Kad "doznaju" Hrvati taj podatak sigurno će ispuniti želju g. Klauškog: proces Pečariću, osuda i izvršenje u roku od 12 sati. Kao i Budaku!

Pita se Klauški "srame li se ostali hrvatski akademici zbog svog akademskog kolege Josipa Pečarića". Ja predlažem svojim kolegama u HAZU da umjesto mene izaberu g. Klauškog. Pa on zna da sam "stručnjak za matematičko izvođenje teorije vjerojatnosti". A ja to ne znam. Kad on bolje zna od mene u čemu sam stručnjak, zar ne bi on trebao biti akademik, a ne ja.

Vjerujem da je g. Klauški član HND-a. Moraju biti ponosni na ovakvog člana. Ovakvog krivotvoritelja i "inteligentnog" prikazivača tuđih tekstova sigurno odavno nisu imali. A kako tek izvrsno zna "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja" prepisati tuđi tekst. Uvjeren sam da će mu ove godine dodijeliti svoju nagradu zbog toga.

Naravno, „Slobodna Dalmacija“ nije objavila moj tekst. Objavljen je u "Hrvatskom slovu", 17. rujna 2004. Jasno je i zašto. Pa kako mogu objaviti tekst iz koga je razvidna tako niska inteligencija njihova kolumniste. Pa kakvi kolumnisti, takva i novina, zar ne?

A s obzirom na takovu inteligenciju Klauškog možda je on pomislio da je njegov poziv da me se kazneno goni uslišen i doista sam prošao kao Budak: u 20 sati je podignuta optužnica, osuđen sam i pogubljem. I kada me je vidio u spomenutom društvu, jadničak naš uplašeni je povjerovao da nisam samo ja zombi, nego i svi ostali?

Akademik Josip Pečarić

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA

U Vukovaru je održana prva sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) na kojoj se raspravljalo o:
1. veleizdajničkim pojavama u današnjoj Hrvatskoj,
2. utvrđivanju prvih etičkih optužbi i izdajnika,
3. dogovoru o budućem radu.

O veleizdajničkim pojavama i pripremi novih tužbi govorili su: Ante Glibota, akademik Josip Pečarić, prof. Nevenka Nekić, Đuro Vidmarović, Ante Beljo, Rozalija Bartolić, Mario Filipi, prof. Nikola Debelić, dr.dr.h.c, dipl.pravnik Zdravko Vladanović, dok je o stanju u Vukovaru govorio kriminalist Vlado Iljkić, izlaganjem pod nazivom ¨Kronologija izdaje Vukovara" u ime ¨Stožera za obranu hrvatskog Vukovara.
Prvoj radnoj sjenici HNES nazočio je veći broj osnivača istog, brojni građani i te ugledni pojedinci iz društvenog, političkog i vjerskog života Vukovara i okolice.
Skup su pozdravili i predsjednik SOHV Tomislav Josić, gradonačelnik Vukovara Ivan Penava, predstojnik ureda Župana Vukovarsko-srijemskog Marinko Beljo, prof.dr. Dražen Živić a skup je pozdravio i gvardijan vukovarski,fra Ivica Jagodić. Prve etičke/moralne tužbe za izdaju hrvatskih nacionalnih interesa iznijeli su:
dr. Zdravko Tomac koji je iznio tužbu za Ivu Josipovića,
dr. Josip Jurčević koji je iznio tužbu za Stjepana Mesića,
dr. Zvonimir Šeparović koji je izni tužbu za Vesnu Pusić,
odvjetnik Željko Olujić koji je iznio tužbu za Milorada Pupovca,

Osnivači-članovi HNES-a:

prof.em. Zvonimir Šeparović, Zg
Akademik Slobodan Novak, HAZU, Zg
Akademik Josip Pečarić, HAZU, Zg
Prof.dr. Branimir Lukšić,St
Prof.dr. Andrija Hebrang, Zg
Prof.dr. Josip Jurčević, Zg
Prof. dr. Zdravko Tomac, Zg,
Prof.dr. Josip Faričić, Zd
Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, Zg
Željko Olujić, odvjetnik, Zg
Zvonimir Hodak, odvjetnik, Zg
Marko Franović, Sidney
Ante Glibota, Pariz
Josip Botteri Dini, akad.slikar, St
Miljenko Romić, akad.slikar, Zg/Vu

prof. Nevenka Nekić, književnica, Zg
Đuro Vidmarović, književnik,
Slavica Bilić, Udruga Bedem Ljubavi,
Negzana Pavičić, preživjela masakr u Škabrnji,
Rozalija Bartolić, Udruga udovica hrvatskih branitelja Domovinskog rata, Zg
Mario Filippi, predsjednik Udruge 100% invalida Domovinskog rata
Ante Beljo, dopredsjednik HŽD
Joško Čelan, publicist, St
Vlado Iljkić, kriminalist, SOHV, Vu
Tomislav Josić, SOHV, Vu
Ante Deur, Zbor udruga veterana Gardijskih postrojbi HV
Tomo Medved, brigadni general HV, Zg
Dražen Šantić,veterani 7. GBr HV,
Dr. Mario Sošić, Pula
Vinko Šeparović Markota, poduzetnik, Blato na Korčuli
Ante Nadomir Tadić-Šutra, pjesnik, bojovnik,Knin
Dr. Ante Milinović, povjesničar, Zrin
Mr.sc. Ivan Kozlica, povjesničar
Zvonimir Zorić, žrtva komunizma
Vladimir Milinović, publicist

Izlaganje "Kronologija izdaje Vukovara" donosimo u cijelosti dok će ostala izlaganja i tužbe biti prenesene u izvornom obliku narednih dana.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

KRONOLOGIJA IZDAJE VUKOVARA
I. RAZORUŽAVANJE TO SRH

I. Tijekom 1988. godine u Vukovaru je održana velika vojna vježba tadašnje JNA i rezervista na kojoj su simulirani oblici napadanja i čuvanja Vukovara.
Od svibnja do srpnja 1991. godine, razoružana je bivša TO Vukovara na način da su oružje i druga vojna oprema odveženi u Vukovarsku vojarnu odakle su ubrzo prebačen i distribuirani u sela oko Vukovara nastanjena srpskim stanovništvom. Za to nikada i nitko do danas nije odgovarao.

II. EMBARGO NA UVOZ ORUŽJA
Ivica Lučić i Andrija Hebrang otvoreno su prozvali Ivicu Račana i Budimira Lončara za ovo nedjelo.
Vijeće sigurnosti UN-a uvelo je embargo na uvoz oružja za bivšu Jugoslaviju u rujnu 1991. godine, s obrazloženjem da je to jedan od način zaustavljanja rata. No, embargo je de facto pomogao Jugoslavenskoj vojsci i Srbiji jer su njihove zalihe naoružanja bile neiscrpne i neizmjerno veće od količina oružja, streljiva i druge vojne opreme s kojima je raspolagala Hrvatska vojska u nastajanju. U to je vrijeme ministar vanjskih poslova Jugoslavije bio Budimir Lončar. Njegova uloga u nastanku i izglasavanju Rezolucije Vijeća sigurnosti kojom je uveden embargo nije zanemariva.

III. POLITIČKA MANIPULACIJA ERDUTSKIM SPORAZUMOM NAKON TUĐMANOVE SMRTI

1. trgovanje biračkom potporom od strane obje velike stranke
2. njegova pogrešna i nelegalna implementacija u zakone RH.

Moratorij 1- na suvremenu hrvatsku povijest - nelegalno vrijedi i sada

Moratorij 2 – srpskim mladićima na služenje u HV- jednom nelegalno produljen, na traženje Srba

Premda je Erdutskim sporazumom i kasnije Rezolucijom Vijeća sigurnosti kojom je uspostavljena Prijelazna uprava zaustavljeno nasilje i nova ratna razaranja i stradanja, pojedine točke Sporazuma i danas izazivaju različita tumačenja i prijepore. Proteklih godinu i pol dana jasno je pokazalo da je mirna reintegracije u biti nedovršeni proces koji je ostavio niz otvorenih i neriješeni problema – od kažnjavanja ratnih zločinaca do pitanja integracije, odnosno, samogetoizacije srpske nacionalne manjine.

IV. PROMJENA UZOPNM I SNIŽAVANJE CENZUSA SA 50%+1 NA 1/3

Budući je rekonstrukcija pokazala da je 1/3 najbliža prijeratnom broju Srba u gradu Vukovaru, politički se pogodovalo stjecanju prava po "sili zakona", a – _kako se pod sadašnjom vlašću pokazalo_ – na uštrb toga da ta prava proiziđu iz dobrih odnosa dvaju naroda i nakon što politički predstavnici srpske nacionalne manjine u Vukovaru iskreno prihvate _odgovornost dijela srpske manjine _za agresiju Srbije na Hrvatsku i Vukovar kao i ono što se dogodilo u Vukovaru. Izostanak želje za suradnjom oko pronalaženja nestalih i otkrivanja minskih polja upućuje na mogući stav srpske nacionalne manjine o stanovitoj privremenosti političkih, društvenih i teritorijalnih odnosa na ovom prostoru.

V. METODOLOGIJA POPISA STANOVNIŠTVA I NESREĐENI POPISI

Omogućeno popisivanje svih koji su u Vukovaru fiktivno prijavljeni, a ne samo onih koji u njemu stvarno žive, borave ili prebivaju otvorilo je novi krug nepravdi. Ovo je područje doživjelo veliki broj fiktivnih prijava radi ishodovanja dokumenata i osiguranja različitih oblika zaštite, od mirovina do zdravstvene skrbi, i to ne samo od strane domicilnog stanovništva nego i od strane onih koji su izbjegli s drugih područja Hrvatske nakon Bljeska i Oluje, što je značajno utjecalo na porast udjela stanovnika srpske nacionalnosti u gradu Vukovaru. Smišljeno se zadržava postojeće stanje nesređenosti različitih registara stanovništva (prebivalište, birački popisi i slično), čemu je pridonijela i upitna pouzdanost rezultata popisa stanovništva iz 2011. godine, a koji su državnoj vlasti i političkim predstavnicima srpske nacionalne manjine na lokalnoj i nacionalnoj razini, poslužili kao argument za uvođenje dvojezičnosti što je, zapravo, bila nova agresija na Vukovar.

VI. POLITIČKO-ŽRTVOSLOVNA IZDAJA

Odvila se na vanjskopolitičkom planu, s najtežim posljedicama u Vukovaru. Kroz međunarodnu politiku izjednačavanja krivnje između počinitelja zločina i njihovih žrtava, uz dugogodišnje ignoriranje postojanja žrtve (Sunčica), nepronalaženje nestalih, nebriga za žrtvu, Vukovar je s vremenom postao svojevrsni poligon za umirivanje savjesti Europe i svijeta za nečinjenje dobra i omogućavanje da se nad Vukovarom i Vukovarcima nadvije mračan oblak zla i neljudskosti.

VII. POLITIČKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

1. Neprocesuirani neki od najstrašnijih zločina

- zločinci često poznati, ali mnogi mirno žive, u Hrvatskoj i drugdje, čak i u samom Vukovaru
- neprocesuirani masakri hrvatskih policajca, zarobljenika i ranjenika, pojedinačna i grupna ubojstva, silovanja, divljačko granatiranje i uništenje grada, smrti djece i civila od granatiranja, uništenje kulturne baštine, zdravstvenih objekata.
2. Nepriznavanje postojanja logora od strane države Srbije (mučenja, ubojstva, silovanja)
3. Mukotrpno priznavanje postojanja sustavnih okrutnih silovanja kao dio strategije etničkog čišćenja, izbjegavanje pravosudnog procesuiranja počinitelja od strane DORH-a, kao i dodatno traumatiziranje žrtava opetovanim davanjem iskaza i dugotrajnošću procesa
Sve navedeno usmjereno je u pravcu prikrivanja, prešućivanja, potpunog iskrivljavanja i krivotvorenja istine o onome što se u Vukovaru događalo 1991. godine. Umjesto istine i pravde Vukovaru se nameću „nova pravednost“ i „politička korektnost“ što nije doprinos izgradnji stabilnog poslijeratnog društva i jačanju međusobnog povjerenja i poštovanja, nego poticaj novim napetostima, traumama, a moguće i sukobima.

VIII. POLITIČKO-USTAVNOPRAVNA IZDAJA
1.Nepoštivanje ustavnog načela ravnopravnosti građana Republike Hrvatske
2. Nepoštivanje čl. 8 UZoPNM - nepoštivanje duha zakona koji je preduvjet za uvođenje dodatnih političkih prava manjina, poglavito se to odnosi na srpsku manjinu
3. Naputak ministra Bauka kojim je počelo postavljanje dvojezičnih/dvopisanih ploča – narušavanje lokalnih nadležnosti vlasti Grada Vukovara

IX. POLICIJSKO-PRAVOSUDNA IZDAJA
Način postavljanja i čuvanja dvojezičnih/dvopisanih ploča, noću i uz kordone interventne, temeljne i krim policije te gelendere kao i uhićivanje, krim obrada, optuživanje onih koji to nisu zbog osobnog iskustva stradanja mogli podnijeti, sudski procesi koji su u tijeku.
Slučaj Pajičić i slučaj Gilja.

Očito je da je u Vukovaru na djelu nova agresija usmjerena prema onima koji su trpjeli, ali koji su i živote dali za obranu Vukovara i Hrvatske, i to od strane onih koji prema vlastitim riječima „ne razumiju osjećaje drugih“. Na Vukovarsku Hrvatsku vrši se svakodnevna medijska i politička agresija, a na vukovarske i druge branitelja primjenjuju se vrlo sofisticirani oblici fizičkog i psihičkog nasilja.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

Dragovoljac.com, 22. 09. 2014.

OTVORENOPISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI BOŽIDARU ALIĆU

Potaknuti najnovijim medijskim napisima, usmjerenim na ugrozu časti i dostojanstva uglednog hrvatskog dramskog umjetnika, hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata kao i osvjedočenog domoljuba gospodina Božidara Alića, mi dolje potpisani dajemo punu potporu njegovoj domoljubnoj i rodoljubnoj inspiraciji pri javnom govoru. S obzirom na općepoznate činjenice sadržane u etičkoj osudi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta od 10. prosinca 2014. godine, a kojom je Ivo Josipović etički osuđen za veleizdaju, smatramo da nitko nema pravo na osudu gospodina Božidara Alića zbog izjave koju je dao Hrvatskoj televiziji te izborne noći 11. siječnja ove godine. To pravo nema ni Hrvatsko društvo dramskih umjetnika, jer gospodin Božidar Alić prilikom davanja te izjave nije nastupao u ime te udruge, pa je stoga logično pomanjkanje njihova legaliteta i legitimiteta u bilo kakvom obraćanju javnosti.

U iskrenoj i dobroj namjeri, ovim otvorenim pismom pozdravljamo gospodina Božidara Alića želeći mu svako dobro. te istodobno izražavamo domovinsku zahvalnost za sve što radi na promicanju slobode misli i govora, istinoljubivosti, vjeroispovijedi, odanosti hrvatskoj državotvornosti te univerzalnim temeljnim ljudskim pravima.

U Zagrebu, 18. siječnja 2015.

1.Prof. emer. dr. sc. Zvonimir Šeparović,
2. akademik Josip Pečarić,
3. prof. dr. sc. Josip Jurčević,
4. dipl. pravnik Zdravko Vladanović,
5. prof. dr.dr.h.c. Nikola Debelić
6. Damir Borovčak, dipl.ing., publicist
7. Ante Brčić, novinar
8. Marito Mihovil Letica
9. Marija Markic, Toronto
10. Slobodan Markic, Toronto
11. Renato Smokrović
12. Nikola Štedul
13. Jadranka Lučić, Zagreb
14. Mladen Kostić, Stuttgart
15. Zvonimir Trusic, Zagreb
16. Marta Čerina – Zagreb
17. Nevena Abramovic, Toronto-Canada
18. Dusko Abramovic, Toronto-Canada
19. Oskar Šarunić, Zagreb
20. Ivo Markulin, pok. Kažimira, Kap.d.pl. iz 23273 Preko, Bilišće 7
21. magistar Fabijan Lovrić - Knin
22. Vlado Glavaš
23. Danica Glavaš
24. Josip Djukic,USA

25. Mladen Galić - dragovoljac Domovinskog rata
26. Ante Periša
27. Ante Glibota, redovni član Evropske Akademije Znanosti, Umjetnosti i Literature, Pariz
28. don Miljenko Babaić
29. Hrvoje Glavota
30. Dajana Glavota
31. Domagoj Musa
32. Seada Musa
33. Dea Musa
34. Đivo Bašić, Dubrovnik
35. mr. Gordana Turić, dipl. inž., bivša saborska zastupnica
36. Stjepan Samoborec, P h r
37. Prof. dr. sc. Stipe Kutleša
38. Nikša Koncani, Zagreb
39. Ivan Mlikota
40. Marko Alagić, Zagreb
41. Ante Mlikota, Zagreb
42. Marija Vukić
43. Petar Gelo Hrvatski radio most Melbourne
44. Prof. dr. sc. Milan Nosić
45. Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
46. Milenko Barbir
47. Josip Maršić, HSP
48. Vesna Janes, Samobor
49. Miljenko Plisic, Bern
50. Branimir Bilić, umirovljenik
51. Ivanka Bilić, umirovljenica
52. Đurđica Bastjančić, prof.
53. Iva Bastjančić, nast.
54. Ivan Bastjančić, dipl.ing.
55. Nevenka Nekić, prof., Zagreb
56. Roko Sikirić, Vouvry VS, Švicarska
57. Dubravko Deletis
58. Josip Maršić
59. Ante Kraljević, književnik, Zagreb, Ul.
60. Tomislav Stjepanov Krčmar
61. Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig., Zagreb
62. Matko Marušić
63. Ive Livljanić, prof.Stanko Šarić
64. Mario Filipi, dipl. polit, novinar, publicist, 100% invalid Domovinskog rata
65. Ivan Martinović
66. Ilija Bagarić, dr. med., PožegaAnka Đonlić
67. Mato Artuković, Slavonski Brod
68. Željko Tomašević, član Predsjedništva HŽD-a
69. Janko Bučar, književnik
70. Stjepan Tokić

71. Vladimir Biondić, Zagreb, Bukovačka 159
72. Jozo Andrić
73. Marija Bakovic, Stockholm
74. Mira Martinec
75. Ivan Bradvica, pjesnik
76. Mate Bekavac
77. Zaviša Kačić-Alesić, prof.
78. Stjepan Razum, povjesničar
79. Anka Đonlić
80. Stanko Šarić
81. Ante Beljo, dopredsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
82. Đuro Vidmarović, hrvatski književnik, povjesničar, Zagreb
83. Boris Kuzmanovic, Milwaukee, Wisconsin, SAD
84. Ivanka Kuzmanovic, Milwaukee, Wisconsin, SAD
85. Damir Ljubičić, ing. Telekomunikacija, Zagreb
86. Prof.dr.sc. Ivica Veža, Sveučilište u Splitu
87. Vera Primorac, hrvatska književnica
88. Šime Letina
89. Stjepan Trčak, Zagreb
90. ing. Mijo Mile Kokan, Split
91. Mirko Strabic
92. Miljenko Strabić, dipl.ing.građ.
93. Mladen Deletis
94. Renata Jendričko
95. Blažena Magdić, umirovljenica
96. Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
97. Dominik Stamać, dipl.ing. prometa u mirovnini, Zagreb
98. Nikola Mulanović, Branitelja Dubrovnika 33, Dubrovnik
99. Branko Juroš, dipl. oec. Sesvete
100. Don Lazar Čibarić
101. Krešimir Landeka, Vinkovci
102. don Vinko Puljić, Siegen
103. Alojzije Kokorić, ing., Tribunj
104. Šimun Budimir
105. Mirjana Budimir
106. Hrvoje Budimir
107. Zvonimir R. Došen, Kanada
108. Vesna M. Došen, Kanada
109. Damir Grošinić, Sveti Ivan Zelina
110. fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
111. Petar Vulić, Split
112. Prof. dr. Tomislav Sunić
113. don Ivan Vrdoljak, Podgrađe
114. Gojmir Milat Sveti Filip i Jakov
115. dr. Med. Dent. Marija Topić, Zagreb
116. Marija Peakić Mikuljan, književnica
117. Stipe Marić, BiH

118. Marina Cotić, dipl. prav.
119. Jasmina Boch
120. Tomislav Frković, Buenos Aires, Argentina
121. ing. Mijo Mile Kokan, Split
122. Milena Gospić
123. Danica Martinović
124. dr. sc. Petar Vulić
125. Dubravko Pižeta, dipl. ing. elektroteh., Zagreb
126. Branko Prpić, prof.
127. Eva Kirchmayer Bilić
128. Radoslav Maric, M. D.,FLEX, ABOBGYN, FLEX, - Oxford, CT, USA
129. prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
130. Damir Beštak
131. Marina Peric, Dubrovnik
132. Vjekoslav Krsnik, Zagreb
133. Ivica Suton, dipl. ing.
134. Miroslav Papić, Zagreb
135. Zvonimir Remeta
136. Saša Pilić, Zagreb
137. Ivan Remeta Johnny- umjetnik
138. Ljudevit Sakal , dipl.ing., dragovoljac domovinskog rata
139. Mate Sušac
140. Blago Zovko - Cleveland USA
141. Ivan Zovko - Cleveland USA
142. Jerko Zovko - Cleveland USA
143. Maria Zovko - Cleveland USA
144. Anka Zovko - Cleveland USA
145. ing. Tonći Zokić
146. Siniša Posarić, književnik, Rijeka
147. dr. Ante Kunek
148. prof. dr. fra Andrija Nikić
149. Stipo Rašić, branitelj Zagreb
150. Jelka Srzentić Ferenčak, Lovran
151. Dolores Špehar
152. Ivan Debeljak, član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva
153. Vid Raguž, Udruga dragovoljaca Domovinskog Rata 1991., Dubrovnik
154. Mateja Mihalinac
155. Zdravko Ban, Zagreb
156. fra Ante Kukavica, gvardijan kapucinskog samostana Gospe od Pojišana u Splitu
157. Vlatko Bilić, dipl. ing.
158. Branimir Bilić, umirovljenik
159. Ivanka Bilić, umirovljenica
160. Ivana Babić, Zagreb
161. Mate Gogić, Zagreb, Zajednice prognanih Posavljaka
162. Marija Kalafatić
163. Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u.m.
164. Prof. Matko Marušić, MD, PhD, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu

165. Željko Soldo inž. el., Zagreb
166. Mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik HRVATSKOG DRUŠTVA
167. Ante Suton m.i.e.
168. Mislav Benčević, Samobor
169. Žarko Marić, prof., Zagreb
170. Dragutin Bauman, ing kem., član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva
171. Ilija Lukanović, teolog i diplomat
172. Stjepan Hodak
173. Vladimir Mrkoci
174. prof. dr. sc. Ivan Kordić
175. Kata Žarko
176. Nediljko Žarko
177. Ana Žarko
178. Marko Žarko
179. Marija Žarko
180. Udruga HVIDR-a Črnomerec, Renato Šelj, predsjednik
181. dr. Tomislav Djurasovic, München
182. Pejo Čičak
183. Prof. Dr. Vinko Grubisic, University of Waterloo, Waterloo, Ont., Kanada
184. Kazimir Kovacic, Buenos Aires
185. Stella Hubmayer, Buenos Aires
186. Vjera Ljubicic, Buenos Aires
187. Ingeborg Boenel, Buenos Airesa
188. prof. dr. Serđo Dokoza
189. Davor Parlov, ing. Split
190. dr. sc. Henrik Heger Juričan, Pariz
191. Petar Bezjak, ekonomist, bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
192. Ivan Vakula
193. Ana Martinović
194. dr. sc. Miroslav Međimorec
195. Marinko Markić
196. Ružica Soldo, profesorica, dipl. novinarka, pjesnikinja, književnica iz Širokog Brijega
197. Dubravka Otorepec
198. Ivica Luetić, novinar, Split
199. Prof.dr.sc. Šimun Križanac
200. Marina Klarić, Mošćenica, odv. A. Starčevića 5
201. Ivan Budimir
202. Prim. dr. Miljenko Raos dr. med.
203. Damir Brakus
204. Danijela Šakota, novinarka
205. mr.sc. Danijel Dugonjić, dr.med.vet., Imunološki zavod d.d., Zagreb
206. Prof dr sci Ivan Malčić, Zagreb
207. Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju Sydney-Australia
208. Davor Ljubičić, Split
209. dr. Ružica Ćavar

210. Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
211. Pero Tadić, hrvatski književnik
212. Vinko Vice Ostojić, hrvatski publicist
213. Stanislav Bilić, Krško, Slovenija
214. Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split
215. dr.sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik
216. Niko Eres, Glavni tajnik Hrvatskog svjetskog kongresa Njemačke
217. Josip Miljak, HČSP
218. Kazimir Mikašek-Kazo
219. mr.sig. Ivan Lulić
220. Kristina Dugan
221. Mirna Filipovic - Koscec
222. Anka Zver, Zagreb
223. Gordana Štampar, Zagreb
224. Vesna Plazibat, Split
225. Dr. sc. Hrvoje Kalinić
226. Mladen Pavković, Koprivnica
227. Ante Šare, dipl.ing.elek.
228. Jure Modrić, dipl. inž. el.
229. Boris Ivancic
230. prof. Snježana Mišura, Šibenik
231. Tomislav Bolanča, dipl.oec, Zadar
232. Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emeritus, Split
233. Prof. dr. sc. Mirjana Rumboldt, Split
234. Krešimir Kraljević, Široki Brijeg
235. Miljenko Buljac
236. Robert Majerić, dipl.ing.el., Zagreb
237. Đurđa Cecelja Čelić, Zagreb
238. Vera Valčić Belić, Vancouver, Kanada
239. Jasenka Polić Biliško, prof.
240. Šimun Dodig, Sesvete
241. Josip Papković, Zagreb
242. Vjekoslav Brajović, umirovljenik
243. Marko Šimat, dipl. inž., Zadar
244. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
245. Joško Grenc, Split
246. Fra Martin Planinić, BiH
247. Marija Ruza Habunek Fiolic, Argentina
248. Stjepan Fiolic, Argentina
249. Alojzije Petracic, umirovljenik, Canada
250. Ivan Starčević mag.ing.ele., Zagreb
251. Ivan Klarić, dipl.ing.građ. u m.
252. Davorin Štimac
253. Prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
254. Vjekoslava Čikeš, Zagreb
255. Rosanda Dukić dipl. ing.
256. Đuro Knezičić, član predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva, Zagreb

257. Mladen Ban, 73 Doe Trail, Woodbridge ON L4H 3A8, Canada
258. prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
259. Marija Šućur, prof. u mirovini
260. Prof. dr. sc. Boris Širola, Zagreb

Portal HŽD-a

JEDAN KOMENTAR:

Dragi Josipe,

svim srcem potpisujem "Ovoreno pismo potpore...."I stojim uz hrvatskog glumca Božidara Alića koji je hrabro izrekao svoje mišljenje iza kojega mnogi stoje ali se ne usuđuju to i juavno posvjedočiti.Ono što je možda najvrijednije jest to da je između ostaloga Božidar dao bespoštednu dijagnozu ne samo umjetničke udruge kojoj sam pripada nego i drugih kulturnih institucija koje kukavički i pognute glave trpe neshvatljiva poniženja i sramoćenje od tzv.Ministarstva kulture i medijskih janjičara raspoređenih po listovima i naročito na HRT.O tome sam u više navrata govorila na tribinama u mom DHK,ali dakako sve je prešućeno i jedina je sreća da imam te tekstove koji svjedoče da nismo svi bili isti,prodani za Judine škude kako bi to rekao naš veliki Predsjednik....Srdačno pozdravljam dragog Božidara,nezaboravnog Jana iz moje tv drame "Obiteljski album",tebe Josipe i sve potpisnike ovog Pisma.
Marija Peakič-Mikuljan

Redakciji Portala direktno,hr.
Postovani,
U danasnjoj kolumni Ivice Blazicka na krajne neprimjeren nacin spomenut je clan Hrvatskog nacionalnog etickog sudista g. Bozidar Alic tvrdnjom da je bolestan. Zapravo, nije prvi put da cujemo slicne tvrdnje jer je I Ivo Josipovic komentirajuci optuzbu HNESa za za njegovu eticku veleizdaju clanove Predsjednistva HNESa profesore Tomca I Jurcevica nazvao bolesnicima I ludjacima I zbog cega mu uskoro, po prestanku imuniteta, slijedi sudjenje. Slucajno ili ne, ovaj tekst g. Blazicka ste objavili istog dana kada je na drugim portalima objavljen tekst podrske I zahvale g. Alicu nekih clanova HNESa:
OTVORENO
PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI
BOŽIDARU ALIĆU
(...)
Kao sto je u slucaju Josipovica jasno da se radi o njegovoj ocijeni svih clanova HNESa, jer su profesori Tomac i Jurcevic iznosili samo nasa stajalista, moj upit vama je jeste li objavljivanjem kolumne g. Blazicka htjeli poslati poruku i o nama koji smo potpisali ovo Pismo. Napominjem da mi I dalje skupljamo potpise (i vasi citatelji to mogu uciniti na adresu: jadranka.lucic@zg.t-com.hr) tako da je sada vec veliki broj tih bolesnika na koje bi se odnosila Blazickova a i vasa tvrdnja o bolesnicima.
S postovanjem
Akademik Josip Pecaric

Komentar: Besmislena I neprimjerena riječ odmah je uklonjena iz teksta Ivice Blažićka.

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

TREĆA JAVNA SJEDNICA HRVATSKOG NACIONALNOG ETIČKOG SUDIŠTA

O medijima u RH sve govori činjenica da na Trećoj javnoj sjednici Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta njih nije bilo. Zato se o samoj sjednici s priopćenjem javnosti obratio sam predsjednik HNES-a profesor emeritus dr. sc. Zvonimir Šeparović:

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE
e-mail: eticko.sudiste@gmail.com

PRIOPĆENJE ZA JAVNOST (18. 4. 2015.)
(Etička osuda: Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac)

U Zagrebu je u prepunoj Maloj dvorani KD Vatroslav Lisinski održana Treća javna sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, na kojoj su donesene Odluke kojima su Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac etički osuđeni za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa. Dispozitiv Odluke o etičkoj osudi Milorada Pupovca pročitao je Nenad Vlahović, predsjednik Srpske pravedne stranke u Republici Hrvatskoj i pri tome ukazao na samu suštinu problema koje Milorad Pupovac i njegovi istomišljenici stvaraju u hrvatskom javnom i političkom životu. Oduševljeni takvim javnim govorom čelnika javnosti posve nepoznate političke stranke, koja u Republici Hrvatskoj okuplja pripadnike srpske zajednice, svi su u prenapučenoj dvorani ustali na noge te s dugim pljeskom pozdravili gospodina Nenada Vlahovića.
Pored toga, na sjednici su i obrazložene podignute etičke optužbe protiv Zorana Milanovića, Budimira Lončara, Vesne Teršelić i Carla Bildta te su istodobno javno pozvani da aktivno sudjeluju u postupku svoje obrane. Odluka o etičkim osudama za ove etički optužene osobe očekuje se do kraja godine.
Počasni gosti bili su predstavnici Udruge 100 – postotnih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata odnosno hrvatskih branitelja iz Savske 66, Udruge udovica poginulih hrvatskih branitelja te Stožera za obranu hrvatskog Vukovara. Pozdrave i potporu Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu uputili su brojni Hrvati iz zemlje i svijeta. Izdvajamo pismo potpore predsjednika Hrvatske demokratske zajednice gospodina Tomislava Karamarka kao i poruke s potporama europskih parlamentaraca Ruže Tomašić i Davora Stiera.
Najavljene su tematski specijalizirane konferencije o kulturocidu, kao obliku uništavanja hrvatskog identiteta te jugoslavenskom komunističkom totalitarizmu odnosno odgovornosti diktatora i ratnog zločinca Josipa Broza Tita, a koje će se održati uoči obilježavanja 70. obljetnice Bleiburške tragedije i Hrvatskog križnog puta.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište, u kojem djeluje više od trideset akademika, profesora, odvjetnika, pravnika, književnika, istraživača i predstavnika domoljubnih udruga, predstavilo je i svoju drugu knjigu *Hrvatske veleizdaje II.*. U knjizi su objavljene sve do sada donesene etičke osude i podignute etičke optužbe s obrazloženjima uključujući i etičku osudu Ive Josipovića za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa donesenu krajem prošle godine.
Unatoč prekršajnoj prijavi, ovu sjednicu ipak nije zasjenila policija, a koja je intervenirala na poziv osoblja Koncertne dvorane nakon što je mnoštvo ljudi ostalo ispred ulaznih vrata. Pokušaj zabrane ulaska u dvoranu, osoblje opravdava prevelikom zainteresiranošću javnosti i sigurnosnim razlozima.

U zagrebu, 19. travnja 2015. PREDSJEDNIK HNES-a
Dr. sc. Zvonimir Šeparović, v. r.

Nije bilo medija, ali je bilo ljudi. Bilo ih je toliko da je Mala dvorana u Lisinskom u potpunosti opravdala svoje ime. Doista je bila premala, pa puno ljudi koji su po kišnom vremenu ipak došli u Lisinski nisu mogli ući u dvoranu. Srećom, snimak sjednice načinio je, po običaju, neumorni Oskar Šarunić:
https://www.youtube.com/watch?v=zYbE9K1dQE4
Naravno, ne smijemo biti nepravedni prema hrvatskim državotvornim portalima. Oni su pisali o sjednici, Npr. Portal HKV-a:
http://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/20142-eticko-sudiste-osudeni-mesic-pusic-i-pupovac.html
Nisam slučajno spomenuo samo taj portal. Na njemu je Karolina Mueller opisala sjednicu na doista izuzetan način:

Hvaljen Isus i Marija,

čula sam jučer u Lisinskom,

izrekla je Bartolić, predstavnica Udruge udovica Domovinskog rata, što je odjeknulo jer zagrajali su sudionici skupa na kojem se etički sudilo veleizdajnicima. Pozdravila je tako i Nada Prkačin na predstavljanju svoga filma "In odium fidei" u Širokom Brijegu, vidjela ovdje na portalu, i moje bake i djedovi tako su govorili…

Kiša je padala jučer u Zagrebu i ja zakasnila, a u Lisinskom me dočekala gužva na vratima Male dvorane, i nije bilo nade da ću ući, srećom su zakasnila i dva poznata lika, Iljkić i Tomislav Josić koji su morali ući. I onda sam se ja lijepo njima prikrpala i sretno dospjela negdje na sredinu dvorane gdje sam se morala izvaliti, u punoj opremi, na pod. Tako sam pratila događaj, s poda, iako nisam uopće primijetila jer je bilo zanimljivo.

Vodio je Šeparović, čitao pozdravna pisma nekih ljudi iz Australije, Kanade, Berlina… Karamarko se ispričao da ne može doći, javio se Slobodan Novak, pismeno blagoslovio skup biskup Košić (Pozaić?, JP)…

Onda su krenuli čitati optužnicu Mesiću, to je dramatično pročitao B. Alić.

Protiv Bude Lončara, ovaj put su rekli poimence koga je ubio u Preku, on je bio oznaš (tako bi mogli odraditi i lustraciju, napisati knjigu koja će kolati, kad dođe zgodan čas, pomesti udbaše).

Doznali smo da je 900 stanovnika mjesta Preko, gdje se zločinački lik rodio, potpisalo peticiju da je nepoželjan u tom mjestu. A meni je tata pričao da su Lončaru 90-te namazali rodnu kuću drekom i tako izrazili osjećaje. Prečesto, jadan naš narod, radi krepanog sudstva mora posegnuti za tim smrdljivim sredstvima. Mislim da je tu optužnicu čitao Hodak.

Pusićkinu optužnicu je čitala Bartolić, mislim. Bile su dvije žene, Bartolić i Nekić. Moram reći da žene svemu daju poseban ton, sami njihovi glasovi su osvježenje u ovim turobnim vremenima političke prevlasti, nažalost, nesposobnoga muškoga roda.

Ne znam više tko je čitao protiv Teršelič. Za nju su rekli da je NEPOŽELJNA u Hrvatskoj. Mislim da je Ante Beljo čitao protiv Carla Bildta. I taj je NEPOŽELJAN. Ima vikendicu na Korčuli pa mu mnogi imaju prilike poći viknuti da je nepoželjan, ili izraziti osjećaje kao u Preku.

Na skupu se dogodila senzacija. Neki Nenad Vlahović je pročitao optužnicu protiv Pupovca. Rekao je da je on predstavnik "Srpske prave stranke" i onda….svašta nevjerojatnoga rekao, što je zapravo trebalo sva ova stoljeća biti vjerojatno, ali radi utjecaja stranih sila stalno se protezala ta nesreća da su Srbi protiv nas Hrvata.

Ljudi su se digli i dugo mu pljeskali.

Čovjek je govorio nadahnuto.

Šeparović se izljubio s njim na kraju i sve je zapravo izgledalo kao znanstvena fantastika. Ja ne poznajem normalnog Srbina tj. pravoslavca. Iako ih sigurno ima u Hrvatskoj. Ali da bi baš tako mislio i govorio kao Vlahović? Netko je viknuo – Kod Bujanca… valjda da dođe u emisiju i da ga svi čuju.

Šeparović je rekao da se s Vlahovićem događa ono što je Tesla rekao – da je on Hrvat pravoslavne vjere.

Nadam se jako da je to sve tako. A zašto ne bi bilo?

Moraju i pravoslavci jednom mirno živjeti u Hrvatskoj.

Pa su optužili Nulanovića. Sve ono što je taj nesposobnjaković "napravio" su nabrojili. Doduše ne znam kako su okarakterizirali to što je taj nulanović napravio, je li veleizdaja ili…

Skupu se obratio Iljkić, Josić….

Šeparović je poveo skandiranje – Vukovar! Vukovar! Moj Bože kako je bilo lijepo! Kako smo se liječili dva sata.

Ante Beljo je govorio…. Nekić je govorila što će obraditi sljedeći put, mislim kulturocid, optužit će ustanove i institucije, jedan je najavio skup o zločincu Titu, mislim Nikola Debelić, svi su nešto pročitali, ali se ne mogu sjetiti baš tko što i kojim redoslijedom govorio.

Što je još bilo? Pjevao je 100% invalid Domovinskog rata – Iz moje krvi raste trava.

Onda je nastupio Tomac koji je održao vatreni govor, al je prije plakao nad tom pjesmom i zaželio da Hrvatska bude sretna. Kazao je da će biti, al da prvo moramo odglasati pametno.

Svi su plakali, čak je i debeljuškasta fotografkinja, koja se muvala naokolo po pozornici, brisala suze. Na pozornici na podu je sjedila Ozana Bašić.

Jel ono Ozana? – pitao me jedan do mene. Svi znaju Ozanu.

Mala dvorana KD Vatroslav Lisinski bila je puna ljudi (....) Njih stalno srećem na hrvatskim skupovima. I da nema njih….ne znam što bi bilo s nama… Neki djedice su se dizali i gromkim glasom nešto zapitkivali i izjavljivali, drugi su ih stišavali.

Koliko naš narod želi govoriti, držati govorancije, koliko smo se mi hrvatski likovi sami informirali u tišini svoga doma, anonimni, i sad bismo samo željeli održati neki naš maljušni govorčić, o tome što mi zamo, bar na tv kad nazovemo, ali ne… ne daju nam…. :)

Nekoj ženi je zazvonio mobitel i ona se opušteno s nekim dogovarala i govorila kako još malo pa je skup gotov….ha, ha, ha…

A imali smo i incident. Koji će u novinama biti okarakteriziran kao ustaški, ako se usude izvijestiti o suđenju za veleizdaju čitavom današnjem vodstvu Hrvatske.

Toga nema na svijetu, ovo je povijesni čin, da se optuži čitavo vodstvo jedne države, rekao je Šeparović. Zaista!

Neki je čovjek počeo glasno govoriti usred govorancija i počeo spominjati policiju. Onda su ga počeli stišavati s pozornice. Tajnik je izašao van i tek na kraju objasnio narodu, da nije radila ventilacija u dvorani, ljudi su otvarali vrata, a čuvari i garderobijeri su uporno zatvarali vrata, valjda su nas htjeli ugušiti, rekao je tajnik, kojemu sam zaboravila ime. Onda su ovi pozvali policiju koje je bila "dobrohotna" pa nisu ništa poduzeli. Molim te?!

Vani sam kupila knjigu Veleizdaje II. To je neka nesretna nadaljevanka kojoj se ne vidi kraja. Tko zna koliko će biti brojeva.

Oprostite što sam se ovako naložila, ali Saga je htjela da idem, pa sam išla iako mi se nije išlo. Sreća da sam poslušala jer bilo je za sjećanje.

Hvaljen Isus i Marija….

S druge strane i g. Gojmir Milat mi je na veoma originalan način komentirao tu sjednicu. Poslao mi je svoju pjesmu:

"Imamo svoj/u (Bankomat) Hrvatsku"

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Hrvatsku kakvu ste sanjali.
Da, upravo takvu ste sanjali.
Raseljenu, oglođanu,
bijednu i poniženu!

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Sanjali ste bankomat,
snovi vam se ispunili.

Hrvatsku ste pretvorili,
u svoj osobni bankomat.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ljubite je i grlite, ma da,
to je vaša Hrvatska!
Tko da je ne ljubi, ne grli,
kad je tako darežljiva.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ona je, vaš osobni bankomat.
Celofan je jako dobar,
nepropustan materijal.
Služite se jako dobro njime,
da sakrijete od očiju puka, bankomat.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Poradi bankomata,
vi izvrćete aktualne teme.
Tražite krivca za sve današnje teme.
Gle čuda, uvijek, ama baš uvijek,
nađete dežurnog krivca.
Dežurnog krivca za sve nastale probleme.
A tkoga drugog, već onog što vam puškom,
devedesetih osigurali udobne fotelje.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Bilo bi vrlo zabavno,
jako, jako smiješno.
Kada za sve svoje problema,
ne biste režirali, dežurnog krivca.
Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ta Hrvatska je,
vaš privatni bankomat!

Gojmir Milat

Osobno sam posebno ponosan, a vjerujem i svi ostali članovi utemeljitelji HNES-s što je među nama i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak. Sjećam se osnivanja Sudišta. Ozana Bašić, koju spominje i Karolina u svom opisu sjednice, tada je uspjela nemoguće. Za njenu emisiju "Oluja" snimila je njegovu izjavu. Poznato je da akademik Novak ne voli javno nastupati. Nije da nije pokušao i tada, ali tko može odoljeti Ozani. Zbog bolesti akademik Novak nije nazočio ni ovoj našoj sjednici. Ali ona nije prošla bez njega. Poslao nam je slijedeće pismo:
Prva optužnica Etičkog suda protiv četvoro prononsiranih hrvatskih herostrata, zbog svoje čvrste utemeljenosti i preciznosti, sažeta je do same jezgre zločina, a istovremeno i

sumarna, pa donekle i oskudna (gdje je Mesićevo sramotno cincarsko manipuliranje državnim tajnim arhivom?), ali je više nego dostatna da bi dozvala ruku pravde, da bi slabovidnima razbistrila vid, i da bi onima u kojih su neki od obilježenih najpopularniji hrvatski političari – barem zaustavila glasačku ruku. U vakuumu između očiglednih činjenica i prosudba naivnih ljudi zjapi još jedan zastrašujući vakuum: šutnja države, letargija institucija, oportunizam mislećih građana. U Beogradu se pišu memorandumi, u Novom Sadu prisvaja dubrovačka književnost, na pučkim tribinama prisvaja Vukovar, izcrtavaju se granice Velike Srbije. Neupućenim se našim državnicima podmeće zagrebačko kukavičje jaje – Micićev hrvatožderski Zenit uz judin trostruki poljubac. Jer neki, da, pa i naši, imaju i treće lice. Gdje su hrvatske institucije, gdje osviješteni pojedinci? Gdje Ujedinjeni narodi, gdje Europska unija? Gdje rezolucije, deklaracije, štitonoše i kišobrani? Zločinci mitingaše po Balkanu, igraju kolo s agresorima na Krimu. Mi ih podržavamo pred Europom. A u nas – branitelji su sami na poprištu, pod šatorom, njih se u Hrvatskoj tretira kao ekscesne i kapriciozne. Zločin je u Hrvatskoj prešućen, pa će, bojim se, i presuda Etičkog suda biti ekscesna.

Karolina je u svom komentaru spomenula i novu knjigu koju smo izdali:
Vani sam kupila knjigu Veleizdaje II. To je neka nesretna nadaljevanka kojoj se ne vidi kraja. Tko zna koliko će biti brojeva.

Moj zadatak je bio predstaviti tu knjigu. Evo kako je to izgledalo:

Predstavljanje knjige *Hrvatske Veleizdaje II.*
Knjiga *Hrvatske veleizdaje II. / Josipović – Mesić – Milanović; Pusić – Pupovac – Lončar – Teršelič – Bildt* sadrži sve etičke osude i optužbe koje su danas izložene na ovom skupu (ETIČKE OSUDE ZA VELEIZDAJU: Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac; ETIČKE OPTUŽBE ZA VELEIZDAJU: Zoran Milanović, Budimir Lončar, Vesna Teršelič i Karl Bildt; kao i *Kulturocid kao oblik uništavanja hrvatskog identiteta*; *Jugoslavenski komunistički totalitarizam* i *Titovo zatiranje hrvatskog roda i imena*). Knjiga sadrži i osudu bivšeg predsjednika Josipovića, koja je već dana u našoj prvoj knjižici. S obzirom da se radilo o knjižici mi smo u ovoj knjizi prenijeli sve što je bilo u njoj, ali su dani i tekstovi Josipa Botterija Dinija: OBNOVITI SE ILI UMRIJETI! s predstavljanja te knjižice u Splitu u kome se Botteri prigodno sjetio pok. Branimira Lukšića, člana utemeljitelja HNES-a. i Zvonimira Hodaka: TUŽBA PROTIV IVE JOSIPOVIĆA ZA KLEVETU NA ŠTETU ZDRAVKA TOMCA I JOSIPA JURČEVIĆA, koja baca posebno svijetlo na naš rad. Naime, jedini odgovor koji je mogao naći bivši predsjednik na našu optužbu bile su sramotne uvrede na račun naših istaknutih članova. Zapravo to je bilo njegovo priznanje da ne može odgovoriti na našu optužbu, pa je prirodno slijedila i naša osuda.
Današnji Predsjednik Vlade, danas optužen za etičku veleizdaju, definirao je sve riječima: Mi ili oni! Doista Hrvatska je podijeljena na one koji su za jugoslavensku bolje reći srpsku Hrvatsku i nas koji smo za hrvatsku Hrvatsku. Slijedeći primjer nam sve kaže:
"U tjedniku 7Dnevno od 26. 12. 2014. opisan je razgovor od "29. novembra 2007.", koji je za Josipovića "slavan datum". Cvetićanin (srpski veleposlanik u RH, JP) će Josipoviću:
– Uvek se setim govora u Srbu 27. jula 1941. koji je održao kraljev otadžbinac vojvoda Mane Roković kazavši da dio Hrvata u njedrima njeguje ustašku zmiju: 'Srbine, keva te uči! U Hrvatu zmija čuči!'

– Zanimljiva metafora, ekselencijo. To je Mane lijepo rekao. Zapamtit ću to! Možda nekad u budućnosti na to i upozorim. Na nekom važnom mjestu!

Josipović je dobro naučio i naučeno izgovorio u Knesetu, zar ne?" Inače, sastanak su završili tako što je Josipović odsvirao ekselenciji: MARŠ NA DRINU!
Svojevremeno smo profesor Tomac i ja u našem poznatom otvorenom pismu naglasili kako *Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koje vole ovu državu i hrvatski narod!* Treba naglasiti da je pred predsjedničke izbore na svoj način to isto govorila i Crkva u Hrvata. A danas to isto poručuje i naša predsjednica Kolinda Grabar Kitarović kada kaže:
Gospodinu Milanoviću poručujem da interese države stavi ispred vlastitih interesa i da počne obnašati odgovorno dužnost predsjednika Vlade prema svim građanima Hrvatske.

Naravno, nama je jasno da on i njemu slični to ne mogu poslušati jer njihov interes je jugoslavenska tj. srpska Hrvatska, a to je ono što i čini njihovu politiku veleizdajničkom.
Svoju mržnju prema narodu i državi koja ih i dovodi do veleizdaje pogotovo ne mogu sakriti kada su u pitanju oni koji su najzaslužniji što imamo državu – hrvatski branitelji. Vidimo koliku mržnju otvoreno pokazuju prema Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara i stopostotnim ratnim invalidima iz šatora u Savskoj 66. Pa i u najnovijem Hrvatskom tjedniku imate članak Tomislava Držića o tome kako je Vlada RH agresore izjednačila s braniteljima.
A da stvar bude još gora, zbog slučaja hrvatskog stradalnika Veljka Marića (s pravom Ivica Marijačić naslovljava svoju kolumnu u najnovijem Hrvatskom tjedniku Bijeda države u slučaju Veljka Marića; http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20137-i-marijacic-bije-da-drzave-u-slucaju-veljka-marica.html) napisao sam dva otvorena pisma Predsjednici RH upozoravajući na fašistički karakter velikosrpske agresije na Hrvatsku, kao što je to nedavno u Bujici učinio i prof. dr. sc. Andrija Hebrang. Osim jednog ili dva portala nitko se nije usudio objaviti pisma! Dodajmo tome da sam također upozorio i kako su istinski antifašisti upravo hrvatski branitelji koji su se suprostavili tom fašizmu i pobijedili ga. Potpuno je u pravu Marko Curać kada u najnovijem Hrvatskom tjedniku za mogući susret Predsjednice s Predsjednikom Srbije kaže: najbolje je da se on uopće ne dogodi ako ne bude rezultirao spasom za zatočenoga hrvatskog branitelja Veljka Marića.
Naši branitelji su istinska SAVJEST našeg naroda i naše države. Smiješno je kada osuđeni veleizdajnik Josipović tvrdi da je to danas optužena ravnateljica "Dokumente". Još smješnije je kada se zna kako ta ista "Dokumenta" radi po njegovim uputama, pa je – zapravo – on za samog sebe rekao da je savjest naroda čije ime ne voli ni izgovoriti. Vjerovali ili ne: VELEIZDAJNICI KAO SAVJEST NARODA!
Ne dvojim da će glavni mediji prešutjeti i ovu knjigu i današnje optužbe i osude. Međutim, znamo da istinu ne mogu sakriti. Uostalom članovi HNES-a predsjednik Zvonimir Šeparović, i članovi predsjedništva Zvonimir Hodak, Josip Jurčević, Željko Olujić, Zdravko Tomac a i drugi stalno sudjeluju u najgledanijim emisijama lokalnih televizija, pišu za državotvorne novine i portale, a često ih pozivaju da komentiraju razne događaje.
Zato ne dvojim da će osude i optužbe koje su dane u ovoj knjizi i sama knjiga odigrati veliku ulogu u sljedećem razdoblju u kojem trebamo osigurati da Hrvatsku ponovno vode ljudi koje vole ovu državu i hrvatski narod!
HVALA!
Poslije sastanka mi je jedan prijatelj rekao da je pokušao pronaći odakle su u 7Dnevno prenijeli spomenuti razgovor između srpskog veleposlanika i Josipovića. Pogledao je u Cvetićaninovoj knjizi i taj dio nije našao. Zapravo, u cijeloj priči to nije ni bitno. Sama

priča pogađa u bit Josipovićeva sudjelovanja u realizaciji velikosrpskog Memoranduma SANU 2. 7Dnevno je veoma čitani tjednik, a priča je tiskana u jeku predsjedničke kampanje. I nije demantirana! Vjerojatno zato što se i samom Josipoviću svidjela. A kada se sviđa i njemu i meni, zašto je ne bi navodili kad god je to moguće.
Glas Brotnja, 20. 4. 2015.
Kamenjar.com, 20. 4. 2015.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE:

AKO SVI ŠUTE, NE ĆE SISAČKI BISKUP MSGR. VLADO KOŠIĆ

Moju knjigu "Ako voliš Hrvatsku svoju" je u Mostaru 05, 12. 2014. predstavio doc. dr. sc. Marko Tokić. Tokić je naglasio (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.) da četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić. Kako sam više puta naglasio ta "moja" Hrvatska je zapravo hrvatska Hrvatska kojoj teže svi državotvorni Hrvati. Svakim danom mnogima u Hrvatskoj (a i van nje) postaje sve više jasno koliki je značaj biskupa,koji se sam sebe ponajbolje definirao naslovom svoje knjige "Biskup na prvoj crti".
Sve to se ponajbolje moglo vidjeti ovih dana. Komentirajući tekst Benjamina Tolića o zasluzi biskupa Košića za to što danas imamo mandatara vlade sam rekao:
Nemam dvojbe da je istup biskupa Košića itekako puno doprinio jer je nemoguće da iole misleći državotvorni Hrvat nije svjestan koliko on znači i njemu i bilo kojem državotvornom Hrvatu.
S prijateljima sam na šaljiv način to dalje komentirao jer se iz dana u dan pokazivalo da je to doista točno:

Josip Stjepandić:
Je li biskup Košić odlučio mandatara?
Takve vijesti iz partijskog tiska upravo prenose na HRT4.

Ako je istina, da je jedan političar konačno došao do pameti, onda se jako veselim!

Kako je lijepo slušati kad skojevci cvile!

Josip Pečarić:
Zar nisam nešto slično i ja napisao:)))

Josip Stjepandić:

To je intelektualni stupanj viši od akademika: kad te partija počne plagirati.

Marijana Petir:
Vas dva Josipa ste stvarno neumorni!!!

Josip Stjepandić:

http://www.jutarnji.hr/obitelj-boze-petrova-tesko-je-podnijela-napad-biskupa-koscica--komunisti-su-hrvatskom-narodu-nanijeli-najvise-zla-u-njegovoj-povijesti--/1484873/

Ovaj Yutarnji ne može prežaliti! :)))

Josip Pečarić:
"Naši svećenici, vođeni Duhov Svetim, ponekad vide više od građana. Hvala našem biskupu Košiću za hrabrosti, na poruci koju je izaslao i neka ga za to dobro blagoslovi naš Svemogući Bog."

Pročitajte više na http://kamenjar.com/komunisti-opet-u-cudu-crkva-i-biskupi-za-sve-im-krivi/, Kamenjar

Značaj istupa biskupa Košića (Vidjet priloge) danas su komentirali i u Hrvatskom tjedniku i na portalu dnevno.hr.
Tako u BONUSu Hrvatskog tjednika nalazimo:

Msgr. Košić pravodobno upozorio Petrova

Ako svi šute, ne će sisački biskup msgr. Vlado Košić. Ne mogavši otrpjeti protunaravnu i protunarodnu koaliciju između Mosta i SDP-a, na svome je Facebook-profilu izrazio je svoje razočaranje Mostom. Kaže da to nije most, nego mostobran za spašavanje SDP-a, tj. komunista koji su hrvatskom narodu nanijeli najviše zla u njegovoj povijesti. Most je po rezultatima treća snaga na hrvatskoj sceni, ali oni žele mnogo više. Hoće biti prvi i postavljati svima uvjete. A to se zove u moralnoj teologiji preuzetnost, dakle preuzimanje kompetencija koje ti ne pripadaju. "Petrov je i nesiguran – čudne li kombinacije: psihijatar i političar! - ali posve slijep! Onaj je stari lisac, lopina i prevarant, a ovaj naivčina i zapravo – izdajica. Neka nam se Bog smiluje", istaknuo je msgr. Košić. Možda je to i utjecalo na Petrova da odustane od koalicije sa SDP-om.

Hrvatski tjednik, 24. 12. 2015.

Uslijedili su napadi svih onih koji podržavaju, kako sam nedavno rekao, Srpsku Hrvatsku ili Srpsko-hrvatsku Hrvatsku. To je danas sjajno raščlanio Marko Ljubić:

božićni detektor

BISKUP JE GOVORIO PETROVU KOJI GA RAZUMIJE A NE MILANOVIĆU!

Marko Ljubić

Biskup Košić je rekao istinu, otuda takav urlik zla u Hrvatskoj nakon njegovih riječi.

Katolici u Hrvatskoj pitaju se ovih dana koliko su riječi biskupa Košića utjecale na čudesni preokret u raspletu postizborne političke drame. Antikatolici se ne pitaju previše, oni znaju. Što ne znaju – slute.

Znači li to da bolje razumiju utjecaj poruka biskupa svojoj Crkvi?

Ne.

Bolje znaju tko je žestoki, trajni, snažni i povijesno nepokoreni zid njihovim idejama, namjerama, ciljevima i htijenjima. Znaju to, jer to baštine, jer je neprijateljstvo i negacija njihov razlog postojanja, a razlog i svrha kršćanskog naroda to nije, pa se lako zaboravi zlo i njegove ružne i slatke pojavnosti. U Hrvatskoj se danas, baš kao i unatrag pedeset godina, baš kao i unatrag dvadeset i pet godina, baš kao i unatrag petnaest godina, trajno, uporno, žestoko i brutalno vodi nekada tihi, nekada vidljivi, nekada nevidljivi rat do istrijebljena ljutih neprijatelja, zla i dobra.

A to nije uvijek, nije ni najčešće vidljivo, jer ništa nema zaboravnije od čovjeka, ništa veće od sitnice svakodnevne koja usmjerava naše živote, ništa upornije od zločeste namjere i samog zla.

Biskup Košić je oštrim riječima upozorio Božu Petrova, a zapravo svoj narod i svoju živu Crkvu. Petrova je upozorio jer je znao da Petrov i može, i zna čuti poruke ljudi oko sebe.

Nije upozorio političara Milanovića, jer on ne bi bio moguć da zna čuti i prepoznati svoju ljudsku zajednicu.

Što je pogrešno rekao biskup Košić?

Ništa.

Da nije ništa pogrešno rekao, da nije nimalo preoštro reagirao, najbolji dokaz su erupcija mržnje, nasrtaja, linča sa svih strana i na svim dostupnim kanalima ljudske komunikacije u našoj Hrvatskoj. Njegove riječi su imale egzorcistički učinak, pri kojima se zlo paklenski otima, trese, udara i razbija sve oko sebe u samrtnom hropcu.

I upravo tome svjedočimo na društvenim mrežama, na portalima, u medijima i s političkih govornica.

Zar je pogriješio Biskup što je rekao javno da su komunisti nanijeli najviše zla hrvatskome narodu u njegovoj povijesti?

Zar je pogriješio što je rekao da je Milanović „lisac, lopina i prevarant“ i zar je pogriješio upozorenjem da je Petrov naivčina čiji koraci vode u – izdaju?

Ni u čemu nije pogriješio.

Biskup nije govorio o Zoranu Milanoviću, suprugu njegove žene, ocu njegove djece, nečijemu sinu, bratu, prijatelju. Biskup je govorio o političaru Milanoviću.

Zar nije političar Milanović „lopina,lisac, prevarant“?

Zar nekoga zdrava razuma, čistoga srca i kršćanskoga morala, nekoga bez straha i pomanjkanja samopoštovanja pred zaglušujućom tutnjavom brisanja i trganja naših korijena i zamagljivanja naših putova, treba podsjećati da je sve to na žalost surovo točno, kao što je često surova istina, kao što je u konačnici surov križ, koji svijetli pred kršćanima.

Križ nije prihvatljiv i lijep zbog stravične smrti na njemu, već zbog simbolike žrtve Raspetoga.

Biskup je rekao istinu, otuda takav urlik zla u Hrvatskoj nakon njegovih riječi.

Biskup Košić je prije svega postupio kao biskup Katoličke crkve, točno na autentičnom tragu i učenju Evanđelja, na nauku naše katoličke vjere.

Ni više ni manje.

Tko se srami toga, tko je spreman zanemariti u ime krivotvorene i umjetne kulture laži kao esencije dijaloga, odnošenja između ljudi u uređenome društvu, u hrvatskom društvu, spreman je ne tražeći istinu u svome srcu i duši, odustati od Biskupa.

Biskup Košić je više puta pokazao da nije trgovac, da nije farizej, da nije spreman skrivati svoje ljudske i kršćanske stavove i načela, te da nije spreman u ime lažnog civilizacijskog sjaja, odreći se Isusova nauka i svoje vjere, a još manje poruke svojoj Crkvi.

To je njegova dužnost danas i ovdje, a ne kako antikatolici koji se imenuju ateistima, humanistima, građanima, europejcima, internacionalistima, promicateljima ljubavi i dobra, ravnopravnosti, povlačenje u zatvorene prostore, zagovaraju, nasrću i traže – odustati od žive Crkve u ime lažne „nebeske crkve“. Biskupi ne bi trebali postojati kada bi njihovo poslanje bilo ono što priželjkuju i još od vremena Isusa Krista, nasiljem pokušavaju postići neprijatelji i lažni proroci antikršćanskih silnica.

To je potpuno odvajanje svećenika od života i iz života, od društva i čovjeka u nekakav apstraktni nebeski prostor, izvan utjecaja i vrednota Božijeg naroda i žive Crkve.

Biskupi su biskupi i svećenici na zemlji, u Hrvatskoj, a ne na nebesima, jer tamo je jedini biskup, jedini arbitar, jedini – svemogući Bog.

On je nagrada biskupu za djelovanje na zemlji, zbog toga slavimo i Božić, jer je poslao svoga Sina među ljude potvrđujući trajno upravo ovo što radi biskup Vlado Košić.

Milanović političar je i lopina, i prevarant, i lisac po definiciji, jer ideja koja ponižava narod, kojoj je namjera i cilj oduzeti mu osobnost, oduzeti mu ljudsko dostojanstvo i autentičnu slobodu izbora i odlučivanja, mora biti i prijetvorna, mora varati, mora biti lukava kao lisica i mora biti lopov.

Ne govori Biskup o lopovu koji će ukrasti jabuku u dućanu, novac iz banke, govori o opasnijem lopovu, koga je u zapletima suvremene civilizacije teško otkriti i primjereno moralno označiti. To je najčešće vrlo sjajan i prihvatljiv lopov, često lijep i izazovan kao grijeh, lopov koji svome narodu krade ime, prezime, korijene, krade mu prepoznatljivost, dostojanstvo i autentičnost bez koje niti jedna civilizacija nije nikada opstala, a kamo li se razvijala.

To je lopov koji prije svega krade nadu, a zar ima Božića bez nade.

Kršćani vjeruju da civilizacija, da sve vrijednosti moraju počivati na ljubavi, a ne na mržnji, na dobru, a ne zlu, da je Isus put, a ne sjaj onih koji bacaju trnje po tom putu. A hrvatski narod je kršćanski narod ili ga neće biti.

Zbog tog lopovluka vrišti biskup Košić i zbog toga je njegov vrisak duboko duhovan, odvažan, hrabar, proročanski i u konačnici – evenđeoski.

Košić me je podsjetio na riječi Ivana Krstitelja Herodu Antipi koji je živio u bezbožnom braku sa svojom nećakinjom Herodijadom. Upravo je to neprirodno priležništvo sa ženom vlastitog brata, koja je prije toga živjela sa svojim stricem, oštro kritizirao Ivan Krstitelj i to je bio izravan povod za njegovo smaknuće.

Nije li neprirodno priležništvo savez jednoga katolika i antikatolika koji bi trebao upravljati hrvatskim narodom, nije li to izravan put u izdaju svojih načela, svojih korijena, svoga imena i časti.

Milanović je rekao „mi“ ili „oni“.

To je njegov politički program, to je ideja koja je trebala figurativno odsjeći glavu Ivanu Krstitelju po drugi i tko zna koji sve ne put, na tlu hrvatskoga naroda, pred njegovim očima.

I što je trebao Biskup?

A što treba hrvatski narod, biskupova živa Crkva, na Herodov urlik i zahtjev njegove priležnice?

Šutjeti?

Držati glavu hrvatskome Ivanu Krstitelju dok mu je Herod odsjeca za nagradu njegovoj priležnici? Javna šutnja na histeriju i mržnju prema Biskupu je odsjecanje glave Ivanu Krstitelju.

Nije se ni Ivan blagim riječima osvrnuo na Herodova zlodjela, niti je Isus nježno postupio uništavajući trgovce u Hramu.

Biskupove oštre riječi bile su krik prijateljstva i duhovne potpore mladom čovjeku koji nema izvorne političke zastranjenosti i koji nikada nije slijedio „herode i herodijade“ u njihovim zlodjelima. Niti je ikada odsjecao „glave“ svome narodu.

Nije ni Milanović mnogi će reći.

Nije stvarno, ali jest simbolički, tisućama riječi, poruka, političkih postupaka i poticanjem na iste u svojoj blizini.

Biskup Vlado Košić je već sada prepoznatljivi simbol nove, autentične, ali i one svevremenske Stepinčeve Crkve, koja neće ni pod koju cijenu odustati od svojih načela i svojih zavjeta. I, koju će dok živi i spominje se, razapinjati.

Čak i kada u samoj Crkvi to svi ne vide.

Sudbina vizonara i proroka jest upravo to.

A svako doba treba i ima svoje proroke.

Prorok se ne može biti bez osobne hrabrosti, s kojom je na zagrebačkom aerodromu dočekao osuđenoga Darija Kordića, prema kojemu je zlo nanovo nasrnulo nastojeći u čovjeku Kordiću ubiti duh koga nije slomio zatvor. Duh prema kojemu je, zbog nemogućnosti uništenja, trajno nasrtalo zlo, neljudsko, necivilizacijsko i nekršćansko suđenje i suci, pri kojemu osuđenik nema pravo na ljudsku i kršćansku obranu, jer je gomila držala uže prebačeno preko grane.

Biskupi ne smiju u gomilu.

Biskup ni tada nije presuđivao državama, nije si uzimao prava državnoga poretka, niti je tražio „carevo“ upravo slijedeći Isusove riječi, ali je uzimao svojom duhovnom, svećeničkom, ljudskom i moralnom obvezom stati ispred čovjeka koga cinici, prevaranti, pokvarenjaci i farizeji kamenuju.

Nije lako u vremenima kada je brutalna relativizacija načela tolika, pa čak nije zaobišla ni Biskupovu subraću u crkvenim redovima, na oltarima i propovjedaonicama, primiti toliko kamenja u nebranjena prsa. Nije to ni običan duhovni i svakodnevni izraz zavjeta i vjere.

To je nešto više od toga, a biskup Vlado Košić se nikada nije bojao isturiti prsa ispred svoga naroda, ispred griješnika, žestoko se sukobljavajući s grijehom i zlom, a štiteći stvarnoga ili krivotvorenoga griješnika. Nikada nije bježao od zaštite čovjeka u takvim trenucima.

Zbog toga osjećam ponos kao katolik zbog takvoga Biskupa i ponos kao Hrvat zbog takvoga sunarodnjaka i suvremenika.

Da, ja vjerujem, da je više od bilo koga svojom porukom utjecao na Božu Petrova.

I hvala Bogu da jest.

Je li to loše i umanjuje li vrijednost Bože Petrova?

Nikako. Upravo suprotno.

Ima li ljepšega saznanja i ljepše čestitke za Božić, kao i privilegije izreći je svojim čitateljima, što i činim uz Božji blagoslov svima.

dnevno.hr, 24. 12. 2015.

PRILOZI:

Košić:

U ove već noćne sate, nakon molitve i uranjanja u otajstvo Božjeg dolaska na zemlju, opet mi dolaze svjetovne misli, dapače jedna originalna.

Kako nalazim posvuda po internetu, Petrov će dakle biti premijer a Milanović predsjednik sabora pa bih ja Petrovu predložio da pošalje u sabor zakon da se ubuduće u Hrvatskoj odbacuju izbori kao nepotrebni, a da se Milanovića proglasi suverenom.

Budući da će Milanović biti predsjednik sabora, taj će zakon biti brzo usvojen i onda imamo novu dinastiju bez nepotrebnog gubljenja živaca.

Živio Zoran, novi hrvatski kralj! Živio Božo, nova dvorska kraljevska...(dodajte sami)!

http://direktno.hr/en/2014/direkt/34219/Živio-Zoran-novi-hrvatski-kralj!-Živio-Božo-nova-dvorska-kraljevska.htm

'Spašavanje komunista'

Biskup Košić iskritizirao Petrova: 'On je naivčina i izdajica, MOST vodi u ralje komunizma'

Autor: M. Marić
dnevno.hr, 21. 12 2015

"Petrov je i nesiguran - čudne li kombinacije: psihijatar i političar! - ali i posve slijep", napisao je Košić.

Sisački biskup Vlado Košić na svom se Facebook profilu obrušio na Božu Petrova i MOST zbog "spašavanja komunista koji su hrvatskom narodu nanijeli najviše zla u njegovoj povijesti". Njegov status prenosimo u cijelosti:

"Želim izraziti i svoje razočaranje Mostom, koje gledam svaki dan na daljinovidnici, slušam njihove teze, zahtjeve i postrojavanje koje su si dopustili kako prema jednoj tako prema drugoj najvećoj političkoj koaliciji ovih proteklih izbora. Riječ je o snazi koja je prema rezultatima izbora dobila treće mjesto na političkoj hrvatskoj sceni. Njihovih 12 % osvojenih mandata u Hrvatskom saboru svakako im je donijelo poziciju tzv. jezičca na vagi jer bez njih se ne može sastaviti Vlada. No, oni su poželjeli više.

Naime, nije im ta treća pozicija i pozicija presudnog subjekta za Vladu bila dovoljna, nego su htjeli biti ne treći ni drugi nego – prvi i svima naređivati, postavljati svima uvjete. A to se zove u moralnoj teologiji preuzetnost, dakle preuzimanje kompetencija koje ti ne pripadaju. Sviđa mi se da je Karamarko na kraju odbio u tome sudjelovati, a potez Milanovića ne čudi jer komunisti uvijek lažu i njima laž i prijetvornost ništa ne znači.

No, da će Petrov tako nasjesti i odvesti Most u ralje komunista, nisam se nadao. Zapravo sad se pokazuje da to nije most nego mostobran za spašavanje SDP-a, tj. komunista koji su hrvatskom narodu nanijeli najviše zla u njegovoj povijesti. Pa jesu li zato bili potrebni izbori i ova već skoro mjesec i po dana duga trakavica? Petrov je i nesiguran – čudne li kombinacije: psihijatar i političar! – ali i posve slijep! Onaj je stari lisac, lopina i prevarant, a ovaj naivčina i zapravo – izdajica. Neka nam se Bog smiluje!"

http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/biskup-kosic-iskritizirao-petrova-je-naivcina-izdajica-vodi-u-ralje-komunizma-872798

PODSJETIMO I NA:

Vlado Košić prozvao HTV i Milanovića: 'Ne bi smio biti premijer. Amen'
Biskup Vlado Košić o medijima i Milanoviću

Sisački biskup Vlado Košić na Facebooku se osvrnuo na tretman HTV-a i stil Zorana Milanovića spram Predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović.

Njegovu objavu od 27. studenog, kada je predsjednica posjetila Sisak, prenosimo u cijelosti.

''Lijepo je družiti se sa svima koji se trude pomoći drugima, osobito djeci i mladima. Posebna mi je bila čast što se na naš poziv na dodjelu stipendija odazvala naša draga Predsjednica RH. Ali premda je došlo puno novinara, ni u jednoj informativnoj TV emisiji to nije bila vijest!!! Pitam se kakvi su to mediji kojima briga za mladost koje podupire i sama Predsjednica RH nije vijest! Na kraju pri odlasku nakon jednosatnog druženja dala je medijima izjavu o tome da su mladi njoj a i cijeloj državi trebaju biti prioritet. No jedna

ju je novinarka pitala ima li Milanović 66 potpisa. Predsjednica je odgovorila, sjećam se jer sam bio pokraj nje: "Ja ih nisam vidjela. Drugi krug pregovora je 7. prosinca. Do viđenja!" Međutim na HTV 4 odrezali su joj prvi dio i prenijeli samo da će drugi krug konzultacija biti 7.XII. Nije li sve ovo prestrašno i odveć bezobrazno što ovi mediji rade našoj Predsjednici? A znamo čiji su i za koga rade. Ako ni zbog čega drugog, onda zbog bezobraznog i neodgojnog stila ovaj Milanović ne bi smio dobiti mandat da bude premijer Vlade ove države. Amen.'', napisao je Košić na Facebooku.

ODMAH SE NAŠAO NA METI MEDIJA

Biskup Košić: Molimo se za novu vlast i novi Sabor, ali da to ne budu ljudi koji će raditi protiv svoga naroda

Sisački biskup Vlado Košić našao se na meti medija zbog svoje poruke vjernicima i župnicima pred izbore.

"Poslao sam poslanicu da se u nedjelju prije izbora molimo za novu vlast i novi Sabor, ali da to ne budu ljudi koji će raditi protiv svoga naroda. Dakle, nenarodna i protunarodna vlast, nego ljudi koji će biti zauzeti za svoj hrvatski narod i koji će naše obiteljske, vjerničke i domoljubne vrijednosti promicati", rekao je biskup Košić za Večernji list.

Upitan da li to znači da se opredijelio za neku političku opciju, msgr. Košić odgovara da se opredijelio – protiv: "To znači da sam se opredijelio protiv neke političke opcije, koju sam još na početku, u travnju 2012., nazvao nenarodnom, zbog odustajanja Sabora nad komemoracijom u Bleiburgu. Rekao sam da je to sramota i da ta vlast nije uz svoj narod, jer se posvećuje štovanju žrtava samo jedne skupine ljudi, ali ne i cijelog naroda. Rekli su mi da ju je izabrao narod i da ne može biti nenarodna. To nikad nisam ni stavljao u pitanje, ali javni posao podliježe javnoj kritici, a vlast je javna i svi je mogu vrednovati".

"Ako gledamo na politiku kao uže stranačko bavljenje poslovima, onda to nije primjereno crkvenim ljudima. Ako je politika briga za opće dobro, onda smo itekako pozvani biti odgovorni i svoj glas dižemo kada vidimo nepravde, kada treba zaštititi malog čovjeka, kada je zbog nečega ugroženo čitavo nacionalno biće…", poručuje msgr. Košić.

Jasno poručuje: "Forsiraju antifašizam, a to je samo smokvin list za komunizam i žele zaštititi komunističke zločine. Ova vlast nije bila socijaldemokratska i nije se zalagala za prava radnika, već je to neokomunistička vlast. Promovirala je komunizam, branila ga, kao i udbaške zločine. Zašto je protuhrvatska? Rekao sam to kada je vlast demonstrirala brutalnu represiju nad braniteljima u Vukovaru, jer to može napraviti samo protuhrvatska i protunarodna vlast".

Ističe da se protiv svih totalitarizama jednako zalagao, no ova je vlast zaboravila žrtve komunizma. "Kod nas 1945. nije došla stvarna sloboda, već je došlo još veće zlo, gdje je pobijeno 600 katoličkih svećenika – kaže biskup Košić, čija se molitva protiv "nenarodne vlasti" jučer čitala u svim crkvama njegove biskupije.

Izvor: narod.hr/vecernji.hr

http://narod.hr/hrvatska/biskup-kosic-molimo-se-za-novu-vlast-i-novi-sabor-ali-da-to-ne-budu-ljudi-koji-ce-raditi-protiv-svoga-naroda

ČESTITKE

Vjerojatno biskup Košić nije sretan s onim što i kako pišem o njemu jer on misli da je u svemu tome on nevažan. Ali mora priznati da su napadi na njega stvarno đavolski, A zar bi bili takovi da je doista nevažan, zar ne? Pa ne bi toliko puno državotvornih Hrvata mislilo jednako o njegovoj ulozi u odluci Mosta, pa to ide tako daleko da na lokalnim televizijama možemo čuti gledatelja koji kaže:

Ja bih samo molio sisačkog biskupa .. da dođe i posveti Sabor prije nego se konstituira Sabor..……da očisti te zle duhove…

Zapravo se i sam pitam zašto sam vam baš ove godine uputio božićnu čestitku pridružujući se čestitci biskupa Košića. Zato sve ono što ste pisali meni u svojim čestitkama doživljavam i kao riječi upućene NAŠEM biskupu. Zato moram svima proslijediti čestitku hrvatske pjesnikinje Malkice Dugeč:

Naslov:	Cestitka
Datum:	Thu, 24 Dec 2015 05:12:17 +0100
Šalje:	Malkica Dugec
Prima:	JOSIP PECARIC <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani akademiče Pečarić!
Sretan i blagoslovljen Božić, obilje radosti, osobnog zadovoljstva, dobro zdravlje i još mnogo ustrajnosti u čuvanju već ostvarenog sna svih Hrvata, a kojem ste Vi osobno već darovali neizmjeriv osobni doprinos, i svako dobro u novoj 2016. godini želi Vam svojom pjesmom
Vaša štovateljica Malkica Dugeč

RADUJEM SE O BOŽIĆU

Radujem se srcem cijelim
Što sa prijateljem dijelim
Sretan Božić, Novo ljeto
I hrvatsko ime sveto!

Radujem se jutru novu
Domovine pred vratima
I Djetešca sretnom zovu
Što spasenje javi svima!

Radujem se o Božiću
Dragom pismu iz daleka
I svakome živom biću.

Radujem se, o, Bože moj,
Što sačuvah vjeru živu,
San o zemlji Hrvatskoj!!

MALKICA DUGEČ Stuttgart, 24.12.2015.

Dok na jednoj strani imam problema s biskupom koji ne vidi sebe kao stup naše Hrvatske, tako imam i jako dobrih prijatelja koji bi i mene tu uvalili. Tako Stanko Šarić piše:

Naslov:	Re: O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE - Ako svi šute, ne će sisački biskup msgr. Vlado Košić
Datum:	Thu, 24 Dec 2015 22:33:34 +0100
Šalje:	Stanko Šarić
Pria:	Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,
kad je riječ o stupovima na kojima počiva naša hrvatska Hrvatska nadam se da se neće umanjiti značaj ona četiri stupa koja navodiš ako im pridružimo još jedan stup po mojem uvjerenju vrlo značajan. Taj stup si svakako Ti i u njemu ugrađeno sve ono što si napravio svih ovih godina. Mislim da bi smo samo imali sigurniju konstrukciju. Ja bih taj stup stavio u sredinu konstrukcije kako bismo izbjegli eventualni pentagon u temeljima, :) !

Pozz
Stanko Šarić

Iako smo Stanko i ja jako dobri prijatelji ipak se u nečemu malo i razlikujemo. On je diplomirani građevinski inženjer, a ja diplomirani inženjer elektrotehnike. On je ostavio građevinu i sa Zlatnim dukatima (Najbolji hrvatski tamburaši) svojim pjesmama učinio čuda u borbi za Hrvatsku, a ja sam ostavio elektrotehniku i postao uspješan u matematici. Rat me je natjerao da počnem pisati, a jedan čovjek me je natjerao napisati prvu knjigu: Srpski mit o Jasenovcu. To je bio dr. sc. Mirko Valentić, tada ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest – ustanove u kojoj se proučavala istinska hrvatska povijest. On me je nagovarao i da se ostavim matematike i dođem kod njega u Institut. Nisam to uradio i vjerujem da je ipak bolje što nisam. Ovako sam im kao akademik iz matematike bio veći trn u oku, zar ne?
Ono što treba posebno naglasiti jeste da je u Pismu ZDS njegov potpis bio odmah poslije potpisa dva akademika i dva biskupa. Napadan sam i ja i biskupi, ali njega su jedva tu i tamo spomenuli. Da, zar ne bi bili smiješni, kada bi napadali na taj način ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest. Kao što su "zaboravili" Marka Perkovića Thompsona i "Bojnu Čavoglave" i naše Pismo smjestili u Drugi svjetski rat, tako su "zaboravili" i ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest i člana nekadašnje Komisije za žrtve rata i poraća. Čovjek bi očekivao da će se barem oni među državotvornim Hrvatima koji su nas napadali malo zamisliti kada vide njegov potpis. Ali nisu. A on nije sigurno potpisao zato što mi je prijatelj, Zar ne? Evo i njegove čestitke Ankici i meni:

Naslov:	čestitla zahvale

Datum:	Thu, 24 Dec 2015 18:20:34 +0100
Šalje:	Mirko Valentić
Prima:	'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Dragi moji prijatelji, sve mi se poklopilo. Najprije u čekanju Božića i lijepih blagdana, zatim u trenutku koji mi vraća nadu. Doduše imam ionako dosta godina ali svejedno pomisao da i dalje moram gledati Zokija, pa bilo to i ko jarca na brvnu, teško bi izdržao. Hvala svima, ali ti si ipak među prvima. Koliko si samo uložio vremena, energije i nervi. Svaka čast tebi i tvojoj supruzi. Ovaj tren kao da vas gledam. Dok sam bio u Opatičkoj bili smo često puta zajedno, osobito u vremenu kada si pisao svoju knjigu o Logoru Jasenovac. Vi ste mi bili uvijek iskreni i odani prijatelji. U nekoliko posljednjih godina doista mi olakšali život sa svojim vijestima koje sam gotovo svakodnevno primao. Nikada Vam to neću zaboraviti. Po stoti put hvala Vam dragi prijatelji sretan vam Božić zajedno s Novom godinom. Nadam se da će moja želja jednom biti ispunjena: sjesti s vama na kavi u kavani Palass a preko puta tvoje i naše HAZU. Vaš Mirko

Da, Mirko me je prvo nagovorio da napravim knjigu o Jasenovcu, čitao dijelove koji su bili napravljeni, a potom mi davao literaturu kako bih knjigu proširio. To su bila nezaboravna vremena. Ankičino radno mjesto je bilo u Institutu, iako je bila zaposlena u HIC-u. Tako je imala dva ravnatelja i Belja i Valentića (poslije 2000. više nije radila, pa tako nije ni mirovinu dobila). A u Institutu niz povjesničara koji su njegovali hrvatsku paradigmu u povjesnici, za razliku od onih na raznim fakultetima koji su i tada a još više danas njegovali tj. njeguju jugo-komunističku paradigmu. Nikako da nam se ispuni ta želja da se nađemo i podsjetimo na ta vremena. Obaveze, putovanja, unuci (a s Mirkom se moramo naći i Ankica i ja), a i godine čine svoje :(

Na kraju ću samo parafrazirati ono što je meni napisao Ante Glibota:
Ja ću naravno sa zadovoljstvom pratiti odsjaj sreće u vašim očima u godini koja dolazi.
Danas je sv. Stjepan, pa čestitam svima kojima je danas imendan.
Vaš,
Josip

Komentar: Miljenko Stojić u tekstu "Hrvatski san", Hrsvijet, 06. 01. 2015., kaže:
Sve su ovo poteškoće zbog kojih će hod prema hrvatskom snu biti, i jest, posut trnjem umjesto ružama. A tako nam treba. Bi ga svjestan biskup Vlado Košić pa primijeni šok terapiju kada je Božo Petrov zaslijepljen zmijskim jugokomunističkim pogledom krenuo ravno u ralje. I trznu se, hvala Bogu. A biskup se ispriča zbog svega, onako kulturno, iako nije imao zbog čega. Lijek je lijek i ništa više. Onaj spomenuti preostali svećenik odobri dvojici biskupa javno kritiziranje biskupa Košića. I opet uleti u raskorak. Puk tako ne misli i dobro zna što je grijeh propustom. Biskup Košić ga očito nije napravio.
http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-miljenko-stojic/41002-miljenko-stojic-hrvatski-san

ZDENKO DUKA I „NEUMRLI“

ZZdenko Duka je u Novom listu 7. lipnja 2015 objavio tekst *Kome sudi Hrvatsko nacionalno etičko sudište: Šeparovićev sramotni lov na »izdajnike«* u kome kaže:
Hrvatsko nacionalno etičko sudište koje je, najčešće u Vukovaru (jednom mu je najčešće, ne čudi što je bio predsjednik HND-a, zar ne? JP)*, u nekoliko »sudskih rasprava sudilo« za nacionalnu izdaju dvojici bivših predsjednika RH Stipi Mesiću i Ivi Josipoviću, potpredsjednici Vlade Vesni Pusić, Miloradu Pupovcu, Vesni Teršelič, Carlu Bildtu a »optužnice« čekaju i premijera Zorana Milanovića i Budimira Lončara. Posljednji put kad su se našli, optužili su i mrtvog ali, kako se ono kaže, neumrlog Josipa Broza Tita. Ozbiljniji mediji nisu se dosad detaljnije bavili ovakvim harangama i progoniteljskim glupostima, ali je uvijek pitanje je li baš najbolji pristup takve pogromaštine ignorirati... Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog suda je Zvonimir Šeparović, ujedno i vječiti predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva, a tu su Zdravko Tomac, biskup Valentin Pozaić* (ispričavam se ocu biskupu, ali nisam znao da je i on u HNES-u, JP)*, Josip Jurčević, Željko Olujić, predsjedničin savjetnik za branitelje Ante Deur, akademik Josip Pećarić, Vlado Iljkić iz vukovarskog stožera, Ante Beljo i drugi.*
I doista se mora reagirati kada se HNES usudio progovoriti o NEUMRLOM, zar ne? Doista kako se usudio prof. Šeparović biti vječiti predsjednik bilo čega, kada je to dopušteno jedino NEUMRLOM, zar ne?
Ali da je prof. Šeparović i zaslužio da ga se napadne vidljivo je iz činjenice da je baš sada organizirao kao predsjednik obje udruge koje spominje Duka tribinu o Hudoj jami (vidjeti prilog). Kako je na tribini sudjelovao i biskup dr. Vlado Košić. nema dvojbe da će sada Duka i biskupa proglasiti za člana HNES-a, zar ne?
http://narod.hr/hrvatska/agoniju-ljudi-u-hudoj-jami-mozemo-samo-naslucivati

Istina, pored profesora Šeparovića posebno svoj bijes iskaljuje i na profesora Tomca. Sjajno pogođeno jer upravo je prof. dr. sc. Zdravko Tomac u 7Dnevno, 05. 06. 2015., dakle dva dana prije Dukinog teksta objavio veliki tekst o NEUMRLOM: *Počeo proces moralnog suđenja Titu za genocid nad hrvatskim narodom.*
http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zdravko-tomac/poceo-proces-moralnog-sudenja-titu-za-genocid-nad-hrvatskim-narodom-807352
Koliko su gadni ti članovi HNES-a pokazuje i potpredsjednik HNES-a dirigent prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić koji se usudio pisati o NEUMRLOM:

Nekoliko po(r)uka vladajućim titoistima.
ULJUDNO STE ZAMOLJENI: OTIĐITE – SADA!
Pristaše i apologeti jednog od najvećih ratnih zločinaca JBT, kao i oni koji nisu spremni jasno i nedvosmisleno osuditi njegove zločine kao i zločine njegovog totalitarnog boljševičko-komunističkog režima, trebaju odmah odstupiti s dužnosti u javnim službama RH. Zapravo, to su već poodavno trebali učiniti.
Uz razne hvalospjeve prepoznatljivih izvora upućivanih trostrukom narodnom heroju, premijer se Milanović proslavio izjavom da između Tita i Tuđmana bira Tita. Josip Broz Tito osobno je izdao naredbu „POBITI“ hrvatske zarobljenike i civile. Osobno je organizirao i nadgledao „pokolje nad Hrvatima kakve europska civilizacija ne poznaje“ (M. Đilas, 1977.). U svom govoru u Varaždinu 20. svibnja 1945. Tito je izjavio da obilazi jedinice JA koje vrše konačan obračun s hrvatskim smradom i najavio da će svi koji se ne

slažu s njegovom ideologijom gledati svjetlo dana samo do najbliže jame, a u govoru u Ljubljani 28. -30. svibnja 1945. javno se pohvalio „likvidacijom 200.000 ljudi“ u samo dva tjedna. Dva mjeseca prije Bleiburga JBT uputio je zapovijed svim partijskim komitetima i komesarima vojnih jedinica koja je glasila: "Ovih dana pružit će se prilika, da komunistička partija Jugoslavije preuzme vlast na teritoriju cijele države. Ta prilika trajat će samo nekoliko dana, a možda i samo nekoliko sati, i ako u to vrijeme ne likvidiramo sve naše neprijatelje, ta će se prilika zauvijek izgubiti". (Tiskano u: „Politički zatvorenik", svibanj 2007. str.182.). To je otvoren poziv na genocid.
Ne, gospodo. Birati Tita, Staljina ili Pol Pota može biti osobni izbor pojedinca, ali nije moguće stajati na čelu države i veličati počinitelja najvećeg pokolja nad civilima i zarobljenicima u Europi. Ili vam je možda poznat takav primjer? Nije moguće biti na čelu navodno demokratske i pravne države, a slaviti partizansku JA koja je gotovo na svakom koraku kud 'narodna vojska prođe', za sobom ostavljala zastrašujuća „stratišta i grobišta žrtava jugokomunističke vlasti“, kako je to iscrpno znanstveno obradio prof. dr. Josip Jurčević, a što je ova vlast neodgovorno prešutjela misleći da će time izbjeći glas istine i sud povijesti. Ne, gospodo, svakodnevno izlaze na vidjelo novi dokazi boljševičko-četničko-partizanske strahovlade, neki već istraženi, a neki još čekaju. Tako su tek pred dvije godine otkriveni posmrtni ostaci tridesetak 16-17 godišnjih učenika Hrvatske dočasničke škole, neki još s križićem oko vrata, pobijeni i plitko sahranjeni u Gračanima, selu kraj Zagreba. Zahvaljujući I. i II. Armiji JA i njihovim komandantima, narodnim herojima Koči Popoviću, Peki Dapčeviću, Đoki Jovaniću ali i mnogim drugima, Zagreb je od samog središta grada, na pr. dvorišta Pedagoške Akademije, do uže i šire okolice pretvoren u jedno veliko stratište, gdje još danas mjestimično izranjaju zemni ostaci žrtava krvožednih narodnih heroja. Gospodo, ne može se vladati hrvatskom državom i obilježavati u Kninu veliki dan hrvatske pobjede, a u Srbu slaviti četnički pokolj i etničko čišćenje Hrvata Like i Zapadne Bosne. Da, gospodo, istina se širi, svijet znanosti želi saznat istinu, jednako kao i mladi naraštaji, oni istražuju i temeljem činjenica stvaraju svoju sliku, često potpuno suprotnu od one polustoljetnih krivotvoritelja i njihovih naredbodavaca. Među novijima istražiteljima povijesne istine je i Piero Scaruffi s poznatog Stanford University koji u knjizi „Najgori genocidi 20. stoljeća“ svrstava JBT među deset najvećih zločinaca 20. stoljeća odgovornog za smrt 570.000 ljudi, a Gunnar Heinsohn sa Sveučilišta u Bremenu u „Leksikonu genocida“ (1989.) iznosi daleko veću brojku stradalnika. Kada ćemo počet slaviti naše, hrvatske, junake, a zločince predati pravdi i izložiti na stup srama? Dok ne cijenimo sami sebe ni svijet nas neće cijeniti. Ne, gospodo, nije moguće voditi državu i slaviti počinitelje genocida. Vjerujem da se slažete te da ćete u tom smislu i postupiti. Sada.
Duka spominje i Vesnu Teršelić:
Vesna Teršelič, predsjednica Documente - Centra za suočavanje s prošlošću je nakon što joj je dostavljena »presuda« HNES-a, prijavila Šeparovića DORH-u i policiji i o tome obavijestila bitne institucije vlasti u zemlji, jer se, prirodno, osjetila uznemirena stavovima »sudišta«. Zvonimir Šeparović je zbog toga bio na obavijesnom razgovoru na policiji. Nacionalno etičko »sudište« vrlo je opasan način političkog djelovanja...
Doista je opasno djelovanje HNES-a. Vidimo to i iz slijedećeg teksta o djelovanju etički optužene za veleizdaju. Sada Teršeličku optužuje i „Bedem ljubavi 1991“ (vidjeti prilog). Etički osuđeni Milorad Pupovac krenuo je u rat protiv svih koji vole hrvatske branitelje koji su, kao što je poznato napravili najveći mogući genocid: U „Oluji“ su od Srba napravili zečeve, što je svojedobno posebno zabrinulo i samog srpskog Vožda Slobodana Miloševića. Zapravo, očito je Pupovčeva nakana optužiti sve koji su se čak i radovali

takovoj zločinačkoj pobjedi. Tako se uskoro možemo nadati da će zečevi dobiti satisfakciju:
PUPOVAC PROGLASIO RAT: Zvonimiru Hodaku, HOS-u, portalu Dnevno, tjedniku 7Dnevno, Bujancu, Ozani Bašić, emisiji 'Piramida' i još mnogima!
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pupovac-proglasio-rat-zvonimiru-hodaku-hos-u-portalu-dnevno-tjedniku-7dnevno-bujancu-ozani-basic-emisiji-piramida-jos-mnogima-807605
Slučajno ili ne, Pupovca je spomenuo i kolumnist tjednika 7Dnevno i portala dnevno.hr Marko.Ljubić:
http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/lupezi-kuve-budale-protiv-lustracije-807136
Ali vratimo se Duki. Mene je posebno bio zanimljiv dio u kojemu Duka daje mišljenje odvjetnika jer sam očekivao mišljenje koje se mora uvažiti, bez obzira što je očito Duka tražio mišljenje političkih istomišljenika. Ipak struka je struka. Zato me je ipak iznenadilo mišljenje odvjetnika pa sam mu o tome i napisao pismo:

Poštovani g. Emile Havkiću,
Pročitao sam Vaše mišljenje u smiješnom članku Zdenka Duke *Kome sudi Hrvatsko nacionalno etičko sudište: Šeparovićev sramotni lov na »izdajnike«* u Novom listu, 07. 06. 2015. Smiješnom zato što piše dojučerašnji predsjednik Hrvatskog novinarskog društva koji je od tog Društva napravio udrugu jedino onih novinara koji su bili spremni služiti samo jednoj političkoj opciji. Ali, za njega mi je razumljivo da se brine zbog takovog njegovog djelovanja jer očekuje promjenu vlasti. Čak je zabavno kada Duka, ne mogavši opovrgnuti ništa iz osuda i optužbi pribjegava etiketiranju, uvredama i sličnim stvarima koje, jasno je, kada ih on koristi nisu govor mržnje., zar ne?
Prirodno je da se u takovim uvjetima ljudi nečiste savjesti boje, pa se Duka može i razumjeti. Jadničak - nedužni.
Međutim, nije mi jasno Vaše ponašanje. Vaša izjava je dana ovako:
Odvjetnik Emil Havkić pita se tko uopće može sam sebe proglasiti nacionalnim etičkim arbitrom i kako su ti arbitri odabrani? Kakva može biti snaga tog sudišta koje izriče presude za nacionalnu izdaju? Tu je riječ o političkoj borbi i političkim kvalifikacijama. Kad bi se ta granica prešla s kvalifikacijama koje bi bile svjesno difamatorne, onda bi to bio sofisticiraniji oblik udruživanja za javno sramoćenje ili javno blaćenje, kaže Havkić
Takve »osude« ugrožavaju sigurnost »osuđenih«. No, u pravosudnom smislu te bi »presude« bilo dosta teško sankcionirati. Recimo, dokazati da je riječ o kleveti - dakle, o namjernom iznošenju neistinitih činjenica. To bi bilo teško dokazati ako postoji procedura, ako saslušavaju neke svjedoke, materijale. Moglo bi se raditi o sramoćenju. Ako je to mišljenje neke političke opcije, teško bi ga bilo podvesti pod govor mržnje, smatra Havkić. No, to je nešto potpuno drugačije nego kad Šeparovićevo »sudište« sudi za nacionalnu izdaju, kolokvijalno veleizdaju. U osnivačkom dokumentu jasno se ističe, naravno, da se radi (samo) o etičkom sudu pa je »osuda samo moralna a sudi se u slučajevima u kojima su grubo narušena temeljna etička načela u javnom postupanju.« Nacionalna izdaja je izdaja nacionalnih interesa a oni se definiraju »kao cilj koji država ima na ekonomskom, vojnom ili kulturnom području, ali se može uzeti i šire, kao svaki interes koji je od vitalnog značenja za opstanak i prosperitet naroda i države.«
Po struci sam matematičar i sigurno Vam je poznato da su matematika i logika nešto veoma blisko. Smatram da su odvjetnici po definiciji ljudi kojima logika mora biti veoma bliska.

Po logici stvari logika, ako je ima, svakom odvjetniku bi nalagala da bude oprezan u svojim izjavama o HNES-u kada zna da mu je predsjednik profesor emeritus s Pravnog fakulteta i član Europske akademije znanosti i umjetnosti, dakle vjerojatno i Vaš profesor, kao i sjajni odvjetnici kakvi su Zvonimir Hodak i Željko Olujić. Zar doista mislite da znate više o pravu od spomenute trojice?
Već prva rečenica u Vašem komentaru pokazuje da je Vaše mišljene doista veoma problematično. Tvrdite da smo SAMI SEBE PROGLASILI nacionalnim etičkim arbitrom. Očito komentirate nešto o čemu ne znate ništa ili zlonamjerno iskrivljujete istinu.
HNES je izdalo knjigu *Hrvatske veleizdaje II.*, Zagreb 2015. Prva rečenica - *Uvodne riječi* profesora Šeparovića glasi:
Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) nastalo je na inicijativu i prijedlog Hrvatskog žrtvoslovnog društva, kao njegov ogranak, kao građanska inicijativa koja će se baviti analizom pojava etičkih zastranjivanja ljudi i, nakon analize prikupljenih podataka, podizanja etičkih optužbi i donošenja etičkih osuda za nacionalnu veleizdaju.
Molim Vas da meni, valjda kao čovjeku kojemu je kao akademiku iz matematike logika nešto strano, objasnite kako se ovo može poistovjetiti s Vašom tvrdnjom.
Pismo šaljem i gospodi Šeparoviću, Olujiću i Hodaku. Možda mi oni mogu pobliže objasniti to što ne razumijem u Vašoj izjavi.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

P.S. Moram priznati da je drugi odvjetnik kojega se citira u tekstu bio mnogo oprezniji od Vas:
Odvjetnik Veljko Miljević kaže da ako »suci« ovog »sudišta« navedu bilo što što može štetiti časti i ugledu određenog čovjeka, oni sigurno nisu izuzeti od domašaja kaznenih odredbi o sramoćenju, uvredi i kleveti. Oni »sude« javno i njihove su »presude« postale pristupačne većem broju osoba. Ali, mogli bi biti oslobođeni od odgovornosti, ako uvjere sud da rade u javnom interesu. »Suci« Etičkog »suda« mogu utjecati na one ljude koji na osnivače i članove tog suda gledaju kao na stručne i moralne autoritete, ističe Veljko Miljević.
Zagreb, 09. 06. 2015.

Nadam se da ću dobiti odgovor. Ipak nisam spomenuo NEUMRLOG, zar ne?

Josip Pečarić
10. 06. 2015.

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017. STR. 312.

11.03.2016.

HNES U BILTENU SNS-A

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) je 18. 04. 2015. etički osudilo za veleizdaju Vesnu Pusić, Stjepana Mesića i Milorada Pupovca. Te etičke osude, dakle i osudu Milorada Pupovca možete pronači na:
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/veliki-dan-za-hrvate-osudeni-stjepan-mesic-vesna-pusic-milorad-pupovac-793979
http://kamenjar.com/hrvatsko-nacionalno-eticko-sudiste-osudilo-vesnu-pusic-stjepana-mesica-milorada-pupovca/
Zato je prirodno i HNES nađao u popisu onoga što je vrijedno u RH po mišljenju Srpskog narodnog vijeća i Vijeća srpske nacionalne i manjine Grada Zagreba u njihovom godišnjiem biltenu pod naslovom "Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015."
"Hrvatsko nacionalno etičko sudište, osnovano 2014., u nekoliko održanih javnih "sudskih rasprava" osudilo je nacionalnu izdaju niza osoba iz javnog života. Podsjetimo, predsjednik Hrvatskoga nacionalnoga etičkog suda je Zvonimir Šeparović, bivši ministar pravosuđa i vanjske politike u HDZ-ovoj vladi, a tu su i bivši političari Zdravko Tomac i Ante Beljo, biskup Valentin Pozaić, povjesničar Josip Jurčević, odvjetnik Željko Olujić, predsjedničin savjetnik za branitelje Ante Deur, akademik Josip Pećarić (misle na mene, op. Josip Pečarić)*, Vlado Iljkić iz Stožera za obranu hrvatskog Vukovara i drugi. U aprilu 2015. Sudište je "presudilo" bivšem predsjedniku Stjepanu Mesiću, bivšoj ministrici Vesni Pusić i saborskom zastupniku Miloradu Pupovcu. "Teško je predvidjeti učinak ove presude, ali jedno je sigurno: ovakve osobe ne bi trebale obnašati dužnosti koje danas obnašaju. Vesna Pusić počela je još kao mlada osoba raditi protiv hrvatskih nacionalnih interesa, a što se tiče Stjepana Mesića, on je zajedno s Pusić stao na stranu Srbije i krenuo izjednačavati žrtve s agresorima (...) S druge strane, imamo Milorada Pupovca koji zloupotrebljava svoju saborsku poziciju za širenje četničkih ideja, optužen je za četničku veleizdaju…", objasnio je ovu odluku Zvonimir Šeparović u razgovoru za Dnevno.hr. Početkom novembra u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski u Zagrebu održali su novo "suđenje" na kojem je za "genocid i druge zločine nad Hrvatima" osuđen Josip Broz Tito. U Lisinskom je osuđen i premijer Zoran Milanović, a skupu je prisustvovao biskup Valentin Pozaić, glumac Božidar Alić, Zdravko Tomac te osuđeni ratni zločinac Dario Kordić. Kako prenose mediji, oko 3.000 uzvanika skandiralo je "Za dom spremni"."*
Ako se sjetimo da je teksta o spomenutim etičkim osudama u dnevno.hr bio *VELIKI DAN ZA HRVATE: Osuđeni Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac!* Očito je to veliko priznanje potpuno zasluženo, zar ne?

Naravno mnogi prozvani izražavaju svoje zadovoljstvo zbog toga. Tako i na portalu direktno.hr kažu:
Srpsko narodno vijeće i Vijeće srpske nacionalne i manjine Grada Zagreba izdali su godišnji bilten pod naslovom "Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015." Bilten, u kojem se navode da je proteklu godinu obilježilo "povećanje broja fizičkih napada i prijetnji umjerenih prema Srbima u Hrvatskoj te uništavanje imovine u njihovom vlasništvu", također je prepun prozivki. Prozvana je i Predsjednica RH, kao i njen popis počasnih gostiju na inauguraciji, ali i kolumna Ivana Blažićka na našem portalu.
Zato su s portala pitali za mišljenja o tome dva onaša istaknuta odvjetnika i članova HNES-a Željka Olujića i Zvonimira Hodaka.
U tekstu *'SRBIN PO PROFESIJI' - OLUJIĆ: PUPOVČEV PAMFLET POLUPISMEN JE URADAK I SVOJEVRSTAN GOVOR MRŽNJE*
(direktno.hr, 10.03.2016) dani su Olujićevi komentari:
"Prije svega drago mi je da sam svrstan u grupaciju gospodina Pupovca, no to ukazuje na sve ono što oduvijek i govorim. Radi protiv srpske manjine u RH, ovakvim animozitetima postiže kontra efekt. To je prije svega vađenje iz konteksta pojedinih ljudi koji su istaknuti, pa tako i moja malenkost. Hrvatsko nacionalno etničko sudište proglasilo ga je krivim za veleizdanju što je iznijeto u presudi, a dostavili smo to medijima i gospodinu Pupovcu. On je i dalje, umjesto da se na određen način ispravi, u doslovnom značenju kako sam ga prozvao – Srbin po profesiji. To je nešto što ukazuje, ne da on brine o nacionalnoj manjini i njihovim interesima već isključivo materijalnim i permanentnom širenju države koja je devedesetih srušena i više ne postoji, a to je Jugoslavija", rekao je Olujić.
Je li bilten svojevrstan govor mržnje?

"On je ono što sam rekao i kad ga se pomno iščita pomnije, taj pamflet je polupismen uradak. Da ne analiziram, nisu u stanju napisati jednu prosto proširenu rečenicu. I svojevrstan je govor mržnje, tužno je da se na čistac izvodi jedna nacionalna manjina i da se pokušava svaditi s ostatkom. To je katastrofalno za manjinu koju zastupa Pupovac", zaključio je Olujić.
http://direktno.hr/en/2014/direkt/41666/Oluji%C4%87-Pupov%C4%8Dev-pamflet-polupismen-je-uradak-i-svojevrstan-govor-mr%C5%BEnje.htm
Zvonimir Hodak u tekstu ETNOBIZNIS - PROZVANI HODAK O BILTENU: SPRDANJE S NAŠOM HIMNOM JE ŠTO - GOVOR LJUBAVI? (dnevno.hr, 10.03.2016.) kaže:
"Osobno mislim da je to pamflet i to prilično jeftin! Od 22 nacionalne manjine u RH samo jedna manjina doživljava prijetnje, šikaniranje. Prema samo jednom manjini je uperen govor mržnje čak i da je to istinito bilo bi previše i isforsirano od Pupovca, Novosti... U tom pamfletu od 70-80 stranica našao se svatko tko je spomenuo Pupovca i na popisu potencijalnog širitelja mržnje. Brkić je rekao da 'u Hrvatskoj nitko nije ugrožen i nikom se ne prijeti, a oni koji misle da je opasno, neka ode tamo gdje neće biti ugrožen'. Ta je izjava odmah proglašena govorom mržnje. Australski premijer je rekao da tko ne prihvaća običaje, ne sviđa im se Australija i neprekidno cmizdre, neka odu tamo od kud su i došli, ako im je loše. Nitko Australiju zbog toga ne može proglasiti filoustaškom. Oni koji žive u toj zemlji, ili su građani te zemlje ili politički građani, oni koji žive u Hrvatskoj ne trebaju biti građani države. Odnosno, država iz koje su došli nakon izgubljenog rata cmizdre i plaču, i tuže se međunarodnoj zajednici. Ako im se odgovori pristojno i konkretno kao što je Brkić napravio, opet skaču da je govor mržnje! Zašto Australci i Britanci mogu reći ako

vam se ne sviđa, vratite se od kuda ste došli? Kako mogu i Nijemci reći migrantima da ako im se ne sviđa u Njemačkoj da se vrate od kud su stigli? Svima je to dozvoljeno samo ne Hrvatima! Nitko ne bi primjetio govor mržnje ako se ne uputi Pupovcu jer onda nastupa lijeva medijska faranga, odmah su iznenađeni i uvrijeđeni", rekao je Hodak.

Je li bilten svojevrstan govor mržnje?

"Čak ga ne bih tako nazvao... To je tužakanje, s obzirom da je preveden na engleski jezik da se međunarodnoj zajednici pokaže da je neodrživo težak položaj Srba u RH. Nigdje se ne spominje pravi govor mržnje u Novostima gdje su se narugali hrvatskoj himni. To nije navedeno kad živite s jednim narodom kojeg ste nedavno okupirali, a sad živite u toj državi i sprdate se njihovom himnom, to je govor ljubavi. Naravno, to je etnobizis! Što bolje prodati svoju poziciju s materijalnog aspekta ili kunskog sve u okviru harange i hajke protiv srpskog naroda. Kako bi se onda trebali ponašati prema Pupovcu? Neki Srbi su bili u Domovinskom ratu, i oni su marginalizirani. Oni se smatraju čudacima, to su ljudi koji su shvatili da je Hrvatska njihova zemlja. Politički Hrvati žele u miru živjeti u Hrvatskoj, dok Pupovac i njegova kamarila žele daleko više od suživota", naglasio je Hodak.

Shvaćate li bilten ozbiljno?

"Spominje se govor mržnje što sam savjetovao Branimiru Glavašu da tuži Pupovca jer ga je nazvao ratnim zločincem. Kad je Vrhovni sud ukinuo pravomoćnu presudu ne može ga se nazivati ratnim zločincem dok sud ne potvrdi. Nema više presude, više ne može biti proglašen krivim. Pošto sam pisao, da bi Glavaša mogao tužiti jer ga proglašava ratnim zločincem, odmah sam na listi osoba koje šire govor mržnje", zaključio je Hodak.

Podsjetimo, u Biltenu se Hodak spminje kao potpisnik Peticije ZDS a u spomenutom tekstu na dnevno.hr navodie i slijedeće: "Drugi kolumnist, odvjetnik Zvonimir Hodak, putem istog medija sredinom februara savjetovao je Branimiru Glavašu da tuži Pupovca zato što ga je nazvao ratnim zločincem".

http://direktno.hr/en/2014/direkt/41653/Prozvani-Hodak-o-biltenu-Sprdanje-s-na%C5%A1om-himnom-je-%C5%A1to---govor-ljubavi.htm

Novi član HNES-a Kazimir Mikašek-Kazo također je reagirao na Bilten pa u tekstu *REGISTAR IZDAJNIKA MILORADA PUPAVCA* (kamenjar.com, 09. 03. 2016.) među ostalim kaže:

Etičke osude koje je izreklo HNES za razliku od Pupavčevog pamfleta vrve etičkim, ali i utuživim dokazima protiv pojedinaca koji su na ovakav i onakav način izdali hrvatske nacionalne interese. HNES nije nacionalno obojio svoje etičke osude! Naprotiv među optuženima i osuđenima nesrazmjerno je više građana hrvatske nacionalnosti nego srpske nacionalnosti.
Čini se da je kap u Pupavčevoj čaši mržnje i bijesa upravo prelila presuda HNES-a, presuda Vojmiru Stanimiroviću, gdje je preciznim dokazima utvrđena njegova odgovornosta kao suučesnika u zločinu na hrvatskoj Golgoti, na Ovčari 1991. god.

Pozivam pravosudna tijela Republike Hrvataske na istragu svih aspekata eklatantnog napada na hrvatsku samostojnost, na hrvatsku demokraciju. Pozivam represivni aparat da konačno ispitaju sve aspekte možebitnih kriminalnih radnji ovog etnobiznismena, kriminala njegove „Tesla banke" i da otkriju prave razloge ovog ponovnog izazivanja vala govora mržnje. U pitanju je nacionalna sigurnost, a iz svega stoji poražena Vlada Zorana Milanovića i puzajući državni udar u trenutku kada treba usvojiti državni proračun koji bi konačno stabilizirao ovu parlamentarnu i Vladinu većinu u Republici Hrvatskoj.

http://kamenjar.com/registar-izdajnika-milorada-pupavca/

S obzirom da je ovakvo raščišćavanje djelovanja Milorada Pupovca, koje vidimo ovih dana, najzaslužniji Miljan Brkić koga je u svom komentaru spominjao i Zvonimir Hodak, ne čudi što iz srpskih redova kreće još jedna „optužba" – ona za ratni zločin:
ŠTRBAC TEŠKO TERETI MILIJANA BRKIĆA: 'On je zapovjedio masakr na Velebitu!'
http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/strbac-tesko-tereti-milijana-brkica-je-zapovjedio-masakr-na-velebitu-902607

Ja teško mogu prigovoriti ovakvoj optužbi zato što sam o tome napisao cijelu knjigu u kojoj sam i sam optužio Hrvatske branitelje za najveći mogući genocid – U „Oluji" su napravili zečeve od Srba" *(„Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba"*, Zagreb, 2014.)! A za taj strah koji su branitelji sustavno ugrađivali u kostima slavnim srpskim ratnicima neosporno je itekako odgovoran i Miljan Brkić, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

P.S. Po novom Proračunu RH Srpsko Narodno Vijeće će umjesto prošlogodišnjih 7.700.000 kn dobiti 1.800.000 kn.

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.

ANTE BELJO: PRALJKOVA RAZDJELNICA KOLEKTIVNO SAMOUNIŠTENJE ILI OPSTANAK

Jaka poruka Generala Praljka, zapečaćena vlastitim životom, nikoga u svijetu koji je pratio suđenje u Haagu hrvatskoj šestorici iz BiH nije ostavila ravnodušnim, a za većinski dio Hrvata kojima je Hrvatska država garant njihova opstanka, sigurnosti, blagostanja i napretka - kao što je to i svakom narodu na svijetu - doživljena je kao veliki šok i nevjerica. General Praljak je u toj borbi za samostalnost RH i opstojnost hrvatskog naroda u BiH od samih začetaka iz devedesetih godina prošlog stoljeća dao sve od sebe i bio na prvim crtama obrane na većini najzahtjevnijih položaja i najopasnijih mjesta – dobio je mnoge bitke i preživio rat. I otišao časno!

Uslijedilo je vrijeme prividnog mira poslije 1995. godine, u kome su "psi rata" nastavili svoje prljave igre drugim sredstvima prilagođenim "uništavanjem u miru". Sve njihove strukture iz bivše države ostale su netaknute i "uspješno integrirane" u sustav novostvorene države i one su rušile iznutra tu državu ponajprije novcima hrvatskih obveznika. Kao prvi na udar su došli hrvatski iseljenici, nakon njih Hrvati u BiH i hrvatski branitelji. Uslijedilo je vrijeme zle kohabitacije onih koji su stvarali državu i onih koji je nikada nisu željeli i činili su sve da je uništavaju. Tri prve kategorije su se suočile sa surovim progonima po domaćim i međunarodnim sudovima. Počinitelji zločina nad Hrvatima ostali su nekažnjeni, baš kao i oni iz II. svjetskog rata, jedni zbog krivog tumačenja amnestije, drugi navodno zbog nepostojanja i nevjerodostojnosti svjedoka i treći jer počinitelji zločina nisu tobože dostupni (iako neki čak sjede u Hrvatskom saboru!).

Državno odvjetništvo, sudstvo... većina ministarstava i državnih ustanova od 2000. godine pa sve do nedavno bili su u službi tužiteljstva Haaškog suda, a ne u službi obrane okrivljenih što im je bila zadaća i dužnost. Većina ih je u sustavu RH još i danas. Takav sustav apsurda iritirao je hrvatske domoljube i porezne obveznike, a preko 3 000 hrvatskih branitelja počinili su samoubojstvo, ponajprije zbog takvog zlog i izdajničkog odnosa i činjenica da su prisiljeni u svojoj krvlju izborenoj i demokratskoj državi svojim novcima financirati svoju propast i propast budućih naraštaja.

Osnovna zadaća države je da čuva opstanak, sigurnost i napredak vlastitog naroda, a zadaća političkih stranaka je da se bore za načine kako to mogu najbolje učiniti. Zajednički strateški interesi države i rodoljublje moraju biti u osnovama svake stranke, a međustranačke borbe se odnose samo na metode kojima se to najuspješnije postiže. Mnoge institucije u državi uspješno su se ogradile zidovima nemiješanja politike u njihovo djelovanje kao DORH, sudstvo, kultura, znanost, tzv. nevladine udruge... Istina je da se to treba odnositi na stranačku politiku, ali ne i na općeprihvaćenu državnu politiku. Ne može država napredovati s više međusobno suprotstavljenih politika, pa nam se zbog toga i ništa pozitivno ne događa u državi s promjenom stranke na vlasti.

General Praljak je na svojim leđima iskusio svu zloćudnost jednog takvog iščašenog sustava i posljedica njegova djelovanja koje mora prestati ili ćemo kao narod nestati. Ostaje li naciji stvarno kolektivno popiti otrov pred bahatim sudom „pravde“ ili se osvijestiti i prestati plaćati vlastitim novcima vlastitu propast? Postaje sasvim jasno kako trećeg rješenja nema!!!

Branio je general Praljak, lavovski branio, čast hrvatskog naroda u BiH i Republiku Hrvatsku, sebe i svoje prijatelje na Haaškom sudištu uz malu ili nikakvu pomoć RH, ali uz veliku opstrukciju iz RH podržavanu i iz najviših institucija RH i to je ono što posebno boli, a neistina, nezahvalnost i zloba u zatvoru boli stostruko boli.

Očekivao je Praljak, kao i njegovi suoptuženi prijatelji i poštovatelji, da će pravda bar donekle i bar malo odškrinuti vrata istini – ali to se nije dogodilo. A ako se ne dogodi u vlastitom domu malo je nade da će se dogoditi bilo gdje. Dao je sve od sebe svojim nadljudskim naporima i upornošću, ali neprobojni zid zla svjetskog, a još više i ponajprije domaćeg, bio je previše tvrd za neke buduće borbe, a nama kao narodu to je opomena da moramo uzeti svoju sudbinu u svoje ruke i aktivno se suprotstaviti zlu ako želimo opstati kao narod i država. Pravna država konačno mora profunkcionirati, a oni koji je vode trebaju nam konačno reći koliko je suđeno i pravomoćno dosuđeno počinitelja zločina nad Hrvatima u Republici Hrvatskoj za koje svi znaju osim onih koji bi to morali najbolje znati, te s usta žrtava konačno skinuti onaj vječni vapaj da za zločine nitko nije odgovarao. I zbog toga nam iz svijeta poručuju da agresije i zločina zapravo i nije bilo.

Trebaju nam konačno napraviti izračun koliko su u zadnjih dvadeset godina iz državnog proračuna potrošili naših novaca za financiranje zla protiv Hrvatske i koliko još uvijek isplaćuju godišnje preko raznih ministarstava i vladinih ustanova i nevladinih udruga. Ako se mogu za sve u državi dobiti statističke ili proračunske stavke, onda bi to moralo vrijediti i za ove dvije. Hrvatske državne vlasti se trebaju konačno početi brinuti o zaštiti i napretku vlastitog naroda, a ne služiti mu kao rame za plakanje i ponižavanje.

Ante **B**eljo
predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva i jedan od utemeljitelja HDZ-a

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/28227-a-beljo-praljkova-razdjelnica.html

O SUČELJAVANJU BULAJIĆ VS. PEČARIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

ODGOVOR STIJEPU MIJOVIĆU KOČANU

Dragi Stijepo,

Hvala na Tvom komentaru mog teksta JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH LAŽI: GRISOGONOVO PISMO. Tekst je objavljen – naravno – na portalu dragovoljac.com:
http://dragovoljac.com/index.php/razno/24218-jedna-od-mnogobrojnih-srpskih-lazi-grisogonovo-pismo
https://bezcenzure.hr/vlad/jedna-od-mnogobrojnih-srpskih-lazi-grisogonovo-pismo/
Zapravo iznenadio si me samim početkom:
To Tvoje izravno sučeljavanje s velikosrbskim mitomanom nisam ranije čitao, ali je točno da to valja izrugivati. Briljantno si to izveo!
Naravno mislim na to da nisi ranije čitao to sučeljavanje koje je organizirano povodom moje prve publicističke knjige: *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima,* Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
Samo sučeljavanje tiskano je prvi put u drugom dijelu te knjige: *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000. Tiskano je kasnije u još dvije knjige:
Josip Pečarić, *Oba su pala*, Zagreb, 2016. i
J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
U više navrata sam pisao kako sam poslije tog sučeljavanja boravio dvije godine u Australiji i naši ljudi su tamo slušali cijeli snimak na Hrvatskom radiju Australija, a dijelove i po drugim hrvatskim radio programima. Tada su organizirali i engleski prijevod mojih knjiga o Jasenovcu:
J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001.
A u tijeku je i rad na engleskom izdanju i knjige koju smo napisali dr. Razum i ja.
Međutim, zašto Ti ne znaš za to sučeljavanje sjajno opisuje nastavak Tvog komentara:
Međutim, kako izrugivati ih, kada laž, bezobrazluk i napadački, divljački velikosrbski fašizam i bezprizorna njihova mržnja i šovinizam, nama Hrvatima lukavo i vješto podvaljeni, tvore našu stvarnost i naše živote više nego sve istine koje iznosiš. Nisam doista mogao niti pomisliti da će u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj spašavanje Hrvatske i Hrvata od mitomana i lažljivaca kojima je cilj zauzeti Hrvatsku, pobiti „Ustaše“ i njome vladati, biti onemogućeno i da će lažne knjige i lažnu filmovi lagati i dalje sa svih stranica novina, radija i s tv-ekrana, a istina čamiti u samizdatu i na tek nekoliko privatnih tv-kanalčića izvan dosega velike većine gledateljstva, slušateljstva, čitateljstva . Nu, dobro je da je makar tako. U odnosu na 1945. (a 1946. osobito!) to je ipak znatan napredak!
Inače, najzaslužniji za moju prvu knjigu o Jasenovcu su moja Ankica i njen ravnatelj u HIC-u Ante Beljo, kao i dr, sc. Zdravko Dizdar i njegov ravnatelj u HIP-u dr. sc. Mirko

Valentić. G. Belju i mojoj Ankici se na neki način RH zahvalila na tome, pa je u čistki 2000. godine stradao g. Beljo, a kolateralna žrtva je bila i Ankica, koja od tada nije ni radila niti ima mirovinu.
Tvoj komentar podsjeća me na govor Joška Čelana koji je na predstavljanju moje knjige *Rasizam suda u Haagu. 15 godina ponavljanja istoga. Je li bilo uzalud?*, Zagreb 2011. u Splitu, 27. rujna 2011. upozorio na to sučeljavanje:
Osim toga – za razliku od uglavnom mlitavih Hrvata, osobito one šačice jada, koji se danas izdaje za hrvatsku elitu – on je rijetko borben, pače i tvrdoglav polemičar. Možda je čak u tome i prvi među Hrvatima. Jao ti ga se onome tko se upusti u dvoboj s njime. Svojevremeno je to uradio zloglasni srpski ustašomah i krivotvoritelj Jasenovca Bulajić – Pečarić ga je na CIA-inoj radiopostaji Slobodna Europa, u izravnom okršaju, razvalio, što bi rekla bivša „braća“ s druge strane Drine, „kao dete zvečku“... I ta Pečarićeva energija doista je ljekovita – kraj toliko broja plaćenih i široko umreženih škopitelja hrvatstva on se čita i doživljava kao osvježenje.
Tri godine kasnije dr. Razum je objavio prikaz te tri moje knjige o Jasenovcu u časopisu ***Marulić****. Hrvatska književna revija. Časopis za književnost i kulturu*. Zagreb, 47./2014., br. 3 – 4 (260), V. – VIII. 2014., str. 195 – 214.
Prikaze su prenijeli portalu; Hrsvijet, 22. 09. 2014., Glas Brotnja, 23. 09. 2014. i Dragovoljac.com, 23. 09. 2014.; 24. 09. 2014.

Naravno, dr. Razum u svom prikazu druge knjige piše i o sučeljavanju:
„Svojom prvom knjigom, ovdje na početku predstavljenom, Pečarić je izazvao dr. Milana Bulajića, pa su se njih dvojica sučelila u radijskoj emisiji “Most” radija “Slobodna Europa”. Nakon nekih drugih Pečarićevih kritika Bulajića, ovaj je napisao knjigu: “Jasenovac – ustaški logor smrti. Srpski mit? Hrvatski ustaški logori – genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”, koju je objavio njegov Muzej žrtava genocida u Beogradu 1999. godine. U toj je knjizi Bulajić uveo novi izvor genocidne ideologije; naime, on govori o ideologiji genocida Cohen-Pečarić. Dakle, ponavlja se ono njegovo pravilo, koje je Pečarić vrlo dobro uočio, a to je: to što ti prljavo radiš, pripiši drugome. Naravno, da je to potaknulo Pečarića da i tu njegovu drugu knjigu raščlani i iskritizira, kao i onu prethodnu u kojoj je Bulajić raspravljao s dr. Franjom Tuđmanom. Kako bi istaknuo Bulajićevu nakaradnost, Pečarić je u podnaslov ove svoje druge knjige stavio riječi: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora (...) U drugom dijelu knjige objavljeno je, kao što je već navedeno, radijsko sučeljavanje Milana Bulajića i Josipa Pečarića u srpnju 1998. na radiju “Slobodna Europa”. Emisiju je vodio Omer Karabeg. U tom sučeljavanju Pečarić je Bulajića bombardirao njemu nepovoljnim činjenicama i njegovim “znanstvenim” otkrićima. Vjerojatno ga je to sučeljavanje temeljito uzdrmalo, pa je nakon njega izgubio svaku orijentaciju u svom specifičnom govoru o genocidnosti. U tom sučeljavanju Pečarić ga pita: *Jeste li vi direktor muzeja u Beogradu ili u Zagrebu? Zašto u vašim knjigama pišete samo o zločinima u Hrvatskoj, a ne o zločinima u Beogradu?* (str. 150), ili: *Pa direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Pa o čemu trebate pisati ako ne o Sajmištu i Banjici?* (str. 151). Na takva i mnoga druga pitanja, prigovore i kritike, Bulajić je ostao kratak u odgovoru. Uz mnoge druge Pečarićeve sjajne misli valja spomenuti i ovu: *Vi ste govorili u vašoj knjizi da je Jasenovac ponovno oslobođen kad su Srbi ušli u njega. Znači teritorij Hrvatske je ponovno oslobođen kad su okupatori ušli u tu zemlju. I vama to nije politika, vama je to znanost. Pa dajte, nemojte, nemojte me zasmijavati, jeste li vi doktor znanosti ili što?* (str. 165).“

Zapravo, dragi Stijepo, nisi samo Ti komentirao moj tekst. Dobio sam još nekoliko komentara. Nisam siguran da neki od komentatora znaju da je u mom tekstu dan samo mali dio tog sučeljavanja. Zato sam smatrao dobro da vidiš što je dr. Razum izdvojio iz tog sučeljavanja.
Drago mi je da si u nastavku svog komentara spomenuo i našeg prijatelja Vjenceslava Čižeka od koga smo se obojica oprostili na groblju u Sinju:
Da je Vjeko Čižek živ, tko zna što bi uradio: ubio se kao Zvonko Bušić i oko tisuću i pol drugih hrvatskih branitelja ili bi ponovno emigrirao? Ili mu ne bi ni dopusti da dođe u Hrvatsku? Kao što nisu dopustili da napravim film o njegovu životu! Da drugi neki doista slobodni narod ima takva junaka u borbi za DEMOKRACIJU, bilo bio njemu makar pet filmova. Za njega „nema novaca“, dakao! Uostalom, da bi valjano vladao, DEMOSU valja steći valjane predpostavke za to, zar ne?! KAJ VELIŠ?
Bolje da ja ne komentiram ovo oko filma o Čižeku jer znaš kako su u Hrvatskoj prošli moji znanstveni časopisi, ali zapravo je nevjerojatno da si našeg prijatelja spomenuo u vezi s ovim sučeljavanjem. Naime, Čižek ga je slušao i toliko je bio oduševljen da me je nazvao prije samog kraja.
Raduje me i Tvoja informacija:
Imam dobru vijest: ***Kočanizmi 2020.*** *poema o sadašnjosti označenoj c-pandemijom, koji sam Ti poslao da je pogledaš, bit će tiskana u 117 broju MOTRIŠTA, mostarskog časopisa MH, početkom iduće godine!* ***Brati Croati*** *iz te moje poeme naš su temeljni problem. Dubinska kontaminacija yugofilstvom, koje je u Hrvatskoj i nastalo, BRATI CROATI su uveli u povijest! Stavili su tako konop oko vrata i čip „yu-virus“ u mozak, ne tek sebi, nego i svima nama, čitavu hrvatskom narodu! Uz yu-kontaminirane, i ne manje „značajni“, oni su koje nazivam „hrvatski fukare“.*
Pada mi na pamet kako su oba velika Srbina našega vremena hrvatskih korijena: i Milošević i Šešelj. A Hrvat je bio i Broz.
Ja sam ih poslao svojim prijateljima i jedan od njih mi za Tebe kaže da si „Suvremeni fra *Andrija Kačić Miošić“.*
Zapravo, čini mi se da ću morati jednu knjigu posvetiti samo ovom sučeljavanju.

Tvoj,
Josip

MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

PREDSJEDNIK HRVATSKOG NACIONALNOG ETIČKOG SUDIŠTA

ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ: HRVATSKA VODI IZDAJNIČKU PROSRPSKU POLITIKU

22. studenog, 2014.

Naš je zadatak donijeti prve etičke optužbe za one za koje smatramo da postupaju neetično Prije više od mjesec dana u Vukovaru je održana prva sjednica novoosnovanog Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. O čemu je tu zapravo riječ pojašnjava njegov predsjednik, prof. dr. Zvonimir Šeparović:

- Prva radna sjednica u Vukovaru održana je nakon što je u lipnju utemeljeno Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES). Zamisao je bila da se, u situaciji krajnje zabrinjavajućih odnosa u zemlji kada se dovode u pitanje temeljne nacionalne vrijednosti naroda i države, jedna skupina ljudi okupi da bi se potražilo izlaz iz te situacije. U toj skupini među osnivačima su bili akademici Josip Pečarić i Slobodan Novak, istaknuti javni djelatnici, profesori i autori Josip Jurčević, Zdravko Tomac, Željko Olujić, Nevenka Nekić, Nikola Debelić, zatim istaknuti Hrvati izvan domovine Marko Franović Australija, Ivan Hrvojić Kanada, Ante Glibota, Francuska, Josip Botteri Dini, Zvonimir Hodak, Ante Beljo, Đuro

Vidmarović, Miljenko Romić, Rozalija Bartolić, Vjekoslav Magaš, Vlado Iljkić, Tomislav Josić (Stožer za obranu hrvatskog Vukovara), Zdravko Vladanović i drugi. Zaključeno je da se sud ponaša tako da najprije analizira stanje stvari u zemlji i da onda one koji su na vrhu piramide optuži društveno etičnom optužbom i njihova imena objavi u našoj javnosti. Na prvoj sjednici u Vukovaru donijeli smo etičke optužbe protiv Ive Josipovića, Stipe Mesića, Vesne Pusić i Milorada Pupovca. Vukovar je izabran jer je to mučenički grad, jedna od hrvatskih svetinja u kojem smo htjeli dati i podršku Stožeru za hrvatski Vukovar. Mi uvijek kažemo da je Vukovar najdublja hrvatska rana, tu smo održali i jedan od naših Hrvatskih žrtvoslovnih kongresa i Vukovaru gradu se stalno vraćamo. Ovaj sud je formiran prema modelu Russelova i Satrova suda koji je sudio Amerikance za zločine u Vijetnamu i Izrael za zločine u Palestini. Naše društvene etičke optužbe imaju svoju težinu u etičkom prijestupu. Proglasili smo da su oni koji su izdali hrvatske nacionalne interese veleizdajnici. Nema dvojbe da je Hrvatska u dubokoj političkoj, moralnoj i gospodarskoj krizi, no da li se i koliko doista može govoriti o izdaji hrvatskih nacionalnih interesa, koji su argumenti za tu tvrdnju?

- Naš je zadatak donijeti prve etičke optužbe za one za koje smatramo da postupaju neetično, da su na rubu izdaje zemlje te da za to trebaju odgovarati. Mi sugeriramo moralnu političku i etičku odgovornost. Ne bavimo se pravnom odgovornošću jer je to stvar suda i državnog odvjetništva. Mi se nećemo baviti efemernim lokalnim pojavama već ćemo kao nacionalni sud istraživati vrh političke i moralne odgovornosti. U društvu onih koji ga vode i koji bi ga trebali voditi tako da im je javni interes u prvom planu. U Hrvatskoj su nacionalni interesi zanemareni za cijelo vrijeme od 2000. godine, od Račanove vlade do danas. Sve su vlade od toga vremena do danas postupale neodgovorno i zato mi smatramo da su naše društveno-etičke optužne potrebne, da odgovaraju sadašnjem trenutku i da time jačamo brigu za javno dobro i javne interese. Nacionalna izdaja nije od danas, mi ćemo unijeti i povijesnu dimenziju u naša istraživanja, ali težište je na sadašnjem stanju u zemlji. Zemlja je pred bankrotom. Vlada je apsolutno neodgovorna i nekompetentna. Mi smo popisali veleizdajničke pojave i pojedince i to: gubitke teritorija od svih susjeda osim Mađarske. Vukovar je mjesto posebnog pijeteta i tamo ćirilici nije mjesto. Hrvatsko nacionalno blago se rasprodaje. Hrvatsku tužbu protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) pred Međunarodnim sudom pravde u Haagu najprije su osakatili, ispustivši od odgovornosti Crnu Goru, a onda su nastojali i povući tu tužbu, što im srećom nije uspjelo. Na djelu je izdaja Domovinskog rata posebno lažnim tezama da je ovdje bio građanski rat, da je Hrvatska izvršila agresiju na BiH. Stalne su manipulacije s komunističkim antifašizmom. Zaustavljeno je istraživanje skrivenih grobišta žrtava komunističkih zločina. Nedopustiv je nemar prema iseljenoj Hrvatskoj. Na djelu je protuhrvatska djelatnost gotovo svih medija u Hrvatskoj. Vrši se i unutarnja agresija na Hrvatsku. Mi ćemo imati optužbe za pojedince i za pravne osobe. Optužit ćemo u prvom redu domaće pojedince, a prema strancima ćemo objaviti da su neke osobe nepoželjne (persona non grata). Među optuženima naći će se Budimir Lončar, koji je izdao hrvatske nacionalne interese kada je ostvario da UN donese rezoluciju o embargu na oružje na početku agresije na Hrvatsku. Od stranaca ćemo optužiti Vesnu Teršelič i Karla Bildta, bivšeg međunarodnog posrednika u Hrvatskoj. Vesna Teršelič nalazi se na čelu udruge Documenta – Centar za suočavanje s prošlošću. Za svoj rad dobila je pet milijuna kuna, a cijelo vrijeme nastoji izjednačiti žrtve i agresora, i stalno radi protiv interesa Republike Hrvatske. Drugu radnu sjednicu održat ćemo u Zagrebu krajem ovog mjeseca i donijeti nove optužbe s novim dokazima o izdajnicima i veleizdaji.

Kako komentirate sve veće ideološke podjele, stalna prepucavanja između SDP-a i HDZ-a, a u svezi s tim i katastrofalni učinak Kukuriku koalicije na vlasti?
- Ideološke podjele su evidentne, ali to nije samo podjela na one između SDP-a i HDZ-a, između ljevice i desnice, već je to podjela između nacionalnih interesa Hrvatske i izdaje tih interesa. Podjela je između onih koji hoće istinu o komunističkim zločinima u Drugom svjetskom ratu i u poraću i u Domovinskom ratu, a na drugoj strani imamo krivotvoritelje koji ističu svoj antifašizam zaboravljajući da je to bio boljševički komunistički antifašizam i da nema ni jednog razloga da se radi na obnovi komunizma, bilo kakve Jugoslavije i čuvanja spomenika i uspomena na one koji su vršili najteže zločine protiv hrvatskoga naroda. Koalicija na vlasti dovela je Hrvatsku na najnižu točku među članicama Europske unije i može se reći da je samo stvar vremena kada će sadašnja vladajuća koalicija sići s vlasti i završiti na smetištu povijesti. Predstojići izbori bit će prava prilika za velike istinske promjene.
Kako smiriti tenzije oko Vukovara? U svezi s tim, kako komentirate prosvjede branitelja invalida u Zagrebu i kako riješiti taj problem?
- Vukovar smo i ove godine doživjeli kao otkrivanje starih bolnih rana, ali i kao neko smirenje, jer smo se sjetili onih kojih više nema, pomolili smo se za njihove duše i obnovili sjećanja na dane kada je u krvi stvarana ova naša domovina Hrvatska. Utješio nas je mudri dubrovački biskup, monsinjor Mate Uzinić zauzimanjem za istinu „koja ne smije biti prešućena", rekavši: "Oni koji su počinili genocid i zločine na žalost još uvijek nisu spremni biti Zakej koji se obratio, nego ustrajavaju u onom biti Zakej bez obraćenja. Evo zašto ćirilica u Vukovaru nema samo značenje pisma nego i dalje nastavlja označavati agresore i zločince koji se ni dan danas nisu suočili s onim što su napravili ovom gradu i njegovim ljudima!" Biskup se s pravom žestoko usprotivio izjednačavanju žrtve i agresora. Prošle je godine državnom vrhu rečeno: „Sačekajte da prođu Hrvati!" pa je protokolarni službeni vrh umjesto na Memorijalno groblje otišao natrag, odakle su i došli. Ove godine službeni protokol priključio se koloni koju su vodili dragovoljci. Stvorena je jedna kolona, ali su u njoj ostala dva dijela: kolona dragovoljaca, invalida domoljubnih Hrvata u golemoj masi iskazujući osjećaje da je Vukovar mjesto osobitog pijeteta i drugi, manji dio onih koji, da upotrijebim njihovu, Josipovićevu metaforu, nose u grudima jugoslavensku zmiju, guju s crvenom zvijezdom na glavi. Josipović nije postupio dobro prije nekoliko godina kada je sa srpskim tadašnjim predsjednikom Tadićem uz Ovčaru posjetio i Paulin Dvor, kao da se između ta dva mjesta može staviti znak jednakosti. Naravno, svaka žrtva ima svoje dostojanstvo, ali za razliku od Paulin Dvora, u Ovčari je počinjen masovan masakr ranjenika na najbrutalniji način. Bio je to prvi slučaj genocida u Europi poslije Drugog svjetskog rata. Evo, sada se dogodio i četnički vojvoda Šešelj...
Bili ste ministar vanjskih poslova 1991. godine u vladi premijera Franje Gregurića. Kako danas gledate na to razdoblje i kakav je vaš stav o današnjem ugledu RH u svijetu, posebno otkako smo u članstvu Europske unije? Drugim riječima, kakva je danas inozemna politika Hrvatske?
- Vremena koja spominjete bila su teška, ali veličanstvena. Tada smo spasili Hrvatsku i uspjeli dobiti međunarodno priznanje Republike Hrvatske. Ja sam ponosan na to vrijeme i sretan sam da sam mogao utkati svoju kap u hrvatski domoljubni slap. Apsurdno je kada današnja ministrica vanjskih poslova Vesna Pusić izjavljuje da tek sada Hrvatska ima vanjsku politiku. To je notorna laž. Sada je na djelu inozemna politika koja zagovara Zapadni Balkan, koja za strateškog partnera umjesto prijateljske Njemačke ima nama apsolutno nesklonu neprijateljsku Veliku Britaniju. Vesna Pusić je od HNES-a optužena

za veleizdaju i mi ćemo to dokazati. Dakle danas mi nemamo inozemne politike Hrvatske, već izdajničku politiku koja je prosrpska, a što će se sada naročito vidjeti kada je evidentno da su na čelu današnje srpske politike četnici.
U Njemačkoj se sudi Perkoviću i Mustaču. Kako to komentirate?
- Suđenje Perkoviću i Mustaču u Njemačkoj velika je stvar za Hrvatsku i za međunarodnu pravdu, međunarodni pravni poredak. Europa osuđuje ne samo fašizam i nacizam već i komunizam. Europski dokumenti traže od članica EU da sude za ubojstva i najveće zločine i da se obavi lustracija. Na jednom skupu Hrvatskog žrtvoslovnog društva zagrebački biskup Valentin Pozaić, analizirajući sadašnju situaciju u zemlji, tražio je da se obavi lustracija, da se obavi nova Oluja protiv onih koji su počinili velika zla u prošlosti, a kojima vodeća garnitura vlasti u Hrvatskoj, posebno premijer Milanović i predsjednik Josipović, pokušavaju onemogućiti suđenje. Ja vjerujem da će sud u Njemačkoj izvrstiti sve potrebne dokaze i doći do jedino ispravnog zaključka da teški zločini koje su počinili jugokomunisti i udbaši po Europi moraju biti kažnjeni. I radi obitelji žrtava i radi Hrvatske i radi naše povijesti.

Razgovarao: Darko JERKOVIĆ

http://www.glas-slavonije.hr/253477/11/Zvonimir-Separovic-Hrvatska-vodi-izdajnicku-prosrpsku-politiku

HNES: VELEIZDAJA DRŽAVE NE SMIJE PROLAZITI NEKAŽNJENO!

31.10.2015.

Uoči subotnjeg suđenja Josipu Brozu Titu i njegovu ideološkom sljedbeniku Zoranu Milanoviću, valja se prisjetiti kako je prof. Zvonimir Šeparović još 31. ožujka 2014. g. je u Splitu na predstavljanju svoje knjige "Hrvatska tužba protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore)", najavio: "Utemeljit ćemo nacionalni etički sud protiv izdajnika hrvatskih interesa". Iako ga je tada podržao istaknuti kršćanski intelektualac i sjajan znanstvenik, sada nažalost pokojni profesor Branimir Lukšić, ipak uzvanici su tek mogli naslućivati što se krije iza Šeparovićeve najave. Ideja je ubrzo zaživjela u široj javnosti te je i realizirana jer su je poduprli brojni intelektualci, domoljubno osviještena javnost i dijaspora. Međutim, teoretsko zasnivanje, društveni angažman, postupanja i metodologija HNES-a izazivaju sve više polemika, pa i kontroverzi u građanskoj i stručnoj javnosti. Postoji tek nekoliko stidljivih pokušaja da se fenomen sudišta i etičkog sudovanja barem donekle odredi u sociološkom i politološkom smislu. Način i forma javnog djelovanja ove jedinstvene udruge otvorilo je već brojna moralna, stručna, pravna i politička pitanja. U prvom redu valja odgovoriti: - što je to etičko sudovanje; - što je moralna veleizdaja; - odakle 'sudci' crpe pravo osuđivati izdajnike; - odakle im građansko, pravno i moralno pokriće za takvo suđenje? - na čemu 'sudci' temelje svoju javnu i političku poziciju, (koja bi implicitno mogla sugerirati superiornost u odnosu na suđenike i "izdajnike")? Pitanje je također - koji su dometi i učinci takvih osuda i "presuda", - kakav je pravni i politički položaj optuženih i osuđenih? Konačno, - u kakvom su odnosu "moralne veleizdaje" u odnosu na redovne veleizdaje, koje normira pravni poredak i kazneno zakonodavstvo; - jesu li i u čemu identične i po čemu se razlikuju? Postavlja se nadalje pitanje kako i zbog kojih društvenih uzroka i ciljeva je nastalo Sudište, koji je javni i društveni profil samih sudaca te njihov politički i socijalni background? Policijsko maltretiranje i zastrašivanje Sva ta pitanja tek čekaju prave i usustavljene odgovore. Nema nikakve sumnje da bi se stručna javnost i hrvatski mediji tim pitanjima već itekako bavili kad se Hrvatska ne bi nalazila u stanju ozbiljne političke uškopljenosti. Nedemokratski postupci odnarođene političke elite i tiranija medija u potpunosti podčinjenih toj eliti, dosiže u predizborno vrijeme zastrašujuće razmjere. Tzv. javna televizija pretvorena je u propagandističku mašineriju vladajuće nasljedne kaste, a intelektualna elita smisao svojeg poslanja nalazi u apologiji vlastodržaca, u osporavanju svih oblika oporbe i u režanju na svaki plamičak kritičke svijesti. Rasprava o 'etičkom sudovanju' zasad se odvija na razini medijskih i građanskih promišljanja, na razini potpora i osporavanja, dok su stručnjaci i politička elita uglavnom zatečeni i šutljivi. Njihova šutnja ne znači da za slučaj nisu zainteresirani, nego samo to da partijski mudraci na filozofskom i politološkom fakultetu još nisu smislili učinkovit odgovor. Bilo bi također posve krivo pomisliti da slučaj ne zanima provladine medije, Alfiera i Novokmeta, (koji ostavljaju dojam kao da su se upravo vratili iz Centralnog komiteta), ili staloženog Milorada Šikanjića, ustreptalu Mariju Goebbels Njavro i druge Radmanove jurišnike. Oni samo slijede oprobanu komunističku doktrinu: "Ako nemaš pravi odgovor - ignoriraj, ako odgovaraš - zgazi - makar i lažima". Da se ne radi o nedostatku interesa potvrđuje drastična reakcija vlastodržaca i njihova najzloćudnijeg ministra Ranka Ostojića. Oni su na zahtjev "optužene" Vesne Teršelič naredili privođenje u policijsku postaju predsjednika Sudišta,

profesora emeritusa Zagrebačkog sveučilišta dr. sc. Zvonimira Šeparovića. Privođenje na obavijesni razgovor istaknutog člana akademske zajednice, uglednog profesora, viktimologa i poznatog kriminalista besprimjeran je slučaj policijskog zastrašivanja i neodgovorne zloporabe političke moći. Mnogima je taj postupak prizvao sjećanja na mračne godine komunističkog terora. Neki su to nazvali "isljeđivanje u svrhu zastrašivanja". Ako se prvi Milanovićev pendrek usudi tako bezočno maltretirati bivšeg dvostrukog ministra hrvatske države, onda možemo zamisliti što sve može prirediti 'običnim' građanima. Tko su u Hrvatskoj „idioti“? Odlazak Vesne Teršelič u policijsku postaju (iako je izvjesnije da je otišla na malo višu instanciju) govori opljesnivom nasljeđu žbirskog i špiclovskog mentaliteta, koji uvijek računa na uporabu političkog i policijskog nasilja prema drugomislećima. Te druge se onda privodi "glede okolnosti prijave o uznemiravanju". Kao što je objavljeno, Teršelič je molila policiju da se sve to ne pročuje, jer, kako je rekla, "ne želi da Hrvatsko etičko sudište dobije medijsku pozornost". Kakva negacija demokracije! Kakav štakorski refleks - za bijeg od svijetla (usp. Iv. 3,20-21). Upravo po toj Teršeličkinoj instrukciji se ponašaju vodeći hrvatski mediji, od javne i drugih nacionalnih televizija pa do glavnih tiskanih medija. Vidi se da ih tema nesnosno škaklja, ali ulažu snažan napor kako bi ostavili dojam da ih ne zanima. Zamislite osobu koja godinama brutalno vrijeđa i difamira hrvatske građane - od branitelja i redarstvenika do generala i ministara - zamislite da takva osoba, zbog javno iznijetog stava o njenoj prljavoj raboti, prijavljuje policiji 'uznemiravanje'. Ona je uznemirena samo zato jer je netko na tu rabotu bacio svijetlo, što joj je netko poručio da hrvatsko društvo nije ni gluho, ni slijepo i da vidi što ona radi. A nije ni zaboravno, kako se često čini! Ona je "uznemirena" i naziva to "javnim linčom". Kakva zamjena teza! Upravo ona se bavi javnim linčom optužujući društvo za fašizaciju, stigmatizirajući svaki tračak patriotizma kao primitivan, nazadan i opasan... Upravo je na podlozi njenih ideoloških opsjena na Cvjetnom trgu gotovo na smrt umlaćena jedna starica (ugledna katolička intelektualka Ružica Čavar), upravo na tragu Vesninih političkih projekcija policija hapsi kreatore benignih političkih plakata (Split), oduzima predizborne transparente (Pula), šalje zdrave ljude u psihijatrijske ustanove (Fracišković), a u posljednje vrijeme, pod plaštom humanitarne brige, gospođa otvoreno poziva na rušenje državne granice i državnog suvereniteta... Ona preventivno optužuje Sudište za moguće buduće neugodnosti, samo zato što joj je Sudište pobrojilo 'neugodnosti' koje je ona svima nama već počinila. Kad ona poziva pravomoćno oslobođenog hrvatskog generala "da se pokaje" onda nitko nije uznemiren(?), kad ona sa svojim pajdašem Zoranom Pusićem, poziva da se suspendiraju zakonski propisi i da se selektivno provode - onda to ne vrijeđa pravni poredak(?). Upravo to je činila zahtjevom da se, usprkos ispunjenim zakonskim uvjetima, ne pusti na slobodu hrvatskog generala Mirka Norca! Izmišljala je pritom nekakve parapravne budalaštine, "pokajanje", "žaljenje"... Kad joj netko ukaže da takve svinjarije ruše demokratske standarde, da su neprimjerene i bezobrazne - onda je gospođa "uznemirena". Etičko sudište – samosvojan društveni fenomen Sve je razvidnije da je Hrvatsko nacionalno etičko sudište samosvojan društveni fenomen, sui generis, udruga bez pravih presedana, sa vrlo malo povijesnih uzora, ne samo na domaćem, već i na širem međunarodnom planu. U društvu postoje razni 'sudovi časti', nikad kao zasebni pravni entiteti. Takvi sudovi sude temeljem etičkih normi, ali samo članovima svoje udruge, ustanove, organizacije... Osvrtom na povijest članovi sudišta se ponekad pozivaju na antičku praksu. Svoj angažman objašnjavaju brigom za društvo i domovinu. Ističu da su već stari Grci prezirali i izopćavali ljude koji su bili nezainteresirani za sudbinu društva, za politiku i javne poslove. Takve su ljude u staroj Grčkoj nazivali

idiotima (grč. ίδιος - osobenjak), a izraz je i danas poznat u psihologiji i defektologiji te u pogrdnom izražavanju. S druge strane, Sudište se poziva i na starorimsku pravnu tradiciju koja je dopuštala tzv. pučku tužbu (actio popularis). Radi se o općem pravu na tužbu, a to pravo pretpostavlja (presumira) postojanje pravnog interesa za sve građane i daje im pravo (aktivnu legitimaciju) za podnošenje tužbe uvijek kada se radi o ugrožavanju vrijednosti od javnog interesa, odn. kad se radi o zaštiti temeljnih vrijednosti države ili društva. U takvim slučajevima pravosudna tijela su dužna uzeti u razmatranje i one zahtjeve za pružanje pravne zaštite koje istaknu osobe koje u predmetu nisu izravno pravno zainteresirane. Ovu vrst tužbe uveli su rimski pretori ovlastivši tako sve građane da bdiju nad javnim dobrom. Relikti ovog antičkog pravnog instituta provlače se kroz povijest do današnjih dana. Zanimljivo je da su ovakve tužbe u Starom Rimu bile penalne, a kazna koju je trebao platiti optuženik pripadala je tužitelju. Valja ipak primijetiti da usporedba etičkog sudovanja HNES-a s rimskom actio popularis nije sasvim primjerena. Kod rimske pučke tužbe o njoj su u konačnici ipak odlučivale mjerodavne državne institucije, dok HNES kao nevladina organizacija sam odlučuje o konačnoj sudbini etičkih optužnica, odn. o pravorijeku. Oskudni povijesni uzori – Russelov sud Nešto bliži uzor za etičko sudovanje Sudište nalazi u djelovanju tzv. Russellova suda, poznatog kao Međunarodni sud za ratne zločine (International War Crimes Tribunal ili Russell-Sartre Tribunal). Taj sud je kao nevladino tijelo, zajedno s istomišljenicima, osnovao britanski matematičar, filozof i nobelovac Bertrand Arthur William Russell (1872.-1970.). Članovi su bili većinom iz ljevičarskih mirovnih organizacija, među kojima više dobitnika Nobelove nagrade te dobitnici brojnih nagrada i priznanja na humanitarnim i socijalnim područjima. Pozvali su se na opće građansko moralno pravo da sude počiniteljima ratnih zločina. Osnivački skup je bio 15. studenoga 1966. g. u Londonu. Sud je uglavnom istraživao američku vanjsku politiku i zločine počinjene tijekom vojne intervencije u Vijetnamu nakon poraza Francuza kod Dien Bien Fua 1954. g. Stoga je bio poznat i kao Vietnam War Crimes Tribunal, ali se bavio i drugim temama kao što su primjerice čileanski vojni udar (Rim, 1974.), poštivanje ljudskih prava u psihijatriji (Berlin, 2001.), rat u Iraku (Bruxelles, 2004.)... U Barceloni, Londonu, Cape Townu i New Yorku su od 2009.-2012. održana zasjedanja Russellova suda za Palestinu. Problematizirano je pitanje "krše li izraelski postupci usmjereni protiv palestinskog naroda zabranu aparthejda prema međunarodnom pravu?" Godine 1979. osnovan je u Bologni i tzv. Stalni narodni sud, koji je dao savjetodavna mišljenja o Zapadnoj Sahari i Eritreji. Sud je doživio brojne sustavne kritike, a u Sjedinjenim Državama je bio dosljedno ignoriran jer je američke nacionalne interese. Bio je podjednako ignoriran i od desnice i od ljevice. U Americi, naime, ne morate biti desničar da biste bili domoljub i da biste brinuli o nacionalnim interesima. Sud, naravno, nije raspolagao mogućnošću izravnog kažnjavanja počinitelja, ali mu je kao velika prednost uzimano da su se istrage odvijale neovisno i bez utjecaja države, bez državnih uplitanja i manipulacija. Opravdavajući nastanak suda Russell je citirao načelo koje je izrekao Robert H. Jackson, glavni tužitelj Nürnberškog suda: "Ako su neka djela ili kršenja ugovora zločini, to su zločini neovisno o tome jesu li ih počinile Sjedinjene Države ili ih je počinila Njemačka. Ne možemo postavljati pravila kaznenog postupanja prema drugima koja nismo spremni prihvatiti za sebe". Takvo načelo usporedivo je s onim koje je nedavno javno iznio član HNES-a mr Đuro Vidmarović: "Hrvatska ima pravo suditi i sankcionirati djela protiv vlastite opstojnosti i protiv svojih temeljnih vrijednosti. Ona se ne smije odricati toga prava jer ga za sebe pridržavaju i sve druge države svijeta". Umjesto polemike – omalovažavanje i vrijeđanje Od samog početka djelovanje HNES je izazvao usplahirene i žučljive reakcije

nekih krugova koji su se očito prepoznali među žigosanima, među onima kojima je sudište pripisalo izdajničko djelovanje protiv vlastite domovine. Ipak suvislih, argumentiranih i meritornih odgovora i suprotstavljanja Sudištu gotovo da i nema. Pokušaji nekoliko piskarala poput Lucića, Duke i sličnih gotovo bi se mogli smatrati literarnim abortusom ili u najboljem slučaju novinarskom nedonoščadi. Zamislite vrlog borca za ljudska prava Peđu Lucića, kojem se glavni polemički adut svodi na isprazne i usiljene dosjetke, a što je gore - i nedopustivo je(!) - na vanjski izgled protivnika, na "podbuhlost", "uskvasalost" i slično. O biti prijepora ni riječi!?! I dok je većina komentatora sklona radu Sudišta, s druge strane osporavanja se svode isključivo na personalnu diskreditaciju, omalovažavanje i primitivno vrijeđanje sudaca. Naročito su na udaru profesori Tomac, Šeparović, ali i drugi. Nitko od osporavatelja nije ni dirnuo u istinitost ili neistinitost optužbi za veleizdaju. To je najbolji pokazatelj da je Sudište taklo u pravu žicu. Nemoć i jalovost protivničke argumentacije govori o superiornoj javnoj poziciji HNES-a, a ta se superiornost ogleda i na pravnom planu. U posjedu smo okružnice kojom je gđa Teršelić, nakon primitka HNES-ove optužbe, sazvala cijeli konzilij, kako bi razmotrili protumjere. No, nakon desetaka sastanaka i savjetovanja partijski pravnici, kao ni policija, mediji i aktivisti, nisu pronašli način kako zauzdati 'Šeparovićevo sudište'. Nedavno je jedan pravno osviješteni građanin upozorio predsjednika Sudišta da su optuženi mogli tužiti svoje tužitelje - u redovnom sudskom postupku. Profesor Šeparović mu je odgovorio krajnje lapidarno: "Ali, nisu!!!" Zašto nisu? Za izostanak takve akcije više je razloga. Prvo, ishod takvog sudskog postupka bio bi sasvim izvjesno povoljan za Sudište jer se radi o slobodi izražavanja. Sudište je iznimno mudro svojim optužbama i presudama dodalo pridjev "moralno", odn. "etičko". Time je otklonilo sve moguće primjedbe da bi preuzimalo ingerencije legalnih sudbenih vlasti. Svojem sudovanju je dalo snažan formalni pečat, a istodobno je ostalo u granicama redovne političke borbe, javnog nadmetanja, slobode govora i legitimnog iznošenja vrijednosnih sudova. Drugi je razlog što pravo, iako u načelu mora biti moralno, nikad ne normira moralna pitanja. Ta pitanja su isključivo dio privatne, intimne, subjektivne i unutarnje sfere pojedinca. O njima se pred državnim sudskim tijelima ne može raspravljati jer sud ne suduje o unutarnjim pitanjima (de internis non iudicat praetor). Ali, zato o njima na otvorenoj sceni "suduje" i raspravlja javnost, mediji, zvani i nezvani, pa i Etičko sudište. Pristojnost nalaže da se pritom izbjegava prostor privatnosti, ali pitanje je što je to prostor privatnosti za vlastodršce i javne osobe. Napose za one javnosnike koje okolo paradiraju sa svojim svjetonazorom kao s ideološkom batinom za disciplniranje nepoćudnika. Ima li etička veleizdaja veze sa stvarnom veleizdajom Treće, ako bi takva tužba bila pozicionirana kao da se radi o javnom difamiranju suđenika, onda bi se i beznavedene "etičke" ograde nužno otvorilo pitanje merituma, odn. istinitosti teza HNES-a. S obzirom na to da Sudište koristi isključivo javno objavljene, neprijeporne i istinite činjenice, bilo bi posve neumjesno i nelogično govoriti o difamaciji iznošenjem istine. Nota bene, istine o istaknutim javnim osobama - o čijim manipulacijama javnost mora i ima pravo biti obaviještena. Zaobilazeći ovdje kontroverze oko de facto ukinutog tzv. kaznenog djela 'sramoćenja', razvidno je da se ne može govoriti ni o kaznenim djelima protiv ugleda i časti, 'kleveti' ili 'uvredi'. Djelo klevete pretpostavlja ne samo neistinitost, nego i zlu namjeru, a kazneno djelo uvrede je potpuno nespojivo s građanskim habitusom sudaca HNES-a. Oni u svojem postupanju, kao ni inače, nikad ne koriste nikakve uvredljive formulacije. To se nipošto ne može reći za njihove protivnike. Najbolji su primjer bljuvotine koje je na račun nekih sudaca HNES-a izrekao tadašnji Predsjednik Republike Ivo Josipović. Od tada poteže sve moguće konce kako se ne bi našao pred licem pravde. Četvrti razlog zašto

moralni veleizdajnici gotovo sasvim izvjesno neće potražiti redovnu pravnu zaštitu jest ono čega se oni najviše boje. Neovisno o spomenutoj etičkoj ogradi u središte razmatranja uvijek će na koncu doći temeljno pitanje: 'Radi li se u predmetnim slučajevima o stvarnoj veleizdaji?' Radi li se osim moralne veleizdaje i o nečemu što ispunjava pravne i političke uvjete da bude proglašeno veleizdajom u smislu kaznenog zakonodavstva? Jesu li se u 'inkriminiranom' ponašanju 'optuženika' stekla obilježja bića kaznenog djela? Eventualni sudski spor na sjajan bi način promovirao Sudište, a pravni pravorijek pred neovisnim sudom samo bi pretočio HNES-ovu 'etičku osudu' u formalno-pravnu osudu za stvarnu veleizdaju. 'Osuđeni' će teško nositi i postojeću stigmu "moralnih izdajnika" vlastitog naroda i vlastite domovine, pa im nije potrebno da to sankcionira i službeno državno sudbeno tijelo, koje bi samo uklonilo atribut 'etički' i izbrisalo navodnike s njihova sramnog djela. I peto, sudska praksa je zauzela stav da je gotovo nemoguće pružiti bilo kakvu zaštitu za uvredu onima koji sami vrijeđaju svoje protivnike. A to neki 'optuženici' i njima skloni mediji na krajnje primitivan način rade. Eto, zato optuženi veleizdajnici neće zatražiti sudsku zaštitu. Oni se nikada nisu usudili takvu raspravu otvoriti ni u medijima koje kontroliraju, pa kako bi se onda usudili pred redovnim sudom. Oni bi to radije obavljali pod okriljem mraka ili, kako nam sugerira slučaj Vesne Teršelič, kao nekad - u podrumima policijskih postaja, uz radijator. Orlovi ne love muhe Iz svega ovoga je vidljivo kakav su gordijski čvor svezali suci Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta oko onihmutikaša i spletkaroša koji nikad nisu prihvatili hrvatsku državu i uporno joj rade o glavi pred očima svih nas. Mimo rasprave o samoj naravi etičkog sudovanja valja vidjeti koje su pobude navele brojne hrvatske uglednike da pristupe osnivanju Etičkog sudišta kao iznimno osebujnog načina društvenog djelovanja. Što je natjeralo ljude sa zavidnim životnim karijerama, koji su nesumnjivo iznimno kompenzirane osobe, da pristupe oporom prokazivanju i žigosanju svojih utjecajnih sugrađana. Štoviše, sudi se uglavnom visokim javnim i političkim dužnosnicima, predsjednicima, ministrima, parlamentarcima..., jer orlovi ne love muhe (aquila non capit muscas). Što je na tako beskompromisnu i surovu javnu utakmicu moglo natjerati društvo u kojem su i akademici Slobodan Novak, Josip Pečarić, Ante Glibota, član Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti u Parizu i počasni član Američkoga instituta za arhitekturu. Tu su i brojni sveučilišni profesori Zvonimir Šeparović, Zdravko Tomac, Josip Jurčević, maestro Nikola Debelić (dvostruki doktor znanosti), pjesničke duše i umjetnici prof. Nevenka Nekić, mr. Đuro Vidmarović, Eva Kirchmayer Bilić, Josip Botteri Dini, Miljenko Romić, ugledni odvjetnici, Željko Olujić, Zvonimir Hodak, poznati emigranti i povratnici Marko Franović, dr. Josip Stjepandić, Ante Beljo, istaknuti branitelji kao general Tomo Medved, Tomislav Josić, Vlado Iljkić, Rozalija Bartolić, publicist Joško Čelan, Vjekoslav Krsnik, neki biskupi i brojni drugi. Svi su oni založili svoj javni, moralni, stručni, znanstveni i svaki drugi kredibilitet kako bi rekli: "Stop nekažnjenoj izdaji domovine!" Govoreći o nastanku sudišta svi se oni slažu u stavu koji nam je pokušao izraziti akademik Josip Pečarić: "Praksa nekažnjivog djelovanja protiv hrvatske države dosegla je nepodnošljive razmjere. Tome valja stati na kraj. Nije nam namjera ni želja sudovati dovijeka. Zapravo, želimo potaknuti legalne institucije hrvatske države da počnu raditi svoj posao, da se suprotstave pogubnom i razornom radu protiv temeljnih državnih interesa, protiv rastakanja onih nacionalnih vrijednosti koje čine bit hrvatsko narodnog i državnog identiteta". U glavi Zdenka Duke smoljni još uvijek zasjeda Takvim uglednim i po svemu uspješnim osobama Zdenko Duka, bivši predsjednik Hrvatskog novinarskog društva, drži moralne lekcije, s visoka im docira i služi se najprizemnijim uvredama. U jednom od svojih rijetkih i nemuštihnovinarskih

uradaka on ove moralne i čestite ljude proglašava "ludama" i "kretenima". On naziva "harangašima" i "pogromašima" ljude s bogatim životnim opusom, on - kojeg kolege nazivaju 'novinar u pokušaju'. Naziva ih "ljudima upitnog moralnog integriteta" - on koji je na prljav, prijevaran i nelegalan način došao na čelo novinarske organizacije. Prigovara Sudištu ideološko sudovanje, on - koji je novinarsku udrugu pretvorio u crveni bunker, u ideološki monolit čvršći od Prezidija Vrhovnog Sovjeta. On - koji je Novinarskom domu u Perkovčevoj priskrbio popularni naziv 'Dvorac Smoljni', po manastiru u kojem je zasjedao Lenjinov revolucionarni krizni štab. Izruguje se zbog suđenja "neumrlom" Josipu Brozu, kojem se on divi ('optužili su mrtvog, ali kako se ono kaže, neumrlog Josipa Broza Tita'). Dok drvi o 'ideološkom sudovanju' ne smeta mu što u njegovoj udruzi etički suduje Novinarsko vijeće časti kojim predsjedaju kojekakve KOS-ovske primadone udbaških kodnih imena Gizela, Greta ili kako već... Za vrijeme njegovog mandata redakcija jednog utjecajnog tjednika optužila je Duku za 'neprimjerene i glupe primjedbe', za 'bešćutnost i bezobzirnost' te za 'medijski linč' njihova kolege koji je potom stradao kao žrtva mafijaškog ubojstva. Pozvali su novinare da napuste HND jer da je "ta ustanova mjesto za zbrinjavanje pijanaca"!!! Istini za volju, neki tvrde da Duki crven nos uopće nije od pića. Možda je od lokanja.

https://portal.braniteljski-forum.com/blog/novosti/hnes-veleizdaja-drzave-ne-smije-prolaziti-nekaznjeno

DUBRAVKO HORVATIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

OBRAČUN S "NEPRIJATELJSKOM EMIGRACIJOM"[51]

Komunisti i dalje pokazuju da znaju vladati samo onako kako su i naučili. I nekad su stalno mijenjali Ustav, pa to čine i danas. Na splitskom skupu, kao i na mnogim drugima, najčešće spominjana riječ bila je izdaja, i to ih je prisililo da u promjenu tek donesenog ustava idu poslije nekoliko mjeseci. Boje se rezultata izbora za Županijski dom pa su ga ukinuli. Nakon Drugog svjetskog rata jedino je Pakistan prešao s dvodomnog na jednodomni parlament, a obrnuto je uobičajena pojava. Tako nam pokazuju kako se u europske integracije ne ide samo preko Balkana, već i preko Pakistana.

Opće biračko pravo koje imaju svi hrvatski državljani s navršenih 18 godina vezuje se uz prebivalište u Republici Hrvatskoj. Dakle, ukida se osnovno ljudsko pravo - pravo glasa - jednom velikom dijelu hrvatskog naroda. Splitski skup pokazao je da nije dovoljno što se nedavnom promjenom Ustava Srbima i ostalim manjinama osiguralo pravo na dva glasa. Zašto? Na nedavnoj sjednici Sabora predstavnica nacionalnih manjina je ustvrdila kako je u prvih deset godina u Hrvatskoj vladala diktatura. I to u diskusiji kada je i klub nacionalnih manjina podržao prijedlog vladajuće šestorke, da se prosvjedi potpore generalu Norcu proglase - državnim udarom. I to je trebalo biti izglasano bez diskusije u Saboru! To je bio prvi pokušaj uvođenja diktature u Hrvatskoj, a zastupnici nacionalnih manjina su to podržali. Pričajući pri tome o navodnoj diktaturi u prvih deset godina hrvatske neovisnosti.

Sjetimo se i promjena naziva ulica u Donjem Lapcu. Ti državljani Hrvatske u potpunosti i podržavaju današnju hrvatsku vlast, a ova im zato omogućava dva glasa, a Hrvatima jedan ili ni jedan! Znakovito je da se i događaji u Donjem Lapcu i oduzimanje prava Hrvatima iz dijaspore događaju u isto vrijeme. Očito usklađeno djelovanje onih koji znaju u Hrvatskoj vikati "Ovo je Srbija", sa Stevanom, Jovicom, Srpkinjom i drugima koji su u Hrvatskoj danas na vlasti.

Bevanda je bevandovski priglupo komentirao kako pravo glasa trebaju imati samo oni koji plaćaju porez u Hrvatskoj. Da, u EU možemo stići i preko feudalizma. Hrvati u Australiji se sada pitaju plaća li Bevanda porez i na one novce koje su mu oni dali. Zbog tog novca Bevanda vjerojatno i nije išao na Olimpijadu, izmišljajući onu drugu priglupu priču kako bi ga tamo neki Gospićanin mogao ubiti. Tako Račan opet može nekoga uvjeriti kako je pametniji od Bevande.

To ni Staljin nije radio

Dr. Zdravko Tomac, potpredsjednik Hrvatskog sabora, rekao je ("Hrvatska riječ") da ukidanje posebne liste za dijasporu zapravo predstavlja koordiniranu akciju "predstavnika međunarodne zajednice u BiH i hrvatske Vlade u realizaciji zakonskog projekta koji će

[51] Prema tekstu objavljenom u *Spremnosti,24. travnja 2001.* i *Glasniku HDZ, ožujak-travanj 2001.* Vidjeti i knjigu *Pronađena polovica duše.*

250 tisuća Hrvata iz BiH prisiliti da se izjasne koje državljanstvo žele zadržati". Međutim, jasno je da je i to u sklopu eutanazije Hrvata BiH koja se sustavno sprovodi od strane međunarodne zajednice i njezinih slugu u Hrvatskoj. Ne treba zaboraviti da je, na stadionu Zagreb, na dan kad je formirana Hrvatska vojska, među postrojenima bilo preko 70 posto Hrvata koji su rođeni u BiH, odnosno da je 60 posto svih poginulih Hrvata podrijetlom iz BiH. To je glavni razlog zašto su na udaru Hrvati iz BiH. I sve to ide uz priču kako dobro plaćeni predstavnici međunarodne zajednice i vlast u Hrvatskoj koja je sponzorirana od svjetskih moćnika bolje znaju što je interes Hrvata BiH od onih koji su od tih istih Hrvata BiH dobili 87 posto glasova. A Bevanda se još poziva na institucije, kao da najvažnija institucija u demokraciji nisu baš izbori. Naravno, svi mi znamo da su institucije u demokraciji svetinja, ali kada ih nedemokratski konstituiraš onda je pozivanje na njih lakrdija. To svi znaju osim - izgleda - predsjednika države. Sve to podsjeća na poznatu priču s početka Domovinskog rata kada su nam "za naše dobro" oduzeli pravo na samoobranu uvodeći embargo na uvoz oružja. Ili pak da u Haagu Hrvate u BiH osuđuju na visoke kazne iako i sami suci priznaju da im nisu dokazali nikakvu krivicu. Pa čak je i Staljin sudio tako što bi mu okrivljeni priznali navodne zločine. I doista stranku HDZ u BiH koja je dobila 87 posto glasova na izborima treba zabraniti. Doista su krivi što narod više vjeruje njima nego svjetskim moćnicima i njihovim hrvatskim slugama. A ono što danas međunarodna zajednica čini Hrvatima u BiH je doista nešto što ni Staljin nije činio. Očito da svjetskim moćnicima ni nacizam nije mrzak ako ga oni sprovode zbog ostvarenja vlastitih interesa.

Slična je situacija i s Hrvatima diljem svijeta. U siječnju 1993. na hrvatskom radio programu u Melbourneu objašnjavao sam našim ljudima kakav su scenarij napravili svjetski moćnici da bi omogućili velikosrpski genocid (intervju je tiskan u mojoj knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku" koja je posvećena uspomeni na dr. Franju Tuđmana - Oca hrvatske države). Raščlambu sam zaključio riječima: "I tako je osamljena Hrvatska bila prepuštena velikosrpskom zločincu. Tada nitko, doista nitko, nije bio uz nas. Naravno, osim vas – hrvatskog puka van domovine – hrvatskog iseljeništva. Itekako je bilo važno da nas je u tom trenutku bilo dovoljno i doma i vani! Ono što je bilo upereno protiv nas, dakle smišljeno iseljavanje Hrvata iz domovine, na kraju se okrenulo protiv njih: hrvatsko iseljeništvo je odigralo presudnu ulogu u stvaranju nezavisne Hrvatske!" I današnjim vlastima i svjetskim moćnicima je jasno da se Hrvatska mogla naoružavati, u trenutcima kada su oduzeli hrvatskom narodu pravo na samoobranu, samo iz iseljene Hrvatske. Njihov doprinos je bio nemjerljiv. Znali su novac skupljen za izgradnju crkvi poslati Hrvatskoj i tako joj omogućiti zabranjenu slobodu.

Vjeruje li ova vlast da je hrvatska?

O tome sam govorio i u intervjuu *Spremnosti* od 30. ožujka 1999. (i taj intervju je tiskan u knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku") kada sam na pitanje o glasu vandomovinskih Hrvata u hrvatskom saboru odgovorio: "U stvaranju hrvatske države najvažniji trenutak je bio početak rata, kada je Hrvatska bila izložena spomenutom embargu na uvoz oružja, tj. kada joj je bilo uskraćeno pravo na samoobranu. I tada je priskočila Iseljena Hrvatska. Zaustavljen je prvi nalet jugo-mašinerije. A pomoć je bila stalna. Bez pomoći Iseljene Hrvatske ne bi ni bilo Hrvatske. Za mene je nemoralno da onda oduzmem tim ljudima pravo da odlučuju i o tome kakva će biti Hrvatska. Dobri su mi bili njihovi novci da stvorim Hrvatsku, a sada im ne dam da oni također odlučuju kakva će ta Hrvatska biti. Već sam spomenuo da se ljudima koji su se željeli vratiti na razne načine to onemogućavalo. Treba

im samo još oduzeti pravo da odlučuju o Hrvatskoj. A radi se upravo o onome o čemu sam već govorio. Oni koji slušaju svjetske moćnike, itekako dobro znaju da oni koji su davali novce da se Hrvatska izbori za svoje postojanja protiv volje tih istih moćnika, da ti neće željeti da im ti isti moćnici odlučuju kakva će biti Hrvatska i da li će je uopće biti. Jasno je stoga, dok god je državotvorna opcija na vlasti u Hrvatskoj, dotle će Iseljena Hrvatska imati mjesto u Hrvatskom državnom saboru. Kada dođu na vlast oni koji su, u trenutcima kada su izgubili prvi krug prvih demokratskih izbora u Hrvatskoj, predali oružje Hrvatske teritorijalne obrane JNA i napuštali Sabor na izglasavanju neovisnosti Hrvatske, ili pak oni kojima je smetao naziv Hrvatski državni Sabor, upravo zbog riječi 'državni', tada više neće biti Iseljene Hrvatske u Saboru, za koji ne znam ni kako će se zvati."

Zato ova vlast i mora sustavno kažnjavati iseljenu Hrvatsku. Ukinuli su konzulate u sredinama s najviše Hrvata, smijenili među njima popularne konzule, ukinuli radio programe za iseljenike i uopće sve one veze između domovinske i iseljene Hrvatske koje je uspio ostvariti g. Ante Beljo. Optužuje ih se za planiranje navodnih atentata. I to od samoukinutog Hrvatskog revolucionarnog bratstva i sl. Time se izravno atakuje na njihov doprinos stvaranju hrvatske države. A jasno je da ovi naši ljudi žive u demokratskim državama, i o demokraciji sigurno više znaju, recimo od predsjednika Vlade koji je cijeli život bio dužnosnik komunističke partije. Ti ljudi su svojevremeno vlastima poručili (Spremnost, 26. rujna 2000.) da će svojim tijelima braniti svakog hrvatskog predsjednika, ali će i svakome reći što misle o njegovoj politici. Da, ali vjeruje li i sama vlast da ona i jest hrvatska? Oni sigurno najbolje znaju čije sve interese moraju sprovoditi! Zato njima i nije stalo do upozorenja da ukidanjem prava glasa mnogim Hrvatima ukidaju njihovo ljudsko pravo. Naučili su već da ljudska prava jesu nešto što zapadnim moćnicima služi samo za ostvarenje njihovih interesa. A kako Tomac reče, ovo je usklađeno sa svjetskim moćnicima da bi se ti interesi i ostvare.

"Projekt 1989."

Klub hrvatskih povratnika iz iseljeništva u pismu javnosti govori o kriminalizaciji dijaspore (*Slobodna Dalmacija* od 3. ožujka 2001.). Oni su u Zagrebu 27. lipnja 2000. organizirali i okrugli stol "Treba li Domovini hrvatsko izvandomovinstvo?". Tada je podpresjednica vlade Željka Antunović na tvrdnje da nova vlast ruši mostove između ove dvije Hrvatske ustvrdila: "O srušenim mostovima ne bih govorila. Mislim da mostovi nisu srušeni i da neće biti srušeni nakon što se provede reorganizacija i racionalizacija. Spremni smo saslušati i koristiti sve sugestije koje je bilo tko, a pogotovo iseljeništvo spremno dati. Mi prepoznajemo da je most dosad bio jednosmjeran i želimo da postane dvosmjeran. Odnos između Hrvatske i iseljene Hrvatske mora biti dvosmjeran. Naprosto mora ići u dva smjera."

I vlada je doista ostvarila dvosmjernost. Iseljenici mogu i dalje slati novac u Domovinu, a hrvatska vlast će im ukinuti sve drugo što ih je vezivalo za domovinu. Sve dok u jednom trenutku, reakcija iz iseljene Hrvatske ne bude takva da će moći otvoreno početi ponovo govoriti o neprijateljskoj emigraciji, i raditi protiv nje

Jasno je da je sve to bilo za očekivati i dio je politike današnjih vlasti koju ja nazivam "Projekt 1989.", tj. vraćanje Hrvatske u stanje kakvo smo imali te godine. Tako će lakše biti stvarati novu Jugoslaviju, Zapadni Balkan ili kako će je već nazvati. U biti je ponovno stvaranje zajednice u kojoj će Srbija voditi glavnu riječ. Otud ataci današnjih vlasti, na Hrvatsku Vojsku. Otud i stalne težnje za kriminaliziranjem Domovinskog rata i prikazivanjem najsvjetlijih stranica hrvatske povijesti kao građanskog rata.

AKADEMIK SLOBODAN NOVAK, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

UMRO JE NAJVEĆI MEĐU NAJVEĆIMA – AKADEMIK SLOBODAN NOVAK

Časnoj obitelji preminulog akademika Slobodana Novaka

Dragi Javore, poštovana obitelji Novak,

Vijest o smrti Vašeg plemenitog oca nas je potresla. Vama i svima u obitelji izražavamo najdublju sućut.
Nezaboravne su za nas njegove poruke pred Hrvatskim nacionalnim etičkim sudištem kojeg je bio najistaknutiji član.
Sačuvati ćemo ga u našem trajnom sjećanju.

Vaši
Zvonimir Šeparović i članovi Predsjedništva HNES-a

CC: Nikola. Debelić, Josip Pečarić, Josip Jurčević, Zdravko Tomac, Nevenka Nekić, Ante Beljo, Đuro Vidmarović, Zvonimir Hodak, Željko Olujić, Zorica Gregurić, Zdravko Vladanović

Potpuno je u pravu prof. Šeparović kada za akademika Novaka kaže da je bio najistaknutiji član HNES-a. Zapravo Novak je bio najveći među najvećim Hrvatima.
Akademik Novak je potpisao niz 'mojih' otvorenih pisama. Jedan kolega sa Sveučilišta mi je znao reći:
„Svaka čast svima vama, ali tu najviše vrijedi potpis Slobodana Novaka.“

Osobno mi je bilo drago što je ljeti na Rabu kolega Novak znao čitati i moje knjige. Kada bi se našli u Akademiji znao ih je hvaliti Meni je bilo neugodno. Ipak je to SLOBODAN NOVAK.
„Dobro, moraš barem priznati da su Ti naslovi sjajni“ – kazao bi on.
Toliko sam mu i mogao „priznati“. A zapravo, sve to mi je bilo najdraže priznanje za moj rad, kao što su me radovala i mišljenja kolega koji su čitali i Novakove i moje tekstove kada bi konstatirali da mi o pojedinim stvarima mislimo isto!

U mojim knjigama su bili i poneki njegovi tekstovi i intervjui. Kao potpisnik otvorenih pisama uvijek je prvi na udaru nehrvatskih medija. Na udaru je bio stalno jer je znao sjajno razobličiti sve te mrzitelje Hrvatske. Nagrade bi dodjeljivali onima koji bi bili najogavniji u svojim uvredama. A zapravo samo su pokazivali koliko ih boli to što im je svojim tekstovima poručivao Novak.

Zapravo, zadnji put smo bili skupa na samom osnivanju HNES-a. Tada je Ozana Bašić uspjela ono što je malo tko uspio, ako je uopće i uspio. Snimila je razgovor s akademikom Novakom koji je bio dan u njenoj emisiji „Oluja“ koja je bila posvećena osnivanju HNES-a, a u kojoj sam gost bio ja.
Nije moga nazočiti našim javnim sjednicama. Ali redovito bi imali njegova pozdravna pisma sa sjajnim komentarima naših etičkih optužbi i presuda.

Prosljeđujem vam obavijest iz HAZU:

Poštovani članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti,
izvješćujemo Vas da će posljednji ispraćaj akademika Slobodana Novaka biti u ***ponedjeljak, 1. kolovoza 2016., u 10,50 sati,*** *iz mrtvačnice na groblju Mirogoj u Zagrebu a pokop u obiteljsku grobnicu na Rabu.*

S poštovanjem,
HAZU

O najvećem među najvećim Hrvatima HRVATSKOM književniku Slobodanu Novaku i njegovom književnom opusu se ne usuđujem pisati. To mnogo bolje radi jedan drugi hrvatski velikan književnik Hrvoje Hitrec pa pogledajte njegov tekst s Portala HKV-a:
http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/24536-h-hitrec-uz-smrt-velikoga-hrvatskog-knjizevnika-slobodana-novaka.html

Itekako treba pročitati i komentare čitatelja.

ŽELJKO OLUJIĆ, ZAGREB, 2022.

TUĐMAN 100, 2.

Kao što znate imamo najavljene dva obilježavanja 100. obljetnice rođenja OCA HRVATSKE DRŽAVE dr. Franje Tuđmana.

Večernji list

REZOLUCIJA Z

23. veljače 2022. srijeda 12 kuna Hrvatska

Dvije proslave Tuđmanova 100. rođendana, sin Štef *protiv* HDZ-a

Bitka za Tuđmanovo nasljeđe: inicijativa okupljena oko Stjepana Tuđmana planira koncert na Trgu bana Jelačića i akademiju u Saboru, a veliku proslavu organizira i Zajednica utemeljitelja HDZ-a. Iz oba tabora poručuju da spajanje ne dolazi u obzir str. 5

Dossier: *Vrhunac krize na istoku Europe*

Putinov korak k stvaranju novog svjetskog poretka

Analiza Mirka Galića: Kako su ruski imperijalizam, arogancija Zapada i ukrajinska naivnost doveli svijet u strah od rata str. 3

Smart46

DAR ČITATELJIMA SMART – PRILOG O TEHNOLOGIJI I DIGITALNIM TRENDOVIMA

Više od polovice testiranih maslinovih ulja ima lažnu deklaraciju

str. 10.

Domaća maslinova ulja skuplja su od uvoznih, hrvatska proizvodnja zadovoljava svega 45 posto tržišnih potreba

Pobuna u koaliciji, Čuraja za ministra ne žele Čačić i HSLS

str. 9

Analitičari: Vlada se mora presložiti zbog eura i Schengena i drugu polovicu mandata iskoristiti za odlučno provođenje reformi

Kako je prvim Europljanima Hrvatska postala kolijevka života

str. 42

U izdanju Večernjeg lista u nedjelju izlazi veliki povijesni specijal o neandertalcima, u čijem su stvaranju sudjelovali najbolji domaći i inozemni stručnjaci

Naravno onima kojima HRVATSKI predsjednik služi samo za ostvarenje njihovih osobnih interesa smatraju da ga treba slaviti u ime HDZ-a, pokreta koji je osnovao Tuđman i čiju su parolu ZNA SE oni pretvorili u ZA SE! Oni su sve ostvarili zbog ostvarenja svojih interesa pa im je najvažnije što je Tuđman osnovao HDZ. S druge strane Stjepan Tuđman je jedan od osnivača HDZ-a ali zna da je najveće ostvarenje akademika Franje Tuđmana stvaranje hrvatske države i zato je pokrenuo inicijalni krug Tuđman 100 u kojemu su ušli istinski tuđmanisti, dakle neki od njih su članovi HDZ. Kao istinski tuđmanisti oni vide koliko je Stjepan Tuđman u pravu kada današnji HDZ smatra lijevom strankom („lijevi centar“) pa im nije logično da jubilej obilježi neka lijeva stranka u RH jer je upitno možemo li u današnjoj Hrvatskoj neku lijevu stranku smatrati hrvatskom strankom. A s obzirom da je najveće ostvarenje OCA HRVATSKE DRŽAVE ta država, nju trebaju organizirati oni koji znaju da je hrvatsku državu izborio hrvatski narod i da je to jubilej naroda a ne stranke Zato s druge strane možemo promatrati da imamo doista dvije proslave ovog velikog jubileja i po ideološkoj osnovi a ne samo iz koristoljublja. Jednu proslavu organizira ljevica u RH na čelu s HDZ-om, a drugu desnica tj. državotvorni Hrvati.
Malo više o članovima inicijalnog kruga otkrio je naš poznati odvjetnik Željko Olujić:

DVOSTRUKA PROSLAVA

Olujić otkrio tko još, pod vodstvom Tuđmanova sina, želi sudjelovati u obilježavanju stotog rođendana pokojnog predsjednik *Za 14. svibnja, kada se obilježava dan rođenja prvog hrvatskog predsjednika, inicijalni krug Tuđman 100, okupljen oko Stjepana Tuđmana, najavio je niz manifestacija, a ističu kako se svakog dana širi krug ljudi koji se želi pridružiti, piše u srijedu Večernji list*

23.02.2022.

Planiraju svečanu akademiju u Hrvatskom saboru, a potom i veliki koncert na Trgu bana Jelačića. Zahtjeve koji bi im trebali omogućiti realizaciju toga predali su jučer, otkriva odvjetnik Željko Olujić, jedan od okupljenih u inicijativi koja sama želi organizirati svojevrsnu proslavu za stoti rođendan Franje Tuđmana. Pod "sama" mislimo bez suradnje s HDZ-om, dakle samo pod vodstvom Stjepana Tuđmana, sina prvog predsjednika, navodi dnevnik.
Sve je počelo prije desetak dana u Nazorovoj, u kući Tuđmanovih, gdje je Stjepan Tuđman sa slikarom i piscem Antunom Matešom, zatim bivšim ministrom pravosuđa i savjetnikom prvog predsjednika Bosiljkom Mišetićem te čelnikom Domovinskog pokreta Ivanom Penavom iznjedrio ideju o organizaciji proslave rođendana njegova pokojna oca.
"Inicijator inicijativnog kruga Tuđman 100 obitelj je Tuđman, na čelu sa Stjepanom Tuđmanom. Mene su zvali jer su osjetili da je u Hrvatskoj malo opcija koje su na tragu lika i djela Franje Tuđmana", pojasnio je Penava, kojem se u inicijalnom krugu pridružio još jedan stranački kolega, Stjepo Bartulica.
A tko još, pod vodstvom Tuđmanova sina, želi sudjelovati u obilježavanju stotog rođendana pokojnog predsjednika, otkrio je Željko Olujić.
Ivan Aralica, Mato Artuković, Ante Beljo, Milan Bešlić, Toni Cetinski, Mile Ćuk, Andrija Hebrang, Hrvoje Hitrec, Ljerka Mintas-Hodak, Zvonimir Hodak, Kuzma Kovačić, Mate Kovačević, Drago Krpina, Đani Maršan, Antun Mateš, Bosiljko Mišetić, Željko Olujić, Josip Pečarić, Željko Sačić, Jakov Sedlar, Marin Sopta, Stjepan Šterc,

Ivan Tolj..., *nabrajao je političare, kipare, redatelje, glazbenike, pravnike Željko Olujić pa istaknuo kako se krug ljudi širi svakodnevno te je zanimanje veliko i u Hrvatskoj i u inozemstvu. Planove imaju, ali oni uvelike ovise o Gradu Zagrebu, kao i o Saboru.*
Sjepan Tuđman prošli je tjedan za Novi list detaljnije pojasnio zašto se odlučio na posebnu proslavu. Današnji HDZ vidi kao stranku lijevog centra, a Andrej Plenković, rekao je, nije autentičan tumač i nastavljač djela Franje Tuđmana.
Iz stranke odgovaraju i kako je HDZ na svojim tijelima utemeljio "poseban odbor za obilježavanje stote godišnjice rođenja prvoga hrvatskoga predsjednika dr. Franje Tuđmana". Na čelu tog odbora je glavni tajnik HDZ-a Krunoslav Katičić, a što on priprema sa svojim timom, kažu, izvijestit će na vrijeme.
Kako doznaje dnevnik, plan je vrlo sličan onome inicijalnog kruga, a na pitanje zašto se jednostavno ne spoje, i u HDZ-u i u inicijalnom krugu Tuđman 100, kažu da to ne dolazi u obzir.
https://direktno.hr/domovina/olujic-otkrio-tko-jos-pod-vodstvom-tudmanova-sina-zeli-sudjelovati-u-obiljezavanju-stotog-rodendana-pokojnog-predsjednika-261089/

Poslije trećesiječanskih izbora 2000. godine mnogi su se HDZ-ovi dužnosnici ograđivali od politike predsjednika Tuđmana. Jedna novinarka je tako upitala g. Mišetića, koji je danas jedan od članova inicijalnog kruga, je li i on jedan od tih. Odgovorio joj je:

- Ne! Sada vidim da je Predsjednik bio genij!
- Zašto? – upitala je zaprepašteno.
- Pa stvorio je državu s ovakvim narodom!

Naravno mislio je na dužnosnike HDZ-a koji su se masovno odricali OCA HRVATSKE DRŽAVE.
Ja sam tada bio u Australiju u Adelaideu. Dan poslije smrti našeg predsjednika tamošnji HDZ je održao komemoraciju i odredili su mene, dakle nekoga tko nije bio član HDZ-a, da govorim na toj komemoraciji. Evo tog govora:

GOVOR DR. PEČARIĆA NA KOMEMORACIJI U ADELAIDEU[*]

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane vijekovima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta, pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista, sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile već i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3-4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke

[*] Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u "Vjesniku" od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska,* "Hrvatski vjesnik", 24. prosinca 1999. Govor je pročitan i na hrvatskom programu radija 3ZZZ u Melbourneu.

horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i izuzetne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj - neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu - Hrvatsko čudo.

Danas je sve očitije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprostavljao i uspješno ih onemogućavao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije Bljesak i Oluja uvelike su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali, ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva - NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu - Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, a glavni "krivac", što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet, u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi jest važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice, Sveti Otac Ivan Pavao II., izuzetno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne - ljudima prirodnije - vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim, i pozvao - mimo protokola - predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita ovo proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan, kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog ovog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali nego su vjerovali u "crne priče", priče kojima i jest bio cilj slabljene Hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovo kulminirali u želji velikih sila da se smijeni "neposlušna" hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacioni stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio

je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura bar u naredne dvije godine koliko-toliko mirniju poziciju za Hrvatsku - napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske, značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s izuzetnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti ophrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele sprovesti svoje interese, a na uštrb hrvatskih? On je to uspijevao. Hoćemo li mi bez njega? Da, doista, pred hrvatski narod, pred svakim od nas ponaosob, to je velika, ali i izazovna zadaća. Ako nam je svjetionik, misao vodilja predsjednik Tuđman, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika, bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali - služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti -drugo i ne zaslužuje. Uvjeren sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franju Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke - Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

Hvala Ti, naš voljeni Predsjedniče. Ipak, zašto si nas tako prerano napustio? Možda i nisi. Možda si nas samo natjerao da moramo mnogo više misliti o tvome velikom djelu. Možda si nas samo natjerao da mnogo više budemo s Tobom - nastavljajući Tvoje veliko djelo.

Neka je laka slobodna hrvatska zemlja dr. Franji Tuđmanu, predsjedniku Republike Hrvatske. Neka mu je vječna čast, slava i vječna hvala. Počivao u miru Božjem! BOŽE ČUVAJ HRVATSKU!
"Spremnost, Hrvatski tjednik", 21. prosinca 1999.

Kao što znate bijesni svjetski moćnici mu nisu došli na sprovod, HDZ-ovi dužnosnici su se ograđivali od njega, ali na sprovod mu je došao tadašnji Predsjednik vlade Mađarske VIKTOR ORBAN. I danas vidimo da je današnji predsjednik Mađarske još tada bio tuđmanist, zar ne?

Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/tudman-100-2/

Pogledati:
PODCAST VELEBIT – Olujić: Sto godina od rođenja predsjednika Tuđmana i kriza u Ukrajini

https://www.youtube.com/watch?v=gg5J2qvqsP0

VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

HRVATSKI RADIO SAT „SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO

Opis Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA ne će biti uobičajen i sa nabacanim statističkim podacima o urednicima, suradnicima, godinama djelovanja, izdacima i problemima s kojima se Uredništvo sučeljavalo tijekom svoga djelovanja jer bi to bilo površno i puno toga nedorečenog.
Upravo iz navedenih razloga odlučio sam se na drugi način opisati cijeli tijek navedenog radija, uzrok pokretanja, način djelovanja i utjecaj na društveni život u hrvatskim zajednicama, kao i opis stanja u Domovini i u drugim hrvatskim zajednicama diljem svijeta. Kako ovaj radio nije bio samo glasnik preko krugovalnih valova nego jedna društveno politička INSTITUCIJA koja je djelovala na brojnim poljima, pa je i opis širi, te se tako dotiče tema u kojima je i sudjelovao, bilo kao Institucija ili samo pojedini njegovi članovi, a u ime radija SLOBODNA HRVATSKA. Sličnih tema i opisa bilo je puno u svijetu pa to prepuštam odgovornim osobama iz tih hrvatskih zajednica da čim prije napišu svoju povijest - radi hrvatske povijesti.
Slijedi navedeni OPIS.

Brojno hrvatsko iseljeništvo diljem svijeta, posebno u 18. i 19. stoljeću, pa čak i početkom 20. stoljeća teško je dolazilo do pravih vijesti iz Domovine. Pisma upućivana svojoj ostavljenoj obitelji i rodbini bila su puna tuge, ispunjena bolnim osjećajima iz novih sredina i sa brojnim pitanjima o stanju u obitelji, rodbini i prijateljima, a mnogi od njih nisu ni znali pisati pa su za njih to činili drugi Hrvati ili čak stranci koji su prije s njima naučili hrvatski nego oni jezik nove Domovine. Bol u tuđinskoj pustinji mnogi nisu mogli podnijeti a ni razumjeti, pa su u svojoj tuzi i boli tražili utjehu u piću i čak u neurednom životu, posebno ako su bili osamljeni. U onim sredinama gdje se nalazilo više Hrvata, oni nadobudniji, odlučivali su se na uvezivanje Hrvata i pokretanje društvenog života, od raznih športskih, kulturnih i inih aktivnosti, pa su na taj način lakše podnosili život u tuđini i brže dolazili do vijesti iz Domovine. Posebno olakšanje se događalo u onim sredinama gdje su iz Domovine pristizali svećenici koji su poboljšali društveni i duhovni život. To je za njih bila prava Božja okrepa.
Pored te i takve organiziranosti ipak je bio veliki nedostatak brzine vijesti iz već donekle organiziranih hrvatskih sredina, a posebno iz Domovine, pa se sa osnivanjem RADIJA rodila ideja da bi bilo idealno pokretanje hrvatskih radio satova. Prvo takvo ostvarenje učinili su Hrvati u gradu Milwaukee, u američkoj saveznoj državi Wisconsin, i to prije nego u Zagrebu. Ta vijest brzo se proširila po svim hrvatskim zajednicama diljem svijeta, te od tada - polako ali sigurno - hrvatski radio satovi otvarali su se skoro u svim većim

hrvatskim zajednicama. Negdje je bilo po jedan, a negdje i više radio satova, ovisno o financijskoj mogućnosti i broju slušatelja jer za takve aktivnosti novci se nisu dobivali od države ili lokalnih zajednica nego su se financirali isključivo prema dobroj volji slušateljstva. Sadržaji tih satova bili su različiti; od želja slušatelja, reklama, raznih društvenih događaja u dotičnim sredinama, o nekim povijesnim i političkim temama do ponekih vijesti iz Domovine.

Kasnih pedesetih, šezdesetih i početkom sedamdesetih godina 20. stoljeća u Chicagu su postojala dva hrvatska radio sata, i to; HRVATSKO AMERIČKI RADIO SAT (ispred Udruge Hrvatskog američkog društva) i GLAS HRVATSKE u vlasništvu Hrvatskog Domobrana. Kako ni jedan od navedenih radio satova nije zadovoljavao cjelokupne potrebe hrvatskog slušateljstva, posebno u burnom političkom previranju kasnih 60-ih i početkom 70-ih, skupina hrvatskih domoljuba odlučila je pokrenuti novi hrvatski radio sat kojemu će glavno težište biti događaji u Domovini, a ne zanemarujući ni društveno-politički život Hrvata u Chicagu i općenito diljem svijeta. Tako je sredinom ožujka 1976. na sastanku u prostorijama Hrvatske katoličke župe „Sveti Jeronim“ u Chicagu odlučeno da se pokrene novi hrvatski radio sat pod imenom „SLOBODNA HRVATSKA“ i da voditelji budu Vlado Glavaš i fra Leon Galić, a sve sa blagoslovom poznatog hrvatskog književnika i uzornog svećenika fra Hrvoslava Bana. Dogovoreno i ostvareno! Prva emisija novog hrvatskog radio sata „SLOBODNA HRVATSKA“ krenula je u večernjim satima 6. travnja 1976. i to je za Hrvate Chicaga i okolice bila „prava bomba“ koju su dugo čekali i konačno dočekali. Bogu hvala taj hrvatski radio i pod istim imenom sve do sredine 2019. godine prenosio je živu hrvatsku riječ u preko100,000 hrvatskih domova i skoro isto toliko drugih domova koji su razumjeli hrvatski jezik i vjerno pratili te s nestrpljenjem čekali svaku emisiju.

KAKO I ZAŠTO JE POKRENUT RADIO „SLOBODNA HRVATSKA“

Kao što sam naveo, na početku sedamdesetih godina, u hrvatskom izbjeglištvu, započela su mnoga previranja. Sučeljavali su se takozvani ideološki pogledi, ali ne samo pisanjem nego provođenjem riječi u djelo. Naravno, na taj način, nadobudniji stariji a posebno mlađi Hrvati nisu mogli prihvaćati one stare ideje koje nisu donosile pozitivne rezultate već unosile podjele i međuhrvatsku svađalačku atmosferu. Tako je, i u čikaškoj hrvatskoj naseobini „pao grom iz vedra neba“ na početku 1976. godine, kada se na sjednici Međudruštvenog odbora društava Chicaga i okolice nisu mogla dogovoriti o zajedničkoj proslavi 10. TRAVNJA. Samo dva društva su držala da je Dan Hrvatske Državnosti njihova svojina, pa su tako dogovorili Hrvatski narodni otpor (HNO), Hrvatska republikanska stranka (HRS), Ujedinjeni Američki Hrvati (UAH), Hrvatski oslobodilački pokret – reorganizacija (HOP R), Hrvatski narodni odbor (HNO), Mjesni odbor Hrvatskog narodnog vijeća (MOHNV), Hrvatski nogometni klub Jadran (HNK J) i Hrvatsko kulturno umjetničko društvo (HKUD) Zrinski Frankopan i bili prisiljeni da prirede drugu proslavu 10. TRAVNJA i to istog dana i u hrvatskoj dvorani. Upravo radi tog razdvajanja, kod većine se javila zamisao pokretanja novog radio sata.

Na prvu sjednicu u polovici ožujka 1976. godine, došli su: Ivica Penavić u ime HRS, Ivan Karačić ispred MOHNV Zagreb, Mile Markić u ime HN Otpora, Vlado Glavaš ispred MOHNV Chicago, Božo Pervan u ime Ujedinjene Hrvatske Fronte (UHF), Marijan Mlikotić ispred HN Odbora i fra Leon Galić u ime Hrvatske katoličke župe Sveti Jeronim gdje se i održavala sjednica. Druga društva, koja nisu poslala svoje zastupnike suglasila su se s odlukama održane sjednice. Istu večer udareni su temelji budućem hrvatskom radio

satu i određeni su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, da traže radio postaju. Za svega nekoliko dana pronađena je radio postaja i dogovoren početak za 6. travnja. Par tjedana je bilo kratko vrijeme, ali za entuzijaste dovoljno, da se kao ljudi o svemu dogovorimo i pripremimo plan rada, odredimo naziv radio sata, te napravimo raspored za početak. Za urednike i govornike radija izabrani su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, a prihvaćeno je ime radija „Slobodna Hrvatska“. U prvom prijenosu, kao gost pri otvaranju novog radio programa, nastupio je hrvatski književnik i uzorni svećenik fra Hrvoslav Ban.

Nakon 6 mjeseci, fra Leon Galić dobiva premještaj, pa s time njegovo izravno sudjelovanje prestaje ali je i nadalje sa svojom suradnjom i savjetima bio usko povezan. Od tada, pa nadalje glavni teret nosi Vlado Glavaš, mada su se izmjenjivali mnogi stalni ili povremeni suradnici, koji su svaki na svoj način pridonijeli da radio Slobodna Hrvatska postane sadržajno bogatiji i tematski prihvatljiv za sve uzraste. Kao stalna suradnica godinama je bila vrijedna gospođica Marijana Jelača, a na određeno vrijeme bili su: Vlado Mišetić, Ilija Pavljašević, Melkior Mašina, Juraj Baričević i Danica Glavaš. Sa svojim povremenim i izravnim javljanjima kao komentatori ili sa određenim temama iz političkog, društvenog, športskog i povijesnog života Hrvata bili su slijedeći Hrvati i Hrvatice: Tomislav Mesić, Nedjeljko Jukić, Stojan Maslać, Zvonimir Ranogajec, Zlatko Grbavac, Ivan Jurković, Ivica Penavić, Mate Milković, Olga Dizdar, Ljubica Šego, Josip Novak, Jere Šumera, Miško Primorac, Miro Mandac, Krešimir Mišetić i ...

U prvih deset godina, kao gosti nastupali su mnogi istaknuti hrvatski djelatnici koji su prolazili kroz Chicago, pa i neki stranci i to: gosp. Lopez, paragvajski veleposlanik u USA, fra Hrvoslav Ban, otac Ivo Plenković, fra Silvije Grubišić, fra Dionizije Lasić, otac Nikola Dugandžić, otac Ante Gabrić, Stanko Vujica, Franjo Nevistić, Kazimir Katalinić, Ivo Korsky, Michael McAdams, Michael Palaich, Božidar Abjanić, Nikola Kirigin, Petar Radieljević, Vlado Novak, Mile Boban, Velimir Sulić, Ivo Jolić, Marin Sopta, Šime Letina, Alojzija Buconjić, Zdravka Logarušić, Mirko Vidović, Mladen Schwartz, Stipe Bilandžić, Franjo Mikulić, Damir Đureković, Miljenko Eljuga, Kristina Kolić, Ivan Cerovac, Hans Peter Rullman, Josip Remenar, fra Ljubo Krasić, djeca hrvatske škole „Kardinal Stepinac“, Zvonko Ranogajec, Zvonko Pavelić (glavni policijski tajni agent za kriminalna djela sa sjedištem u Los Angelesu), Luka Kraljević. Zlatko Markus, Marija Sopta, Nikolaj Tolstoj, fra Karlo Zovko, fra Bazilije Pandžić, Asaf Duraković, Ada Zubčević, Dinko Dedić, Ragib Avdić, Ruža Tomašić, otac Božidar Nađ (sa izravnim javljanjem sa radija Vatikan na hrvatskom jeziku čiji je bio i glavni urednik), otac Vjekoslav Lasić, Ivan Jelić, Miro Barešić, Jakša Kušan i brojni drugi. Pismena suradnja dolazila nam je od: Stjepana Đurekovića, Drage Sudara, Mirka Bušića, Josipa Remenara, Joze Kvesića, Mate Ćavar, NN Francuska, NN Švicarska, NN Švedska, NN Italija, NN Njemačka, NN Austrija, pet domovinskih suradnika Brune Bušića, V. Australija i… Na žalost učinjen je jedan veliki propust što smo prava imena radi sigurnosti prikrivali od udbaških progona a na to smo jednostavno bili prisiljeni u ono vrijeme - te plemenite Hrvate bilježili pod NN, a u našu arhivu nismo zapisali prava imena. Sada, nakon 20, 30 ili 40 godina poslije - jednostavno se teško prisjetiti i zato se ispričavamo za ovaj nenamjerni promašaj, a što je velika šteta za hrvatsku povijesnu istinu.

Izlaganja različitih pogleda i stavova puno su pridonijeli, da Hrvati Chicaga postanu jedni od najrazboritijih u cijelom svijetu i koji se nisu natjecali za pozicije nego što djelotvornije pomoći svojoj DOMOVINI HRVATSKOJ. Zato je neprijatelj i upućivao svoje otrovne strijele, upravo na Hrvate Chicaga, kako bi nas razbili i demoralizirali. Da ne nabrajam neprijateljske pokušaje i akcije, jer smo živi svjedoci tih nemilih događaja koji

su potresali ne samo Hrvate Chicaga nego i cijeloga svijeta. Te su nam tužne slike još uvijek pred očima. Bilo bi najbolje sve zaboraviti, ali današnji hrvatski položaj govori NE, jer iz toga moramo učiti i proširivati znanje.

Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA nije bio samo vjesnik događaja nego i INSTITUCIJA koja je djelovala uz informativni dio i na društvenom, političkom, športskom i drugom medijskom polju, pa kao takva bila je priznata kod Hrvata i prepoznata u američkim krugovima. Praktički, bio je tamo gdje su ga vodili primarni hrvatski državotvorni interesi, pa su taj rad prepoznavali i američki mediji. Pisani i govorni prinos tome učinio je Vlado Glavaš tako što je često nastupao na dalekovidnicama koje su pokrivale lokalni i američki prostor, na radiju i u novinama, lokalnim i uglednim dnevnicima, kao Chicago Sun Time i Chicago Tribune. Često je imao i sastanke sa istaknutim političarima, od lokalnih do gradonačelnika grada Chicaga, pa čak i Guvernera države Illinois s kojima je vodio otvorene a ponekada i žučne razgovore, na pitanja davao ispravne odgovore i tražio od njih ljudsko i političko odgovorno ponašanje prema hrvatskoj zajednici Chicaga i hrvatskoj povijesnoj istini. Takav sadržaj i ugled radija SLOBODNA HRVATSKA najviše je smetao hrvatskom neprijatelju, pa su udbaške sluge svaku emisiju snimali i istog dana slali u udbaške centrale u Mostar i Sarajevo i uporno radili na rušenju.

DESETA OBLJETNICA RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“

Prigodom slavlja DESETE OBLJETNICE hrvatskog radio sata „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, urednik, ravnatelj i govornik istog od prvog dana – gosp. Vlado Glavaš napisao je kratku povijest, koja je pročitana na radiju i objelodanjena u spomen-knjizi, pa ovom prigodom, da ne bi nešto ispustili donosimo najvažnije dijelove istog sadržaja. Bilo je to 6. travnja 1976. godine u 21:30, kada su se zaorili zvuci Frankopanove davorije „Na vojsku“, preko radio postaje WSBC na srednjevalnoj dužini 12.40. S tim zvucima počeo je prvi program radija „Slobodna Hrvatska“ u Chicagu, Na samom otvorenju, u uvodnom pozdravu,, urednik novog krugovalnog rasporeda, Vlado Glavaš je rekao slijedeće:

„Dragi Hrvati i Hrvatice, izlazimo pred vas ispred radio program SLOBODNA HRVATSKA u Chicagu. Za mnoge će ovaj pothvat, sa svojim sadržajem, biti iznenađenje, jer naš je program jasan: Ne dodvoravati se nikome, to jest otvoreno govoriti o neprijateljskim smicalicama od strane jugo-terora, o gospodarstvenom i političkom stanju u Hrvatskoj, o hrvatskom izbjegličkom životu i o gibanjima u tuđini, te što je štetno i korisno u hrvatskom radu. Znamo, da će ovakav sadržaj mnoge izazvati već na prvi pogled a zato jer ne želimo biti glasnik zimskih snova, nego hrvatskog htijenja. Želimo ići s narodom, nikako mimo naroda. Želja nam je osjetiti narodno bilo – vaše težnje, da se čuje hrvatska riječ i pod tuđim nebom. Na ovom radiju nećemo slušati previše glazbe i pjesme, jer nam je želja iskoristiti vrijeme u što korisnije svrhe po nas Hrvate i u ovom problematičnom vremenu za hrvatsku budućnost.

Ovo što je najavljeno u početku bilo je održano tijekom daljnjeg rada uz velikodušnu pomoć mnogih slušatelja. Prema predviđenom bilo je i raznih reakcija. Uspavani, koji su „živjeli na lovorikama“ psovali su nam sve do desetog koljena i nazivali nas najpogrdnijim imenima. Većina je prihvatila program u cjelini s velikim odobravanjem. Poznato nam je, da je prijenos slušan i preko brzoglasa, jer krugovalna postaja, u to vrijeme, nije bila dovoljno jaka i domet je bio ograničen. Zato smo nakon nekoliko mjeseci prešli na drugu postaju, WEAW 13.30, malo jaču, ali ni izbliza da zadovolji naše želje kako bi glas dopro u svaki hrvatski dom. Na ovoj postaji zadržali smo se četiri godine, sve do 22. Lipnja 1980. Od tada smo prešli na drugu radio postaju i dobili bolje vrijeme, subotom 14-15 sati. To je

bila postaja WCEV na srednjoj valnoj dužini 1450 koja pokriva Chicago i predgrađe. Na ovoj postaji smo se morali zadržati do daljnjega jer jače nisu davale vrijeme za etničke skupine ili ih je bilo nemoguće dobiti.
S promjenom postaje nije se mijenjala politika radija iako je bilo pritiska s više strana, napose s neprijateljske. Padali su česti prigovori, ucjene i prijetnje, kako bi nas preplašili i prisilili na povlačenje. Bilo je među Hrvatima onih koji su bili udbaške sluge, koji su otvoreno ili prikriveno sudjelovali u tim neprijateljskim akcijama.
Samo čvrsta vjera i neustrašivost uredništva i suradnika, a i mnogih rodoljubnih Hrvata, to jest potpornih suradnika koji su pomagali moralno i materijalno jer ništa nije lako održati u izbjeglištvu što iziskuje velika sredstva i vrijeme. Sama pomisao na to, koliko je vremena provedeno nad novinama, uz knjigu, uz radio, s narodom u razgovoru, u pisanju dopisa suradnicima i to sve besplatno, odaje znak dobre volje, da hrvatskom čovjeku i ženi, ovakav rad urednika i suradnika posluži kao izvor vijesti i pregled vremena u kojem živimo, ne zanemarujući hrvatsku prošlost i sve to za sretniju budućnost. Radi istine potrebno je dodati i to da su urednici i voditelji radio satova sami pokrivali novčane izdatke za telefone, novine, knjige, prijevoz i ako se negdje putovalo iz hrvatskih obveza sami snosili svoje troškove koji nisu bili mali, a da ne govorimo koliko je obitelj gubila radi toliko odvojena vremena i novaca, a o strahu što je proživljavala radi tih aktivnosti da i ne govorim.
Ako navedemo da je za svaki program, i to u prosjeku, potrošeno oko 20 sati, a sigurno je bilo daleko više, onda brojka iznosi 10.920 sati utrošenog vremena, preračunato u dane iznosi 455 dana po 24 sata na dan neprekidnog rada u samo deset godina, a da ne spominjem da je sav taj rad bio isključivo na dobrotvornoj bazi i bez bilo kakvih naknada. Kada tu pridodamo brojne druge novčane izdatke - za prijevoz, razna putovanja, smještaje, novine, knjige, troškovi telefona i druge izdatke vezani uz društveno političke djelatnosti - znali su iznositi mjesečno i preko $1,500.00 odvojenih iz obiteljskog budžeta. Gdje su bile druge društvene, osobne i obiteljske obaveze? A gdje borba za svakodnevni život?! Sami zamislite i pokušajte se staviti u taj položaj pa ćete lakše razumjeti i ovaj predani, s ljubavlju ustrajni rad i ne izmišljati kojekakve izgovore ili zločeste napade.
Je li se to isplatilo? Ako gledamo površno, jednosmjerno, uskogrudno i nepravedno kritički, onda sigurno ne. Kad lučimo potrebu i učinak od sanjarija i neznanja, tada svakako DA. Poznato je da Hrvati u tuđini malo čitaju, i za ovakve radio dolazi kao potreba, preko koje se širi hrvatska riječ, koju ljudi lakše i radije slušaju nego čitaju. Na temelju toga, mnogi će pokušati pronaći razlog, uzrok i potrebu. Kada se Hrvatu u tuđini ne bi pružilo ni to, on bi polako i nezaustavljivo propadao i postao za Hrvatsku izgubljen i zaboravljen. Kako pustiti čovjeka, da se izgubi iz svoje zajednice, dok imamo mogućnosti, bar donekle, sačuvati hrvatsko zajedništvo u tuđini? To bi bio grijeh i ravno izdajstvu.
Čuli smo brojne primjedbe u proteklom razdoblju, kao na primjer, što će nam radio kada se na njega troši, a ne donosi nam neke vidne rezultate. Bilo bi bolje da su se isti zapitali – kakva bi džungla bila da ga nije bilo i koliko bi Hrvata bilo na okupu i koliko bi nas se uopće osjećalo Hrvatima? Na isti način mogli bismo sebi postaviti pitanje – zašto živimo kada moramo puno trošiti, a sutra ćemo svejedno umrijeti. Čemu sve, kada bez toga možemo biti? Uzaludna su to pitanja i svakako na njih se normalan čovjek ne osvrće nego žao mu je i to malo vremena koje troši u slušanju.
U jesen 1983. godine ispitivano je slušateljstvo samo u Chicagu. Tada je utvrđeno da radio „Slobodna Hrvatska“ sluša u preko 70.000 domova i da se iz godine u godinu slušateljstvo povećava. Zar se to ne isplati za toliko mnoštvo iako svi od njih nisu Hrvati?

MUČNIH DESET GODINA

U ovom desetgodišnjem razdoblju puno se toga dobrog i lošeg događalo. Nakon pada HRVATSKOG PROLJEĆA u hrvatskim iseljeničkim krugovima naglo se počelo ozbiljnije razmišljati i raditi na sadržajnijim programima prema Domovini i lobiranju u međunarodnim krugovima. U hrvatskim zajednicama diljem svijeta i na svakom koraku osjetio se osvježavajući povjetarac i ljudi su sve ozbiljnije shvaćali da hrvatsku sudbinu Hrvati moraju preuzeti u svoje ruke a ne čekati na Washington i druge svjetske sile da nam omoguće bezbrižan dolazak na bijelom konju u SLOBODNU HRVATSKU. Osjetilo se to na brojnim prosvjedima, zabavama, skupovima pa i političkom osvješćivanju, djelovanju i traženju najboljeg načina kako političkim i društvenim, medijskim i kulturnim slijepcima svijeta probuditi savjest odgovornosti, neupućenosti i služenju zabludama, lažima i zloduhu te dokazati im istinu o zločinačkom Titovom režimu i o ispravnom nastojanju borbe Hrvata za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU gdje će vladati samo BOG I HRVATI. U tom otvorenom i hrabrom buđenju mnogi Hrvati su na različite načine tražili putove kako biti najdjelotvorniji u akcijama prema središtima političkih moći, neupućenim medijima i kako uzdignuti slobodarski duh u Domovini. Dok su jedni prikupljali materijalna sredstva koja su usmjeravali prema određenim ljudima i skupinama u Domovini (ta sredstva obično su išla preko svećenika koji su mogli putovati i preuzeti zadatak vjerno izvršavali), drugi su tiskali letke i skupa sa već objavljenim knjigama slali također na određene osobe, treći su radili na lobiranju prema centrima moći i medijima, a četvrti su ozbiljno radili na objedinjavanju različitih političkih gledišta i gradnje zajedničke strategije prema Domovini. Nije to bilo lako, jer su udbaške strukture bile dobro umrežene i pod zaštitom političkih centara moći, pa su tako kao zaštićene zvijeri nastojali izravno ili neizravno djelovati na rad hrvatskih političkih, kulturnih, športskih, medijskih a nažalost i na crkvene krugove. Ta zločinačka banda imala je teškoće sa izravnim učlanjivanjem u navedene hrvatske strukture jer su se članovi navedenih međusobno dobro poznavali, ali na žalost nisu dobro bili upućeni u udbaške strukture rada, pa su se tako dobro pripremljeni udbaši preko poznanstava učlanjivali u hrvatska društva te bili dosta glasni i zagovornici nelegalnih aktivnosti. Tamo gdje nisu uspjeli izravno sudjelovati koristili su hrvatsku naivnost i slijepce koji su na „lijepe riječi ili iz tz. raznorazne usluge“ znali više štete nanositi hrvatskim aktivnostima nego samo i izravno udbaško članstvo.

Tamo gdje nisu uspijevali ništa saznati ili predvoditi dobro osmišljene hrvatske akcije, odmah su se uključili i u svom stilu dali na njihov zločinački posao. Predvodnike tih akcija prozivali su slugama Washingtona, Moskve, Beograda, plaćenicima i…, blatili ih na svakom koraku, ucjenjivali raznoraznim načinima i smicalicama, zastrašivali djecu, pokušavali se miješati i rušiti obiteljski život, prijetiti a potom su slijedile i same likvidacije. Za sve ove i ovakve akcije dobro su bile upućene i tajne policijske strukture zemalja u kojima su djelovali udbaši, ali na žalost umjesto da ih tajne policijske strukture prokažu, zatvore ili protjeraju - oni su uz pomoć svojih političkih naredbodavaca – toj udbaškoj bandi skoro sve kroz prste gledali, u brojnim slučajevima surađivali, pa su čak slične smicalice i sami pravili. Zajedno ili odvojeno. Pisala su se ucjenjivačka pisma, zatvarali i sudili hrvatski domoljubi po udbaškom naputku i same likvidacije praktički po cijelom svijetu. U takvom stresnom stanju nije lako biti ni Hrvat a kamo li djelovati, javno ili tajno, na hrvatsku dobrobit. Hrvatska ljubav, srce i vjera i u ovakvom nesnošljivom stanju Hrvata pomogli su da su se dizali i neustrašivo ulazili u borbu, a često sa upitnim rezultatima, ali uvijek s nadom u konačnu hrvatsku pobjedu.

O svim ovakvim smicalicama i akcijama, hrvatski radio satovi diljem svijeta bili su obično prvi na udaru jer su u brojnim sredinama bili praktički i jedini prijenosnici javne riječi u sve hrvatske domove. Naravno ovdje ne isključujem Hrvatske katoličke misije i župe, hrvatske novine, revije i knjige koji su uspješno obavljali svete zadatke. I to svatko na svome polju. Ali hrvatski radio satovi imali su posebnu svetu i hrvatsku dužnost na vrijeme i bez straha upozoravati hrvatsku javnost, pozivati na opreznost, na snošljivost, uvezivanje, učenje, odgovornost, ustrajnost, nepokolebljivost, potporu plemenitim akcijama na svim društvenim, političkim, kulturnim, športskim, medijskim i vjerskim aktivnostima, a sve na dobrobit Hrvatskog naroda.
U ovih deset godina dogodile su se brojne akcija koje su zatekle Beograd, Washington i druge centre moći svijeta. Godine 1976. Zvonko i Juliana Bušić, Slobodan Vlašić, Petar Matanić i Frane Pešut uzeli su američki zrakoplov TWA i u jednom danu cijeli svijet upoznali sa Titovim zločinačkim sustavom i pravednom hrvatskom borbom za slobodnu Hrvatsku državu. Sa sličnom akcijom, ali godinu dana poslije Marijan Buconjic, Vladimir Dizdar i Jozo Brekalo upali su u jugoslavensku misiju pri Ujedinjenim narodima u New York-u sa nakanom upoznavanja cijelog svijeta sa zločinačkom Titovom politikom. Akcija je uspješno završena, bez posljedica. U kolovozu 1978. Mile Kodžoman i Božo Kelava zauzeli su Njemački konzulat u Chicagu i uvjetno tražili puštanje desetorice zatočenih Hrvata na čelu sa Stipom Bilandžić u Njemačkoj koje je Beograd tražio za izručenje. Par sati nakon vijesti o upadu hrvatskog dvojca u Njemački konzulat ispred samog konzulata našlo se par tisuća Hrvata te gromoglasnim uzvicima i hrvatskim pjesmama davali su potporu Kodžomanu i Kelavi, a brojne medijske kamere snimale su svaki hrvatski pokret i zanimalo ih je mišljenje hrvatskih prosvjednika. Dok su prosvjedi trajali, a na poziv uglednog televizijskog voditelja i komentatora Bill Kurtisa (hrvatskih korijena) na gledanoj dalekovidnici BBC Vlado Glavaš imao je polusatni i izravni razgovor o uzrocima ove i sličnih akcija po svijetu, o stanju u Hrvatskoj, o hrvatskoj povijesnoj istini, zločinačkom Titovom i veliko-srpskom režimu, o progonu Hrvata, udbaškim zločinima nad Hrvatima po svijetu, kao i ustrajnoj i nepokolebljivoj borbi Hrvatskog naroda za svoju slobodu i neovisnost. Ovaj razgovor je uzburkao užarene udbaške, srpske, policijske i druge neprijateljske redove, pa čak i Washington, da su odmah uslijedili prosvjedi protiv gosp. Kurtisa i same dalekovidnice - tražeći od njih ispriku jer su ugostili jednog „ustašu“. Kurtis i samo uredništvo dalekovidnice stalo je u obranu moga nastupa i taj isti ili dijelove razgovora prenosili su više puta sve dok nije bio uspješno riješen slučaj zauzeća njemačkog konzulata. Bogu hvala i bez žrtava! Dok su Kodžoman i Kelava bili u konzulatu - Njemačka je popustila i obećala osloboditi zatočene Hrvate. Nakon ove akcije i straha da se nastave slične akcije po svijetu kako bi u potpunosti raskrinkali Titov zločinački režim, u udbaškom dosluhu američka tajna policija FBI poslala je po svijetu ucjenjivačka pisma brojnim hrvatskim poslovnim, društveno-političkim i inim ljudima a i nekim sumnjivim osobama u hrvatskim zajednicama na Američkom kontinentu i tražili naznačene novčane iznose da se uplate na račune Mire Barešića u Paragvaju i Jakše Kušana u Londonu. Nakon ove smišljene akcije u hrvatskim zajednicama nastala su razna previranja, optuživanja i svađe, da bi u tom košmaru došlo i do likvidacija dvojice Hrvata, jednog u Los Angelesu i jednog u Vancuveru. U Torontu i Kaliforniji uhićeno je nekoliko Hrvata pod optužbom za pripremu atentata i podmetanja eksploziva. U listopadu 1978. u Parizu UDB-a ubija Brunu Bušića. Polako ali smišljeno i po policijskom receptu započinju među-hrvatske svađe i optuživanje za ova i slična nedjela.

U prosincu 1979. na poziv Titove oligarhije u Beograd stiže Odbor za vanjsku politiku američkog Kongresa gdje uz obostrano razmatrana buđenja i uvezivanje Hrvata po svijetu, posebno u Americi i Kanadi, dogovoreno je zajedničko djelovanja u rastakanju tog hrvatskog zajedništva. U pravom smislu, donesene mjere su bile katastrofalne za Hrvate, a koje su sadržavale telefonske prijetnje obiteljima, ucjene, potpuno rastakanje hrvatskog zajedništva, zatvaranje pod krivotvorenim dokazima i sa kupljenim svjedocima, pa kasnije i sa likvidacijama. Ubrzo se taj plan počeo i sprovoditi.
U prosincu 1980. zatvoreno je deset Hrvata iz Amerike i Kanade da bi šest mjeseci poslije bilo zatvoreno još deset Hrvata sa istog prostora. Na tužnom suđenju i uz vidljive laži, spletke i kupljene svjedoke, točno po političkoj odluci, deset Hrvata je osuđeno na dugogodišnju zatvorsku kaznu od 15 do 35 godina robije a druga desetorica puštena su na tz slobodu. Iza toga u planu je bilo zatvoriti još 37 Hrvata iz cijelog svijeta među kojima je bio i Vlado Glavaš. Srećom i tajnim kanalima, odvjetnik Mile Bobana došao je do tog strogo čuvanog dokumenta kojeg smo objelodanili u hrvatskom mjesečniku OTPOR i na Hrvatskom radiju SLOBODNA HRVATSKA, te upravo radi te javne objave razotkrivena je tajna spletka Beograda i Washingtona i spašeno je od zatvaranja tih 37 Hrvata, navedenih imenom i prezimenom, a radi čega je Vlado Glavaš, u Washingtonu i Beogradu, potajno osuđen na likvidaciju. Mjesec dana nakon objave navedenog tajnog dokumenta na mom automobilu izvršeno je dvadesetak smrtonosnih sabotaža iz kojih sam osobno (automobil je posebna priča) ostao bez tjelesnih oštećenja zahvaljujući saznanju iz čitanja tajnih dokumenata bivših i razočaranih policijskih obavještajaca Amerike, Engleske, Izraela i Rusije iz kojih su vidljive njihove metode u likvidaciji određenih osoba. U tom zločinačkom pohodu samo me je dragi Bog spasio.
Nakon ovih zatvaranja i smišljene udbaške promidžbe u hrvatskim zajednicama diljem svijeta nastalo je takvo stanje i nepovjerenje da praktički brat sa bratom nije razgovarao. Zahvaljujući svijesti možda stotinjak nepokolebljivih i nepotkupljivih i hrabrih Hrvata diljem svijeta, a i uz potporu hrvatskog svećenstva koje je bilo na hrvatskoj liniji, HRVASTVO je ipak tinjalo i održalo se, ali uz mukotrpnu borbu. Taj kaos UDB-a je još žešće širila i u tom kaosu u Njemačkoj je 1983. ubila Franju Mikulić. Uz rušenje hrvatskog zajedništva glavni cilj ovih tajnih policijsko udbaških planova bilo je i rušenje hrvatskih radio satova, pogotovo onih kojima je bio primarni cilj hrvatska riječ i hrvatska istina, a ne neka zabava i zarada. Tu se svakako prvi na udaru našao Hrvatski radio sat SLOBODNA HRVATSKA i njezin glavni urednik Vlado Glavaš. Teško je to bilo proživljavati i gledati obitelj kako svakodnevno provodi vrijeme u nekom grču ali ne u strahu. Iz tjedna u tjedan sve je manje bilo poziva i novčanih potpora za uzdržavanje radija. Godine 1983., 84., 85. i 86. su bile prava novčana katastrofa za radio jer od pristiglog novca nismo uspjeli pokrivati ni 10% izdataka. Ovu tužnu sliku nismo davali u javnost a niti u širi krug suradnika radija - nego smo primijenili jednu smišljenu psihološko-političku varku koja je naprosto uzbunila udbaške i policijske redove. Ta odluka je bila uistinu hrabra a i koštala je velikog novčanog uloga vlastitih sredstava koja su odvajana od obiteljskog budžeta. Iz emisije u emisiju izmišljali smo imena darovatelja sa dosta velikim prilozima i tako neprijatelje bacali u trans a uplašene Hrvate ohrabrivali i pomalo ih vraćali u hrvatske državotvorne redove i javne akcije. Uz druge društvene aktivnosti - hrvatskim neprijateljima je bila jedna od najvećih meta upravo moj neustrašivi rad na radiju i zato me je trebalo čim prije eliminirati sa društveno političke scene i javnog prostora. Milom ili silom!!! Ogorčenje je bilo veliko što me nisu uspjeli likvidirati sa sabotažama na automobilu pa su odlučili na fizičku likvidaciju. Navest ću samo četiri krvava slučaja.

Sredinom prosinca 1985. u putničkoj agenciji Perinović u Chicagu čiji je vlasnik bio Perinović, inače rodom od Požege i vodeći udbaš za Sjevernu Ameriku, u njegovom uredu i pod njegovim predsjedanjem a u nazočnosti trojice meni nepoznatih osoba pravio se dogovor o mojoj likvidaciji. Određena je nagrada od $50,000.00 onome tko me likvidira. O ovom sastanku osobno me je obavijestio jedan Srbin od Dervente koji je bio na tom sastanku i to deset dana poslije zločinačkog čina te rekao mi je da je njemu nuđena nagrada ali je on odbio i osobno meni potvrdio da je spreman o svemu tome i svjedočiti na policiji ili sudu ako ikada do njega dođe. Tog Srbina površno sam poznavao jer je više puta dolazio u našu zgradu obavljajući vodoinstalaterske poslove, a uz to bio je sklon piću. Taj zločinački plan likvidacije izvršen je 9. siječnja 86. oko 10 sati ujutro, kada su djeca bili u školi i kada skoro svi susjedi rade. Trojica zločinaca (Kosovar, Sandžaklija i Grcić od Drniša) dovezli su se automobilom i duplo parkirali sa upaljenim žmigavcima na ulici ispred same zgrade gdje smo stanovali. Albanac je ostao u automobilu, Sandžaklija je stajao pred našim ulazom i čuvao stražu, a Grcić je na prevaru ušao u naš ulaz i uputio se prema našem stanu – točno po u naprijed nacrtanom planu. Da ne idem u detalje, on je zvonio na naše zvonce i kako ja nisam bio doma a vjerovali su da ću biti, izišla je moja supruga Danica i uz kraći razgovor na netočnom engleskom jeziku i uz pitanja o meni (da sada ne ulazim u detalje tijekom razgovora i pitanja) – Danica je u njemu prepoznala udbaša i osjetila je njegove namjere. Taj je bandit u razgovoru osjetio da ga je Danica prepoznala i u tom trenutku izvadio nož i započeo svoj krvavi pir kako bi se riješio svjedoka. Zahvaljujući poznavanju borilačkih vještina i glasnom vrištanju odjednom su se otvorila vrata stanara koji su živjeli iznad nas i zavikali što se to događa dolje, zločinac je osjetio da će biti otkriven na djelu te je odlučio brzim potezima Danicu likvidirati. Sa tri krvava poteza s nožem razrezao joj je jezik, usnu s lijeve strane, uništio slezenu, prerezao nekoliko crijeva i krvnih žila svega nekoliko milimetara ispod srca te pobjegao ostavivši Danicu na kućnom pragu u krvi sa uvjerenjem da je obavio svoj krvavi zadatak. Za sekundu stigao je susjed koji je po zanimanju liječnik i u trenutku davanja prve pomoći, njegova žena je zvala Hitnu pomoć koja je za samo par minuta stigla te pod žurno Danica je prevezena u bolnicu nedaleko od naše zgrade i postavljena na operacijski stol. Iako je na kućnom pragu izgubila skoro 4 petine krvi ipak je zahvaljujući savjesnim liječnicima i Božjoj pomoći preživjela ovaj krvavi zločin. Par mjeseci poslije zločinac je otkriven, zamislite na hrvatskoj zabavi i u hrvatskoj dvorani, a potom i zatvoren, ali pod pritiskom centrale iz Washingtona on je pušten na slobodu. O svim navedenim slučajevima na vrijeme sam obavijestio policiju sa dokazima, ali na žalost bez rezultata. Nakon puštanja krvnika na slobodu a preko poznanstava došao sam kod šefa čikaške policije koji mi je u jednom uljudnom i otvorenom razgovoru i nakon pregledanih svih dokumenata i policijskih izvješća zaključio sam da se radi o dobro isplaniranom zločinu, a zatim je tužnim riječima rekao da je osobno iz Washingtona dobio naredbu da svu dokumentaciju proslijedi njima, te da je s tim cijeli slučaj zatvoren i postao tajna.

Mjesec dana nakon zločinačkog čina nad Danicom UDB-a je nastavila i dalje prolijevati nevinu hrvatsku krv u Chicagu te je u stanu gdje je živio, gosp. Franjo Mašić, voditelj drugog hrvatskog radio sata GLAS HRVATSKE, naprosto bio nožem sasječen i ostavljen u krvi u kadi u njegovom stanu. Tako su se ti udbaški zločinci rješavali nepodobnih Hrvata, bez obzira gdje su se nalazili.

Drugi se slučaj dogodio u studenom 1987. u stanu kada sam od dvojice krvnika bio vezan žicom na podu sa samokresom na glavi. U tom trenutku osjetio sam Božji poziv na smirenost i da će sve proći bez krvi. Uz mojih nekoliko riječi, kao da su od Boga došle,

uputio sam ih atentatorima. Čuvši te moje riječi oni su se odjednom - bez riječi i u tišini povukli i ostavili me svezana na podu.
Treći slučaj dogodio se u ožujku 1988. svega pedesetak metara od kuće stanovanja i oko jedan sat poslije pola noći, kada sam se vraćao sa sastanka Međudruštvenog odbora Hrvata Chicaga. U mirnom hodu zamijetio sam da se žešćim koracima meni približavaju neki ljudi. U dubljem razmišljanju o tijeku održanog sastanka, za nekoliko sekundi na mojim leđima našla su se dva samokresa od dvojice nepoznatih osoba i uz riječi: „Sada si naš majku ti ustašku i znaj da ti je ovo zadnji trenutak tvog života“. Bio sam potpuno miran i u toj mirnoći zazvao sam Božju pomoć, te u tren sekunde osjetio sam Božju poruku za smirenost i da ću pobijediti. Naglo sam se kao ris okrenuo i vještim borilačkim potezima izbio im samokrese iz ruku i za tren obojica su se našla na pločniku, a ja sam pobjegao i za par minuta se našao u obiteljskom domu. Nas dvoje i Danica i ja smo trenirali borilačke vještine za samoobranu…
Četvrti slučaj odigrao se u srpnju 1988. u prijepodnevnim satima i to pred ulazom u zgradu gdje smo živjeli gdje me je jedan gorostas u stojećem stavu sa rukama u džepovima i bez ikakva povoda sa moje strane namjerno počeo vrijeđati i pogrdno napadati pa čak i prijetiti likvidacijom. U istom trenu kroz glavu mi je prostrujala misao i ukazala slika pred očima da se radi o klasičnom ubojici. Razmišljao sam o bijegu a kada sam zaključio da nema sigurnog izlaza i u sekundi sam odlučio krenuti u boj pa što dragi Bog da. Sa golim sam rukama i kao ris skočio na njega ne dopuštajući mu da bilo što izvuče iz džepa, pa je tako nastao krvavi dvoboj, čak i na ulici radi čega je bio zaustavljen cijeli promet. Dvoboj je prestao kada se taj razbojnik našao na cesti sa prelomljenom rukom, oštećenim nogama, rebrima i natečenim licem, a ja sam i u ovom slučaju zahvaljujući znanju borilačkih vještina i zahvaljujući ANĐELU ČUVARU ostao bez tjelesnih oštećenja. Cijeli ovaj krvavi dvoboj promatrala je kroz prozor našeg stana moja žena Danica i mogu si samo zamisliti kako se ona osjećala. Ovaj slučaj je završio i na sudu gdje sam oslobođen za nanesene tjelesne ozljede a krvniku je dosuđeno pokrivanje sudskih troškova, ali bez daljnjih progona.
O svim navedenim slučajevima gradska policija kao i FBI imaju cijelu evidenciju i čak potencijalne svjedoke, ali, kao što sam već naveo i po naputku Washingtona svi ovi slučajevi su ostali bez suđenja. Drugim riječima, i po političkoj odluci zaštićeni su zločinci, a što je sramota i pravo izdajstvo tako zvane zapadne demokracije. Da je to tako potvrđuje dokument kojeg sam preko odvjetnika zatražio iz službene centrale FBI u Washingtonu koji vodi evidenciju o mom i ženinom radu od prvog dana dolaska u USA. Tužno je bilo pogledati to izvješće u kojem je potpuno zacrnjeno preko 50 % cijelog tog tz. dokumenta i u kojem nije bio vidljiv niti jedan od navedenih slučajeva, a i prijetnje koje sam uredno prijavljivao.

PETNAESTA OBLJETNICU RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“

Završetak Desete obljetnice i sa ulaskom u novu, na žalost UDB-a nije prestala sa prolijevanjem hrvatske krvi po svijetu. Da ne navodim sve slučajeve, ipak ću navesti atentat na Predsjednika Hrvatskog državotvornog pokreta na gospodina Nikolu Štedula, izvršen u Škotskoj 1988. gdje je na kućnom pragu prolio svoju krv, ali na sreću i uz teške životne posljedice ipak ostao na životu.
U slijedećih pet godina puno toga se dogodilo u hrvatskom društvu i na radiju SLOBODNA HRVATSKA, više dobra nego lošeg. Bog čini dobra, posebno svima koji u njega vjeruju. Ovdje svakako treba pridodati većinu Hrvata bez obzira gdje žive. Na svakom koraku

osjetila se svježina hrvatskog duha i oslobađanje proživljenog stresnog stanja te su iskazivali ljubav i spremnost pri pomaganju u svim vidovima pomoći kako bi Hrvati konačno došli do ponovne SLOBODNE I NEZAVISNE HRVATSKE DRŽAVE.
Daljnji rad Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA obrađen je u posebnom prikazu a za ovu časnu obljetnicu i sa svojim kratkim osvrtom najbolje je opisao hrvatski književnik i ugledni svećenik fra Hrvoslav Ban. Evo tih njegovih riječi…
„Časna služba Hrvatima u tuđini“
Izdržati punih petnaest godina u izbjegličkom uredništvu, bilo to jednog časopisa ili radio – sata, težak je i naporan posao. Može to razumjeti samo netko, kome je taj teret namijenjen.
U tuđini, bez redovitih izvora obavijesti – napose u prijašnje vrijeme – bez veće hrvatske knjižnice, bez pomoćnih priručnika i bez potrebnih materijalnih sredstava, bez sigurne suradnje jer je to obveza koja se vrlo teško preuzima bez dostatnog slobodnog vremena od svagdašnjeg rada, trebalo je imati ne samo veliku volju, nego još veću ljubav za ovakvo djelo.
Samo i jedino ljubav prema svojem raseljenom narodu može dati snagu čovjeku, koji pristaje na odricanje, na zabacivanje potrebnog odmora, na noćni rad nad papirima i uređivanju rasporeda, na preuzimanju noćnog traženja odgovarajuće glazbe, podučavanje prolaznih suradnika, obrađivanje tekstova, snimanje i presnimavanje govornih i glazbenih vrpca, a sve to iz tjedna u tjedan, u žurbi i napetosti, bez odlaganja i bez predaha.
A što je nagrada onom Hrvatu, koji obavlja uredničku dužnost u tuđini' - vrlo često nerazumijevanja ograničene čeljadi, zlobni napadaji onih koji rade spletke i klevete i koji moraju ispuniti svoju duhovnu prazninu jalom i mržnjom. Svaki je urednik u izbjeglištvu, bez iznimke, nosio taj križ i teškom mukom to proživljavao pa su samo rijetki mogli izdržati do kraja.
Time je veća zasluga i čast onima, a takvi su, na sreću u većini, koji su nastojali razumjeti njima nepoznati urednički posao, koji su spoznali težinu rada jednog hrvatskog izbjegličkog uredništva, pa pripomogli taj rad moralno i materijalno, a ljude, koji se nesebično zalažu, ohrabrili iskrenom pohvalom i plemenitom riječi.
Takvima pripada hvala i u ovom slučaju, kada radio sat „SLOBODNA HRVATSKA“ u Chicagu proslavlja svoju petnaestu obljetnicu rada za „HRVATE“ u ovom Američkom velegradu i njegovoj okolici.
Čestitam glavnom uredniku, gospodinu Vladi Glavaš i svim njegovim vrijednim suradnicima, od onih prvih, do ovih današnjih. I želim izreći svoje veliko zadovoljstvo, da sam, ne često sudjelovao u prijenosima „SLOBODNA HRVATSKA“, nego sam bio i prvi gost, prigodom otvaranja, prvoga prijenosa ovoga zaslužnog radio sata.
Uvjeren sam, da će SLOBODNA HRVATSKA nastaviti i nadalje obavljati svoju časnu službu svojem hrvatskom puku, da ostanu vjerni svojoj braći po rodu i krvi i svojoj stare slave Djedovini, lijepoj i vječnoj zemlji HRVATA.
Čikaški radio sat SLOBODNA HRVATSKA, zadužio je hrvatsko slušateljstvo ovog velegrada i njegove okolice izvanredno mnogo. Svake subote, bez iznimke, bio je taj radio povezan sa slušateljima po svojim izabranim, pomno aktualnim vijestima, s nastupima brojnih istaknutih ljudi, s obiteljskim čestitkama, društvenim obavijestima, osvrtima na povijesne obljetnice, hrvatskom pjesmom i glazbom.
Otud Uredništvu SLOBODNA HRVATSKA i njezinu Glavnom Uredniku, gospodinu Glavašu, odaju priznanje hrvatska društva, obitelji i pojedinci, što se je i prije očitovalo, a napose prigodom ove dične petnaeste obljetnice. Čujemo u crkvi Kristovu riječ: „Što ste

učinili mojoj ljudskoj braći – meni ste učinili“. Uredništvo zaslužnog radija „Slobodna Hrvatska“ s vrijednim urednikom na čelu, krijepili su nas nadom u preporod utamničene Hrvatske, u sigurnost njezine pobjede, nakon mučilišta na koje su je razapeli neprijatelji, bodrili su nas glasovi s ovog radio – sata, jačali su naš duh i naš hrvatski ponos u tuđini. Slijedit ćemo one Kristove riječi i kazati: „Što god ova nesebična, hrvatska ustanova učinila i za jednog Hrvata, učinila je za cijeli Hrvatski narod, za domovinu Hrvatsku“.

PUTANJA RADIJA SLOBODNA HRVATSKA

Od utemeljenja ovaj radio program službeno je bio pod pokroviteljstvom ogranaka HNV iz Chicaga. Drugim riječima, iza radija su bile sve političke organizacije, kulturne ustanove i športska društva koja su priznavala HNV. Tako je to trajalo do konca 1979. godine sve do sukoba u redovima, a napose u vodstvu HNV, u što radio nije htio ulaziti i pomalo se počeo udaljavati dok i službeno nije brisao pokroviteljstvo HNV – početkom 1980. Od tada pa do početka 1982. Radio Slobodna Hrvatska djeluje kao neovisna ustanova, potpomagana od više hrvatskih rodoljubnih društava i pojedinaca. Većina stalnih suradnika i potpornih članova odlučuju da radio djeluje pod pokroviteljstvom Hrvatskog Državotvornog Pokreta Ne za dugo - svega nekoliko godina. U početku novog pokroviteljstva radilo se dobro dok zanos nije opao nakon progona, zatvaranja i osuda desetorice Hrvata iz USA i Kanade, te udbaških spletki, ucjena i ogovaranja što je utjecalo na udaljavanje brojnih Hrvata iz javnog djelovanja. Od 1980. – 87. bilo je najkritičnije i najteže razdoblje, a zasigurno možemo reći najodgovornije i najvažnije. U svim hrvatskim naseobinama svijeta, na hrvatskim predvodnicima osjećao se umor od dugogodišnjeg ustrajnog rada, a kod šireg kruga rodoljubnih Hrvata nazirala se malaksalost, gubi se onaj zanos a s time i vjera u hrvatski uspjeh. Tome je pridonijela taktika Beograda: ZAVADI PA VLADAJ, dođite svi u posjetu „starom kraju“, donesite novac, potrošite, uživajte i govorite iznad dopuštenog, jer je važna strana valuta… Upravo ta taktika je bila dvosjekli mač za jugo-gulag i za Hrvatsku. Devize su išle za Beograd, a Hrvati iz tuđine uživali su i pored straha prenosili su rodbini i prijateljima svoja životna iskustva i potrebu za ostvarenje Slobodne Hrvatske. Ali ne sa žarom da bi potaknuli Hrvate iz Hrvatske na rad, nego zato jer se u tuđini nisu naučili šutjeti ali na žalost nisu ni tugovali radi svoje neaktivnosti.

Iako domovinski Hrvati nisu reagirali na takve stavove Hrvata iz tuđine, ipak su, u podsvijesti, upijali svaku riječ, što je dobro došlo u novom hrvatskom preporodu kojeg su zrake počele obasjavati Hrvatsku u veljači 1989. kada su dr. Tuđman i njegovi suradnici utemeljili HDZ a potom i druge hrvatske političke stranke. U Hrvatskom iseljeništvu slobodarske zrake počele su se vidljivije nazirati 1987. kada je dr. Tuđman započeo svoj javni nastup u Kanadi i u Americi i pomalo razbijao svoju lošu sliku koju su Hrvati u tuđini imali prema njegovoj prošlosti. Dr. Tuđman je i prije dolazio u Švedsku, Njemačku, Ameriku i… ali bez javnih nastupa i pred hrvatskim pukom. Tuđmanovo predavanje na York sveučilištu u Torontu 1987. sa zanimljivom temom o životu i političkom djelovanju braće Radić te njegov nastup na velikom Slavenskom simpoziju u Chicagu, kao i sa predavanjima na nekoliko sveučilišta u Chicagu i… (jedan od glavnih organizatora Tuđmanova nastupa u Kanadi bio je gosp. Marin Sopta a u Americi Vlado Glavaš). Bile su to zrake nade u hrvatsko bolje sutra. Glavne teme njegovih predavanja i javnih nastupa ticale su se hrvatske zbilje iz hrvatske prošlosti i sa nekim naznakama za sretniju hrvatsku sutrašnjicu. Sa objavom cijelog predavanja sa York sveučilišta i uvodnika glavnog urednika hrvatskog mjesečnika za hrvatska društvena i politička pitanja OTPOR gdje ga je Vlado Glavaš najavio kao budućeg Predsjednika Hrvatske države, te iste sadržaje objavio

na hrvatskom radiju SLOBODNA HRVATSKA. U hrvatskim redovima nastala su komešanja, previranja pa i sučeljavanja sa glavnim naglaskom KAKO TO DA JEDAN PARTIZANSKI GENERAL MOŽE BITI PREDSJEDNIK HRVATSKE. Ustaljeni komentari na radiju SLOBODNA HRVATSKA a i na nekim drugim hrvatskim radijima diljem svijeta i u rijetkim hrvatskim glasilima pomalo se počela razbijati ta antipatija prema dr. Tuđmanu, a time i započeo novi vjetar u hrvatskim glavama i razbijati stara razmišljanja. Hrvati u iseljeništvu počeli su ozbiljno prihvaćati onaj poznati i za Hrvatsku presudan javni poziv hrvatskog generala Maksa Luburića iz 1968. u Torontu - da bez hrvatske pomirbe nema ni Hrvatske i da se sinovi ustaša i partizana rame uz rame moraju boriti za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU. Ovu povijesnu i odlučujuću poruku Hrvatskom narodu najprije je prihvatio Bruno Bušić a potom i sami Dr. Franjo Tuđman, a polako i većina Hrvata u tuđini. Posebno se to osjetilo sa novim dolaskom Dr. Tuđmana u Kanadu i Ameriku 1989. i njegovim javnim nastupima u hrvatskim dvoranama i u ime Predsjednika HDZ. Dvorane su bile punjene do zadnjeg mjesta a atmosfera užarena. Pitanja su frcala sa svih strana. Optužbe radi prošlosti, prozivanja radi nejasnih odgovora a i brojni i jasni glasovi potpore Dr. Tuđmanu sa pozivom za pomirenjem jer dolazi vrijeme za Hrvatsku BITI ILI NE BITI. Ovakvi glasovi nazočnih bili su ujedno i političko krštenje dr. Tuđmana - ako želi biti vođa Hrvatskog naroda da mora jednostavno mijenjati sebe i svoju prijašnju politiku. Uvjeren sam, da je Dr. Tuđmanu, koliko je god bio svjestan što ga čeka u budućnosti, da su mu ovi javni skupovi sa Hrvatima i te kako dobro došli da se dogradi u jednog čvrstog i odlučnog predvodnika Hrvatskog naroda, a što je svojim daljnjim radom to i dokazao. U Chicagu i uz nazočnosti oko 500 Hrvata istu večer se učlanilo u HDZ oko 250 osoba i prikupljeno blizu $50,000 za rad HDZ-a. Upravo iz navedenih opisa Hrvata u tuđini a posebno Hrvati u Hrvatskoj - promjene su dočekali kao svjestan politički narod.

Vratimo se samo nekoliko godina unazad i u krizne trenutke Hrvata izvan Hrvatske kada praktički brat sa bratom nije pričao i sa padom zanosa, razočaranja pojedinaca u osobne sposobnosti ili u društvenu neodgovornost i radio upada u svoju najveću krizu. Suočen s mnogim problemima, odluka pada u ožujku 1984. godine, da radio „Slobodna Hrvatska“ postane ponovo neovisna ustanova. S velikim naporom uredništvo i uprava su sa svojim radom svladali krizu i radio ponovo postaje glasnik rodoljubnih Hrvata, kojima je bilo do rada, suradnje i iskrenog potpomaganja. S istim zanosom ulazi u jedanaestu godinu i dočekuje proslavu DESETE OBLJETNICE, 27. rujna 1986. godine, u dvorani Hrvatske katoličke župe „Svetog Jeronima“ koja se odvijala u pravoj prijateljskoj i domoljubnoj atmosferi i uz nazočnost velikog broja Hrvata koji su došli odati priznanje uredništvu, upravi i drugim dragim Hrvatima koji su velikodušno radili da ovaj radio uspije savladati sve oluje koje su se nad njim urušavale tijekom prošlog vremena, ali ga nisu uspjele dotući. Naprotiv, ta oluja izazvala je još veći hrvatski prkos i sadržaj radija bio je još bogatiji i naprosto osvajao srca Hrvata, pa i brojnih slušatelja drugih nacionalnosti i političkog uvjerenja. Koncem 80. radio emisije je slušalo čak oko 200.000 kućanstava u četiri američke savezne države.

Sve padove, buđenje i preporod Hrvata, hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, pratio je, vodio analize i ohrabrivao Hrvate, kada je bilo najpotrebnije, smirivao uzrujane duhove i pozivao sve Hrvate na snošljivost, razum, čitanje, razmišljanje i rad za domovinu Hrvatsku. U toj misiji imao je vidne uspjehe, što dokazuje, da su baš Hrvati Chicaga jedan od političkih najjačih naseobina izvan Domovine. Sa spomenutim se ne želi posebno isticati hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“, jer da nije bilo ozbiljnog rada i suradnje

svih hrvatskih političkih organizacija, drugih dvaju hrvatskih radio satova, hrvatskih katoličkih župa, kulturnih ustanova, dobrotvornih i humanitarnih društava, kao i športskih klubova – sigurno ne bi bilo uspjeha kojeg su Hrvati Chicaga postizali tijekom proteklih godina. No, s puno prava i s ponosom možemo reći, da je upravo radio „Slobodna Hrvatska“ bio luč hrvatske zbilje Chicaga.

Godina 1988. bila je u istinu burna i koja je najavljivala pravu prekretnicu u hrvatskom društvenom i političkom životu Hrvata, ne samo Hrvata u Chicagu, nego i u cijelom svijetu. Sve ove akcije i djelovanja hrvatskih zajednica, a posebno njihovih predvodnika dobro su pratili domaća sredstva priopćavanja kao i političari. Na ugodno iznenađenje, Guverner američke savezne države Illinois proglasio je gosp. Vladu Glavaš ČOVJEKOM GODINE U DRŽAVI ILLINOIS za njegovo ustrajno i odlučno zastupanje, čuvanje i održavanje ETNIČKOG ŽIVOTA U DRŽAVI ILLINOIS I ŠIRE, te mu je za tu odluku, 26. lipnja 1988. uručena posebna nagrada i KIP SLOBODE sa naznačenim priznanjem.

KIP SLOBODE

S pojavom dr. Tuđmana na hrvatskoj političkoj pozornici još godine 1987. Uredništvo radio sata „Slobodna Hrvatska“ vidjelo je u njemu budućeg hrvatskog vođu i zato je redovito pratilo Tuđmanov razvoj i politički rad, zbog čega je često nailazilo i na kritiku s riječima, da dajemo publicitet bivšem partizanu. Odgovor na kritiku nije dolazio s obranom naših riječi, nego upravo s ozbiljnim radom dr. Tuđmana i suradnika.

PRVI SABOR HRVATSKE DEMOKRATSKE ZAJEDNICE ZA SJEVERNU AMERIKU ODRŽAN U CLEVELANDU 20. i 21. 1990.

Početkom godine 1990. Uprava ovog radio sata uvela je još veću ozbiljnost rada i skoro cijelo vrijeme posvećivano je političkom, duhovnom i kulturnom preporodu u Hrvatskoj i BiH, a ujedno nisu bili potisnuti događaji i u drugim republikama jugo tamnice – posebno u Sloveniji i na Kosovi. Glazbeni dio bio je smanjen na najmanje moguće mjere, što je nekim slušateljima nedostajalo. Uredništvo je uspostavilo izravnu suradnju s Domovinom, a najganutljiviji događaj za slušatelje je bio svakako izravni prijenos s prvog sabora HDZ, u veljači 1990., iz dvorane Lisinski u Zagrebu, kojeg je upriličio član Uredništva gospodin Ilija Pavljašević. Uredništvo je nastojalo svojim nesebičnim radom približiti Hrvatsku svakom Hrvatu Chicaga i okolice sa izravnim izvještajima iz Domovine ili razgovorima s

ključnim osobama novog preporoda u Hrvatskoj. Usporedo sa stvaranjem političkih stranaka u Hrvatskoj i ovaj radio je nastojao, sa izravnim razgovorima čelnih ljudi, ili s posebnim izvještajima razraditi misao, da nas jedino višestranačje može spasiti. U ovim izvještajima nastojali smo biti neutralni, posebno u predizbornoj kampanji, a nakon izbora i pobjede HDZ i dr. Tuđmana, poput sredstava priopćivanja u slobodnom svijetu, stavili smo se u službu nove hrvatske vlasti, s dopuštenjem za pozitivne kritike i s pravom na riječ oporbenih stranaka. Tijekom dvogodišnjeg hrvatskog preporoda važno je istaknuti da je naš dugogodišnji suradnik velečasni Ivan Miklenić, urednik Glasa koncila, svakodnevno slao najnovije vijesti o događajima u Domovini. Uz redovite prijenose na radiju SLOBODNA HRVATSKA ovaj isti radio imao je i svoje dnevne telefonske vijesti od 5-10 minuta koje su se davale točno u pola noći i svakodnevno ih je slušalo čak preko 2000 osoba. Nadalje, na ovom radio satu imali su osobni i posredni nastup, putem razgovora, slobodnih izvještaja ili govorom s javnih skupova gotovo sve najpoznatije osobe političkog, društvenog i vjerskog života Hrvatske i to: Kardinal Franjo Kuharić, papa Ivan Pavao II, majka Terezija, dr. Franjo Tuđman, dr. Žarko Domljan, Josip Manulić s kojim sam imao izravni polusatni i žučni razgovor o njegovoj udbaškoj prošlosti i sadašnjosti, dr. Vlatko Pavletić, dr. Dalibor Brozović, Gojko Šušak, Ante Beljo, dr. Miljenko Žagar, Boris Maruna, Milan Kovač, dr. Šime Đodan, Vladimir Šeks, velečasni Ante Baković, Vjekoslav Krsnik, Josip Jović, velečasni Živko Kustić, Predrag Lucić (novinar), Robert Čagalj (student), dr. Marko Veselica, dr. Anto Kovačević, Ivan Gabelica, dr. Hrvoje Šošić, Fikret Avdić, dr. Fuad Muhić, Alija Izetbegović, Dobroslav Paraga, Ante Paradžik, Krešimir Pavelić, Damir Milić, Duško Lokin, Velimir Zajec, Josip Kuže, Dražen Ladić, Tonko Vukušić, velečasni dr. Vjekoslav Šaravonja, Anica Penić, prof. Zdenka Graf, Jakov Sedlar, Vinko Zorić, Vjenceslav Čižek, Clark Weber, Marko Dizdar, Davor Perinović, Mate Talijančić i brojni drugi znani i hrvatskoj javnosti nepoznati a za Hrvatsku jako bitni..

IX. BOJNA "RAFAEL VITEZ BOBAN", ZAGREB, 2022.

JEDAN KOMENTAR TEKSTA „PUTIN, MILOŠEVIĆ I GENOCID“

Kolumnist portala dragovoljac.com Zvonimir R. Došen komentirao je moj tekst PUTIN, MILOŠEVIĆ I GENOCID
(https://bezcenzure.hr/vlad/putin-milosevic-i-genocid/
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/30188-putin-milosevic-i-genocid):
Naravno da ste svojim neumornim radom na promociji istine postali dosadni i opasni za mnoge "hrvatske" povjesničare i političke lidere poput raznih Goldsteina, Jakovina, Klasića, Plenkovića, Pupovaca i niza drugih "antifašista", kojima tim Vašim "dosadnim pisanjem" neprestano stajete na žulj. Posebno iritirate "hrvatske" diplomate jer bez njihove dozvole radite posao koji bi oni trebali raditi. Što je još gore Vi, njima za dešpet, taj posao radite pro bono. Ali ono što ih najviše uznemirava je što Vi "herojski narod, koji je srušio tri carstva" nazivate zečevima. Vi ste zapravo plagijator, jer bez dozvole kopirate ono što je rekao (od 1987. do 1995.) "veliki vožd", a poslie 1995., "najveći izdajnik srpskog naroda posle Vuka Brankovića". 😀
P.S. Nedavno sam preko Amazona kupio knjigu JASENOVAC A LIE UNCOVERED, pa se ovim putem želim zahvaliti Vama i dru. Razumu. Ovakve knjige su od neizmjerne koristi za borbu protiv velikosrbske i jugokomunističke promičbe. Kad završim s čitanjem poslati ću je jednome od kanadskih sveučilišta, a Vi nastavite idalje biti "dosadni"
Pozdrav Vama i dru. Razumu
Za Dom Spremni!
Hvala Zvonimiru na lijepom komentaru. Moram priznati da mi je posebno drago spominjanje rada pro bono.
Zašto?
Pa kada sam ja u pitanju kod mene to nije dano u klasičnom značenju tog rada. Naime moja supruga je kao profesorica povijesti radila u HIC-u Anta Belja na pitanjima Hrvata Boke kotorske.

1. *A. Pečarić and J. Pečarić, Biskup Strossmayer i knjaz Nikola, "Zadarska smotra", Časopis za književnost, znanost i umjetnost,1-2, 1995, 151-166.*
2. *J. Pečarić, Smrt Jugoslavije, Mostariensija, Časopis za humanističke znanosti Sveučilišta u Mostaru, 5 (1996), 161-169.*
3. *A. Pečarić i J. Pečarić, Hrvati u Crnoj Gori, Zadarska smotra, Časopis za kulturu, znanost i umjetnost, god XLV, br. 1-3, 1996, 65-86.*
4. *A. Pečarić i J. Pečarić, Kako je Boka kotorska postala dio Crne Gore: Slučaj Oslava Smodlake, Časopis za suvremenu povijest, 30, 2(1998) 377-385.*
5. *A. Pečarić i J. Pečarić, Očuvanje hrvatskog identiteta kroz stoljeća, Glas Ravnice, glasilo Demokratskog saveza Hrvata u Vojvodini, br. 87-89., veljača-travanj 1998.*
6. *J. Pečarić, Konc-logori u Beogradu i Jasenovcu, Zadarska Smotra 1-3, 1998.A. Pečarić i J. Pečarić, O borbi za Boku kotorsku, Hrvatica, br. 2, 2001.*

7. *A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.*
8. *A. Pečarić and J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od svetojeronimske afere do danas, Simpozij "Jugoistočna Europa u XX stoljeću, Dubrovnik, 23-25, svibnja, 1996. Takodjer: Hrvatski iseljenički zbornik, 1997. 251-262, 471-472, 495-497. (Referat je bio osnova za tekst: Željko Krušelj, Zaljev hrvatskih svetaca bez Hrvata, Hrvatski Obzor, 17.06.1996.)*
9. *A. Pečarić, J. Pečarić, Biskup Strossmayer i Srbi, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb, 1997., str. 81-96.*
10. *A. Pečarić i J. Pečarić, Položaj Hrvata u Boki kotorskoj za vrijeme talijanske uprave 1941.-1943.Zbornik radova s Medjunarodnog znanstvenog skupa "Talijanska uprava na hrvatskom prostoru i egzodus Hrvata (1918.-1943.)" , Zagreb, 2001. str. 373-396.*
11. *A. Pečarić i J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od Svetojeronimske afere do danas: Hrvatsko ime sačuvano u Vatikanu, Hrvatski obzor, 24. siječnja 1998.; Papa vraća ilirsko ime, Hrvatski obzor, 31. siječnja 1998.; Egzodus iz Boke, Hrvatski obzor, 7. veljače 1998.; Bokelji bježe od Miloševića, Hrvatski obzor, 14 veljače 1998.*
12. *A. Pečarić i J. Pečarić, Stradanja Hrvata Boke kotorske u Jugoslavijama, U knjizi: Da se ne zaboravi, Zbornik radova Drugog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, Zagreb, 2002., str. 254-265.*

U HAZU-u su nam objavili i monografiju:
A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.
Od promjene vlasti i napada na Belja koji je tada bio i ravnatelj Matice hrvatske i moja supruga je ostala bez posla. Iz samog popisa očito je da je radila nešto što vlastima od te 2000-e godine nije bilo po volji pa je od tada pro bono radila pomažući meni i bez plaće i danas bez mirovine. Kćerka (doktor znanosti) zahvaljujući i rektoru Sveučilišta u Zagrebu Damiru Borasu ostala bez posla, a njen mentor prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nije postao profesor emeritus. Kolega Tuđman nije radio pro bono jer je bio saborski zastupnik, ali kćerka jest jer smo našli mogućnost zajedničkog rada pa ona ima dvostruko veći h-indeks od Borasa. Njen h-indeks je 12 a njegov 6, a čovjek je vjerovao da treba biti akademik, vjerovali ili ne.

Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/jedan-komentar-teksta-putin-milosevic-i-genocid/

„JA SAM POBJEDNIK“ / NIKOLA ŠTEDUL, ZAGREB, 2022.

OSTVARUJU LI SE ZLOKOBNE ŠTEDULOVE SUMNJE?

05 Srpanj 2021

Iz tiska je izišla knjiga emigranta Nikole Štedula U službi savjesti – Memoari (Naklada P.I.P. Pavičić, Zagreb, 2021.). Godine 1988., dvije godine prije raspada Jugoslavije, Udba je nastavila sa zloglasnim terorističkim planom ubijanja hrvatskih političkih emigranata. Naime, u srijedu 20. listopada 1988. u mjestu Kircadly, nedaleko Edinburgha u Škotskoj, udbaški ubojica Vinko Sindičić sačekao je Nikolu Štedula i u udbaškoj akciji, nazvanoj Magla, ispalio u njega osam hitaca.
Nikola Štedul živio je sa suprugom Shirley Helen Page i djecom – Monikom i Kristinom u tom mirnom škotskom gradiću. U sudbonosno vrijeme vraćao se kući iz redovne svakodnevne šetnje. Od osam ispaljenih hitaca šest je završilo u njegovu tijelu, od kojih dva u glavi. Štedul je preživio atentat a ubojica Vinko Sindičić, jedan od najokorjelijih Udbinih ubojica, uhićen je i naredne godine škotski ga je sud osudio na 15 godina robije.
Svoj život političkog emigranta Nikola Štedul minuciozno je prikazao u knjizi U službi savjesti – Memoari, koju je objavila Naklada P.I.P. Pavičić ove godine. Memoarska knjiga Nikole Štedula prava je rijetkost u nakladništvu koje predstavlja život i sudbine hrvatskih političkih emigranata. Osim, također, rijetkih studija koje o sudbinama hrvatskih političkih emigranata i njihovih organizacija (stranaka, udruženja, društava) govore sa stajališta svjetonazora, programa i ciljeva a napose tragičnih sudbina. Uglavnom nerazjašnjenih, bez istraživanja zločina i procesuiranja krivaca za počinjene zločine. U vremenu od 1946. i prve žrtve dr. Ivana Protulipca do zadnje 1989. Ante Đapića, Udba je izvršila 67 atentata/ubojstava, 30 neuspjelih atentata – nekih pokrenutih više puta (primjerice na dr.

Branka Jelića i Miru Barešića), četiri otmice i pet neuspješnih, četvorica emigranata vode se kao nestali a sve su indicije da je u njihovoj sudbini sudjelovala Udba. Područje djelovanja Udbe bilo je usmjereno na sve važnije države u kojima su živjeli i djelovali: Austriju, Italiju, SR Njemačku, Francusku, V. Britaniju, Švedsku, Argentinu, Kanadu, SAD, Belgiju, Dansku, JAR, Brazil, Škotsku, Paragvaj …. Za počinjene zločine do sada su odgovarale samo četiri osobe: Vinko Sindičić i tri organizatora ubojstva Stjepana Đurekovića: Krunoslav Prates, Josip Perković i Zdravko Mustač. I to je sve! Za sva ostala ubojstva ubojice nisu otkrivene a istraživanjem tih zločina, osim časnih pojedinaca (primjerice Bože Vukušić), nitko se ne bavi. Ni države u kojima su te osobe stradale a ni danas suverena i slobodna hrvatska država i njene ustanove. Godinama su te države prihvaćale udbašku mantru o ubojstvima koja su plod tzv. međusobnih ratova redova hrvatske emigracije!? Hrvatski politički emigranti, u odnosu na ostalu emigraciju jugoslavenskih naroda, bili su najčešća meta jugoslavenskih tajnih službi. Više od polovine žrtava bili su Hrvati.

MUKOTRPAN ŽIVOT POLITIČKIH EMIGRANATA

Štedulova memoarska sjećanja, koja je napisao doista u službi savjesti, vode nas od odrastanja u njegovu roditeljskom domu (Rešetarevo, kod Karlovca 2. prosinca 1937.) školovanja, napuštanja Domovine i mukotrpnog putovanja izvan nje – putovanja u neizvjesnosti i borbi za goli život, stvaranju obitelji, borbi za ideale domovine, vlastito obrazovanje (fakultetsko) u svijetu te ponovni povratak u slobodnu i neovisnu državu. Putovanje dostojno nekoliko romana i filmova. Trideset pet godina (1956. – 1991.) stalne neizvjesnosti.

Nikola Štedul jedan je od brojnih hrvatskih ljudi koji su se, nakon bijega iz Titove Jugoslavije, našao u stranom svijetu, suočen s prijetnjama Titovih agenata ubojica, nerazumijevanjem domicilnih zemalja u kojima je boravio (Austrija, Njemačka, Australija, Britanija, Škotska) i velikih sila za pravednu borbu hrvatskog naroda za slobodu i ravnopravnost u Titovoj Jugoslaviji. Sve te zemlje kao i velike sile (SAD, Njemačka, Francuska, V. Britanija) zagovarale su opstanak Titove Jugoslavije kao tobožnje protuteže sovjetskim aspiracijama i kao uzornu zemlju socijalizma s ljudskim likom te putokaz i uzor ostalim socijalističkim zemljama sovjetske orbite. Njen opstanak podržavale su i izdašnim povoljnim kreditima, ali i vojnom pomoći. Stoga su pravedne zahtjeve hrvatskih političkih krugova u zemlji (npr. nakon Hrvatskog proljeća) i stranaka te hrvatskih zajednica i političke emigracije odbacivale a političke emigrante i njihove organizacije držale pod stalnom sumnjom, praćenjem, progonom, zabranom rada.

Prije bijega u emigraciju Štedul je u ondašnjoj državi izučio limarski i vodoinstalaterski zanat. No, sudbina njegova brata i obitelji u velikoj je mjeri odredila njegovu odluku o napuštanju domovine. Naime, stariji brat Petar koji je u vrijeme NDH služio u njenoj vojsci doživio je, poput tisuća prognanih Hrvata, sudbinu Bleiburga. Štedul napominje: Ubijen i bačen u neki od klanaca slovenskih Alpa, u duhu riječi Milovana Đilasa: Hrvatska vojska mora umrijeti da bi Jugoslavija živjela. Štedul se cijeloga života sjećao kako je njegova kuća bila obilježena ustaškom, a posebice se rado sjećao svoga brata: Uz brata Petra vežu me drage uspomene. Prošlo je već više od 70 godina otkako ga nema, ali nema dana da ne pomislim na njega. Još mi strašno nedostaje. Nikada nije prežalio što nije mogao biti s roditeljima u njihovim zadnjim časovima života. Razloge napuštanja Titove Jugoslavije poglavito je vezao s osjećajem duboke nepravde i pomanjkanja slobode u svojoj domovini te lažnim prikazivanjem stvarnosti od strane režima i njegovih ulizica.

STALNA PRIVREMENOST

S te dvije riječi Štedul je opisao svoje emigrantsko putovanje od 35 godina. U Austriji se bavio zemljoradnjom, u Njemačkoj radio u rudniku, Australiji uzgojem duhana, lovom na krokodile, rudarskim radovima i posjedovanjem rudnika volfrana u kojemu je također radio kao fizički radnik, radio je i kao drvosječa. U Škotskoj je supruzi pomagao u djelatnosti trgovine. U toj stalnoj privremenosti, od zemlje i mjesta življenja do raznovrsnih poslova koje je obavljao da bi osigurao život svojoj obitelji, Štedul nije zapostavio politički rad u korist svoje hrvatske domovine. Najznačajniji dio tog angažmana odnosio se na upoznavanje domicilne zemlje i svijeta s političkim stanjem u svojoj staroj domovini, obespravljenosti hrvatskoga naroda i potlačenosti od Titove velikosrpske Jugoslavije, kao i terora koji su vlasti provodile nad hrvatskim narodom. Ja živim i radim na stvari u koje vjerujem, a koje smatram uzvišenijim i važnijim od mog osobnog životnog komfora. Odustajanje od borbe bila bi izdaja vlastitih ideala, moje obitelji, moga naroda, pa i sebe samoga. U Škotskoj je 1981. osnovao Hrvatski državotvorni pokret (HDP) na čijem je čelu bio sve do povratka u domovinu. Uz organizacijski rad počeo je i pisati te je niski zanimanja dodao i novinarsko. Plod takvih nastojanja je brošura koju je objavio 1985. pod naslovom: Hrvatska borba za samoodređenje u kojoj je predvidio da će stalna represija jugosrpskih komunističkih vlasti i beogradskih vlastodržaca dovesti do krvoprolića. Napose je ukazao na činjenice kako Jugoslavija cijelo vrijeme pod Titom, ali i nakon njegove smrti, živi na zapadnjačkim jaslama. Kasnije će reći kako je Zapad podupirao takvu Jugoslaviju sve do svibnja 1991. godine. Još 1990. godine, James Baker tadašnji državni tajnik SAD-a, u Beogradu je podupirao stabilnost i teritorijalni integritet Jugoslavije. Sva upozorenja hrvatske političke emigracije o naravi nedemokratskog jugoslavenskog sustava, prevlasti velikosrba na svim područjima društvenog života (gospodarstvu, vojsci, policiji, tajnim službama, diplomaciji, medijima) tiraniji nad nesrpskim narodima – napose Hrvatima, Muslimanima, Albancima, nisu dala nikakvih rezultata. Čak ni upozorenja da je Jugoslavija, još od Titova razdoblja, bila utočište zloglasnim teroristima i njihovim organizacijama (Crvene brigade, zloglasni Šakal – Ramirez Sanchez, terorističke organizacije iz arapskog svijeta i dr.). Zapad opsjednut krivom procjenom o očuvanju takve Jugoslavije nije reagirao na brojne zločine koje je jugoslavenska tajna služba izvršila nad hrvatskim političkim emigrantima i njihovim organizacijama, društvima, listovima. S druge strane Zapad se posve neprijateljski ponio prema hrvatskim emigrantima i njihovim strankama, medijima, udruženjima, društvima. Nad svima njima visile su obavještajne službe koje su jedva čekale neki krivi potez hrvatske emigracije, ili su ga inscenirale jugoslavenske tajne službe, kao tobože emigrantski, kako bi još jače udarile po onima koji su paradoksalno zagovarali upravo zapadnjačke političke vrijednosti, kulturu i politički sustav! Ta bolna iskustva s politikama zapadnih zemalja doživjet će Štedul i po povratku u Hrvatsku gdje će ponovno proživljavati njihovu ambivalentnost i kontradiktornost vođenu isključivo golim interesima a ne vođenu tzv. visokim demokratskim, moralnim, humanim i civilizacijskim vrednotama kojima su se dičile i predstavljale!? Sve tako dugo dok se ta potpora u negativnom pogledu nije obrušila na njihove zaštitničke pozicije.

DEMOKRATSKIM METODAMA PREMA PROMJENAMA

Štedulova politička orijentacija temeljena je na njegovu svjetonazoru, vrsnom poznavanju hrvatske povijesti napose 20. stoljeća; povijesti dviju Jugoslavija, Karađorđevićeve velikosrpske i Titove staljinističko komunističke, također velikosrpske i izvrsnom

poznavanju geostrateškog položaja Hrvatske nakon Titove smrti te metodama borbe za opstanak tijekom Domovinskog rata, u čemu je na svoj način i sam sudjelovao.
U duhovnom smislu Štedul je katolički odgoj primio u svojem domu, najviše pod utjecajem majke. Iako će na nekim mjestima memoara reći kako uvijek nije bio dosljedan vjernik u svakodnevnom obnašanju vjerskih dužnosti, u praktičnom političkom djelovanju polazio je od temeljnih kršćanskih vrijednosti. Znajući za sva zla koja su Hrvatima činjena u vrijeme velikosrpskih Jugoslavija, pa i ona kroz koja je prolazila brojna hrvatska emigracija diljem svijeta, Štedulu je bila strana svaka mržnja i osveta. Kada su ga pitali je li zakleti neprijatelj Jugoslavije kratko je odgovorio: Ne, nisam, ja sam samo i jedino zakleti prijatelj svoje domovine Hrvatske. Na pitanje mrzi li čovjeka (Vinka Sindičića, op.a.) koji ga je nastrijelio, Štedul je odgovorio: Mržnja proždire osobu koja mrzi, a ja ne želim da me mržnja ždere. Dakle, nije riječ o nekom osobito plemenitom altruizmu prema zločinu, nego o čistoj pragmatici. Takav pristup, istina zahtijeva i određenu duhovnu disciplinu prema samome sebi. Tako da ja, umjesto da izgaram u mržnji, prema atentatoru osjećam neku vrstu sažaljenja. Naravno, udbaški ubojica Sindičić nije se pokajao za zločin niti zatražio oprost. Kasnije se jedino žalio kako organizatori zločina nisu izvršili dana mu obećanja!
Štedul je bio protivnik svih oblika terorizma i nasilja u političkoj borbi. Ja se terorističkim metodama nisam služio, niti sam ih smatrao opravdanim, ali sam imao razumijevanja za one koji su vjerovali da je obrana od nasilja najučinkovitija uporabom sile. U redovima hrvatske političke emigracije pripadao je struji koja se, napose nakon sloma Hrvatskoga proljeća, zalagala za politiku pomirenja i zajedničkog djelovanja sinova ustaša i partizana, kao i svih političkih orijentacija i stranaka, što je pod Tuđmanovim vodstvom i ostvareno u Domovinskom ratu. Tu širinu Štedul je poglavito pokazao kroz djelovanje u Hrvatskom narodnom vijeću kao krovnoj organizaciji hrvatske političke emigracije. Štedul nikada nije bio u zatvoru, kazneno procesuiran ni suđen za bilo kakva nezakonita djela.

DOMOVINSKI RAT – SUOČAVANJE S HRVATSKOM STVARNOŠĆU

Po povratku u domovinu, u jeku Domovinskog rata, Štedul svoje usluge želi pružiti svojoj domovini. Tuđmanova administracija određuje mu mjesto u Ministarstvu obrane gdje radi na nabavci naoružanja u vremenu embarga (Rezolucija UN-a 713) uzrokovanog izdajničkom ulogom šefa Jugo diplomacije, jednog od velebnih hrvatskih izdajnika – Budimira Lončara. U Hrvatskoj osniva novu stranku: Nacionalno demokratsku stranku (NDS), koja nije, iz razno raznih razloga, dobro primljena u hrvatskoj javnosti. Razlozima neuspjeha u stranačkom životu nove Hrvatske kao i djelatnom radu u MORH-u, Štedul posvećuje brojne stranice svojih memoara. Dio njih se odnosi na svoje viđenje hrvatske realnosti i svoj odnos prema njoj, a drugi na predviđanja s kojima će se njegova domovina suočavati/suočava u sadašnjosti i bliskoj budućnosti. Čitatelji ove intrigantne knjige, nakon gotovo trideset godina od završetka i pobjede nad srpskim okupatorima te brojnih iskustava, o Štedulovim stavovima će danas očito imati jasnije stavove. Otvoreno govori o svojim prvim susretima s hrvatskom zbiljom. Prvo je uočio premreženost novih hrvatskih službi starim kadrovima iz bivšega sustava i to raspoređenih na veoma istaknuta i osjetljiva mjesta za nacionalnu sigurnost. Nadalje, neučinkovitu i tromu diplomaciju sastavljenu pretežno od isto takvih kadrova. Osjetio je nesklonost novih hrvatskih vlasti prema nuđenim uslugama hrvatskoga iseljeništva. Inicijativu u HDZ-u od početka su preuzimale jugo-orjunaške snage, predvođene iskusnim oznaško-udbaškim majstorima prikrivenim i obučenim hrvatskim simbolima. U MORH-u se susreo s raširenim oblicima grabeži i

korupcije koju nitko nije sankcionirao. Na svim mjestima susretao se s nepoznavanjem i neshvaćanjem srži velikosrpske politike, njenih ciljeva i dugoročne strategije. Štedul je s nepovjerenjem gledao na tzv. lojalnu politiku SDP-a i bivših komunista, koji su svjetonazorski potpuno odudarali od hrvatskih nacionalnih vrijednosti i interesa. Smatrao je da se uglavnom radi o mimikriji, prikrivanju i obmanjivanju, kupovanju vremena kada će pokazati svoje pravo lice. Da bih potkrijepio ovo točno Štedulovo predviđanje navest ću slučaj iz vlastitog iskustva. Koncem 2019. dva mjeseca prije smrti dr. Zdravka Tomca, nekada visokopozicioniranoga člana SDP-a i potpredsjednika Vlade demokratskog jedinstva, našao sam se u jednom društvu u restoranu Kapuciner u Zagrebu s profesorom Tomcem. U veoma zanimljivom razgovoru, u jednom sam momentu zapitao profesora Tomca: Profesore, kako to da ste vi tako dugo ostali s Račanom? Zar niste vidjeli da on nimalo ne mijenja svoje političke stavove? Tomac mi je bez puno razmišljanja odgovorio: Da, vidio sam. Ali, nadao sam se da će s vremenom krenuti prema preobrazbi SDP-a u istinsku hrvatsku socijalno demokratsku stranku oslobođenu svih tragova titoizma i jugoslavenstva, a ja sam želio sudjelovati u toj preobrazbi. No, prevario sam se. Kada se SDP stabilizirao, a javnost je brzo zaboravila njegove obmane i surovu povijest SDP-a kao nastavljača SKH, Račan mi je otvoreno rekao: Vidiš da smo se izvukli. Sada se možemo vratiti na stare staze. Uspjeli smo! Tek nakon toga shvatio sam da nema ništa od Račanove nove hrvatske socijalno demokratske stranke. Dignuo sam sidro i rekao zbogom svojim bivšim drugovima na čelu s Ivicom Račanom.

Među prvima Štedul je prozreo nepoštenu igru UNPROFOR-a koji je u najvećem broju slučajeva išao na ruku srpskim okupatorima, srpskoj pobunjenoj petoj koloni u Hrvatskoj i tzv. JNA.

Unatoč svih spoznaja s novom hrvatskom zbiljom Štedul je odlučio da zaboravi sve godine progona i stradanja i da dade ruku pomirenja onima koji su ga progonili i organizirali atentat na njega. Govorio je kako ni u snu nije mogao zamisliti da će surađivati s takvim ljudima. Ali, kad je domovina u pitanju i to je bilo moguće. Koliko god je tom rukom pomirenja i u duhu bona fide želio prevladati bolna iskustva trideset petogodišnjeg izgnanstva i progona nije nailazio na isto takav odziv s druge strane. Malo toga sam, poput svih Hrvata, naučio iz povijesti. Kao da Hrvati iz povijesti nisu ništa naučili. A zapravo i nisu bogznašto mogli naučiti, jer im je povijest već dugo šareno tkanje od laži i obmana. Takvu poziciju Hrvata Štedul je znao uspoređivati sa sudbinom Aboridžana u Australiji.

TUĐMANOVA SUDBONOSNA IGRA POKERA

Štedul je u potpunosti shvatio poziciju dr. Franje Tuđmana u brojnim nepovoljnim silnicama, kako unutarnje političkih tako i vanjskopolitičkih. Slikovito je to prikazao kao igru pokera: (…) Predsjednik je u toj sudbonosnoj igri pokera bio mnogo bolji od mene. S vremenom je uvidio kako predsjednik Tuđman o mnogim važnim pitanjima uopće nije mogao odlučivati. Ili su bila u domeni velikih i moćnih sila i njihovih pritisaka i ucjena ili mu to nisu omogućavale unutarnje okolnosti. Ali, i kadrovi koje je nažalost i on sam postavljao! Reći će: Imao je vezane ruke. Na samom dolasku u Hrvatsku Štedul je smatrao da je Tuđman opsjednut snagom JNA i željom za mogućim nagodbama s velikosrpskim krugovima. Meni se čini da je dr. Franjo Tuđman, kao predsjednik Hrvatske, s jakim izbornim legitimitetom i kao vođa najveće političke stranke, previše važnosti davao mogućim reakcijama Beograda, i tako je (pred početak rata ,op.a.) izgubio dragocjeno vrijeme da državu i narod bolje pripremi za ono što je bilo neizbježno. Tako prevelika „opreznost“ i „neodlučnost“, u Beogradu je, kao i u svijetu, protumačena kao priznanje da

se Hrvatska neće ozbiljno braniti. Te i takve ocjene koje Štedul iznosi u svojim memoarima, danas su a bit će zacijelo i sutra, predmet ozbiljnih povijesnih raščlambi. Koliko su one plod Štedulova subjektivizma vezanoga uz njegov prihvat od aktualnih vlasti: (nepovjerenja, sumnji kako je tobože radio za brojne inozemne tajne službe, dosluha s radikalnom ustaškom emigracijom, izbjegavanja i odugovlačenja s registracijom njegove političke stranke NDS u Hrvatskoj, kritika rada i koruptivnih radnji u MORH-u, kritika vođenja kadrovske politike s prevladavajućom ulogom kadrova iz bivšega jugo sistema) a koliko doista iskreno domoljubno upozorenje na mogući nepovoljan put kojim je krenula Hrvatska?! Napose nakon Tuđmanove smrti. Dosadašnja iskustva zadnjih tridesetak godina razvoja hrvatske demokracije i problema s kojima se država i narod susreću sve više pokazuju kako su Štedulove ocjene, upozorenja i kritički osvrti bili duboki izraz domoljublja i brige za njenu budućnost. Vrijeme nam daje sve više argumenata za njegove zloguke sumnje.

Štedulovi memoari potiču na razmišljanja i prijedloge o nužnosti daljnjeg istraživačkog rada o sudbini hrvatske političke emigracije (1945. – 1990.); njihovih stranaka, organizacija i društava, novina i časopisa, hrvatske književnosti, novinstva i publicistike, znanosti i umjetnosti, istaknutih imena koja su u znanstvenom i svakom drugom pogledu polučila visoke domete u zemljama u kojima su živjela, djelovanju Katoličke crkve. Dio te građe već postoji, no ona je (osim izbora, primjerice, sabranih književnih djela hrvatskih emigrantskih pisaca od Šimuna Šite Ćorića) razasuta po brojnim knjigama, tekstovima u časopisima i novinama ili prigodnim tematskim zbornicima. Tragične sudbine hrvatskih političkih stradalnika zaslužuju cijelu biblioteku u kojoj bi se ponaosob prikazali životi i stradanja tih ljudi. Za mali dio njih vrijedni autori pripremili su odgovarajuće studije i tekstove, dok se ostali spominju u niski kratko sažetih prikaza. Svaki od 67 ubijenih emigranata, ali i svi hrvatski politički emigranti, primjerice iz grupe Feniks 72, stradalih u bosanskim vrletima 1972. godine, zaslužuju ozbiljnu memoarsku studiju. No, ne samo to. Popis tih stradalih junaka trebao bi krasiti dostojno spomen obilježje u glavnom gradu Zagrebu.

Projektu istraživanja hrvatske političke emigracije svakovrsnu potporu trebalo bi pružiti Ministarstvo kulture, a nositelj bi mogao biti Hrvatski institut za povijest s podupirajućim ustanovama: Predložio bih da Inicijativni odbor za izradu cjelovitog projekta bude sastavljen od slijedećih ljudi: Gojko Borić, Bože Vukušić, Ante Beljo, Šimun Šito Ćorić, mons. Milan Simčić, Stjepan Šulek, Marin Sopta, Mario Jareb, Wollfy Krašić…

Mijo Ivurek /hrvatski-fokus.hr

https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26724-ostvaruju-li-se-zlokobne-stedulove-sumnje

HRVATSKO ŽRTVOSLOVNO DRUŠTVO ISPRATILO NIKOLU ŠREDULA

Umro je Nikola Štedul (1937. – 2022.)
POSTED 16. OŽUJKA 2022. HŽD

UMRO JE GLASOVITI EMIGRANT NIKOLA ŠTEDUL: NAKON ŠTO JE PREŽIVIO ATENTAT UDBE U EDINBURGHU, VRATIO SE I UKLJUČIO U DOMOVINSKI RAT

Hrvatski političar i politički emigrant **Nikola Štedul** umro je u utorak 15. ožujka 2022. godine u Zagrebu u 86. godini.
Ispraćaj će biti održan u ponedjeljak 21. ožujka 2022. godine u 14:00 sati u Velikoj dvorani Krematorija na groblju Mirogoj u Zagrebu.

Nikola i Shiley Helen Štedul u društvu s Matom Gogićem

Štedul je rođen u Rešetarevu pokraj Karlovca, 2. studenoga 1937., iselio se 1956. iz Hrvatske i živio u Australiji, Njemačkoj i Škotskoj, gdje je sudjelovao u radu hrvatske političke emigracije, navodi se u Hrvatskoj enciklopediji.
Diplomirao je političke znanosti na Sveučilištu u Dundeeju. Bio je čelnim čovjekom Hrvatskog državotvornog pokreta od 1981. godine. Poznat je kao jedan od rijetkih hrvatskih emigranata koji je preživio UDBIN atentat. Atentat na njega izvršen je 1988. godine u Škotskoj, u Kirkcaldyju.
Vratio se u Hrvatsku 1991. te se uključio u politički život i Domovinski rat.

Bio je marljiv pokretač i suradnik hrvatskih novina i periodike, a zajedno sa suprugom, Škotkinjom Shirley Helen Štedul, napisao je i objavio u Americi, na engleskom jeziku, roman o Bleiburgu i oružanoj borbi hrvatske gerile protiv jugoslavenske države, Križar ili Duh slobode, koji je 2013. objavljen i u Zagrebu, u prijevodu na hrvatski jezik, u izdanju Naklade Pavičić.
Godine 2021. Josip Pavičić objavio je knjigu „Nikola Štedul – U službi savjesti“ u kojoj Štedul, uz ino, iznosi niz nepoznatih detalja o atentatu na njega kao i o sporazumima i nesporazumima s hrvatskim političkim establishmentom nakon povratka u domovinu.
Godine 2016. tadašnja predsjednica Republike **Kolinda Grabar-Kitarović** odlikovala ga je Redom Stjepana Radića “za osobite i višegodišnje zasluge i stradanja u borbi za nacionalna i socijalna prava i razvitak hrvatskoga naroda”.
Pokojni Štedul se dosta bavio pitanjem tko je donosio odluke o likvidaciji emigranata. Utvrdio je da je to bio Savjet za zaštitu ustavnog poretka Jugoslavije u kojem su bili najviši komunistički dužnosnici. Oni su donosili odluke, a njihove naloge provodila je UDBA.
Hrvatsko žrtvoslovno društvo izražava iskrenu sućut obitelji Štedul.
Počivao u miru Božjem!

Ante Beljo, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Franjo Talan, dopredsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva

Zorica Gregurić, Nikola Štedul, prof. Zvonimir Šeparović i prof. Nikola Debelić

Novinar Petar Gelo iz Australije i Nikola Štedul – u pozadini fotografije fotograf Oskar Šarunić i prof. Zvonimir Šeparović

Božidar Alić sa sinom Ratimirom Mariom, Zorica Gregurić, Nikola i Shirley Helen Štedul

prof. Nikola Debelić, Nikola i Shirley Helen Štedul

Shirley Helen Štedul, Kazimir Mikašek Kazo, Nikola Štedul, prof. Nikola Debelić

Nikola Štedul, prof. Nevenka Nekić, prof. Zvonimir Šeparović, Ante Beljo, Mile Pešorda, prof. Josip Jurčević i Jadranka Lučić

Tekst i fototografije: Jadranka Lučić

Shirley Helen i Nikola Štedul i Zvonimir Hodak

Nikola i Shirley Helen Štedul, Marko Ljubič, politički komentator, akademik Josip Pečarić i odvjetnik Zvonimir Hodak

Fotografije: Oskar Šarunić

https://viktimologija.com.hr/wp/umro-je-nikola-stedul/

INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

O PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA
(INICIJALNI KRUG TUĐMAN 100)

Na vijestima CMC-a su dan nakon predstavljana dali reportažu o tome. Ona se može naći na Youtube.u ali i na Thompsonovim stranicama:

Marko Perković Thompson
U prostorijama HVIDRE grada Zagreba predstavljena je nova knjiga akademika Josipa Pečarića 'Bojna Čavoglave / Thompsonofobija'. Poznatom matematičaru ovo je četvrta knjiga o najtiražnijem hrvatskom glazbeniku i dragovoljcu Domovinskog rata, Marku Perkoviću Thompsonu
(2008.: "Thompson u očima hrvatskih intelektualaca",
2012.: "Hajka na Thompsona",
2017.: "Thompson: pjesmom za Hrvatsku").

https://www.youtube.com/watch?v=vFUErrdmqNo

Uz autora knjige na predstavljanju su sudjelovali predsjednik HAZUDD-a dr. sc. Josip Stjepandić, dr. sc. Josip Jurčević te odvjetnik Davorin Karačić.
Kako je pjesma prepjevana na nekoliko stranih jezika, autor u knjizi navodi da je Thompsonov ratni hit „Bojna Čavoglave“ postao svojevrsna himna naroda izloženih

agresiji budući da pjesma u sebi nosi univerzalnu poruku da se narodi moraju hrabro izboriti za svoju slobodu.

Neki komentari s Thomsonovog facebook-

Mirjana Marusic
MARKO JE PONOS LIJEPE NAŠE I SVIH DOMOLJUBA NA KUGLI ZEMALJSKOJ. SAMO TAKVI DIVNI LJUDI TO PREPOZNAJU KAO NAS DIVNI AKADEMIK PECARIC KOJI O TOME PIŠE I POMAŽE I MARKU I SVIMA NAMA DA JE NAŠA DOMOVINA HRVATSKA NA PRVOM MJESTU I DA ĆEMO JE UVIJEK BRANITI OD SVEGA KAO I 90-TIH, A PJEVATI JOJ DO NEBA. HVALA MARKO I HVALA GOSP. PECARIC I HVALA SVIM HRVATIMA KOJI TO CIJENE I POŠTUJU.

Gordana Strunjak
Svakom čovjeku koji brani svoje ova pjesma, rijeci, Markov grleni glas i poziv na obranu na kojem god jeziku ,daje istinsku snagu čovjeku koji je obeshrabren, umoran ,daje vjeru u pobjedu, sa tom pjesmom pobjeđuju, vjera u sebe i vjera u Boga, hvala

Vjekoslav Krizanovic
JOSOPE PEĆARIĆU veliki i slavni sine ovog umornog Hrvatskog naroda , molim dragog Boga da ti da dobro zdravlje i još puno godina sretnog života .

Hrnjak Claudia
I na španjolskom molim !!

Dorijan Škofić
Hrnjak Claudia Se presentó un nuevo libro del científico Josip Pečarić 'La batalla de Čavoglav / Thompsonophobia' en el edificio HVIDRA en Zagreb. Para el famoso matemático, este es el cuarto libro sobre el músico croata más popular y voluntario de la Guerra Popular, Marko Perković Thompson.
"2008:" Thompson en los ojos de los intelectuales croatas ",
2012: "Ataque a Thompson",
2017: "Thompson: una canción para Croacia").
Junto al autor del libro, a la presentación asistió el Presidente de HAZUDD, Dr. Sc. Josip Stjepandić, Ph.D. Josip Jurčević y el abogado Davorin Karačić.
Dado que la canción se cantó en varios idiomas extranjeros, el autor del libro afirma que el éxito de guerra de Thompson, "Battle of Čavoglava", se convirtió en una especie de himno de las naciones expuestas a la agresión, porque la canción transmite el mensaje de que las naciones deben luchar con valentía por su libertad

Mirjana Okun
Bila mi je čast biti na ovom mjestu sa ovim ljudima.

Zorica Gregurić
S našim dragim Akademikom Josipom Pečarićem ponovno na istom mjestu s novom knjigom. Bila je odlična i poučna promocija. Hvala ti na tvojoj upornosti i plodonosnom radu. Privilegija je poznavati te!

https://thompson.hr/
https://www.facebook.com/marko.perkovic.thompson
https://ar-ar.facebook.com/marko.perkovic.thompson

Napomena: Zorica Gregurić je predsjednica Udruge Zagrebački Dragovoljci Branitelji Vukovara sudjelovala je u predstavljanju mojih knjiga, njena udruga je bila i suizdavač nekih mojih knjiga.

Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara

25. listopada 2017. godine u 18 sati u Domu branitelja HVIDRA
Slovenska 21, Zagreb

na predstavljanje knjige Josipa Pečarića

THOMPSON - PJESMOM ZA HRVATSKU

Voditeljica predstavljanja Zorica Gregurić.

Radujemo se Vašem dolasku!

S poštovanjem Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara

O toj prethodnoj mojoj knjizi o Thompsonu pogledajte njen prilog:
https://zdrug.hr/vijesti/hrvatska/predstavljanje-knjige-thompson-pjesmom-hrvatsku/
Sudjelovala je i u predstavljanju moje knjige „Dnevnik u znaku Za dom spremni“ kada je počasni gost bio Damir Markuš:

Zorica Gregurić i Damir Markuš

Markuš je bio nazočan i na predstavljanju ove knjige o Thompsonu.

Govor Josipa Stjepandića objavljen je na više portala:
https://hrvatskonebo.org/2022/03/09/dr-josip-stjepandic-izlaganje-u-povodu-predstavljanje-knjige-thompsonofobija-8-3-22/
https://bezcenzure.hr/iseljenistvo/izlaganje-u-povodu-predstavljanje-knjige-thompsonofobija/
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29862-dr-stjepandic-izlaganje-u-povodu-predstavljanja-knjige-thompsonofobija
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/39256-j-stjepandic-o-knjizi-thompsonofobija.htm
Jedan komentar s Portala HKV-a: Đuro
Genijalni g. Stjepandić.

Moj govor je objavljen na:
https://narod.hr/kultura/nova-knjiga-akademika-pecarica-bojna-cavoglave-thompsonofobija-thompson-na-udaru-sve-do-danas
https://bezcenzure.hr/vlad/knjiga-o-medunarodnoj-himni-naroda-izlozenih-agresiji/
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peari-josip/39238-knjiga-o-medunarodnoj-himni-naroda-izlozenih-agresiji.html
https://www.youtube.com/watch?v=vFUErrdmqNo
https://twitter.com/Sokolov_krik/status/1501914198812631045?ref_src=twsrc%5Etfw
Jedan komentar s Portala HKV-a: **Đuro**
Velika i pobjednička 'mirnodopska bitka' akademika Pečarića. Himna ili oda, a i koračnica, budnica - 'bojna Čavoglave', je odigrala u DR veliku stvar. Oko 100 tisuća kazeta se vrtjelo u samovozima i na crti 'do' veliko-partizanskočetničke okupacijske zone, i u legendarnoj HRVATSKOJ VOJSCI, u pobjedi velikosrpskog fašizma. Moral, vojni i psihološki, strateški, za Hrvate i do Marsa, a za četnike - nekoliko vrsta u formacijama (JNA, beli orlovi četnika Šešelja, Martićevci, Hadžićevci i sl;) 'vanvejtiket' i zečevska bežanija, u kompletu, četnika.
Jedino su na Portalu HKV-a dali i dio:
ZANIMLJIVOST S PREDSTAVLJANJA: Knjigu o članu inicijalnog kruga Tuđman 100 napisao je drugi član inicijalnog kruga, a predstavili su je tri člana istog kruga. U publici su bili osnivači inicijalnog kruga Stjepan Tuđman i Bosiljko Mišetić kao i glasnogovornik Željko Olujić.
Puno Tuđmanista - vjerojatno su to svi nazočni na predstavljanju. Uskoro će se svi koji žele moći upisati sami u taj krug. Jer Tuđmanista ima puno.
I doista je bilo pita tko su do sada članovi i kako se mogu i drugi upisati.
Evo odgovora:

Pozivamo sve poklonike prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana da se odazovu našem pozivu i svojim sudjelovanjem uveličaju ovu veliku obljetnicu, za sve informacije možete se nam se javiti putem ove Facebook stranice ili na mail adresu:inicijalni.krug@gmail.com. Donosimo i popis članova Inicijalnog kruga Tuđman 100 , koji je sastavljen od ljudi različitog spektra zanimanja i područja interesa. Neki od njih bili su suradnici predsjednika, dok su neki u vrijeme njegovog mandata još bili školarci. Svima njima predsjednik je bio i ostao moralna, ali i državnička te politička veličina te su stoga svojom podrškom i angažmanom odlučili podržati ovu Inicijativu.

ČLANOVI INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN 100 ZA OBILJEŽAVANJE 100-te OBLJETNICE ROĐENJA PRVOG HRVATSKOG PREDSJEDNIKA I UTEMELJITELJA SUVERENE HRVATSKE DRŽAVE DR. FRANJE TUĐMANA

Akademik Ivan Aralica
Dr. sc. Mato Artuković
Mara Azinović
Dr. Stjepo Bartulica
Ante Beljo
Raza Bukvić
Toni Cetinski
Vladimir Ciboci
Andrea Černivec (Hrvatski tjednik)
General Mile Čuk
Miljenko Čurić (Z1 TV)
General Đuro Dečak
Branko Dilberović (Njemačka)
Tom Držić, novinar
Mladen Gložinić (Švedska)
Željko Gredičak, optičar
Prof. emeritus dr. sc. Vinko Grubišić, dopisni član HAZU
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Prof. dr. sc. Andrija Hebrang
Hrvoje Hitrec, književnik
Zvonimir Hodak, odvjetnik
Anđela Hodžić
Milan Ivkošić, novinar
Jela Jozeljić
Prof. dr. sc.Josip Jurčević
Neven Jurica
Bernardo Jurlna
Ibrica Jusić
General Ivan Kapular
Emilija Karlavaris, ak. slikarica i kiparica
Davorin Karačić, odvjetnik
Biskup dr. sc. Vlado Košić
Štefina Kovač (Njemačka)
Mate Kovačević, novinar i publicist

Akademik Kuzma Kovačić
Drago Krpina
Ivan Kujundžić, ak. kipar
Andrej Kuželički, odvjetnik
Dr. Jasna Lesić, primarijus
Ivica Marijančić (Hrvatski tjednik)
Antun Mateš, ak. Slikar
Katja Matijević
Mirko Mihalj
Marko Miljanić (Škabrnja)
Ljerka Mintas-Hodak
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Stipo Mlinarić - Ćipe
Željko Olujić, odvjetnik
Izvor Oreb, slikar i pjesnik
Viktor Pavić
Akademik Josip Pečarić
Ivan Penava (Vukovar)
Marko Perković-Thompson
Dr. Ivan Radić (Hrv. Uzdanica)
General Željko Sačić
Jakov Sedlar, redatelj
Marin Sopta
Dr. sc. Josip Stjepandić (Njemačka)
Višnja Strenja (Rijeka)
Stjepan Šešelj, književnik
Lana Šobl
Josip-Joe Šimunić
Dr. sc. Stjepan Šterc
General Ivan Tolj
Stjepan Tuđman
Nera Kristina Tuđman
Darko Tuđman (Umag)
Adriana Tuđman Vince, prof.
Zlatko Vitez, glumac

AUTOR LOGOTIPA INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN 100 JE AKADEMIK KUZMA KOVAČIĆ

Od srca zahvaljujemo našem članu, akademiku Kovačiću na ideji i realizaciji logotipa Inicijalnog kruga Tuđman 100.
Kuzma Kovačić hrvatski je kipar, rođen 1952. na Hvaru.
Redoviti je profesor kiparstva na Umjetničkoj akademiji u Splitu, a redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti postaje 2020. godine. Profesor Kovačić autor je brojnih kiparskih djela u javnim prostorima u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini, među kojima se posebno ističe prva velika kiparska narudžba za hvarsku katedralu: portreti renesansnih pjesnika Petra Hektorovića i Hanibala Lucića, nove brončane vratnice te središnji oltar.

1993 pobjeđuje na natječaju za oblikovanje kovanog novca Republike Hrvatske i za Oltar domovine na zagrebačkom Medvedgradu. Autor je i najvećeg spomenika prvom hrvatskom predsjedniku, za koji on sam kaže da svjedoči o duhovnoj veličini predsjednika, a predstavlja kip živoga Tuđmana, onoga koji ostaje s nama.

Napomene. U četvrtak treba biti na Z1 televiziji emisija *Branitelji danas* posvećena Predstavljanju.
Knjige se mogu kupiti u prodavaonicama Croatia Recordsa.

Josip Pečarić

NAŠ DIDA, THOMPSON I MI

U Karlovcu na Dan Hrvatske Državnosti

BODY
BUILDING
POSLENIMA

Naš dida, Thompson i mi

S Thompsonom slavimo Dan Hrvatske Državnosti

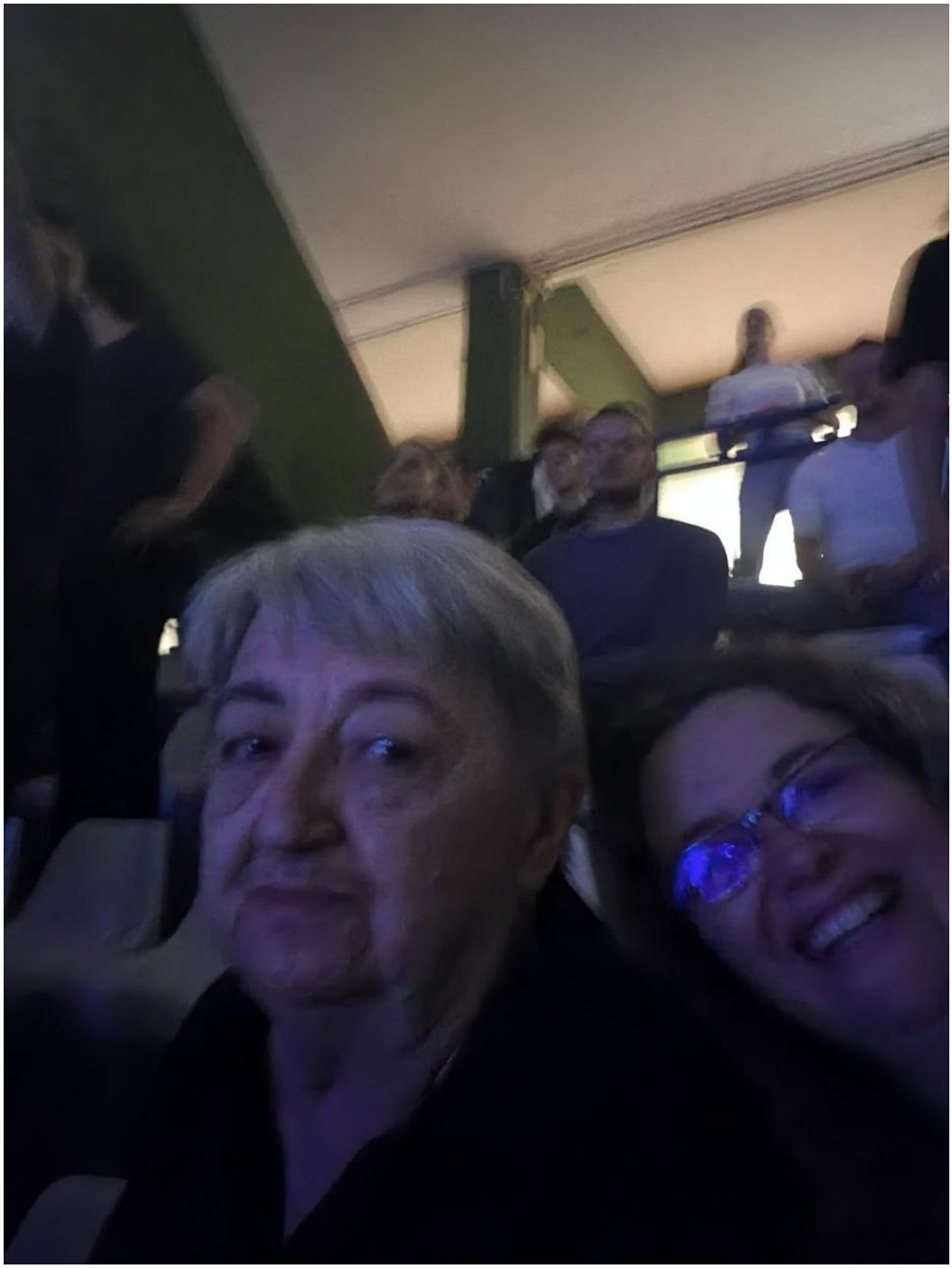

Baka i mama

Dida i mama

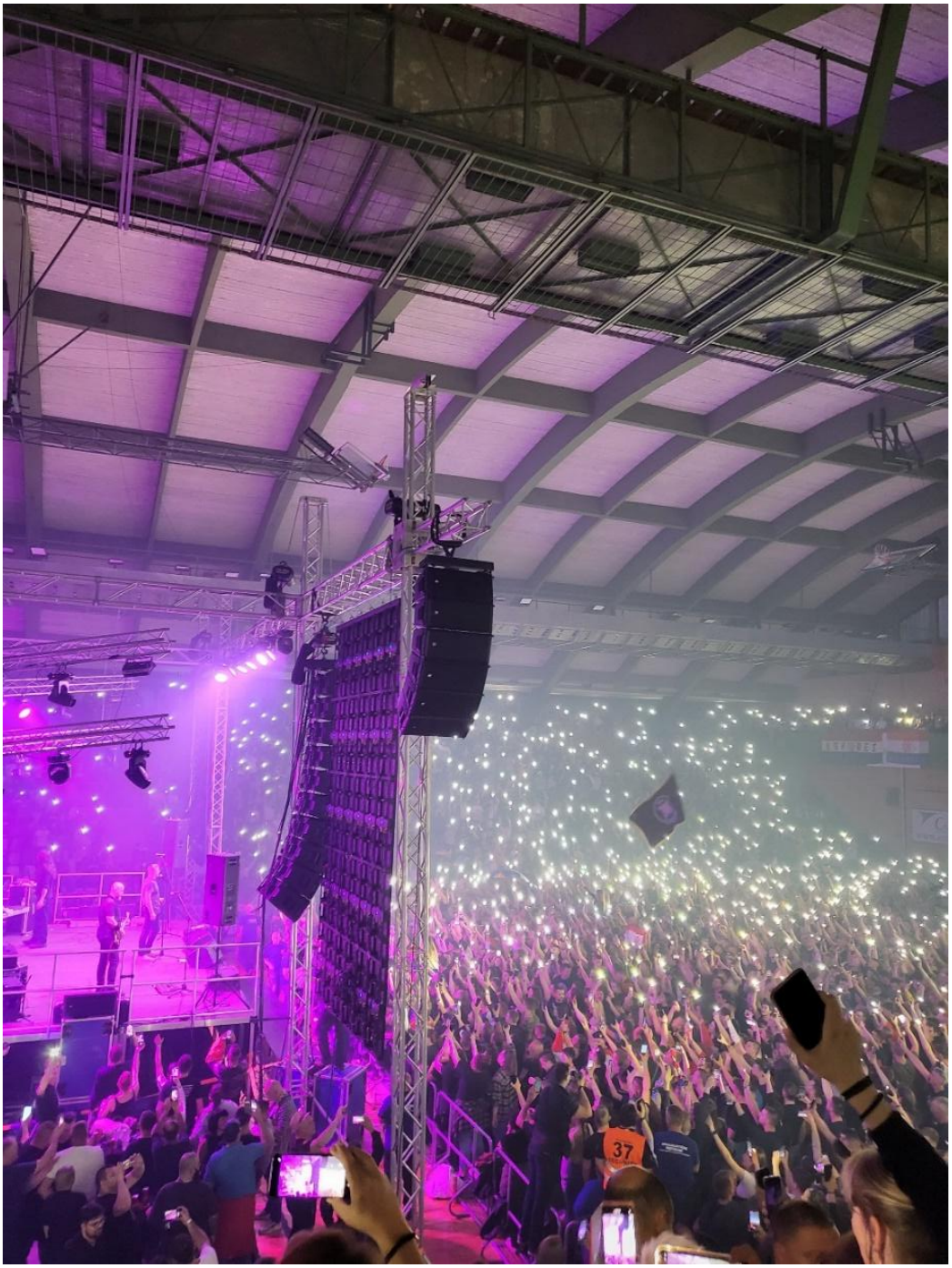

Didi javljaju da je na Z1 TV u isto vrijeme dana repriza Svečane Akademije u Vukovaru u povodu stote obljetnice rođenja - kako on kaže . HRVATSKOG predsjednika Franje Tuđmana.

Dida priča kako su prije 14 godina htjeli zabraniti Thompsonu takve koncerte i zbog dva pisma su Thompson i on prijatelji:

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić[52]
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić[53]
General Ljubo Ćesić Rojs
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić[54], dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.

---

[52] Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrčić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

[53] Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Ćorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

[54] Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» (Taj tekst je dan u slijedećem poglavlju.)

Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović[55], kolumnist i publicist
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić56
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Akademik Ivan Kušan
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić[57]
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik

---

[55] J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

[56] Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

[57] Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov[58]
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić[59]
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

[58] Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

[59] Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi". S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić
Akademik Ivan Aralica
Davor Aras, prof.
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik[60]
Olga Asić, domaćica
Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Ivan Balić, ekonomist
Katica Balog, politologinja novinarka
Dalibor Barić, konobar
Akademik Slaven Barišić
Prof dr. sc. Borna Bebek
Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
(…)

[60] Od svega srca podpisujem podršku Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

UNESCO I KOLO SV. TRIPUNA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.:

NAGRADA RADIO DUXU

S velikim zadovoljstvom pisao sam kako su Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradicija bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj novo je hrvatsko kulturno dobro upisano na UNESCO-ov Reprezentativni popis nematerijalne baštine:
https://bezcenzure.hr/toptema/predstavljanje-u-splitu-veliki-doprinos-bokeljskih-hrvata-rh/
Mala 'kritika' u povodu tog teksta o velikom doprinosu Bokeljskih Hrvata Republici Hrvatskoj može se naći u novoj kolumni velikog hrvatskog književnika Hrvoja Hitreca koji je pisao, a ne ja, o uspjehu Hrvata koji žive u Boki:
S tom baranjskom uspomenom prelazim na manjine uopće. Ne na one koje žive i blaguju u Hrvatskoj, nego na hrvatske manjine u drugim, trećim, četvrtim itd. državama. U prošlom je tjednu u Hrvatskoj matici iseljenika u Zagrebu održan 17. (27., JP) *Forum hrvatskih manjina, lijepa tradicija, osim premijera, ministra vanjskih posala i državnoga tajnika za Hrvate izvan domovine, bijahu ondje predstavnici hrvatskih manjina iz Austrije, Mađarske, Rumunjske i još mnogih zemalja, a bio sam i ja, nazvavši se u kuloarima predstavnikom hrvatske manjine u Hrvatskoj, čemu su se neki smijali, a neki rekli i da nije smiješno, treći da mogu za sebe tako reći. Tema je u stvari bila kako stoje hrvatske manjine u vezi s medijima, koliko ih mediji (u Hrvatskoj) preštimavaju, koliko su medijima zanimljivi. I tu opet treba reći da je HRT u redu (ne znam koji mi je đavo, već drugi put hvalim HRT), ima samostalni odjel za Hrvate izvan Hrvatske i nekoliko dobrih emisija. Pa to mu je i jedna od zadaća, na kraju krajeva, ne će valjda komercijalne televizije trošiti resurse na tu temu. A nemaju ni osobu koja bi povukla, kao što je Ivo Kujundžić na HTV-u. Nekako je u prvi plan izbila doista mala hrvatska manjina u Crnoj Gori, u povijesnoj hrvatskoj Boki, gdje postoji radio imenom Dux Croatorum* (Radio Dux, J.P.)*, radio hrvatske krovne organizacije kojom predsjeda Zvonimir Dekanić* (Deković, J.P.)*, a taj je gospodin na Forumu dobio nagradu Bogdan Radica, zasluženo. I još je mnogo zaslužnih bilo ondje, poput neizbježnoga Petera Tyrana, književnika i publicista, perjanice gradišćanskih Hrvata, čije središte nije u Željeznom nego u – Beču. Samo još nešto, da vas ne zamaram, a u svezi s Crnom Gorom – do 1945. bilo je u Montenegru 50 društava s hrvatskim predznakom. Pedeset. O Bože kako su na odasvud potisnuli, kako je Hrvatska na zemljopisnoj karti pretvorena u morskoga konjica oblikom, a ni pisnuti ne smijemo o svojoj povijesnoj baštini u odgriženim područjima poput Bosne i Hercegovine ili Srijema, pa dok Putini i Orbani mašu svojim velikoruskim i velikomađarskim barjacima i šalovima, Hrvati ne mogu spomenuti ni Drinu, a da se ne sruči na njih lavina, uglavnom iz – Zagreba. Dokazivati idiotima da je Hrvatska u srednjem vijeku imala granicu s Bugarskom, uzaludan je posao. Idioti znaju samo za ustaše. Kao i oni u Beogradu koji su bili i ostali četnici, a za Hrvatskom im cure sline.*
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/40738-h-hitrec-65.html

https://narod.hr/hrvatska/hitrec-kamo-ce-golman-koji-brani-s-tri-prsta-pa-dobije-cetiri-gola
Sigurno sam pored uspjeha nas Bokeljskih Hrvata koji živimo u RH trebao pisati i o tome. Tim prije zato što sam i bio gost na Radiju Duxu kada sam izabran za Izvanjskog člana Dukljanske Akademije Nauka i Umjetnosti. I tada su i g. Deković i drugi imali problema zbog toga:
Predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković i Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum" izrazili su izuzetno zadovoljstvom ovim posjetom, znajući da je ovo jedinstvena prilika razgovarati s gospodinom Pečarićem zbog njegovih rijetkih dolazaka (...) Nakon posjeta Vijeću i Dux radiju domaćini su s gostima prošetali marinom Porto Montenegro i sastali s ministricom u Vladi Crne Gore gospođom Marijom Vučinović, koja je akademiku približila rad jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori – Hrvatske građanske inicijative, koja će sudjelovati na predstojećim izborima 17. travnja u Tivtu. Gospodin Pečarić je iskazao izuzetnu potporu HGI - ju i poželio uspjeh na izborima, ali i izrazio izuzetno zadovoljstvo samim djelovanjem hrvatske stranke u Crnoj Gori.
http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/akademik-josip-pecaric-u-posjetu-hrvatskom-nacionalnome-vijecu-crne-gore
Evo kako je o samoj nagradi izvijestila Matica hrvatski iseljenika:
Nagrada "Bogdan Radica" Radio Duxu iz Crne Gore

U sklopu 27. Foruma hrvatskih manjina, Udruga Hrvatski novinari i publicisti (HNiP) Radiju Dux svečano je uručila nagradu „Bogdan Radica" za sudjelovanje u projektu SPONA, koji je proveden uz potporu Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske. Nagradu je predsjedniku Hrvatskog nacionalnog vijeća u Crnoj Gori Zvonimiru Dekoviću uručio predsjednik HNiP-a Krešimir Čokolić, ističući ogromnu vrijednost Radio Dux-a, kao jedinog medijskog kanala koji predstavlja hrvatsku nacionalnu manjinu u Crnoj Gori. Zahvaljujući na nagradi, Zvonimir Deković je također naglasio iznimnu ulogu Radio Dux-a u očuvanju i promicanju svih aktivnosti Hrvata u Crnoj Gori te promicanju i očuvanju cjelokupne baštine hrvatske nacionalne manjine u toj državi. Hrvatska dijaspora jedna je od ključnih odrednica hrvatskog identiteta koju su neizbrisivo pomogli održati i novinari i publicisti te je HNiP kroz projekt SPONA ustanovio i godišnju nagradu koja se zove po istaknutom disidentskome novinaru i publicistu Bogdanu Radici koji je većinu svog

života živio i radio u Sjedinjenim Američkim Državama. U okviru projekta SPONA kojemu je cilj uspostaviti čvrstu suradnju s novinarima i publicistima u hrvatskom iseljeništvu HNiP je koncem 2020. započeo suradnju s Rado Dux-om koji je jedini medijski kanal koji predstavlja hrvatsku nacionalnu manjinu u Crnoj Gori. Cilj je projekta da medijski sadržaji koje objavljuje Radio Dux putem HNiP-ovih medijskih kanala pronađu put do šire publike u domovini Hrvatskoj te da se počnu tretirati kao ravnopravne vijesti o životu i radu Hrvata u Crnoj Gori.
https://matis.hr/naslovnica/odrzan-27-forum-hrvatskih-manjina/
Međutim moram izraziti veliku zahvalnost g. Dekoviću zato što je kompletirao neka istraživanja koja smo moja supruga i ja vodili oko „prodaje“ Boke kotorske. Naime, g. Ante Beljo kao ravnatelj Hrvatske matice iseljenika i dr. sc. Mirko Valentić ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest su inicirali naš rad na povijesnim temama o Bokeljskim Hrvatima. U časopisima i konferencijama smo objavljivali takve radove zajedno, a u tjednicima sam je potpisivao ja iako smo zajedno radili na tome. Ona je i bila zaposlena u Beljovom HIC-a, ali joj je radno mjesto bio i Valentićev HIP-u. Rezultat takvog rada bio je tekst KAKO SU KOMUNISTI “PRODALI” BOKU KOTORSKU**,** *Hrvatsko Slovo, 24. srpnja 1998.* Tekst koji dajem u Prilozima je obuhvatio vrijeme prve Jugoslavije do samog kraja Drugog svjetskog rata. Te 1998. radio sam i na knjizi SRPSI MIT O JASENOVCU, a krajem godine smo otišli u Australiju gdje smo bili 22 mjeseca. Vratili smo se 2000. godine kada se promijenila vlast u RH, Belja su uspjeli istjerati iz Hrvatske matice iseljenika, preko koje je išlo financiranje HIP-a. Bolje reći trebalo je biti financiran, ali odobrena sredstva nisu mogli dobiti. Tako je Ankica ostala bez posla i spomenuta istraživanja koja su trebala biti završena nisu završena. Međutim, dio koji smo mi naznačili u svom tekstu je dao g. Zvonimir Deković na *25. Forumu Hrvatskih manjina: Povijest i identitet Hrvatskih manjinskih zajednica Izlaganja s stručnog skupa održanog 29. studenog 2019.* u Hrvatskoj matici iseljenika u Zagrebu.
Ta dva tekst kompletiraju priču koju ima naslov teksta iz Hrvatskog slova iz 1998.

Josip Pečarić

HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI

U Uvodu knjige *Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski*, Zagreb, 1999. Kažem kako se u njoj *opisuje borba Hrvata - Bokelja nastanjenih u Hrvatskoj za povratak Boke kotorske, njenih hrvatskih pučana i njihove velike baštine u svijest i savjest hrvatskog naroda u cijelini i hrvatske države.*
I na kraju tog Uvoda govorim o tome:

Međutim izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemlju, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljude i za samu hrvatsku državu i njenu opstojnost.

Da su Bokeljski Hrvati iz RH u tome uspjeli svjedoči i to da su ove godine **„Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradicija bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj" novo je hrvatsko kulturno dobro upisano na UNESCO-ov Reprezentativni popis nematerijalne baštine.**
S druge strane ove godine je i Nagradu "Bogdan Radica" dobio Radio Duxu iz Boke kotorske.
Nedavno je tiskan knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, 2022. Knjigu citiram u svom životopisu zato što u tekstu o hrvatskoj znanosti dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električnavodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi MiroslavRadman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) iMarin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi."*

Međutim za nas Bokeljske Hrvate itekako je važno da postoji poglavlje HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI koje je napisala redovita profesorica Filozofskog fakulteta u Zagrebu dr. sc.Tihana Petrović Leš. Ona spominje i moj znanstveni rad:
Hrvatskim kulturnim postignućima treba pribrojiti i ono što su iseljeni Bokelji i njihovi potomci stvarali u Hrvatskoj ili drugdje. Spomenimo pjesnike Viktora Vidu i Frana Alfirevića, književnika i filozofa Vjenceslava Čižeka, književnika i novinara Luku Brajnovića (jedna od najznačajnijih novinarskih nagrada u Španjolskoj nosi njegovo ime), pjesnikinju Ružicu Orešković. Cata Dujšin-Ribar objedinila je pjesništvo i slikarstvo: u likovnim umjetnostima nezaobilazan je doprinos Antuna Šojata i njegove kćeri Vesne, Vaska Lipovca i Vjekoslava Radoičića, a svakako treba spomenuti i oca hrvatskoga stripa Andriju Maurovića. Skladatelj Ivo Brkanović nalazio je nadahnuće u tradicionalnoj glazbi rodne Boke i južne Dalmacije. U hrvatskoj i svjetskoj znanosti istakli su se matematičar akademik Josip Pečarić, povjesničar prava Antun Dabinović i dr. Medijsku popularnost stekao je prognostičar Milan Sijerković, autor niza knjiga i stotinjak radova s područja meteorologije. Slaven Zambata, Sinjanin rođenjem, a Bokelj podrijetlom, jedna je od legendi hrvatskog nogometa. Politički život Hrvatske obilježila je Savka Dabčević- Kučar, a suvremenoj hrvatskoj politici značajno doprinosi Davor Božinović.

Međutim ne spominje e samo zbog znanstvenog rada u matematici jer u tekstu citira i jedan moj zajednički rad sa suprugom Ankicom:

A. Pečarić - J. Pečarić, Hrvati u Boki kotorskoj u Kraljevini Jugoslaviji, Hrvati Boke kotorske /Zbornik Pomorskog muzeja Orebić: Posebno izdanje/, Orebić 2003.

Ono što je zanimljivo da taj rad nisam ni spomenuo kada sam nedavno dao popis Ankičinih radova u tekstru:

JEDAN KOMENTAR TEKSTA „PUTIN, MILOŠEVIĆ I GENOCID“

6. 4. 2022.

Kolumnist portala dragovoljac.com Zvonimir R. Došen komentirao je moj tekst PUTIN, MILOŠEVIĆ I GENOCID (https://bezcenzure.hr/vlad/putin-milosevic-i-genocid/ https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/30188-putin-milosevic-i-genocid):

Naravno da ste svojim neumornim radom na promociji istine postali dosadni i opasni za mnoge "hrvatske" povjesničare i političke lidere poput raznih Goldsteina, Jakovina, Klasića, Plenkovića, Pupovaca i niza drugih "antifašista", kojima tim Vašim "dosadnim pisanjem" neprestano stajete na žulj. Posebno iritirate "hrvatske" diplomate jer bez njihove dozvole radite posao koji bi oni trebali raditi. Što je još gore Vi, njima za dešpet, taj posao radite pro bono. Ali ono što ih najviše uznemirava je što Vi "herojski narod, koji je srušio tri carstva" nazivate zečevima. Vi ste zapravo plagijator, jer bez dozvole kopirate ono što je rekao (od 1987. do 1995.) "veliki vožd", a poslie 1995., "najveći izdajnik srpskog naroda posle Vuka Brankovića". 😂

P.S. Nedavno sam preko Amazona kupio knjigu JASENOVAC A LIE UNCOVERED, pa se ovim putem želim zahvaliti Vama i dru. Razumu. Ovakve knjige su od neizmjerne koristi za borbu protiv velikosrbske i jugokomunističke promičbe. Kad završim s čitanjem poslati ću je jednome od kanadskih sveučilišta, a Vi nastavite idalje biti "dosadni"

Pozdrav Vama i dru. Razumu

Za Dom Spremni!

Hvala Zvonimiru na lijepom komentaru. Moram priznati da mi je posebno drago spominjanje rada pro bono.

Zašto?

Pa kada sam ja u pitanju kod mene to nije dano u klasičnom značenju tog rada. Naime moja supruga je kao profesorica povijesti radila u HIC-u Ante Belje na pitanjima Hrvata Boke kotorske.

1. *A. Pečarić and J. Pečarić, Biskup Strossmayer i knjaz Nikola, "Zadarska smotra", Časopis za književnost, znanost i umjetnost,1-2, 1995, 151-166.*
2. *J. Pečarić, Smrt Jugoslavije, Mostariensija, Časopis za humanističke znanosti Sveučilišta u Mostaru, 5 (1996), 161-169.*

3. *A. Pečarić i J. Pečarić, Hrvati u Crnoj Gori, Zadarska smotra, Časopis za kulturu, znanost i umjetnost, god XLV, br. 1-3, 1996, 65-86.*
4. *A. Pečarić i J. Pečarić,Kako je Boka kotorska postala dio Crne Gore: Slučaj Oslava Smodlake, Časopis za suvremenu povijest, 30, 2(1998) 377-385.*
5. *A. Pečarić i J. Pečarić, Očuvanje hrvatskog identiteta kroz stoljeća,Glas Ravnice, glasilo Demokratskog saveza Hrvata u Vojvodini, br. 87-89., veljača-travanj 1998.*
6. *J. Pečarić, Konc-logori u Beogradu i Jasenovcu, Zadarska Smotra 1-3, 1998.A. Pečarić i J. Pečarić, O borbi za Boku kotorsku, Hrvatica, br. 2, 2001.*
7. *A. Pečarić and J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od svetojeronimske afere do danas, Simpozij "Jugoistočna Europa u XX stoljeću, Dubrovnik, 23-25, svibnja, 1996. Također: Hrvatski iseljenički zbornik, 1997. 251-262, 471-472, 495-497. (Referat je bio osnova za tekst: Željko Krušelj,Zaljev hrvatskih svetaca bez Hrvata, Hrvatski Obzor, 17.06.1996.)*
8. *A. Pečarić, J. Pečarić, Biskup Strossmayer i Srbi, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb, 1997., str. 81-96.*
9. *A. Pečarić i J. Pečarić,Položaj Hrvata u Boki kotorskoj za vrijeme talijanske uprave 1941.-1943.Zbornik radova s Medjunarodnog znanstvenog skupa "Talijanska uprava na hrvatskom prostoru i egzodus Hrvata (1918.-1943.)" , Zagreb, 2001. str. 373-396.*
10. *A. Pečarić i J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od Svetojeronimske afere do danas: Hrvatsko ime sačuvano u Vatikanu, Hrvatski obzor, 24. siječnja 1998.; Papa vraća ilirsko ime, Hrvatski obzor, 31. siječnja 1998.; Egzodus iz Boke, Hrvatski obzor, 7. veljače 1998.; Bokelji bježe od Miloševića, Hrvatski obzor, 14 veljače 1998.*
11. *A. Pečarić i J. Pečarić,Stradanja Hrvata Boke kotorske u Jugoslavijama, U knjizi: Da se ne zaboravi, Zbornik radova Drugog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, Zagreb, 2002., str. 254-265.*
12. (A. Pečarić - J. Pečarić, Hrvati u Boki kotorskoj u Kraljevini Jugoslaviji, Hrvati Boke kotorske /Zbornik Pomorskog muzeja Orebić: Posebno izdanje/, Orebić 2003.)

U HAZU-u su nam objavili i monografiju:
A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.

Od promjene vlasti i napada na Belju koji je tada bio i ravnatelj Matice hrvatskih iseljenika i moja supruga je ostala bez posla. Iz samog popisa očito je da je radila nešto što vlastima od te 2000-e godine nije bilo po volji pa je od tada pro bono radila pomažući meni i bez plaće i danas bez mirovine. Kćerka (doktor znanosti) zahvaljujući i rektoru Sveučilišta u Zagrebu Damiru Borasu ostala bez posla, a njen mentor prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nije postao profesor emeritus. Kolega Tuđman nije radio pro bono jer je bio saborski zastupnik, ali kćerka jest jer smo našli mogućnost zajedničkog rada pa ona ima dvostruko veći h-indeks od Borasa. Njen h-indeks je 12 a njegov 6, a čovjek je vjerovao da treba biti akademik, vjerovali ili ne.

Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/jedan-komentar-teksta-putin-milosevic-i-genocid/

TOMISLAV DRŽIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

PRIZNAJTE POBJEDU BRANITELJA NAD FAŠISTIČKIM AGRESORIMA, 2. DIO

(POZIV VLASTIMA RH)

U prvom dijelu ovog poziva Vlastima dao sam i tekst iz „Novosti“ u kojima je očito da vlast u RH financira novine u kojima su hrvatski branitelji ustaše pa je i spomenik njima ustaški. Ohrabreni činjenicom da su dio vladajuće srpsko-hrvatske koalicije i kao takve već natjerali Predsjednika Vlada RH da ukloni spomen-obilježje HOS-ovcima iz Jasenovca na meti je došao i spomenik u Splitu. Kazneno se optužuje zapovjednik obrane Škabrnje. U Hrvatskom Saboru „Novosti“ brane ljubitelji Jugoslavije, koju je davno sjajno definirala Tanja Torbarina kao najveću Veliku Srbiju. Pešordinu tvrdnju da je Posrbica gori od Srbima pokazuje rasprava u kojoj oni koji izdaju „Novosti“ a na vlasti su uopće ne brane „Novosti“. Za to su zaduženi oni koji su veći Srbi od njih.

https://www.dnevno.hr/vijesti/suska-se-da-je-hdz-u-prihvatljiva-kokarda-divlji-petak-u-saboru-bencic-poludjela-i-mahala-prstom-sto-ako-dode-na-vlast-dobivat-cemo-batine-2138606/

Puno toga negativnog je u igri u godini uoči izbora u kojoj već oni koji vode HDZ znaju da se moraju predstaviti kao domoljubna stranka - kao Tuđmanova stranka. I onda imamo 'rehabilitaciju' velikog ratnog ministra Gojka Šuška. Sinoć u „Povijesnim istinama“ na Z1 TV bliski Šuškov suradnik prof. dr. sc. Andrija Hebrang komentira 'rehabilitaciju' u kojoj u prvom redu sjede oni koji su najodgovorniji zato da velikog ratnog ministra uopće treba rehabilitirati poslije 25 godina.

Prije dvije godine na Internetu sam objavio knjigu:

J. Pečarić, *Gojko Šušak*, Portal dragovoljac.com, 2021.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Susak.pdf

Nije bilo jednostavno napisati je iako knjige o izuzetnim Hrvatima sastavljam uglavnom od tekstova iz mojih knjiga u kojima se oni spominju. Treba imati na umu da se radi o čovjeku, velikom ratnom ministru obrane koji je uz Tuđmana najzaslužniji što su hrvatski branitelji od srpskih fašističkih agresora napravili – da parafraziram Miloševića – zečeve. Imao sam knjigu od preko tisuću stranica pa sam morao izabrati i svesti je na 396 stranica.

Knjigu sam posvetio supruzi Gojka Šuška gđi Đurđi Šušak. Uz posvetu dao sam i moj tekst koji počinje ovako:

Javljaju mi prijatelji kako je na portalu www.vijesti.net Tomislav Klauški komentirao kampanju prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana pišući o živim mrtvacima iliti zombijima. Čak nas i nabraja. To su mu Aralica, Krpina, Beljo, Joško Čelan, Josip Jović, Domazet Lošo, Kostović i Lang, Branimir Lukšić i Milan Vuković, Jakov Sedlar i Josip Pečarić, Zdravko Tomac i Đurđa Šušak (podcrtao J.P.), Zoran Vukman i Marin Mileta. Prijatelji su bijesni, a ja sretan što sam u takovom društvu.

Prvi tekst u knjizi je GOJKO ŠUŠAK - ŽIVOT I DJELO napisao je Zamjenik ministra obrane Gojka Šuška (1995.-1998.) prof. dr. se. Krešimir Ćosić, general pukovnik (u mirovini). Zapravo to je jedan od predgovora knjige:

J. Pečarić, *Pronađena polovica duše / Deset godina s australskim Hrvatima*, Zagreb, 2002.

Dakle prije 21 godinu, u vrijeme detuđmanizacije i RH i HDZ-a, knjiga je tiskana s posvetom:

Uspomeni na pokojnog ministra obrane Gojka Šuška.

Svjesni činjenice da Hrvatskom upravlja po želji svjetskih moćnika Pupovac, a Plenković mu samo asistira u „Novostima“ samo proširuju optužbe na račun 'ustaša':

KOALICIJSKA DIJAGNOZA: JE LI GOJKO ŠUŠAK RAZOTKRIO DA NA VLASTI ZAPRAVO IMAMO – PODVOJENU LIČNOST?!

Vlatka Polšak Palatinuš
5. svibnja 2023.

Montaža: Narod.hr, izvor: Fah, snimka zaslona

”Ako nas portret Gojka Šuška na poštanskoj marki podsjeća na mračna vremena, to je zato što ona upravo traju ”(Novosti)…”Čovjek od velike odanosti i velikih djela, a malo riječi”(HDZ). Ako vas je zaboljela glava i zbunili ste se s ove dvije izjave o Gojku Šušku čija je 25. godišnjica smrti obilježena 3. svibnja, nije ni čudo. Izgleda na vlasti službeno imamo **podvojenu ličnost***.
Tekst se nastavlja ispod oglasa
Jedna osobnost vladajuće koalicije predvođena **Miloradom Pupovcem**, izdavačem Novosti, ne može doći k sebi od slavlja lika i djela čovjeka koji je iznimno doprinio obrani Hrvatske, a druga osobnost – HDZ, stožerna stranka kako si vole tepati iako je taj pridjev za njih odavno *passé*, velebnom svečanosti obilježavaju četvrt stoljeća od Šuškove smrti.

”Ako nas portret Gojka Šuška na poštanskoj marki podsjeća na mračna vremena, to je zato što ona upravo traju”
Pa tako u najnovijim Novostima od petka kolumnist **Viktor Ivančić** u kolumni ‘Marka s mrakom’ piše: ”Odjel za kontrolu na poštanskoj marki podsjeća na mračna vremena, to je zato što ona upravo traju”. kolektivnog pamćenja pri Hrvatskoj pošti uspio je u dva kvadratna centimetra smjestiti tri i pol decenije političkog, kulturnog i moralnog srozavanja. Ako nas portret Gojka Šuška

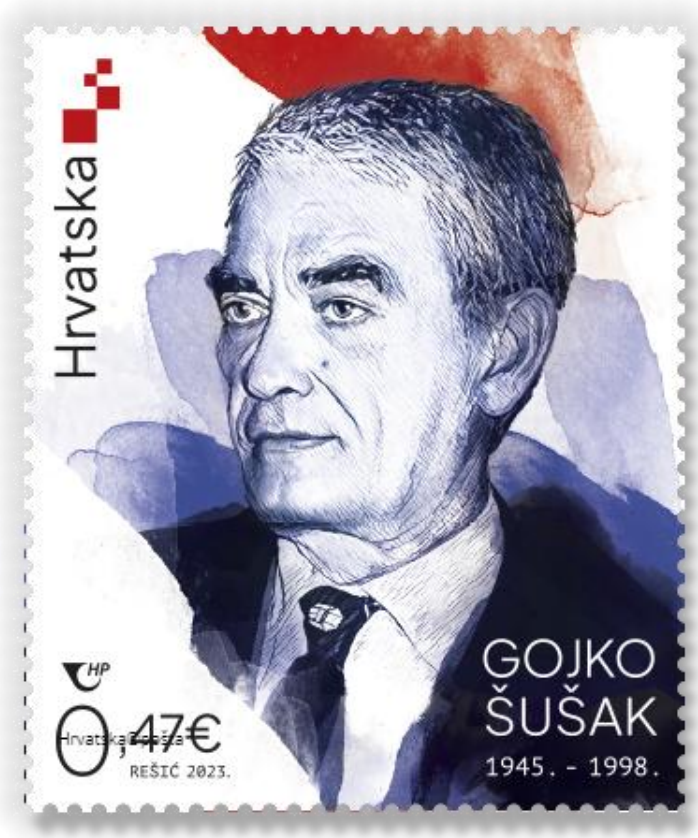

Izvor: Hrvatska pošta

Dok je Ivančić smišljao svoju kolumnu, koja je kao i tjednik Novosti, financirana novcem poreznih obveznika, HDZ je održao velebni komemorativni skup u Lisinskom u povodu 25. godišnjice Gojka Šuška.
”Pritom znamo tko smo, od kuda smo krenuli, na kojim je temeljima stvorena moderna Hrvatska. HDZ poštuje svoje velikane!”, poručio je Plenković, a HDZ je citirao dr. Franju Tuđmana o Gojku Šušku:
„Čovjek iznimnih ljudskih kvaliteta i upravljačkih sposobnosti. U svim okolnostima, pogotovo teškim i pogibeljnim, djelovao je snagom duha i značaja, svjedočio činom vjerodostojnog djela. A ne može biti nikakve dvojbe da je dao najveći osobni doprinos stvaranju Hrvatske vojske, koja je postala, usudio bih se reći, gotovo sveta institucija hrvatskog naroda. Nepokolebljiv i neustrašiv, smion, ali razborit i promišljen hrvatski vitez”.
Ovaj brak iz interesa SDSS-a i HDZ-a, kako smo ga i ranije prokazali, doista poprima razmjere groteske.

Zagreb, 3.5.2023 - Obilježavanje 25. godišnjice smrti Gojka Šuška, ratnog ministra obrane Republike Hrvatske i potpredsjednika Hrvatske demokratske zajednice održano je u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog. Foto Hina/ Dario GRZELJ/ dag

Jedan dan u istom tom Lisinskom Plenković sa svojom srbijanskom kolegicom **Brnabić** sudjeluje u skupu SNV-a, izdavača Novosti, u pozadini je **gradonačelnik okupiranog Vukovara Vojislav Stanimirović**, ministar u kraijnskoj vladi…
Možda će vas zanimati

Hrvatska

Ova slika govori više od riječi, no ipak podsjećamo na lik i djelo alfe i omege SDSS-a - Vojislava Stanimirovića

3. svibnja 2023. u 10:52

Nakon pada Vukovara, postaje ravnatelj vukovarske bolnice koja je preimenovana u 'Bolnicu Sveti Sava' , a kasnije ulazi u politiku i postaje gradonačelnik okupiranog grada.

Red Stanimirovića i Pupovca, red Šuška…HDZ-ovci, srećom, ne čitaju Novosti

Koji dan kasnije na istom mjestu **slave Gojka Šuška** koji je jedan od nositelja obrane Hrvatske protiv srpske agresije čija je personifikacija, među ostalima, i Stanimirović. Slave HDZ-ovci i svog utemeljitelja i prvog hrvatskog predsjednika dr. Franju Tuđmana… Deklarativno barem.

Viktor Ivančić: Tuđman je bio govnar i neostvareni diktator

Treći dan pak Viktor Ivančić, čovjek koji je izjavio **"Tuđman je bio govnar i neostvareni diktator"** zahvaljujući braku iz interesa piše kolumnu konsterniran činjenicom da će, ako želi poslati pismo, morati polizati poštansku marku na kojoj je Gojko Šušak. Dobro, danas se poštanske marke više ne ližu, nego lijepe. Kao sličice u album.

Srećom pa Ivančić može u Novostima piskarati o Tuđmanu i Šušku, no uređivačka politika ipak ne da svom cijenjenom kolumnistu da opali po ruci koja ih hrani.

Podsjetimo da se Ivančić u kolumni 2021. namjeravao obrušiti na Plenkovića, no tekst nije nikada izašao na Novostima. Objavio ga je Index.

Možda će vas zanimati

Pupovčeve Novosti odbile objaviti satiru koju je Ivančić napisao o Plenkoviću
26. ožujka 2021. u 10:15
Pupovčeve Novosti uhvaćene u laži ili govoru mržnje najčešće se izvlače na satiru.
Čitaju li dakle Plenković i HDZ-ovci uopće Novosti koje svesrdno financiraju? Čitaju li tekstove o Tuđmanu, Šušku, Domovinskom ratu…?!
Ako da, mogli bi dobiti krizu identiteta kojoj na kraj ne bi mogao stati čak niti primarijus psihijatar iz vukovarske bolnice Sveti Sava (kako se zvala za vrijeme okupacije) – Vojislav Stanimirović.
***Podvojena ličnost** je postojanje dvije ili više različitih ličnosti ili stanja ličnosti koji naizmjenično preuzimaju nadzor nad ponašanjem osobe…Najčešći oblik tog poremećaja je prisutnost dviju ličnosti. Jedna je obično dominantna, ali ni jedna od njih nema pristup sjećanjima druge ličnosti i one su skoro uvijek nesvjesne postojanja one druge. (Boris Sever, dr. med., Psihijatrijska bolnica Rab)*
https://narod.hr/hrvatska/koalicijska-dijagnoza-je-li-gojko-susak-razotkrio-da-na-vlasti-zapravo-imamo-podvojenu-licnost

S obzirom da ovo objavljuju novine dijela vlasti doista je zanimljivo vidjeti kako dio vladajućih ovako napada drugi dio vladajućih. Ili sam ja naivan, pa zapravo i jedni i drugi misle isto samo ti prokleti izbori su blizu i sada se moraju pozivati i na Šuška i na Tuđmana (kojega smatraju glavnim revizionistom pa ne daju izv. prof. dr. sc. Vlatki Vukelić da bude dekanica jer je revizionistica Tuđmanovog tipa).
Čak su i Hebranga pozvali na Šuškovu 'rehabilitaciju', ali on nije ni otišao kada je vidio da su govornici oni iz prvog reda koji nisu ni poznavali Šuška a napadali su ga ovih 25 godina kada im nije trebao. Napadali su Šuška da bi se dodvoravali svojim gazdama.

Josip Pečarić

MOJA ANKICA, ZAGREB, 2023.

Noćas kada smo svi spavali i jedino je Anđela bila budna imala je moja Ankicu posjetu: Bijela leptirica na njenoj osmrtnici:

Da, moja Ankica!

MOJA ANKICA 2.

U tekstu MOJA ANKICA posebno sam naglasio govor mog matematičara Larsa Erika Perssona:
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37055-akademik-pecaric-moja-ankica
I njemu su javili za Ankicu pa je i on izjavio svoju sućut:

Subject: My deepest support
Date: Sun, 22 Oct 2023 08:59:27 +0200

From: Lars-Erik Persson <larserik6pers@gmail.com>
To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dear my friend Josip
I heard from Sanja that your dear wife passed away. I can not do much in this heavy situation for you but I will hereby submit my most heartily Pers(s)onal condolences, sympathy and support to you, Ivana, Dilda and Andela with families..
I feel that I got even closer to you and your nice family when I contributed to the writing of the article about outstanding Josip and his nice family:: https://files.ele-math.com/articles/mia-22-73.pdf
Your friend for ever
Lars-Erik
https://www.larserikpersson.se/

Ali njoj je najdraža sućut koju je objavio njen bivši ravnatelj Ante Beljo:

In memoriam: Ankica Pečarić
POSTED 21. LISTOPADA 2023. HŽD
Poštovani članovi i prijatelji Hrvatskog žrtvoslovnog društva,
javljamo Vam da je supruga akademika Josipa Pečarića, gđa Ankica Pečarića blago u Gospodinu preminula u četvrtak. 19. 10. 2023. u 76-oj, godini života nakon duge i teške bolesti.
Pogreb drage pokojnice bit će ***u utorak. 24. 10. 2023. u 12:30 sati iz mrtvačnice na Mirogoju.***
Termin svete mise zadušnice bit će objavljen na pogrebu
POČIVALA U MIRU BOŽJEM!

Škabrnja – 17. lipnja 2007. godine – završna sjednica Četvrtog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa: Ankica Pečarić, Ivan John Prcela, Katarina Pavičić, fra Andrija Nikić, Joja Ricov, Duška Crmarić Tomašić, Vera Valčić Belić… /foto arhiva HŽD/

Uvijek je bila velika podrška svome suprugu, vjerna prijateljica, supruga, majka i baka…
Ne postoji konferencija ili znastveno putovanje na kojemu je akademik Josip Pečarić bio bez svoje supruge Ankice…
U ime Hrvatskog žrtvoslovnog društva, izražavamo iskrenu sućut obitelji Pečarić, kćerkama Đildi, Ivani i Anđeli njihovim obiteljima i ostaloj tugujućoj rodbini.
Ante Beljo, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Franjo Talan, dopredsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
https://viktimologija.com.hr/wp/in-memoriam-ankica-pecaric/
Beljo je Ankici bio izuzetno drag i rado bi nam pričala kako je znao na jednom znanstvenom skupu sjajno odgovarati na pitanja za koja je tvrdila da su bila nedobronamjerna. Ja sam bio u Australiji tako da je ona sudjelovala bez mene.
Poznato je kako su Hrvati Kanade dali uistinu nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske i njenoj demokratskoj izgradnji. Čak je stvoren mit o "Norvalskoj četvorki" ("Norvalska Hrvatska":
https://www.vecernji.ba/kolumne/moze-li-poput-suska-u-ratu-kanadski-hrvat-u-miru-pokrenuti-oluju-1048033) koja je osmislila strategiju uspostave neovisne Hrvatske, tj. njih četvorica Gojko Šušak, Ante Beljo, Anton Kikaš i fra Ljubo Krasić, a spominje se i dopisni član HAZU prof. dr. sc. Vinko Grubišić, su od Tuđmana napravilo ustašu. Jasno je da je onima koji ne vole ni samu pomisao na neovisnu Hrvatsku svaka takva država jedino može biti ustaška, genocidna i sl. Tako su tijekom Domovinskog rata pa sve do danas govorili o Tuđmanovoj ustaškoj državi, hrvatski branitelji su zapravo ustaše itd. Čini mi se da im je pričao u tome kako je "Titov general" postao ustaša bila itekako važna da bi opravdali sebe i to što su podržavali ono Titovo o Savi koja će prije poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti svoju državu.
Sama činjenica da su Norvalsku četvorku izabrali kao "krivce" za Tuđmanovo domoljublje svim hrvatskim domoljubima izaziva veliko poštovanje prema njima. A takvo poštovanje oni su svojim radom doista i zaslužili.
https://www.hkv.hr/o-nama/lanovi/71-ante-beljo.html
Beljo je tražio da počnem i pisati o mojoj Boki ono što sam znao govoriti u javnim nastupima i te tekstove sam objavljivao u tiskovinama HIC-a i Matice hrvatskih iseljenika. Dovoljno je pogledati samo moju knjigu „Borba za Boku kotorsku" i vidjeti koliko je takvih članaka dano u njoj. Ali on nije stao na tome. Zbog rada na povijesti Bokeljskih Hrvata u HIC je zaposlio i moju suprugu Ankicu, a radno mjesto joj je bilo u Hrvatskom institutu za povijest. To je dogovorio s tadašnjim ravnateljem dr. sc. Mirkom Valentićem.
Suradnja s povjesničarima u Institutu, sudjelovanja na znanstvenim skupovima bila je itekako značajna za Ankičin i moj rad. Zapravo možemo slobodno reći kako je uloga dr, Valentića i Belje velika u nastanku knjiga:
J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.
A. Pečarić and J. Pečarić, *Strossmayerova oporuka*, HAZU, Zagreb, 2002.
J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.
Naime, poslije objave prve od tih knjiga otišli smo u Australiju gdje su me pozvali sa Sveučilišta u Adelaideu. Ankica je morala dati otkaz uz dogovor da je ponovo zaposle u HIC-u kada se vratimo. Ali tada je došlo do promjene vlasti i povratka projugoslavenske

opcije na vlast. Žrtva je bio Beljo koga su na svakakve načine i ucjene uspjeli ukloniti s pozicije ravnatelja Hrvatske matice iseljenika, a uz njega je stradala i Ankica koja se više nije mogla zaposliti.
Međutim ono što smo radili tijekom njenog boravka u Institutu omogućilo je nastanak tih knjiga. Moglo bi se reći i mog boravka jer mi je zbog tog rada dr. Valentić nudio posao u HIC-u. Naravno, ipak sam ja matematičar, ostao sam na Sveučilištu i iz Australije došao na promociju u akademika 2000. god.
Danas Ante Beljo predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva pa je u tom svojstvu i poslao gornju obavijest.
U njoj se spominje i misa bez točnih podataka jer u vrijeme tiskanja osmrtnice za njih nismo znali. Danas znamo:
SVETA MISA ZADUŠNICA SLUŽIT ĆE SE U CRKVI BLAŽENE DJEVICE MARIJE REMETINEC-BLATO U UTORAK 24.10.2023. U 18:30 SATI.
Slika koju su dali je sa Četvrtog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa koji se održavao u Zagrebu i Škabrnji. Slika je iz Škabrnje, dijela Kongresa koji sam ja zatvorio.
Objavljen je i Zbornik radova u kome je i moj tekst koji dajem u Prilogu.
Kako sam u prvom dijelu teksta dao neke sućuti koje su nam uglavnom poslali moji matematičari čini mi se da je nepravedno ne dati još neke. Kako ih je bilo puno daje izbor samo među onima koje sam dobio e-mailom:

Date: Thu, 19 Oct 2023 07:33:11 +0200
From:biskup@biskupija-sisak.hr

O dragi Josipe,
Moja sućut i iskrena molitva za Ankicu! Idem baš na misu pa ću je spomenuti u molitvi!
A Tebi želim Božju utjehu i mir!
+Vlado
Date: Thu, 19 Oct 2023 05:38:28 +0000
From: Gordan Grlić-Radman

Primi moju iskrenu sućut, dragi prijatelju! Nebeski anđeli bili joj na napomoć! Počivala u miru Božjem!
Gordan

Date: Thu, 19 Oct 2023 06:03:21 +0000
From:Željko Tanjić

Poštovani akademiče, moja iskrena kršćanska sućut. Gospodin joj podario mir i radost nebeskoga kraljevstva, a Vama i cijeloj obitelji neka daruje vjere i nade u ponovni susret i snage za svaki novi dan. Počivala u miru Božjem. Pokoj vječni daruj joj Gospodine.

Željko Tanjić
rektor
Hrvatsko katoličko sveučilište
Date: Thu, 19 Oct 2023 09:28:27 +0200
From: Nevenka Buhin

Dragi moji svi Pečarići moje duboko saučešće. S kolikom ste ju ljubavi svi njegovali, to je tako rijetko. Vi ste svi moji borci i moj uzor. Ono malo koliko sam ju upoznala bila je prekrasna i jedinstvena osoba. Odgojili ste prekrasne ljude. Preteško vam je ali vjerujem da imate puno prelijepih uspomena koje će vam malo olakšati vaš gubitak.

Date: Thu, 19 Oct 2023 17:21:12 +0200
From: Zeljko Lenic

Poštovani akademiče Pečarić,
primite molim Vas moju duboku sućut zbog Vašeg gubitka.
Znajte da niste sami i da osim obitelji, imate uza sebe brojne Hrvate, u svakom trenutku!
Slobodno se obratite ukoliko bilo što trebate, rado ću Vam pomoći na bilo koji način.

Date: Thu, 19 Oct 2023 17:46:11 +0200
From: Ivan K

Poštovani i dragi gospodine akademiče Pečariću,
Stigla je vijest da se Vaša cijenjena supruga preselila Gospodinu! Koliko god bio privremen, rastanak s dragom i voljenom osobom kakva je supruga uvijek je težak i pun tuge! No, osim tuge, naša nam vjera govori da je Vaša cijenjena supruga Ankica prešla svom Dobrom Pastiru na „obilne pašnjake […] gdje smrti, ni boli, ni tuge više nema“! Vjera i nada u budućnost s dragim Bogom i sa svetima utjeha su i snaga u takvim teškim trenucima! Uz molitve za Vašu suprugu, želim Vama i obitelji izraziti iskreno kršćansko i ljudsko suosjećanje, moleći dragoga Boga da Vama i Vašoj obitelji udijeli utjehu i snagu u teškim trenucima!
Naša liturgija kaže da se „vjernima život mijenja, a ne oduzima“ te se čvrsto nadamo i vjerujemo da je i Vaša draga supruga Ankica u zajedništvu s Bogom i svim svetima! Ta vjera neka Vam bude oslonac i potpora!
S poštovanjem,
Ivan Karlić

Date: Thu, 19 Oct 2023 17:50:06 +0200
From:margarita vrbanovic

Draga obitelji, tako sam nježno voljela našu Ankicu. Neka je anđeli ponesu u zagrljaj Svevišnjemu. I ovo ljeto je bilo falilo jer se nismo svi okupili kod nas. Dao vam dobri Otac snage da izdržite tugu. Prikazati ću sv. Misu .
Vaši Stjepan i Mira

Date: Thu, 19 Oct 2023 18:24:54 +0200
From: Ante Kukavica

Štovani i dragi Profesore
Duboka i iskrena sućut prigodom smrti drage Vaše supruge iskrena sućut iskazati svoju blizinu i duhovnu podršku.. Bila Vam je Vam je, vjerujem, velika podupirateljica i pratilja na Vašem napornom putu za toliki Vaš rad i zauzetost na svim sektorima znanstvenog i profesionalnog i društvenog života.

U ovom momentu, kao nikad, moramo sebi posvijestiti kako naš život nije zatvoren samo u vrijeme i prostor, nego i s Bogom, koji nadilazi ovo vremenito i prelazi u Vječno, u ispunjenje u Božjoj punini. *„I dok nam se raspada dom ovozemnog boravka, stječe se vječno prebivalište u nebesima. .... Jer što bi nam koristilo što smo se i rodili kad ne bismo imali sreću zadobiti spasenje"* od ovog prolaznog i zadobiti ono vječno u Bogu, gdje je vaša štovana Supruga vjerujemo sigurno i dospjela.
Neka joj je za sve podvige, napore i trpljenja velika hvala, a dragi Bog nagrada u Punini života i zagrljaju neizmjerne ljubavi.

Sa štovanjem fra Ante Kukavica, kapucin iz Karlobag

Date: Thu, 19 Oct 2023 20:59:11 +0200
From: Anđelko Kaćunko

Dragi brate, iznenađen sam preseljenjem tvoje drage Ankice - primi moju iskrenu ljudsku i kršćansku sućut i prenesi moje suosjećaje svima svojima. Sve vas nosim molitveno u mislima i srcu, a sutra ću vas se sjetiti u svetoj misi u 18,00 sati.
Neka tvoju Ankicu anđeli povedu pred lice Svevišnjega, a On neka joj bude nagrada za sve dobro što je u životu učinila.
Neka u Gospodinu nađe vječni pokoj i radost!
Svima veliki pozdrav i blagoslov!

Date: Thu, 19 Oct 2023 21:21:45 +0200
From: Miljenko Babaic

Poštovani Josipe,
Neka joj je radost vječna u Kristu Gospodinu. Preporučujem u molitvi njenu dušu Bogu svemoguće u.
Tebi i obitelji iskrenu sućut.
Don Miljenko Babaić

Date: Thu, 19 Oct 2023 22:34:47 +0200
From: Marko Franovic

Dragi moj Josipe,
Primi moje najiskrenije saučešće radi tvoje Ankice. Znam kroz što sada prolaziš i jako mi je žao. Drži se, prijatelju moj.

Date: Fri, 20 Oct 2023 09:08:04 +1000
From: Maria Dubravac

S ONU STRANU RIJEKE

Ti strpljivo čekaš s onu stranu rijeke
Ugledati jedra bijele lađe moje.
Kad zaplovim k tebi kroz vode daleke,
Kormilom će ravnat' mile oči tvoje.

Živjet ćemo skupa u blaženom miru,
Daleko od suza, nevolje i muke.
Gdje olujnog vjetra bijesi ne dopiru -
Moj brod će se njihat' sred nebeske luke.
I bit ćemo sretni u cvjetnome vrtu
Gdje ljiljani krasni nikada ne venu,
Gdje "Hosana!" vječni srce pjevat' želi,
Gdje duša uživa radost neviđenu.
Čekaj me, draga, s onu stranu rijeke,
Krenula je lađa na put, u daljinu.
Nazirem ljepotu obale daleke,
Pristanište zadnje - vječnu Domovinu.

Marija Dubravac

Dragi naš poštovani prof. Pečariću!
Neka vam dobri Bog bude utjeha u teškoj žalosti povodom smrti vaše supruge, majke i bake. Tješite se – ona je sada u ljepšem mjestu u koje ćemo svi jednoga dana krenuti. Iskrena sućut cijeloj obitelji, posebno vama! (Čuvajte zdravlje, Domovina vas još dugo treba!)
B.B. Marija Dubravac

Date: Fri, 20 Oct 2023 09:08:34 +0200
From: Josip Jović

Dragi Josipe, moja iskrena sućut Tebi i tvojima. Gospođa Ankica mi je ostala u lijepom sjećanju. Tvoja jutrošnja objava me prenerazila. I ja sam bez supruge ostao prije četiri godine. Znam koliko je teško ostati bez nekoga a kim si postao jedno.

Date: Fri, 20 Oct 2023 09:51:59 +0200
From: Gordana turic

…I otrt će svaku suzu s očiju.
te smrti više neće biti,
ni tuge, ni jauka,
ni boli više neće biti…
(Otk, 21, 4).

Poštovani gospodine akademiče Pečarić,
Izražavajući Vam svoju iskrenu kršćansku sućut, zazivam Presvetu Majku Božju, da Vas u Vašoj boli utješi. Neka vam utjehom bude činjenica, da bi - zbog objektivno teškog zdravstvenog stanja pokojnice - vjerojatno ona dugoročno samo jako patila. Neka ju dragi Bog uzme u Svoje naručje! Uvjerena sam, da je Vaša obitelj, kao i naša Hrvatska, u Vašoj Ankici dobila još jednog zagovornika u Nebu.
U mislima i molitvama sam s Vama.

Gordana Turić

Date: Fri, 20 Oct 2023 10:02:30 +0200
From: Vinko Puljić
Poštovani profesore dr. Pečariću,
dragi Josipe.

Reče joj Isus: "Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?" Odgovori mu: "Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet!"
Iv 11,25-27

Čvrsto vjerujem u uskrsnuće Kristovo, Vaše Ankice i svih dragih preminulih i svih nas!
U toj vjeri, čvrstoj nadi i Kristovoj ljubavi izražavam Vam prijateljsku sućut i upućujem molitvu za Vas, Vašu obitelj i Vašu dragu Ankicu!
Pokoj vječni daruj joj Gospodine!

Date: Fri, 20 Oct 2023 10:59:26 +0200
From:ivana.sesar

Poštovani prof. Pečariću,
primite moju najdublju i najiskreniju sućut zbog odlaska Vaše drage Ankice... I sama sam nedavno izgubila majku, dr.sc. Dubravku Sesar, prof. emeritu i suradnicu HAZU, vrhunsku filologinju, ali iznad svega domoljupku, koja Vas je iznimno cijenila i bila, poput mene, potpisnica svih Vaših inicijativa.
"Naši" odlaze, a mi ćemo se još malo ovdje muvati, pa polako za njima... Dolaze nova vremena, novi ljudi... kao da je naše prošlo. Umorili smo se, ostarili, pa samo možemo

bolno pratiti vlastito odustajanje od ideala, borbe i otpora, i povući se u svoju tišinu. Vi ste jedini koji nije položio oružje... zato mi je preteško na srce pao Vaš gubitak. Tu ranu na duši ništa ne može zaliječiti.
Neka Vas Gospodin osnaži do ponovnog susreta s Vašom vjernom ženom, a nju neka odmori i ispuni radošću kako bi Vas mogla dočekati onakva u kakvu ste se zaljubili: lijepa, dobra, zdrava, mlada... baš stvorena za Vas!
S poštovanjem i zahvalnošću za sve što neumorno činite za naš narod i domovinu, još jednom iskrena sućut Vama i cijeloj obitelji,
Ivana Sesar Babić

Subject: Sućut
Date: Fri, 20 Oct 2023 11:21:56 +0000
From: Rektorat <rektorat2@unicath.hr>

Poštovani akademiče Pečariću,
u prilogu je izraz sućuti rektora Hrvatskog katoličkog sveučilišta prof. dr. sc. Željka Tanjića.
S poštovanjem,
Ured rektora/Rector's Office
Hrvatsko katoličko sveučilište/Catholic University of Croatia

KLASA: 008-01/23-02/080
URBROJ: 498-03-01-01-23-005

LUX VERA
HRVATSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE
ZAGREB
UNIVERSITAS STUDIORUM CATHOLICA CROATICA ZAGRABIA

Akademik Josip Pečarić
Jaruščica 19
10000 Zagreb

Zagreb, 19. listopada 2023.

Poštovani akademiče Pečariću,

u ime akademske zajednice Hrvatskoga katoličkog sveučilišta, izražavajući Vama i cijeloj obitelji poštovane gospode Ankice, Vaše supruge, u ovom trenutku rastanka od nje, iskrenu i duboku kršćansku sućut, uz osobitu zahvalnost Gospodinu za ulog njezina plodnoga života, ispunjeni smo nadom da će ju nebeski Otac nagraditi za sve dobro koje je činila. Vama i Vašoj obitelji molimo od Gospodina puno snage i nade koja nas hrabri i jača na našem životnom putu.

Gubitak supruge i majke obitelji ostavlja prazninu koju je nemoguće ispuniti. Neka Vas utješi vjera i molitva, blizina Vaših dragih i prijatelja te neka Vam Gospodin pruži snagu i hrabrost u daljnjim životnim koracima. Naša misao i molitva su s Vama u ovim trenucima tuge i gubitka.

Počivala u miru Božjem!

S poštovanjem,

REKTOR
prof. dr. sc. Željko Tanjić

LUX VERA

Ilica 242, HR-10000 Zagreb, Telefon: + 385 (0)1 370 66 00, Telefax: +385 (0)1 370 66 01, OIB: 07740927366, Žiro-račun: 2340009-1110353987
IBAN: HR1123400091110353987, SWIFT: PBZGHR2X, www.unicath.hr

Date: Fri, 20 Oct 2023 11:33:31 +0200
From: Ivica Brešić

Josipe,
primi sućut od prijatelja iz Livna. Ne čujemo se često ali te često spominjemo u našim razgovorima. Sad kad ti je teško mislimo na tebe i suosjećamo koliko znamo zamisliti kako ti je.
Ne znam tko će od nas biti na sprovodu zato ti pišemo ovako da znaš da smo tu uz tebe!
NEKA JOJ JE LAKA HRVATSKA ZEMLJA I POKOJ DUŠI NJENOJ!

Date: Fri, 20 Oct 2023 15:44:02 +0200
From:dvidmarovic

Dragi Josipe,
Veoma me ožalostila vijesti o smrti Tvoje poštovane supruge Ankice. Nosim ju u sjećanju kao vrijednu, pametnu i samozatajnu ženu.
Znadem da Ti je u ovim trenutcima vrlo teško, ali kao vjernik uvjeravam Te kako je gospođa sada u jednoj boljoj životnoj dimenziji.
Bratski i prijateljski,
Đuro Vidmarović [61]

---

[61] **Predstavljena knjiga "Hrvati Boke kotorske kroz povijest-sjećanja i zaboravi"**

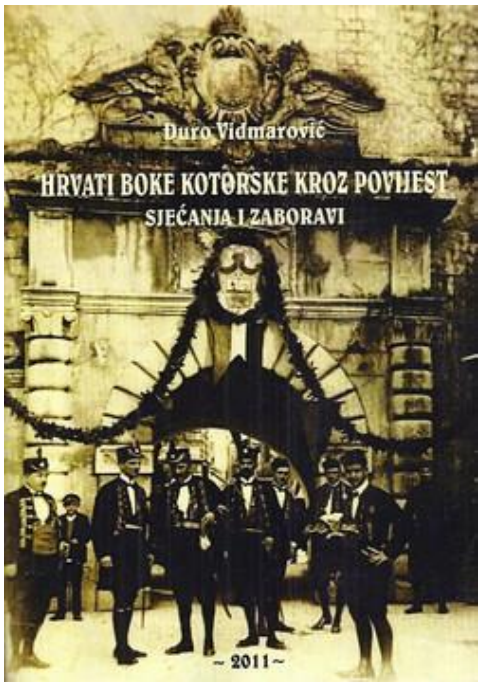

Date: Fri, 20 Oct 2023 14:19:34 +0000
From: Stjepan Razum <srazum@arhiv.hr>

Josipe! Povodom smrti Tvoje supruge Ankice izražavam Tebi i Tvojoj obitelji iskrenu sućut. Danas sam ju kod sv. Mise spomenuo Gospodinu, da ju primi u svoje Nebesko Kraljevstvo. U novom životnom razdoblju želim Ti jakost i Božji blagoslov. Srdačno, Stjepan Razum

Date: Fri, 20 Oct 2023 15:41:27 +0000
From: Dusko Abramovic

Poštovani i Cij. Prof. Pečarić, poštovana vaša obitelj!
Jučer sam primio šokirajuću, tužnu i bolnu obavijest, o preranom gubitku vaše supruge Ankice !
Molimo da Vi, i svi članovi vaše poštovane obitelji, primite nasu iskrenu u duboku sućut, u ovim vrlo teškim momentima vašeg života!
Neka joj bude laka naša Hrvatska zemljica, uz vječni sanak, u miru Božjeg blagoslova !
U mislima sa vama i vašom obitelji, sa štovanjem,
Nevena & Duško Abramović sa sinovima,
Toronto- Mississauga Ont.

Date: Sat, 21 Oct 2023 07:46:16 +0200
From: Branko Haubrich

PREDSTAVLJENA KNJIGA "HRVATI BOKE KOTORSKE KROZ POVIJEST-SJEĆANJA I ZABORAVI"

DONJA LASTVA (IKA)
04.04.2012.
Donja Lastva, (IKA) – U Domu kulture “Josip Marković” u Donjoj Lastvi održano je 3. travnja predstavljanje knjige “Hrvati Boke kotorske kroz povijest-sjećanja i zaboravi”, zagrebačkog intelektualca Đure Vidmarovića. O knjizi su govorili predsjednik Hrvatske krovne udruge “Dux Croatorum” Zvonimir Deković, Miomir Abović, profesor književnosti i novinar Dux radija Adrijan Vuksanović.
Knjiga tematski obrađuje tri cjeline. Jedna je dokazivanje autohtonosti hrvatskog naroda i kulture na crnogorskom primorju, napose u Boki kotorskoj. Druga tematska cjelina tiče se bespoštednog negiranja te autohtonosti, ma sa koje strane i ma na koji način to negiranje dolazilo. Treća tematska cjelina vezana je za uviđanje pojave autocenzure u pogledu nacionalne pripadnosti i sklonosti zamjene etnonima Hrvat nekim drugim nazivima, nekad nazivom Jugoslaven, a danas nazivom Bokelj. Na stranicama knjige Đure Vidmarovića zrcali se sve bogatstvo kulture bokeljskih Hrvata kroz vjekove, rečeno je na predstavljanju. Knjiga sadrži radove koje je Đuro Vidmarović tijekom niza godina objavljivao u raznim publikacijama kao i radove raznih autora (Marjan Diklić, Jakša Fiamengo, don Dejan Turza, o. Jozo Milanović, don Ante Baković, Željko Brguljan, Vanda Babić, Ankica i Josip Pečarić, Nedjeljko Mihanović, fra Petar Bezina i dr.) na tematiku Hrvata u Boki.

Iskrena sućut uvaženoj obitelji Pečarić.
Neka dragi Bog primi u svoje okrilje pokojnu Ankicu. Cijela obitelj osjetit će ovaj odlazak supruge, majke i bake koji je nenadomjestiv jer ostavlja neizbrisiv trag svima u obitelji. Uvaženi akademiče, znam kako će Vam biti potrebno prilagoditi se na odlazak vaše supruge. Dobri Bog svakome od nas stavlja breme kušnje upravo onoliko koliko svatko pojedinačno može nositi. Znam da imate snage nosite se sa kupnjom koja će od sada biti vaša vjerna pratilja.
Želim da znate da niste osamljenih te kako puno ljudi misli na Vašu obitelj a posebno na Vas koji toliko značiti svojoj domovini ali i svjetskoj znanosti.

Date: Sat, 21 Oct 2023 09:14:53 +0200
From: Davor Pavuna

Voljeni nas Josipe,
Tebi i cijeloj Tvojoj Obitelji naša iskrena sućut,
Uz Molitve i Ljubav za Tvoju, sad Božju, Ankicu.
Pokoj joj Dusi.
Uz Bog I Hrvati!
Tvoj Davor Pavuna
I cijela obitelj

Date: Sat, 21 Oct 2023 10:07:05 +0200
From:fra Andrija Nikić <nikic.andrija@tel.net.ba>

HRVATSKA AKADMEIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI I
HRVATSKO KULTURNO DRUŠTVO NAPREDAK U SA SJEDIŠTEM U MOSTARU
88000 MOSTAR
e-mail: nikic.andrija@tel.net.ba
Br. 83./2023.

OŽALOŠĆENOJ OBITELJI JOSIPA PEČARIĆA
Hvaljen Isus i Marija!
Ožalošćeni Josipe,
Saznao sam da je preselila u vječnost vaša draga, plemenita, dobra i nezaboravna supruga i majka, vjerna Ankica Pečarić.
Odmah sam se pomolio za pokoj njezine duše!
Vašim srcima, ožalošćeni Josipe i djeco želim krila da iz ovoga prolaznoga svijeta, uz Božju snagu, poletite u svijetlo ljubavi Božje.
Ankica je vjerovala da je uskrsnuće naša vjera, ponovni susret naša nada, molitva znak naše ljubavi i odanosti.
Vama iz obitelj, obiteljima rodbine i prijateljima puno životne snage,
a Ankici Pečarić vječni pokoj u krilu Očevu želi
fra Andrija Nikić, predsjednik
Humac, 20. listopada 2023. god.

Date: Sat, 21 Oct 2023 11:06:17 -0400
From: Bobo Mostarac

Dragi Josipe i obitelj,
Primite našu duboku sućut, povodom preranog odlaska vaše drage Ankice.
Pokoj vječni daruj joj Gospodine,
Svjetlost vječna, neka joj svijetli.
Počivala u Božjem miru.
Znamo da vam je teško i osjećate prazninu, ali morate biti sretni,
da vam je dragi Bog dao Ankicu, da bude dio vašeg života, a bili
smo svjedoci, da je i ona bila sretna, jer je i ona bila dio vašeg života.
Neka vam bude utjeha i snaga u vjeri:
Dok srce plače, vjera tješi!
Uz puno Božjeg blagoslova:
http://www.andiesisle.com/ThisBlessingIsForYou.html
Vaši u molitvi Bobo i Marija Markić

Date: Sat, 21 Oct 2023 17:45:21 +0200
From:danilo.djurovic

Dragi moj prijatelju, akademiče Joško Pečariću. Čitajući ovaj Tvoj e/meil, mnogo sam razmišljao o Tebi, Tvojoj dragoj, sada pok. supruzi Ankici i Vašoj djeci. Nesporno je da svako ko se rodi mora otići sa ove Planete. Nesporno je da se ljudi drugačije osijecaju i ponašaju kada izgube svog dragog bračnog druga. Nesporno je da će fizički nedostatak Tvoje supruge Ankice i drage majke Tvoje djece, biti težak, ali ipak mislim u ovim trenucima Tvoje-Vaše boli da imate velike privilegije. Draga, pok. Ankica i danas i uvijek dokle ima Vas ce biti tu sa Vama, Njen lik i sva dobra dijela niko ne može izbrisati, sto Vas i pored sve tuge treba činiti sretnima, jer si Ti imao velikog životnog prijatelja sa kojim (kojom) si stvorio divnu djecu. To su darovi od Boga koje ne može svako blagodariti. Zato u ovoj tuzi Te molim, radi Njene Duše, da je ne oplakuješ u bolima, jer bi Njenu Dušu to povrijedilo. Ona je u zasluženom Raju a tamo nema suza, već se svaki onaj koji tamo dođe raduje jer je tu radost zasluzio čineći dobra dijela u ovoj zemaljskoj, neponovljivoj prolaznosti. U svakom slučaju, prvo zahvala Bogu da ste se našli čineći životne blagodari, i da je Ona sada tamo odakle Vas posmatra i za Vas se moli. Neka joj je viječna hvala, nek počiva u zasluženom Miru i neka je dragi Anđeli čuvaju. Jos jednom uz iskrenu sućut želim Vas sve pozdraviti, Tvoj prijatelj iz Kotora-Montenegro, prof. dr sci. Danilo A. Durović

Date: Sat, 21 Oct 2023 18:44:02 +0200
From: Kuzma Kovačić

Dragi Josipe s obitelji!
Ožalošćeni tužnom viješću o preminuću Tvoje drage supruge, Vaše majke, bake i sestre, poštovane gospođe Ankice, molimo Vas, primite u ovom teškom času Vaše duboke boli i tuge izraze naše prijateljske, kršćanske sućuti i blizine.
Molimo Gospodina da primi u radost Života vječnoga dragu i poštovanu gospođu Ankicu, a Vama da podari utjehu i snagu u postojanoj nadi. S Vama smo,
Vaši Kuzma i Barbara Kovačić s obitelji

Date: Sat, 21 Oct 2023 16:59:31 +0000 (UTC)
From: Vlado Glavas

Dragi Joža,
čitajući ove tvoje riječi o pokojnoj dragoj izaziva suze na očima, posebno o vašoj ljubavi i obiteljskoj potpori jedno drugom, ljubavi koja može biti primjer svakom bračno paru u Hrvatskoj pa bi i stanje u Hrvatskoj bilo puno bolje nego što je danas.
Bog joj udijelio mirno i vječno počivalište u zemlji Hrvatskoj za koju je uz svoga dragog muža cijeli život živjela, a tebi dragi Joža i tvojoj dragoj obitelji, Bog vam udijelio mir u duši a tebi da izdržiš ovaj šok i da ti DA snagu kako bi mogao nastaviti u ostvarenju svojih plemenitih planova i ciljeva!!!
To vam od srca žele,
Vlado i Danica Glavaš

Date: Sun, 22 Oct 2023 16:45:39 +0200
From: Sanja Spužević

Poštovani i dragi naš profesore,
jako me potresla vijest da je gospođe Ankice preminula.
Sjećam se svih momenata sa dragom Ankicom i kad smo se prvi put upoznale na 5. Hrvatskom matematičkom kongresu u Rijeci.
Ja sam imala tremu, jer sam tad prvi put srela većinu ljudi iz naše divne ekipe nejednakosti. Naravno, u tom trenutku sam se osjećala kao da svi sve znaju bolje od mene i jedina utjeha mi je bila gospođa Ankica, s kojom sam sjedila često u pauzama i osjećala se kao da mi je mama tu.
Neki dan, kad sam čula ovu tužnu vijest, pričala sam kolegici Gotovac s Katedre o gospođi Ankici, a ona meni kaže: pa čak sam i ja čula za Ankicu.
Svi znamo da vam je u ovom trenutku jako teško, ali svi smo mi jedna velika obitelj i imate sve nas uz vas.
S vama smo u mislima.
Primite moju iskrenu sućut.

Date: Sun, 22 Oct 2023 17:16:47 +0200
From: Anto Orlovac
Iskrena Vam kršćanska sućut i molitvena blizina, poštovani akademiče, u povodu smrti drage Vam supruge. Plemenitu pokojnicu rado uključujem u svoje molitve, a Vama molim snagu od Boga da Vas ovaj gubitak ne obeshrabri.
U molitvi s Vama, s poštovanjem,
Anto Orlovac, svećenik

Subject:sućut > RE: Fwd: MOJA ANKICA
Date: Sun, 22 Oct 2023 18:01:48 +0200
From: Damir Borovčak

Dragi Joško i tugujuća obitelji,
Ražalostila me obavijest o smrti Tvoje supruge i vjerne suputnice Ankice. Uvijek vedra i topla osoba, pomalo samozatajna, ali ustrajna u Tvojim životnim bitkama sa nepravdama koje su činjene našoj, Tvojoj i njezinoj domovini Hrvatskoj, ali i Vašoj obitelji i napose Tebi osobno. Rijedak je primjer da je netko toliko vrijedan za svoju Hrvatsku na

znanstvenom polju, a kao takav priznat i štovan u svijetu, a kod kuće cijela desetljeća zanemarivan i prešućivan isključivo zbog svog patriotizma i ljubavi za domovinu. Sav taj jad i muku nosila je i Tvoja Ankica zajedno s Tobom, možda još i više od Tebe, jer su žene osjetljivije, osjećajnije i krhkije na nepravdu.
Vjerujem da je ta nepravda upućena prema Tebi, sigurno teško pogađala i Ankicu. Ali sigurno je bila ponosna na svog supruga, neukrotivog i prkosnog akademika Joška, koji je bio matematičko politički nepogrješiv. Na svoj si satirički način, znanost matematike i nejednakosti okrenuo si protiv političkih laži i podvala, kako bi dokazao, prokazao i ismijao izdajice svog naroda. U svemu tome na nevidljiv način sudjelovala je i Tvoja vjerna supruga Ankica.
Znam da ste imali i radosnih trenutaka u životu, i sada kad Ankica odlazi u Vječnost Božjeg Mira i Pravednosti treba se sjećati baš takvih radosnih ovozemaljskih zajedničkih samo lijepih trenutaka. Neka Ti oni daju utjehu, spokoj da si imao tako vjernu suputnicu, dobru ženu i majku vaše djece.
A Ankici neka Gospodin udjeli dio svog Kraljevstva, kako je i obećao „idem vam potražiti mjesto“.
Počivala u miru Božjem, i neka joj svijetli Svjetlost vječna.
Cijeloj obitelji iskrena sućut.
Snježana i Damir Borovčak

Josip Pečarić

MOJA ANKICA 3.

Mala isprika svima koji su bili na sprovodu. Nije bilo razglasa kod mrtvačnice. Nismo ga tražili jer smo mislili da sprovod bude samo u krugu obitelji i najbližih prijatelja.
Pokazalo se da je problem obitelj jer ja imam i svoje doktorande za koje i inače kažem da su mi djeca, unučad i praunučad već prema tome tko su im mentori.
A kada su se oni počeli javljati, a mnogi od njih su napisali da im je moja Ankica bila kao majka, shvatio sam da ipak trebam osmrtnicu poslati svim prijateljima sa svoje liste. S portala dragovoljac.com tražili su mi i tekst:
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37055-akademik-pecaric-moja-ankica
Na početku sam naveo riječi prof. dr. sc. Lars Erik Perssona s međunarodne konferencije u povodu mog 70. rođendana koji je među ostalim naglasio:
Ne postoji konferencija ili znanstveno putovanje na koje je Josip bio bez svoje supruge Ankice.
Te riječi je prenijelo i Hrvatsko žrtvoslovno društvo u svom pozivu dajući sliku sa Četvrtog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa na kojoj je i Ankica i koja je dana ranije.
Slijede neke fotografije sa konferencije u povodu mog 70. rođendana: Počasni gosti su bili Stanko Šarić, Marko Perković Thompson i Dražen Žanko.

FANTA

Neke ranije konferencije:

Third Inernational Conference of Applied Mathematics, Plovdiv, Bulgaria, 2006.

Mathematical Inequalities and Applications 2008
Conference in honour of Prof. Josip Pečarić on the occasion of his 60th birthday

ESTAURANT

Participants of international conference in Trogir
Abdus Salam School of Mathematical Sciences, Lahore, organized the international conference on Math Inequalities,
supported by ICTP (International Center for Theoretical Physics) in Trieste and by the International Mathematical Union.

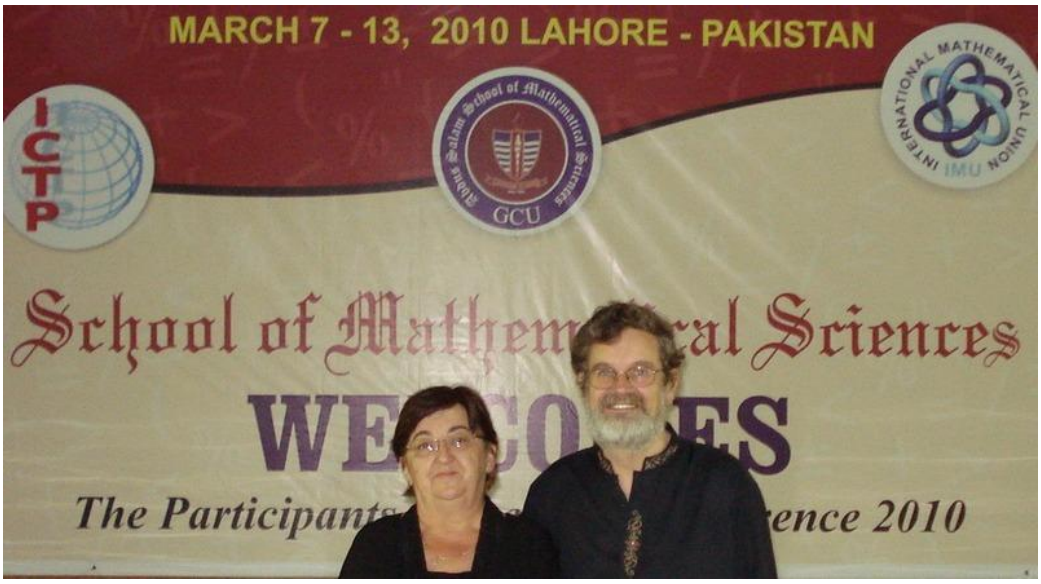

Ankica and Josip Pečarić in Lahore, Paksitan.

Participants of the 2010 International *Conference on Mathematical Inequalities and Applications* in Lahore, Pakistan. There were about 200 participants from 19 countries, 12 of them from Croatia, including Professor Josip Pečarić.

Professors Josip Pečarić with his wife Ankica, Riaz Ahmad, Ana Marija Grancarić, Darko Ujević, and PhD students of Professor Pečarić.
https://www.croatia.org/crown/articles/10323/1/Josip-Pecarics-activities-in-Pakistan-and-Croatia-from-Mathematics-to-Croatian-history.html

Prva međunarodna matematička konferencija u Mostaru, 2015.

Sarajevsko pivo

Tako je na sprovodu je bilo puno 'moje djece' koji su svi redom nastavnici na našim sveučilištima, a neki su i umirovljenici. Osim ovih koji su iz Zagreba pet ih je došlo iz Splita, dvije iz Rijeke i po jedna iz Varaždina i Osijeka.
Jedna suradnica je došla iz Hercegovine.
Na sprovod je iz Njemačke došao Predsjednik HAZU-da dr. sc. Josip Stjepandić.
(J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije,* Zagreb, 2017. str. 346.
J. Pečarić, *Dr. sc. Josip Stjepandić*, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stjepandic.pdf)
Stjepandić je odvezao na Mirogoj dio obitelji i don Lazara Čibarića, koji je kao prijatelj sudjelovao u sprovodu.
J. Pečarić, *Ljeta u Tisnom / Don Lazar Čibarić*, Zagreb, 2021. str.
Jasno je da je cijela obitelj bila presretna kada se javio i biskup Košić sa željom da i on sudjeluje. Dok je Lars Erik na spomenutoj konferenciji govorio o meni kao matematičaru, biskup Košić je blagoslovio Konferenciju i govorio o mom domoljubnom radu.
(J. Pečarić, *Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.)
Ali to nije bila posljednja konferencija na kojoj su bili zajedno Ankica i Lars Erik. To je bila ona povodom Lars Erikovog 75. rođendana-
Andrea mi je poslala neke slike s te konferencije:

Analysis, Inequalities and Homogenization Theory, Lulea, June 8-11. 2009.

Zadnji kongres na kome smo Ankica i ja sudjelovali je bio prošle godine **Hrvatski matematički kongres u Splitu u Splitu. 2022.**

Njena 'matematička djeca' su na Kongresu prvi put osjetili da nešto nije u redu s njenim zdravljem.
Zapravo netočan je podatak da je Ankica bila na svim konferencijama- Nije bila na onoj u povodu 1000 mojih radova u Trogiru. Baš uoči Konferencije rodio nam se drugi unuk. Više od deset mojih suradnika iz Pakistana je željelo doći, ali to je uspjelo samo Adilu Khanu jer je vizu tražio kod veleposlanika Tomislava Bošnjaka.

A sada i neke fotografije sa sprovoda. Napravila ih je Jadranka Lučić, ex tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva i adm. portala
https://viktimologija.com.hr/wp/in-memoriam-ankica-pecaric/

Na slici su pored don Lazara i biskupa i dragi prijatelji bivši rektor Zagrebačkog sveučilišta prof. dr. sc. Branko Jeren, prof. emeritus dr. sc. Ivo Soljačić i prof. dr. sc. Nedjeljko Perić. Prof. Jeren je napisao i Predgovor knjige:
J. Pečarić, *Prof. dr, sc. Neven Elezović*, Zagreb, 2021. str. 461.
Naravno Neven je sa suprugom i sinom bio na sprovodu, a valjda je poznato da je imao probleme kao vlasnik izdavačke kuće „Element“ zbog naše suradnje. Naime „Element“ tiska sva četiri 'moja' časopisa koja su na svjetskim listama. A od 129 hrvatska znanstvena časopisa samo ih je 2 Q1 i 2 Q2, s tim da je po jedan od njih 'moj', tj. Elementov. A taj koji je Q1 je u 5% svjetskih matematičkih časopisa.

Na slijedećoj slici je s Biskupom Dario Kordić
(J. Pečarić, *Dario Kordić*, Zagreb, 2019. str. 343.
J. Pečarić, *Hrvatski velikan Dario Kordić*, dragovoljac.com, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/kordic.pdf)

Ovdje su im se pridružili Danica i Vlado Glavaš
(J. Pečarić, Vlado Glavaš, dragovoljac.com, 2022.:
https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30320-vlado-glavas)

Teško je na ovim slikama vidjeti tko je sve nazočan. Tu su npr. Stjepan Tuđman, Nera Kristina Tuđman (Štefu i Neri sam posvetio poglavlja knjige: J. Pečarić, *Ankica Tuđman*, Zagreb, 2021., str. 335.), Stjepan Razum
(J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
J. Pečarić, *Stjepan Razum u službi Istine*, Zagreb, 2021., str. 404.
J. Pečarić, *Stjepan Razum, Jasenovac – A lie uncovered*, Lulu.com, 2021. pp. 506.
J. Pečarić, *Željko Olujić*, Zagreb, 2022. str. 362.),
General Ljubo Ćesić Rojs, Željko Olujić, Marko Ljubić…

Naravno zahvaljujem svima i na izrazima sućuti, na vijencima, cvijeću i brzojavima. Moju Ankicu sigurno posebno veseli brzojav od Udruge IX. Bojne HOS-a. Predstavljanje knjige J. Pečarić, *IX. Bojna "Rafael Vitez Boban"*, Zagreb, 2022., str. 349.
u Splitu bilo je u vrijeme Sedmog Hrvatskog matematičkog kongresa. Na večeri smo Ankica i ja bili s Markom Skejom i Lukom Podrugom. Vjerujem da bi ona htjela ove godine ići i u Vukovar. Zašto? Zbog današnje obavijesti u Prilogu. Kao da su shvatili događaje iz 2013. godine. Tada je državnom vrhu rečeno: „Sačekajte da prođu Hrvati!“ pa je protokolarni službeni vrh umjesto na Memorijalno groblje otišao natrag, odakle su i došli. Kao da se tada znalo da postoje Hrvati i oni koji samo za sebe kažu da su Hrvati. Zar vas Penavine riječi iz Priloga ne podsjećaju na tu podjelu?

Ankica je znala da sam sličnu borbu imao u Beogradu. Kada su me pokušali zaustaviti na doktoratu, shvatio sam da je problem što ja objavljujem vani, pa sam radio i objavljivao tri puta više. I evo na čemu sam danas u Matematici.
Ali ne uspijeva uvijek. Moja Ankica je to iskusila u Zagrebu. Prvo je bila na zamjeni u jednoj srednjoj školi. Tada joj je ponuđeno stalno radno mjesto, ali trebala je osigurati da netko položi ispit kod mene. Odgovorila je: „Ja ne prodajem svog muža“. I ništa od posla. Dobila ga je na kraju kod Belja, ali poslije 2000. ništa od posla niti mirovine. Nije htjela prodati ni mene ni sebe!
Sutradan smo bili na groblju:

SANJA I TESA IVA DROBILICE, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

'BUJICA' S PUNO IZNENAĐENJA

Doista je bilo puno iznenađenja za mene u prošli petak u emisiji Velimira Bujanca. Već iz naslova se vidi da je u njoj bilo riječi i o najnovijim napadima na Thompsona a poznato je koliko sam knjiga i tekstova posvetio velikom domoljubu i njegovim domoljubnim pjesmama:

POSEBNO IZDANJE BUJICE O POVRATKU BOYSA IZ GRČKE I NAPADIMA NA THOMPSONOVE PJESME U ZAGREBU I ZENICI

17 Prosinac 2023

BEZ CENZURE: Javljanje iz Azzura, popularnog kafića Velikog Hasana u zagrebačkom Travnom!

DAVORIN KARAČIĆ KOMENTIRAO NOVE POKUŠAJE ZABRANA ODLASKA NA TEKME!

UŽIVO IZ STUDIJA Z1: PORUKA ŽELJKA OLUJIĆA PROGONITELJIMA HRVATA U BOSNI I HERCEGOVINI!

SKANDALOZNO: Bujica je jedina televizijska emisija u Hrvatskoj koja je objavila sramotni dokument s potpisom direktora i glavnog generalnog inspektora policije BiH – Darka Ćuluma (bivšeg direktora policije tzv. Republike Srpske) koji je od uprave Kaznenog zavoda u Zenici zatražio sankcioniranje i disciplinski progon čuvara hrvatske nacionalnosti, koji su na eventu Vrhbosanske nadbiskupije u Bobovcu pjevali Thompsonov hit 'Lijepa li si'.

ADVENT U ZAGREBU DRUGA TTejca: Pogledajte što je odvjetnik Marka Perkovića Thompsona, Davorin Karačić, u Bujici poručio Tomislavu Tomaševiću i lijevoj kamarili koja vlada Zagrebom i kojoj smeta božićni tramvaj s 'Bojnom Čavoglave' u 'Jingle Bells' varijanti!

(...)

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37764-posebno-izdanje-bujice-o-povratku-boysa-iz-grcke-i-napadima-na-thompsonove-pjesme-u-zagrebu-i-zenici

I na predstavljanju knjige „Biskup dr. sc. Mile Bogović“ u Gospiću govorio sam o tim napadima:

„Dvije godine kasnije Biskup je potpisnik i dva pisma u povodu napada na Marka Perkovića Thompsona:_PISMO THOMPSONU 20. lipnja 2008. i HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA 20. lipnja 2008.

I ti napadi traju doslovno do današnjeg dana:

BUJICA 15.12.2023. KARAČIĆ: Povratak BBB! OLUJIĆ: U Zenici žele zabraniti Thompsonovu LIJEPA LI SI?!

https://www.youtube.com/watch?v=_EKpmPW69bQ

Naravno u toj Bujici se spominje i slučaj iz Zagreba o kojemu u svojoj kolumni DANAS, dakle 18.12.2023. piše Zvonimir Hodak:

Poltron, poltroni - to je u praksi naziv za one (Hrvate) koji su poslušnici, dupelisci, potrčkala i sl. Izraz se upotrebljava i u množini i u jednini. Barem kod nas. Bolje da ne filozofiram nego evo odmah primjera.
Četnički pjesmuljci u Areni - mogu, Čavoglave u praznom tramvaju - ne mogu. Dupelisci odmah dignuše dreku, križaju se i kolutaju očima u nevjerici. Nitko ne pita kad i gdje je pjesma Čavoglave zabranjena, kojim to zakonom? Naravno, takvog zakona nema. Na scenu stupa poltronski kolektiv ZET-a, poznat kao Zagrebački električni tramvaj, koji je pjevanjem Čavoglava u praznom tramvaju koji ide na Remizu, u najmanju ruku neugodno iznenađen. Zašto?
Dobar dio svoje kolumne Hodak je posvetio ovom slučaju:
https://direktno.hr/kolumne/tudman-je-bio-oprezan-oko-jedne-teme-po-supruzi-mi-je-porucio-da-je-nije-spreman-otvarati-333887/
Čini mi se da već rečenica Četnički pjesmuljci u Areni - mogu, Čavoglave u praznom tramvaju - ne mogu sve govori o vlasti i većini oporbe u RH.
Ponovit ću i ovdje da oni koji doista služe hrvatskom narodu nikada neće podržavati:
1. LAŽI O STEPINCU;
2. LAŽI O JASENOVCU;
3. LAŽI O POZDRAVU ZA DOM SPREMNI.

Mnogima je jasno da je napad na ZDS izravni napad na Domovinski rat i RH. Već sama tvrdnja da ga se povezuje s NDH znači da im je važna Jugoslavija koja je tada nastala, a ne Hrvatska koja je stvorena u Domovinskom ratu.
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37795-predstavljanje-knjige-biskup-dr-sc-mile-bogovic-u-gospicu
Prvi gost u toj 'Bujici' bio je Davorin Karačić koji je dobio sve sporove kao Thompsonov branitelj. Koliko je to velika stvar u današnjem sudstvu u RH shvatio sam sada kada je mene tužio Ivo Drobilica zbog pretrpljenih duševnih boli o kojima su na sudu svjedočile njegova supruga i kćer:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše (tuženik je amater povjesničar, op. J.P.), a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Tesa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca,

negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Vjerovali ili ne on me je tužio zbog moje knjige:
J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf

Zato ponavljam komentar koji sam već tada napisao koji je sutkinji bio normalan, a meni je toliko smiješan da ću na kraju priče doista morati napisati knjigu o tome:

Doista je strašno kada vidimo da je zbog knjige o Puhovskom: Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija.

Da u takvom sudstvu Karačić je dobio sporove oko napada na Thompsona i njegovu legendarnu 'Bojnu Čavoglave'!
A moj odvjetnik u tom sporu je DAVORIN KARAČIĆ.
A Karačić je u emisiji govorio o povratku BBB. Hajdukovac sam ali doista je prelijepa priča moje drage prijateljice Slavice Barešić udovica hrvatskog velikana Mire Barešića koja je zajedno s kćerkom Andreom Jelenom Barešić dobila plavu ružu za velikog Dinamovca njenog sina Ivana Viktora. Slavica je tada spomenula kako joj je znao pjevati:
Volim te majko, ali ne više od Dinama!
Svi su Barišić poput Mire, zar ne.
Od moje Ankice sam se odvojio samo dva puta ove godine. Prvi put kada smo bez Ankice otišli u Kotor jer mi je umrla sestra. Tada je Ankica još mogla biti i sama, ali drugi put je Ivana bila s njom, a Đilda i ja smo otišli na nekoliko dana u Tisno tako da su i ove godine održana LITA U TISNOM koji organizira don Lazar Čibarić. Naravno nismo propustili posjetiti Slavicu i grob Mira Barešića:
Sa Slavicom i Andreom Jelenom sreo sam se i na obilježavanju 1000-og broja *Hrvatskog tjednika.* Pisao sam o tom obilježavanju i nisam spomenuo mnoge drage prijatelje koje sam tamo sreo. Recimo i Ankičin omiljeni ravnatelj Ante Beljo bo je tamo i pričali smo o Ankici. Govorio je vrlo lijepo o Ankici kao povjesničarki i tako još više ukazao na njenu žrtvu zbog svih nas. Kada vidimo knjigu o njoj vidi se koliko je radila i za Hrvatsku, a zahvalu je dobila tako da nije poslije prevrata 2000. godine bila bez posla i na kraju i bez mirovine. Mnogi su tek kada su u knjizi MOJA ANKICA vidjeli naše zajedničke radove, a dao sam samo one koji su dani u drugim mojim knjigama, ili zajedničkoj knjizi, shvatili koliko je to bio obiman rad u teškim vremenima. Mi smo u obitelji znali da joj sve to teško pada, a tek sada mi je izv. prof. dr. sc. Julije Jakšetić napisao da je jednom to i on vidio:
Samo jednom sam ju vidio tužnu, neka sjeta ju je uhvatila, da je mogla i ona nešto više napraviti da je radila u povijesnoj struci. Ali to je bilo samo jednom, kako sam ja primijetio, ostalo je bilo davanje za Joška, cure i unuke a to je bilo davanje i za sve nas koji smo radili pod Vašom paskom jer ste onda imali slobodne ruke.
Drugi gost bio je odvjetnik Željko Olujić kao glasnogovornik inicijativnog kruga udruge u osnivanju HDZ „Franjo Tuđman“. Položili smo vijenac na grobu HRVATSKOG predsjednika i u 'Bujici' je dan prilog o tome. Sa mnom je gledao moj mlađi unuk i upozorio me je: *Dida pa to Ti govoriš*. I doista je prilog počeo tako i malo poslije se vidio i govornik. Sa mnom su i završili taj prilog, ali prije mene na kraju je dana i izjava Ankičinog omiljenog ravnatelja Ante Belja.

Kao da se Bog pobrinuo da mi i taj događaj do kraja bude u znaku moje Ankice, jer sam prije dolaska na grob HRVATSKOG PREDSJEDNIKA bio na Ankičin grob. Bio sam sam pa je i slika takva:

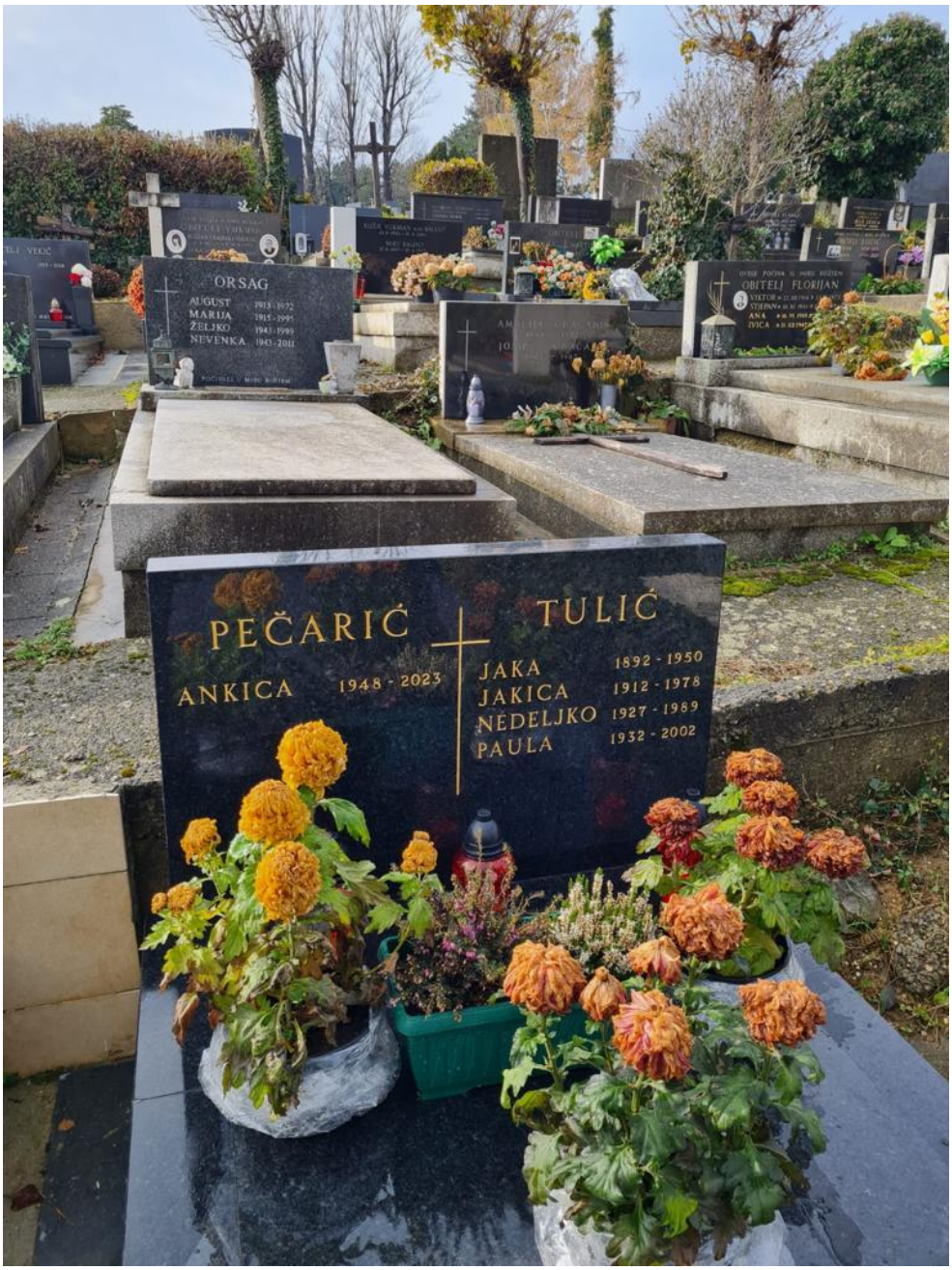

Zanimljivost za mene je i te 'Bujice' i to što je Željko Olujić bio moj branitelj kada me je tužio Zvonko Ivanković Vonta.
Vonta me tužio zbog Goldsteina, danas me Goldstein tuži zbog Drukera, kako je Puhovskog nazva Milanović.
Zabavno zar ne. Morat ću dati i nastavak ovog teksta sa tom pričom.
Josip Pečarić

GOVOR POF. DR. SC. DRAGANA PRIMORCA NA DODJELI PRIZNANJA BRANKU ROGLIĆU
(IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ)

Mojoj supruzi je mentor bio sjajni hrvatski povjesničar dr. sc. Zdravko Dizdar iz Hrvatskog instituta za povijest. Kada je dr. Dizdar dobio knjigu osnivača Muzeja genocida u Beogradu „Tuđmanov Jasenovački mit“ komentirali su je, a moja Ankica je rekla: *Što bi mu tek moj Joško radio.* Dizdar je smatrao da je to dobra ideja, koju je podržao i tadašnji ravnatelj HIP-a dr. sc. Mirko Valentić pa je njegov institut i tiskao moju knjigu:

1. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Na radiju *Slobodna Europa* (Prag) organizirano je moje sučeljavanje s. dr. Bulajićem. To je bila katastrofa za njega, pa je napisao novu knjigu u kojoj je tvrdio da su ta moja knjiga i knjiga Philipa Cohena „Srpski tajni rat“ dvije najantisrpskije knjige u povijesti. U knjizi je pisao i o ideologiji Cohen-Pečarić. Odgovorio sam tako da sam ponovo tiskao moju knjigu:

2. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Drugo izdanje, Zagreb, 2000.

Uz nju sam tiskao i drugi dio u kome sam dao komentare na njegovu novu knjigu, ali i cijeli naš razgovor s radija *Slobodna Europa*:

3. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Zagreb, 2000.

Australski Hrvati su slušali naše sučeljavanje i skupili sredstva da se obje knjige izdaju na engleskom:

4. J.Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Zagreb, 2001.

Samo sučeljavanje sam objavio u više knjiga, a i jednu o njemu i napisao:

5. J. Pečarić, *O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić*, Portal dragovoljac.com, 2021.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

U toj knjizi je dana i moja druga knjiga, dok je prva dana u sklopu knjige:

6. J. Pečarić, *Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici*,

dragovoljac.com, 2023:

https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf

Pa kakve veze ima govor prof. Primorca s cijelom tom pričom o „Ideologiji genocida Cohen-Pečarić“?

Itekako ima.

Dok nisam čuo njegov govor vjerovao sam da je mojoj Ankici, ali i dr. Dizdaru i dr. Valentiću (a i Anti Belju) trebam zahvaliti što sam napisao prvu knjigu i po njoj zaslužio laskavo priznanje IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ.

Naime u svojoj knjizi sam jako puno koristio Cohenovu knjigu, a onda sam od prof. Primorca čuo kome za to trebam zahvaliti:

Gospodinu Branku Rogliću“

Naime on je samoinicijativno odlučio na hrvatski jezik prevesti knjigu „Tajni rat Srbije“, Phillipa Cohena, koju je izdao Ceres, 1997. godine.

A već slijedeće godine sam je mogao iskoristiti i objaviti moju polemičku knjigu zahvaljujući kojoj sam u knjizi Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“ dobio veliko priznanje jer su pisali o revizionistima u povijesti i poslije Utemeljitelja RH akademika Franje Tuđmana dobio najveći prostor u toj knjizi. Još je ljepše to istakao dr. sc. Ivo DRobilica *u Globusu, 20. rujna 2002.* (tada je bio poznatiji po prezimenu Goldstein)*.:*

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Evo i govora prof. Primorca:

GOVOR POF. DR. SC. DRAGANA PRIMORCA

Poštovani gospodine Pavković, poštovani članovi Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata ’91, poštovana gospodo Zidić, mons. Koren, gospodine Culej, akademiče Pečarić, poštovani i dragi uzvanici.

Danas smo se okupili na poziv Udruge Hrvatskih branitelja Domovinskog rata ’91 koja dodjeljuje VELIKU ZLATNU PLAKETU - DA SE NE ZABORAVI gospodinu Branku Rogliću. U obrazloženju ove nagrade se navodi da se ovo posebno priznaje dodjeljuje jednom od najuspješnijih hrvatskih poduzetnika, velikom humanistu, domoljubu i istinskom stvaratelju hrvatske države. Kao hrvatskom branitelju, ovih nekoliko snažnih riječi bile bi mi i više nego dovoljne da ova promocija dobije svoj puni smisao. No, mi njegovi prijatelji, danas smo ovdje kako bi svatko od nas u par rečenica opisao naše prijateljstvo koje nas veže s Brankom.

Brankov život započeo je u Makarskoj 1943. godine, a 1954. se nastavio u Splitu, gdje je kao junior Hajduka osjetio svu ljepotu, izazov i prkos našeg Splita. U jedno sam siguran, gdje god bio, i što god radio, Brankovo srce je bilo i ostalo vezano uz Dalmaciju. I tako je to traje 79 godina njegova stvaralačkog vijeka. Uvijek je bio ispred vremena, ponekad možda i neshvaćen, no uvijek je znao da poštenje nema alternativu. Živeći čestito, izložen neverama privatnog sektora, daleko od poslova s državom, nikada nije sudjelovao u privatizacijama. Njegovo ime nije vezano uz niti jednu aferu i niti jedan skandal zbog kojih se danas mnogi srame. S druge strane, zbog dobročinstava koja je činio, svakog tjedna je mogao biti na naslovnicama, no one ga nikada nisu privlačile.

Branko je vjeran prijatelj koji ne mijenja „bandijere“, obiteljski je čovjek i istinski domoljub, kojem je inspiracija bila i ostala, činiti dobro čovjeku. Ipak govoriti o Branku, a ne povezati njegov život s Župom Imotskom, bilo bi kao da ste tijelu uskratili dušu. Župa

Imotska pored Zagvozda, dala je mnoge učene ljude, domoljube, stvaratelje, koji su joj se uvijek vraćali. Tako je bilo i s Brankom. Prkosila je Župa Imotska oduvijek i vremenu i nepravdi, a čovjek iz tog kraja, izrastao iz kamena, okružen vinovom lozom, maslinama naučio je biti strpljiv i postojan. Zar to u ostalom i nije vrlina mudrih ljudi, koje kao da je i sam Gospodin predodredio da budu njegovi izabranici.

Gotovo da nema razgovora u kojem se Branko ne vraća svojim korjenima i povijesti svoje obitelji koja je iznjedrila 8 svećenika, među kojima i brata njegova pradjeda Ante, don. Nikolu Roglića, autora jednog od prvih hrvatskih molitvenika „Kitica duhovnog cvijeća“. Uistinu golemo nasljeđe, ali i teret ako ga vlastitim djelima ne nastaviš, dapače i uzdigneš.

No, Branko kao da je rastao sa stihovima velikoga Tina Ujevića, koji je navještao ne biti zaboravljen. „Leti ko lišće što vir ga vije, za let si dušo stvorena; za zemlju nije, za pokoj nije cvijet, što nema korjena“, napisa Tin, a živješe Branko.

A kako razumjeti Tina i njegove stihove „I na oblak koji tišti i na munju koja prijeti, naša blaga Nada vrišti: biti čisti. Biti sveti.“, ako nisi čist i skroman. Upravo ta skromnost, darivanje sebe i shvaćanje prolaznosti svega pa i života, Brankova je najveća snaga.

Branko ne bi mogao živjeti bez svoga krša, mora, balota, obitelji i prijatelja. Uz suprugu Vjekicu i djecu, živi tradiciju i obitelj. No, to nije slučajni; njegovi preci su u njega duboko usadili vrijednosti zajedništva. Uz sve to, iako dolazi iz siromašnog dalmatinskog krša, nasljeđujući obiteljsku tradiciju Zaklade koja financira školovanje pripadnika obitelji Roglić, rano je spoznao golemu snagu obrazovanja. A on sam, tražeći vlastiti put, prvi ozbiljan sukob, doživio je s politikom. Bilo je to tijekom Hrvatskog proljeća, kada se vođen idejama Savke i Tripala upisuje u partiju, i postiže nemoguće: zbog svojih stavova izbacuju ga iz partije prije nego je platio prvu članarinu. No želja za boljom Hrvatskom i istinom o Hrvatskoj odavna su smisao njegova života. Tako je samoinicijativno odlučio na hrvatski jezik prevesti knjigu „Tajni rat Srbije“, Phillipa Cohena, koju je izdao Ceres, 1997. godine. Ta jedinstvena knjiga donosi brojne argumente protiv mitova o povijesti Srbije, Drugom svjetskom ratu, a razmatrajući podrobno srpski nacionalsocializiam i antisemitizam iz prošlosti, ona omogućuje da lakše shvatimo kako vladajući mentalitet u Beogradu, tako i korijene današnje tragedije u započete u bivšoj Jugoslaviji. Upravo tim riječima knjigu je prokomentirala Margaret Thatcher, bivša premijerka Velike Britanije.

Čuvanje hrvatskog kulturnog bogatstva je zapravo čuvanje naše budućnosti. Potrudio se da neka od najboljih djela Vidovića, Crnčića, Stančića, Murtića, skulpture Augustinčića, Meštovića, Kovačića objedini na jednom mjestu i da postanu dio njegove kolekcije.

O njegovom poslovnom uspjehu, mogu se napisati knjige, no reći ću ukratko: Orbico je njegovo životno djelo. No, podjednako je važno da ga njegovi radnici poštuju i vole, prvenstveno kao čovjeka.

Što više reći o čovjeku koji kao jedan je od najimućnijih Hrvata, cijeli život nosi Murina odjela.

Možda je već Tin rekao sve stihovima „Drugi prte sa sobom teške kovčege i sanduke; ali moja je prtljaga lakša od paunova perca i sunčane zrake“

Gotovo da i sam ne zna koliko je jahti imao, a niti u jednoj se nije vozio, osim u svom malom i najdražem brodiću nazvanom po suprugi Vjekici. Svaki izlazak u ribolov ga nadahnjuje i raduje. A kolika tek radosti vrije u njemu kad se dogodi da ulovi npr.

škarpinu… I poput ribara iz Hemingwayeve knjige „Starac i more“ duboko proživljava svaki šum mora i u ribarenju, kao da se svaki put natječe s ribom koja je odlučila ostati u dubokoj tamnoj vodi, daleko od svih zamki, obmana i lukavština.

Sve što je usitinu veliko i nadahnuto stvaraju slobodni pojedinci. Slobodni od obveza, dugova, licemjerstva, slobodni od samoga sebe, jer su spoznali da se jedino slobodan čovjek ne plaši svakoga šuma. A Branko je uvijek bio čovjek slobode, i zbog toga su mu takva djela. No, naš Branko davno je shvatio da se živi samo jednom, no da ako to činiš kako treba, da je dovoljno i jednom.

*

Da, doista bi teško moja knjiga izazvala toliku pozornost da u njoj nisam mogao koristiti Cohenovu knjigu.

Velika zahvalnost g. Branku Rogliću što mi je to omogućio.

Akademik Josip Pečarić

HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2., ZAGREB, 2024.

AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA? – 4.
(POĐITE U BOKU I DOPUSTITE DA VAS UBIJE TA NEIZRECIVA LJEPOTA)

Podnaslov ovog teksta je uzet iz „Hrvatskog tjednika“ od 2.5.2024. Čini mi se da je sam zaslužio da počnem ovaj tekst s 'pričom' o tom podnaslovu. Kako je autor teksta s tim naslovom dr. sc. Domagoj Vidović o kome sam pisao pišući o mojoj Ankici (dao i cijelu njegovu biografiju) zatražio sam od njega taj tekst:

Subject:*ht*
Date:*Thu, 2 May 2024 11:08:55 +0200*
From:*Josip Pečarić*
To:*Domagoj Vidović*

Pošalji mi tekst iz HT (naslov si izabrao da rasplačeš nas Bokelje:)).
Poslat ću ga na moje adrese u subotu - takav je dogovor s Ivicom za tekstove iz HT-a.
Pozz
Joško

Evo njegovog odgovora (Ivica kojega spominje je glavni urednik HT-a Ivica Marijačić):

Subject:Re: ht
Date: Thu, 2 May 2024 13:58:29 +0200
From: Domagoj Vidović
To: Josip Pečarić

Poštovani akademiče Pečariću,

evo teksta. Uvijek mi je užitak biti dolje, bome se nadam da ću nekad smoći sredstava za nekih dvadesetak kvadrata...
Naslov je stavio Ivica, moj je bio nešto neutralniji, tako da Ivici idu sve pohvale za izbor.
Pozdrav
Domagoj

Zapravo je prekrasno vidjeti kako ima u RH takvih znanstvenika koji nisu rodom iz Zaljeva hrvatskih svetaca koji danas tako pišu o mojoj Boki.
Sjećam se kako zbog memoricida nad hrvatskim narodom kada smo u pitanju Hrvati Boke kotorske malo je tko o nama u Hrvatskoj uopće i znao. To je natjeralo mene matematičara (istina 'priučenog') da počnem pisati, a vrlo brzo mi se pridružila Ankica jer sam ja počeo

komentirati i druge antihrvatske tekstove pa je ona bila isključivo vezana za povijest Boke. Veliku podršku smo imali od Anta Belje koji je Ankicu i zaposlio da radi na tome i od tadašnjeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest dr. sc. Mirka Valentića. U HIP-u je Ankici i bilo radno mjesto, a mentor joj je bio Zdravko Dizdar.
Rezultat je i poznata priča o meni kao piscu odgovora „Srpski mit o Jasenovcu“ iz 1998. na knjigu beogradskog 'genocidologa' dr. Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Odgovora u režiji Ankica-Dizdar-Beljo-Valentić.
Iako sam već tada bio Član suradnik HAZU dr. Valentić me je – vjerovali ili ne - pozivao da postanem član njegovog instituta.
Valentić je bio taj bez čije potpore ne bih ni sudjelovanju u sučeljavanju s Bulajićem na radiju „Slobodna Europa“. Na tom sučeljavanju se Bulajić baš i nije dobro proveo pa je objavio i novu knjigu u kojoj su mi dane vjerojatno najveće pohvale jer je pisao o „Ideologiji genocida Cohen Pečarić“ i tvrdio da su Cohenova knjiga „Srpski tajni rat“ i moja knjiga dvije najantisrpskije knjige u povijesti. Odgovorio sam i na tu Bulajićevu knjigu 2000. godine i na predstavljanju najavio da će njegovu ulogu od njega preuzeti njegovi učenici u RH.
Tada je već bilo jasno da su to Goldsteini, jer je tata Slavko već (onako po srpski tj. koristeći očitu laž) uspio da Hrvatski državni sabor ne usvoji *IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine.* Na tu laž upozoravao sam u nizu tekstova i na kraju objavio i knjigu:
J. Pečarić, *Kazimir Sviben / O Goldsteinovoj prevari*, dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sviben.pdf
Između ostalog i zato sam vam u mom prethodnom tekstu dao i Prilog iz koga se vidi koliko su uspješne u RH 'srpske' laži o izvedbi tate Slavka:
Godine 1992. novonastala neovisna hrvatska vlada formirala je komisiju za istraživanje svih zločina počinjenih tijekom Drugog svjetskog rata i jugoslavenskog razdoblja.
Njegovo konačno izvješće iz 1999. utvrdilo je da je u Jasenovcu umrlo *ukupno 2238 osoba.*
KONAČNO IZVJEŠĆE im je IZVJEŠĆE OD OSNUTKA (11. VELJAČE 1992.) DO RUJNA 1999. GODINE.
Te godine nas je napustio i UTEMELJITELJ RH akademik Franjo Tuđman, i tata Goldstein kao izuzetni neškolovani povjesničar uvede u hrvatsku stvarnost marksistički pojam revizionizam (= zabrana revidiranja laži u povijesti), kako nam je objasnio drugi s Scopusove liste znanstvenika iz HIP-a dr. sc. Davor Marijan. O tome sam pisao u drugom nastavku:

KOMENTAR DON KAĆUNKA (AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA? – 2.)

https://bezcenzure.hr/vlad/komentar-don-kacunka-akademik-sa-h-indeksom-nula-2/

Kad može proći laž o Izvješću, zašto ne bi i marksistički pojmovi kojima se kriminalizira i samo ukazivanje na te laži. A onda se kao najvećeg revizionistu može optužiti Utemeljitelj RH akademik Franjo Tuđman.
Gdje je tu HAZU? Zar u njoj nema kolega koji nešto i razumiju? Zar je doista bilo teško razumjeti da IZVJEŠĆE O REZULTATIMA RADA U NEKOM RAZDOBLJU nije KONAČNO IZVJEŠĆE?
Da, Akademija je reagirala tako da je poslije 12 godina predložila Dr.Obilicu za akademika. A danas imamo i novog sličnog kandidata kome je Tuđman amater pa mu je uklonio i bistu čim je postao ravnatelj podružnice HIP-a u Slavonskom Brodu.

Akademija se valjda mora opravdati što je primila za akademika dr. sc. Franju Tuđmana i prije 12 godina kada je tatin sin uvjerio neke ugledne akademike da je laž istina i da nije amater neškolovani povjesničar njegov tata već dr. povijesnih znanosti akademik Franjo Tuđman pa se to ponavlja i danas. Istina prije 12 godina to im baš nije uspjelo ali sada imaju boljeg kandidata koji je po Scopusu gori i od tate Slavka, i od Dr.Obilice. Ne bavi se istim područjem znanosti ali objavljuje svoja priglupa objašnjenja zašto ne treba HIP u Zagrebu imati ime amatera Tuđmana, a zapravo pokušava sebe opravdati zašto je jedini ravnatelj u RH, čiji je UTEMELJITELJ akademik Tuđman, koji je uklonio Tuđmanovu bistu.
Razumijem zašto političarima dobro dođe i laž kada im je ona u interesu. Ali ne razumijem kada ljudi sa znanstvenim titulama prihvate uloge redikula. A što reći kada u Akademiji imamo takve, pa poslije Dr.Obilice predlažu i novog sličnog i uspješnijeg kandidata koji nam se nije samo narugao što smo za akademika izabrali Tuđmana već je uklonio i njegovu bistu iz instituta čim mu je postao ravnatelj.
Iako nisam prihvatio poziv dr. Valentića za prelazak s Fakulteta u HIP ipak smo i Ankica i ja bili članovi njegovog instituta iako je Ankica bila zaposlena u Beljovom HIC-u, a ja sam ostao na Sveučilištu. Siguran sam da bi i moju Ankicu pogodio i ovaj današnju udar Akademije na HIP kada predlažu onog koji je po Scopusu među najslabijim njihovim znanstvenicima. Istina to je i priznanje jer među onima s kojima smo se mi poznavala ne bi mogli naći nikoga koji bi uklonio Tuđmanovu bistu i negirao Tuđmana kao povjesničara i na taj način se rugao Akademiji koja je Tuđmana izabrala.
Ankici su se poslije promjene vlasti 2000. zahvalili tako da je ostala bez posla i bez mirovine, pa je praktično tada i prestao njen rad u povijesti – dvije godine nakon što se pojavila moja knjiga „Srpski mit o Jasenovcu“ koja je nastala zahvaljujući njoj. Zato je sjajno što danas u RH imamo i one koji se bave Bokom kao Domagoj Vidović.
Zato sam ovom svom tekstu dao podnaslov o njegovom najnovijem članku o Boki. Jer da nije bilo Ankičinog rada na povijesti Boke, pitanje je bili ovih mojih tekstova uopće i bilo. Da nije bilo „ideologije genocida Cohen Pečarić“ i „jedne od najantisrpskijih knjiga u povijesti“ ne bih ni ja postao „revizionist“ i tako se našao na udaru marksitičke ideologije u RH koju nam je uveo neškolovani amater povjesničar tata Slavko. Prije 23 godina HAZU nije postala Akademija redikula. A danas? Vidjet ćemo uskoro.
Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/akademik-sa-h-indeksom-nula-4-podite-u-boku-i-dopustite-da-vas-ubije-ta-neizreciva-ljepota/

HAJKA NA HAZU / "MOZAK VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA', ZAGREB, 2024.

KOLIKO U RH IMA MOZGOVA VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA?', 2.

Koliko je don Kaćunko bio u pravu kada je u hajci koju je inicirao bivši Član suradnik HAZU dr. sc. Zvonko Maković uveo pojam „mozga veličine maković-zrna“ pokazala je već činjenica da on kao POVJESNIČAR UMJETNOSTI drži lekcije o povijest npr. dr. sc. Mirku Valentiću koji je kao ravnatelj HIP-a Zagreb meni povjerio pisanje knjige kojom sam odgovorio na knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit“ ravnatelja i osnivača Muzeja genocida u Beogradu dr. Milana Bulajića. On je podržao i moje sučeljavanje s Bulajićem na radiju Sloboda Europa (Prag) i sugerirao mi da moj uvjet za to bude da mi dostave snimak cijelog razgovora. Nije bilo lako dobiti taj snimak, ali sam ga na kraju dobio tako da danas imamo i taj snimak, a cijeli razgovor je dan u više mojih knjiga. Znate već kako je Maković opisao moj rad u povijesti, kako reče opet taj don Kaćunko, koji ‘ovih dana naslikava se po svim medijima - iskače čak iz svih pašteta i ribljih konzerva’.
Naravno nisu svi novinari s „mozgom veličine maković-zrna“- Znali su me zvati iz HINA-e za izjavu – vjerovali ili ne – o Strossmayeru,
Strašno, zvali su jednog – po „mozgovima veličine maković-zrna“ HOBISTA ili AUTODIDAKTA.
Jasno je da je Maković nesretan. Doktorirao je s 49 godina, deset godina kasnije, da se našalim prije mirovina, postao Član suradnik HAZU, a u narednih deset nije izabran za akademika
I onda u tom HAZU se odluče da će birati mlađe znanstvenike u svoje članstvo, a ne tako uspješnog i mladolikog Makovića. Strašno, zar ne?
Gdje je tu neizabrani 'povjesničar – Uklanjatelj'?
Pa Maković je vidio da je za njegov neizbor utjecala citiranost u svjetskoj bazi Scopus. Bilo je smiješno na Izbornoj skupštini kad je kolega iz Prvog razreda negirao moj podstak da na Scopusu 'povjesničar – Uklanjatelj' ima u toj bazi 1 rad, 0 citata i h-indeks 0. Kolege su odmah pogledale u svoje mobitele i pokazali da kolega ne zna o čemu
Sam ja govorio.
Ali vratimo se Strossmayeru.
Navodeći moje knjige koje su povezane s poviješću dao sam i knjigu, razlog zbog koje su me zvali iz HINE:
A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.
I gle čuda – pa tu knjigu je izdala Akademija. Jasno je da povjesničar kalibra jednog Makovića ne može biti ostarjeli Član suradnik HAZU, zar ne.
I dok je naš POVJENIČAR Maković – godinu dana je stariji od mene – trudio da postane doktor znanosti moja supruga i ja (ona je samo završila povijest) smo objavljivali radove i o Boki, ali i o Strossmayeru:

1. *Biskup Strossmayer i crnogorski knjaz Nikola*, Zadarska smotra, 1-2 (1995), 151-166.
2. *Strossmayer i Srbi*, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb 1997., str. 81-96.
3. *Kneževina Crna Gora i pitanje imena Zavoda sv. Jeronima u Rimu,* Časopis za suvremenu povijest, God. 28, br. 1-2 (1996), 217-225.
4. *Hrvati u Crnoj Gori,* Zadarska smotra 1-5 (1995), 151-166.
5. *Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od Svetojeronimske afere do danas*, Podlistak Hrvatskog obzora od 24. siječnja do 14. veljače 1998.

Članak iz Časopisa za suvremenu povijest koristio je Zoran Grijak u svom doktorskom radu "Politička djelatnost vrhbosanskog nadbiskupa Josipa Stadlera" obranjenog na Filizofskom fakultetu u Zagrebu 2000. godine (vidjeti sekciju: "Uloga nadbiskupa Stadlera u preustroju Zavoda sv. Jeronima i svetojeronimskoj aferi, posebno bilješku 1703 na str. 514).

Ponavljam – veliki povjesničar po kome su i drugi s 'mozgovima veličine maković-zrna' je doktorirao s 49 godina, dakle poslije pojave nekih od ovih članaka!

Ako tome dodamo i sudjelovanja na Međunarodnom znanstveni skup Josip Juraj Strossmayer (2006), dakle u godini kada je Maković izabran za Člana suradnika, onda je očito koliko je don Kaćunko bio u pravu uvodeći taj pojam.

Zato sam potražio što o radovima sa mojom suprugom imamo pod: ankica pecaric - Google znalac

I našao sam slijedeće:

• Značajniji povijesni radovi o Đakovu i Đakovštini od 1991. do 1999. q BORISLAV BIJELIĆ
Časopis za suvremenu povijest, 1999

Ankica i Josip Pečarić potpisali su članak "Strossmayer i Srbi". U zaključku svog rada konstatirali su da je opsežna literatura o Strossmayeru "nastala ili u Austrougarskoj ili u Jugoslaviji, pa se njegovo djelovanje nije moglo ni smjelo vrednovati na pravi način - na način koji bi u potpunosti opravdao njegovu devizu: "Sve za vjeru i domovinu". Tako se u Austrougarskoj nije mogla isticati njegova želja za slobodom hrvatskog naroda, a u Jugoslaviji se prešućivalo što znači njegovo "jugoslavenstvo'." Upravo je zato njihova tema zanimljiva, aktualna, ali i delikatna. Naime, autori su iznijeli Strossmayerova negativna iskustva u kontaktima sa srpskim institucijama (npr. Srpska pravoslavna crkva) i pojedincima iz kulturnog, vjerskog i političkog života, a vidjeli su ih kao logičan slijed događanja iniciranih srpskim antagonizmom prema svemu stoje katoličko još od vremena careva Milutina i Dušana. Ovaj rad je dobrodošao, pogotovo s obzirom na činjenicu da desetljećima nitko nije imao dovoljno intelektualne hrabrosti upozoriti i na tu dimenziju odnosa Strossinayera prema Srbima. No, ipak, sudeći samo na osnovi tog rada, može se steći dojam kako je Strossmayer načelno imao averziju prema Srbima - a to nije točno. Jasno je da se propusti službene hrvatske historiografije trebaju korigirati, stoje ovom prilikom djelomično i učinjeno, ali je manje jasna iznesena tvrdnja kako se u bivšim državama nije moglo valjano vrednovati njegovo djelo. Naime, logika državnog pragmatizma i logika znanosti oduvijek su bile, jesu i bit će suprotstavljene pa držim da je tu više riječ o oportunizmu povjesničara i njihove spremnosti da nekomu ili nečemu služe. negoli o zbiljskoj nemogućnosti da se i po cijenu određenih neugodnosti bude na strani istine.

Grundzüge der kroatischen und südslavischen Kulturpolitik von Josip Juraj Strossmayer
L Auburger - Zeitschrift für Balkanologie, 2012 - zeitschrift-fuer-balkanologie.de

… die Zitate in Pečarić 2006, 204, 208. Zur Lage der Katholiken in Serbien vgl. … Die russische
Politik und die russische Diplomatie sind keinen Schuss Pulver wert“]; zitiert nach Pečarić…

. 3 Ausführlich findet sich die Südosteuropapolitik von Josip Juraj Strossmayer dargestellt in Pečarić—Pečarić 2002, in Međunarodni znanstveni skup Josip Juraj Strossmayer (2006), sowie in der Dissertation von William Brooks Tomljanovich (2001). Josip Juraj Strossmayer war 1850—1905 Bischof von Đakovo und Srijem; er war bis 1881 zugleich Titularbischof von Bosnien.
Pečarić, Ankica, Josip Pečarić. 2002. Strossmayerova oporuka. Zagreb.

DER SERBOKROATISMUS ALS ILLUSION Das Fazit einer deutschen Dissertation1
. 3 Ausführlich findet sich die Südosteuropapolitik von Josip Juraj Strossmayer dargestellt in Pečarić—Pečarić 2002, in Međunarodni znanstveni skup Josip Juraj Strossmayer (2006), sowie in der Dissertation von William Brooks Tomljanovich (2001). Josip Juraj Strossmayer war 1850—1905 Bischof von Đakovo und Srijem; er war bis 1881 zugleich Titularbischof von Bosnien.
Pečarić, Ankica, Josip Pečarić. 2002. Strossmayerova oporuka. Zagreb.
Strossmayerovo južnoslavenstvo i sintagma hrvatski ili srpski Franje Račkoga.
L Auburger - Rijec (Word), 2009 - search.ebscohost.com
Između južnoslavenske sastavnice hrvatske kulturne politike biskupa Josipa Jurja Strossmayera (1815.-1905.) i ideje o “jugoslovjenstvu” Franje Račkoga (1828.-1894.), njegova …

Nikša Stančić JOSIP JURAJ STROSSMAYER U HRVATSKOJ POLITICI* – POLITIKA I NACIONALNA IDEOLOGIJA
Članak je nastao na osnovi izlaganja na znanstvenom skupu o 150. obl,jetnici rođenja Josipa Jurja Strossmayera održanog u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti 2015. godine
A 1884. godine pisao je Račkom ovo: „Srbi su nam krvavi neprijatelji. […] Dočim se mi ljuto borimo prot Madžara, Srbin brat iza leđa na nas navaljuje.“71
71 Strossmayer – Račkom, Đakovo, 10. travnja 1884, kod: KORS III. 118-119. Neki su autori ovu i slične Strossmayerove izjave tumačili kao njegovo odustajanje od jugoslavenske ideje (v. Predgovor D. Jelčića u knjizi STROSSMAYER, Izabrani književni i politički spisi, n. dj., 22-24). ili da je napustio ideju o jugoslavenskoj državi i okrenuo se rješenju položaja Hrvatske u sklopu federalizacije Habsburške monarhije (Ankica PEČARIĆ, Josip PEČARIĆ, Strossmayerova oporuka, Zagreb: HAZU, 2002., 53).

Josip Juraj Strossmayer danas
P Strčić - Radovi Zavoda za znanstveni rad Varaždin, 2006 - ceeol.com
U 2005. god. ulazi 190. godišnjica rođenja te 100. obljetnica smrti dr. Josipa Jurja Strossmayera
(1815-1905), bosansko-đakovačko i srijemskoga biskupa te apostolskoga vikara za …

Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru
B Bijelić - Radovi Zavoda za hrvatsku povijest Filozofskoga …, 1997 - hrcak.srce.hr
O Josipu Jurju Strossmayeru, biskupu Biskupije dakovacke i srijemske, meceni i politicaru,

ispisano je bezbroj stranica od ljudi razlicitih provenijencija i struka. Unatoc tome, ili mozda …

Strossmayer danas, Hrvatska, katolički biskup, rodoljub, domoljub, politički, kulturni i gospodarski djelatnik
P Strčić - Radovi Zavoda za znanstveni rad Varaždin, 2006 - hrcak.srce.hr
U 2005. god. ulazi 190. godišnjica rođenja te 100. obljetnica smrti dr. Josipa Jurja Strossmayera
(1815-1905), bosansko-đakovačko i srijemskoga biskupa te apostolskoga vikara za …

scrinia slavonica 15 (2015), 233-290. 233
Marin Srakić (Đakovačko-osječka nadbiskupija, Đakovo) ĐAKOVAČKI INCIDENT 1930. GODINE UDK 94(497.5 Đakovo)"1930" Pregledni rad Primljeno: 31. kolovoza 2014.

Istina, Strossmayer je govorio o „jugoslavenstvu", govorio je: „Srbi su naša rodjena braća", ali je dobro poznavao srpsku vladu i srpski narod i njihovu netrpeljivost, čak i mržnju prema katoličanstvu i Hrvatima, kao i prema njemu osobno.10
10 Ankica Pečarić i Josip Pečarić, Strossmayer i Srbi, u: Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, ur. Ivo Padovan (Zagreb: HAZU, 1997), 81-85.

Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Zagreb, 1997., 140 str., gl. urednik Ivo Padovan
V Geiger- Časopis za suvremenu povijest, 1998 - hrcak.srce.hr

»Strossmayer i Srbi« (str. 81-96), problematika je koju izlažu prof. Ankica Pečarić i dr. sc. Josip Pečarić. Uz prikaz Strossmayerovih kontakata i rada sa Srbima kao i s crnogorskim knjazom Nikolom, napose odnosa đakovačkog biskupa s Pravoslavnom crkvom, autori razlazu pitanje Strossmayera i jugoslavenske ideje. Rad, nažalost, nepotrebno obiluje nizom navoda iz dalje ili novije povijesti koji s naslovljenom problematikom nemaju puno veze.
Poslijeratna povijest (1945.–1990.) na stranicama Časopisa za suvremenu povijest
J Mihaljević - Studia lexicographica: časopis za leksikografiju i …, 2010 - hrcak.srce.hr
U radu se prikazuje kako je u historiografskom časopisu (Časopis za suvremenu povijest) tretirana poslijeratna povijest (1945.–1990.).

Napomenut ću da je Ankica u RH radila samo kratko vrijeme i HIC-u, ali je u dogovoru Anta Belje i Mirka Valentića bila smještena u HIP-u Zagreb i mentor joj je bio Zdravko Dizdar.
Ona je zajedno s Dizdarom zaslužna što je ravnatelj Valentić mene pozvao da napišem knjigu koju je, pošto je jako loše prošao Bulajić u našem sučeljavanju, nazvao uz Cohenovu dvjema najantisrpskijim knjigama u povijesti, a pisao i o IDEOLOGIJI GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ.
Hvalka mu na tome iako je moja Ankica poslije 2000. bila je bez posla i na kraju bez mirovine.
Vidimo da su od tada u RH važni oni koji NE VOLE HRVATSKU – kako je upravo na slučaju 'povjesničara – Uklanjatelja' definirao akademik Ivica Kostović.

Josip Pečarić

PS. Dodajem iz moje prve knjige o izboru Stanka Andrića, dakle iz one koja je objavljena prije izbora, snimak iz novina o postavljanju biste u podružnici HIP-a Slavonski Brod. Iz članka će se vidjeti da spominju mene kao nazočnog. Dakle postavljanje je bilo javno, prisustvovali su i novinari, a po 'povjesničaru – Uklanjatelju to je bila samo stvar Podružnice.

18 kultura

U suradnji s Hrvatskim institutom za povijest Slavonski Brod

Priprema: dr. sc. Zlata Živaković-Kerže

BRODSKO-POSAVSKI SPOMENDAN

8. srpnja

9. srpnja

10. srpnja

11. srpnja

12. srpnja

13. srpnja

14. srpnja

Rasizam suda u Haagu – 15 godina ponavljanja istoga

Je li bilo uzalud?

Iako ni ova knjiga neće promijeniti politiku, ona pokazuje da hrvatska intelektualna javnost neće bezglasno pristati na pristrane i instrumentalizirane ocjene i osude Međunarodnog suda u Haagu

U prostorijama brodske podružnice Instituta za povijest otkriveno poprsje prvog hrvatskog predsjednika

SPOMENIK UTEMELJITELJU HRVATSKE DRŽAVE I POVJESNIČARU

Satiričko kazalište mladih

Nova priznanja

I pripreme za 4. festival amaterskih kazališta

Zanimljivosti

Neobična izložba u dvorištu

https://dragovoljac.com/index.php/razno/40785-koliko-u-rh-ima-mozgova-velicine-makovic-zrna
https://bezcenzure.hr/toptema/koliko-u-rh-ima-mozgova-velicine-makovic-zrna-2/

MOJA ANKICA II., ZAGREB, 2024.

HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI

U Uvodu knjige *Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski*, Zagreb, 1999. kažem kako se u njoj *opisuje borba Hrvata - Bokelja nastanjenih u Hrvatskoj za povratak Boke kotorske, njenih hrvatskih pučana i njihove velike baštine u svijest i savjest hrvatskog naroda u cjelini i hrvatske države.*
I na kraju tog Uvoda govorim o tome:

Međutim izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemlju, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljude i za samu hrvatsku državu i njenu opstojnost.

Da su Bokeljski Hrvati iz RH u tome uspjeli svjedoči i to da su ove godine **„Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradicija bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj" novo je hrvatsko kulturno dobro upisano na UNESCO-ov Reprezentativni popis nematerijalne baštine.**

S druge strane ove godine je i Nagradu "Bogdan Radica" dobio Radio Dux iz Boke kotorske.
Nedavno je tiskan knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, 2022. Knjigu citiram u svom životopisu zato što u tekstu o hrvatskoj znanosti dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električnavodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi MiroslavRadman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) iMarin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi."*

Međutim za nas Bokeljske Hrvate itekako je važno da postoji poglavlje HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI koje je napisala redovita profesorica Filozofskog fakulteta u Zagrebu dr. sc. Tihana Petrović Leš. Ona spominje i moj znanstveni rad:
Hrvatskim kulturnim postignućima treba pribrojiti i ono što su iseljeni Bokelji i njihovi potomci stvarali u Hrvatskoj ili drugdje. Spomenimo pjesnike Viktora Vidu i Frana Alfirevića, književnika i filozofa Vjenceslava Čižeka, književnika i novinara Luku Brajnovića (jedna od najznačajnijih novinarskih nagrada u Španjolskoj nosi njegovo ime), pjesnikinju Ružicu Orešković. Cata Dujšin-Ribar objedinila je pjesništvo i slikarstvo: u likovnim umjetnostima nezaobilazan je doprinos Antuna Šojata i njegove kćeri Vesne, Vaska Lipovca i Vjekoslava Radoičića, a svakako treba spomenuti i oca hrvatskoga stripa Andriju Maurovića. Skladatelj Ivo Brkanović nalazio je nadahnuće u tradicionalnoj glazbi rodne Boke i južne Dalmacije. U hrvatskoj i svjetskoj znanosti istakli su se matematičar

akademik Josip Pečarić, povjesničar prava Antun Dabinović i dr. Medijsku popularnost stekao je prognostičar Milan Sijerković, autor niza knjiga i stotinjak radova s područja meteorologije. Slaven Zambata, Sinjanin rođenjem, a Bokelj podrijetlom, jedna je od legendi hrvatskog nogometa. Politički život Hrvatske obilježila je Savka Dabčević- Kučar, a suvremenoj hrvatskoj rada *politici značajno doprinosi Davor Božinović.*

Međutim ne spominje se samo zbog znanstvenog u matematici jer u tekstu citira i jedan moj zajednički rad sa suprugom Ankicom:

B. Pečarić - J. Pečarić, Hrvati u Boki kotorskoj u Kraljevini Jugoslaviji, Hrvati Boke kotorske /Zbornik Pomorskog muzeja Orebić: Posebno izdanje/, Orebić 2003.

Ono što je zanimljivo da taj rad nisam ni spomenuo kada sam nedavno dao popis Ankičinih radova u tekstu:

JEDAN KOMENTAR TEKSTA „PUTIN, MILOŠEVIĆ I GENOCID“

6. 4. 2022.

Kolumnist portala dragovoljac.com Zvonimir R. Došen komentirao je moj tekst PUTIN, MILOŠEVIĆ I GENOCID

(https://bezcenzure.hr/vlad/putin-milosevic-i-genocid/
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/30188-putin-milosevic-i-genocid):

Naravno da ste svojim neumornim radom na promociji istine postali dosadni i opasni za mnoge "hrvatske" povjesničare i političke lidere poput raznih Goldsteina, Jakovina, Klasića, Plenkovića, Pupovaca i niza drugih "antifašista", kojima tim Vašim "dosadnim pisanjem" neprestano stajete na žulj. Posebno iritirate "hrvatske" diplomate jer bez njihove dozvole radite posao koji bi oni trebali raditi. Što je još gore Vi, njima za dešpet, taj posao radite pro bono. Ali ono što ih najviše uznemirava je što Vi "herojski narod, koji je srušio tri carstva" nazivate zečevima. Vi ste zapravo plagijator, jer bez dozvole kopirate ono što je rekao (od 1987. do 1995.) "veliki vožd", a poslie 1995., "najveći izdajnik srpskog naroda posle Vuka Brankovića". 🤪

P.S. Nedavno sam preko Amazona kupio knjigu JASENOVAC A LIE UNCOVERED, pa se ovim putem želim zahvaliti Vama i dru. Razumu. Ovakve knjige su od neizmjerne koristi za borbu protiv velikosrbske i jugokomunističke promičbe. Kad završim s čitanjem poslati ću je jednome od kanadskih sveučilišta, a Vi nastavite i dalje biti "dosadni"

Pozdrav Vama i dru. Razumu

Za Dom Spremni!

Hvala Zvonimiru na lijepom komentaru. Moram priznati da mi je posebno drago spominjanje rada pro bono.

Zašto?

Pa kada sam ja u pitanju kod mene to nije dano u klasičnom značenju tog rada. Naime moja supruga je kao profesorica povijesti radila u HIC-u Ante Belje na pitanjima Hrvata Boke kotorske.

13. *A. Pečarić and J. Pečarić, Biskup Strossmayer i knjaz Nikola, "Zadarska smotra", Časopis za književnost, znanost i umjetnost, 1-2, 1995, 151-166.*
14. *A. Pečarić, J. Pečarić, Kneževina Crna Gora i pitanje imena zavoda Sv. Jeronima u Rimu, Časopis za suvremenu povijest, 28,1-2(1996), 217-225*
15. *A. Pečarić i J. Pečarić, Hrvati u Crnoj Gori, Zadarska smotra, Časopis za kulturu, znanost i umjetnost, god XLV, br. 1-3, 1996, 65-86.*
16. *A. Pečarić i J. Pečarić, Kako je Boka kotorska postala dio Crne Gore: Slučaj Oslava Smodlake, Časopis za suvremenu povijest, 30, 2(1998) 377-385.*
17. *A. Pečarić i J. Pečarić, Očuvanje hrvatskog identiteta kroz stoljeća, Glas Ravnice, glasilo Demokratskog saveza Hrvata u Vojvodini, br. 87-89., veljača-travanj 1998.*
18. *A. Pečarić and J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od svetojeronimske afere do danas, Simpozij "Jugoistočna Europa u XX stoljeću, Dubrovnik, 23-25, svibnja, 1996. Također: Hrvatski iseljenički zbornik, 1997. 251-262, 471-472, 495-*

497. (Referat je bio osnova za tekst: Željko Krušelj, Zaljev hrvatskih svetaca bez Hrvata, Hrvatski Obzor, 17.06.1996.)

19. *A. Pečarić, J. Pečarić, Biskup Strossmayer i Srbi, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb, 1997., str. 81-96.*
20. *A. Pečarić i J. Pečarić, Položaj Hrvata u Boki kotorskoj za vrijeme talijanske uprave 1941.-1943.Zbornik radova s Međunarodnog znanstvenog skupa "Talijanska uprava na hrvatskom prostoru i egzodus Hrvata (1918.-1943.)" , Zagreb, 2001. str. 373-396.*
21. *A. Pečarić i J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od Svetojeronimske afere do danas: Hrvatsko ime sačuvano u Vatikanu, Hrvatski obzor, 24. siječnja 1998.; Papa vraća ilirsko ime, Hrvatski obzor, 31. siječnja 1998.; Egzodus iz Boke, Hrvatski obzor, 7. veljače 1998.; Bokelji bježe od Miloševića, Hrvatski obzor, 14 veljače 1998.*
22. *A. Pečarić i J. Pečarić, O borbi za Boku kotorsku, Hrvatica, br. 2, 2001.*
23. *A. Pečarić i J. Pečarić, Stradanja Hrvata Boke kotorske u Jugoslavijama, U knjizi: Da se ne zaboravi, Zbornik radova Drugog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, Zagreb, 2002., str. 254-265.*
24. (A. Pečarić - J. Pečarić, Hrvati u Boki kotorskoj u Kraljevini Jugoslaviji, Hrvati Boke kotorske /Zbornik Pomorskog muzeja Orebić: Posebno izdanje/, Orebić 2003.)

U HAZU-u su nam objavili i monografiju:
A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.

Od promjene vlasti i napada na Belju koji je tada bio i ravnatelj Matice hrvatskih iseljenika i moja supruga je ostala bez posla. Iz samog popisa očito je da je radila nešto što vlastima od te 2000-e godine nije bilo po volji pa je od tada pro bono radila pomažući meni i bez plaće i danas bez mirovine. Kćerka (doktor znanosti) zahvaljujući i rektoru Sveučilišta u Zagrebu Damiru Borasu ostala bez posla, a njen mentor prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nije postao profesor emeritus. Kolega Tuđman nije radio pro bono jer je bio saborski zastupnik, ali kćerka jest jer smo našli mogućnost zajedničkog rada pa ona ima dvostruko veći h-indeks od Borasa. Njen h-indeks je 12 a njegov 6, a čovjek je vjerovao da treba biti akademik, vjerovali ili ne.

Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/jedan-komentar-teksta-putin-milosevic-i-genocid/

Zato u Prilogu dajem tekst prof. Petrović Leš iz tog izuzetno vrijednog izdanja Matice Hrvatske.

ODLAZAK ISTAKNUTOG MISIONARA LJUBE KRASIĆA (ČITLUK, 18. OŽUJKA 1938. – HUMAC, 21. LIPNJA 2020.)

Jedan od najuglednijih hrvatskih misionara i prosvjetnih djelatnika u dijaspori 20. stoljeća fra Ljubo Krasić zauvijek nas je napustio dana 21. lipnja u Humcu u 83. godini života, 64. godini redovništva i 56 godini svećeništva. Njegove su zasluge u organiziranju hrvatskih prosvjetnih organizacija u emigraciji s ciljem promicanja hrvatskog jezika i kulture u Sjevernoj Americi u razdoblju hladnoratovske podjele svijeta u okviru zapadnih demokratskih društava ogromne. Došavši iz domovine s eruditskom naobrazbom u hrvatske katoličke misije radio je sustavno na širenju hrvatskoga jezika i kulture u anglofonome svijetu, uz sve složene župske obveze kako u Sjedinjenim Američkim Državama tako i Kanadi. Uz brigu o učenicima i studentima, brinuo se i o izobrazbi nastavnika. Anglofonu sredinu obogatio je organizacijom hrvatskih škola, tiskanjem udžbenika, časopisa i knjiga.

Rođen 18. ožujka 1938. u Čitluku, u Hercegovini, pohađao je franjevačku gimnaziju u Visokom, a studij filozofije i teologije u Sarajevu, Zagrebu i Rimu. U franjevački red stupio je 1957. godine, a svećeničko ređenje bilo je 1964. u Širokome Brijegu. S franjevcima je fra Ljubo, na određen način, uvijek bio povezan. Tu je odmah nakon ređenja proveo godinu dana u župi, a onda je iz Širokoga Brijega otišao u Švicarsku, u Zürich, gdje ne samo da je uspostavio hrvatsku katoličku misiju, nego je razvio vrlo živu svećeničku i nacionalnu djelatnost. Koliko god je konkordat između Vatikana i ondašnje države imao svoju zlu službenu stranu, dobra je strana u praksi bila što su mladi svećenici mogli s putovnicama bez problema doći u inozemstvo i nastaviti ne samo vjerske, nego i nacionalne djelatnosti koje su njihovi prethodnici, hrvatski emigrantski svećenici, otpočeli i držali dugi niz godina. To je uvijek bilo u skladu i suradnji s njihovim vrijednim prethodnicima. Čim je

fra Ljubo došao u Švicarku pokrenuo je misijski list *Movis* (hrvatski bi to značilo „Pokrećeš se“, „Krećeš se“), koji je i okupljao i obavještavao Hrvate diljem Švicarske o vjerskim i nacionalnim događajima. Bila su upravo velebna hodočašća u Einsiedelnu u Švicarskoj gdje se okupljalo tisuće hrvatskih vjernika iz raznih dijelova Švicarske, Njemačke, a mnogi su sudjelovali i iz Hrvatske. Sjećam se samo oduševljenja kojim je dočekana tadašnja glazbena grupa zagrebačkih bogoslova *Žeteoci*. U Švicarskoj je u okvirima Hrvatske katoličke misije, a i u suradnji s Hrvatskim društvom, fra Ljubo organizirao različita predavanja o hrvatskome jeziku, književnosti i kulturi, a među predavačima su bili i neki poznati književnici i jezikoslovci iz Hrvatske. Nakon četverogodišnjeg boravka u Švicarskoj (1967. – 1971.), fra Ljubo je proveo tri godine postdiplomskih studija u Rimu na Alphonsianumu. Tada je zdušno surađivao s novoosnovanim izdavačem, ZIRAL-om, kojem su bili na čelu poznati intelektualci fra Dionizije Lasić i Lucijan Kordić.

Dolaskom u SAD 1974. godine, fra Ljubo postaje pomoćnim žutpnikom u župi sv. Ćirila i Metoda u New Yorku, a samo godinu kasnije imenovan je ravnateljem Hrvatskoga etničkog instituta u Chicagu, ali se iduće 1976. godine vraća u Mostar gdje radi sa studentima. Godine 1977. ponovno je u Americi, sada trajnije u Chicagu, gdje nastavlja rad na Hrvatskom etničkom institutu, uz redovite i mnogobrojne poslove u župi sv. Jeronima u istom gradu. Od 1980. do 1987. župnik je u Sudburyju u župi gdje su vjernici Hrvati skupa s fra Ljubom kupili krasnu crkvu i nazvali je crkvom sv. Marka. U preuređenoj dvorani ispod crkve održavale su se mnogobrojne aktivnosti i odatle, te ujedno iz Doma Hrvatske seljačke stranke, djelovala je godinama tada vrlo popularna školska ustanova HIŠAK (Hrvatske izvandomovinske škole Amerike i Kanade, kojima su se kasnije pridružile škole u Australiji i nekoliko europskih škola). Nakon Sudburyja fra Ljubo je bio upravitelj Hrvatskoga kulturno-društveno centra u Norvalu (od 1987. do 1995.), a odatle ponovno odlazi u Chicago za ravnatelja Hrvatskog etničkog instituta. Iz Chicaga odlazi 1996. u rodnu Hercegovinu.

To bi bio onaj površni opis životnog toka jednog čovjeka, svećenika, intelektualca, ali bi nam se – s obzirom na hrvatsku kuturu i prosvjetu – valjalo na svakoj adresi temeljito zaustaviti. Dolaskom u Rim pojavila se fra Ljubina studija na njemačkome jeziku *Školovanje djece različitih nacionalnosti iz Jugoslavije u europskim zemljama* („Die Schulung der Kinder verschiedener Nationalitäten aus Jugoslawien in den europäischen Ländern“, Rim, 1972. godine), gdje je došao do izražaja fra Ljubin smisao za sociološka istraživanja koja su ga uvijek privlačila. U suradnji s Centrom za migracijske studije („Center for Migrations Studies“) u New Yorku nastala je također njegova dvojezična studija, na 114 stranica, kao rezultat rada na „sociološkim istraživanjima migranata“ („Sociological Investigations on Migrants“), na hrvatskome i engleskome pod naslovom *Društveni i vjerski profil Hrvata u Americi i Kanadi – Upitnik* („Adjustment and Religious Profile among Croatians in U.S.A. and Canada – Intervju Schedule“).

Krajem srpnja i prvih dana kolovoza sastala se grupa svećenika – koji su ujedno bili voditelji misija i u najviše slučajeva organizatori i voditelji hrvatskih izvandomovinskih škola. Sastanak je bio u Hrvatskome centru „Sv. Nikola Tavelić“ u New Yorku gdje su svi pojedinačno iznijeli izvještaj o školi u sklopu svoje misije te što sve treba učiniti kako bi školska nastava tih škola bila što bolja i što učinkovitija. Književnik franjevac Hrvoslav Ban s mnogo optimizma primjećuje: „(…) imajući na okupu ljude koji dolaze s iskustvom iz prakse… možemo svi brzo i konkretno uočiti najvažnije probleme i nedostatke i donijeti zaključke koji će zbilja značiti novu stranicu u povijesti izvandomovinskog školstva“. I tu

je „novu stranicu“ najvećim dijelom napisao upravo fra Ljubo Krasić, i to od samoga osnivanja HIŠAK-a. On je čitavo vrijeme postojanja HIŠAK-a bio njegov *spiritus movens*.

Sustav hrvatskih izvandomovinskih škola Amerike i Kanade

Na tom osnivačkom sastanku svi su se sudionici složili da je glavni problem hrvatskih izvandomovinskih škola u nedostatku prikladnih priručnika i u neprihvatljvosti tadašnjih školskih materijala iz Hrvatske. Trebalo je pripremiti priručnike za djecu hrvatskih škola koje su se polovicom sedamdesetih godina osnivale posvuda gdje je živjela veća grupa Hrvata. Osnivanje škola pokretali su pojedinci u raznim gradovima, a svima je u svako doba fra Ljubo bio od pomoći. Tako je već 1978. HIŠAK obuhvaćao 55 škola, kojima se te iste godine pridružilo 12 škola iz Australije. Uskoro se HIŠAK-u priključuje i dvadesetak škola iz europskih zemalja: iz Njemačke, Francuske, Švicarske i Švedske. Od tada HIŠAK označuje „Hrvatske škole Amerike, Australije i Kanade“. Godine 1984./85. bilo je više od sto škola članica HIŠAK-a. To su ujedno godine kad su hrvatske izvandomovinske škole obuhvaćale najveći broj učenika.

Ubrzo nakon osnivanja HIŠAK-a fra Ljubo je priredio dvije knjige za hrvatske škole: *Hrvatski jezik 1* za 1. i 2. razred te *Hrvatski jezik 2* za 3. i 4. razred. Pokazalo se da nisu sadržavale dovoljno gradiva za četiri razreda i trebalo je prirediti nove knjige. To je najbolje uvidio sam fra Ljubo.

U jednom intervjuu je istaknuo: „Nije bilo jednostavno pronaći autore, prirediti udžbenike, osigurati sredstva za izradu, tiskanje i slanje na četiri kontinenta. U svemu tome bilo je ipak dobro i možda presudno to što smo svi sve radili dragovoljno. Najveća je plaća i nagrada bila što tisuće hrvatske djece, koji su sada već i roditelji i učitelji i profesori, danas govore hrvatski i živi su most stare i nove domovine. S druge pak strane, svi hrvatski svećenici i časne sestre, kao i marni roditelji i drugi hrvatski ljudi, nesebično su podupirali taj rad.“

U sklopu kanadskoga multikulturalizma, a slično je bilo i u Australiji, predavao se posebno srpski jezik i posebno hrvatski. U kanadskome multikulturalizmu tada su s hrvatske strane bili posebno aktivni Ante Beljo u Sudburyju i Gojko Šušak u Ottawi. Prema istraživanju Slavka Granića, koje se temelji na *Education Statistics, Ontario* iz godine 1983./84., za hrvatski jezik bilo je 2.795 učenika u Ontariju, a za srpski 1984./85. bilo je 499 učenika. Najbrojnija hrvatska škola u Ontariju i Kanadi bila je hrvatska subotnja škola u Torontu, kojoj su godinama bili vrijedni ravnatelji dr. Vladimir Bubrin i dr. Marija Kraljević.

Trebalo je, dakle, pripremiti priručnike i snimljene materijale za govorne vježbe za hrvatske škole. Knjige su priređivane tako da su najprije bile u obliku radnih listova poslane školama i tek nakon provjere s učenicima, ti su materijali priređivani za školske priručnike. Obje knjige prošle su potrebne recenzije i njihovo je tiskanje financirala kanadska vlada. Obje knjige doživjele su nekoliko izdanja i kasnije su objavljene u Hrvatskoj, uz prikladne priručnike za predavače. Treća i četvrta knjiga *Hrvatski jezik 3* i *Hrvatski jezik 4* priređene su u suradnji s profesoricom Ladom Kanajet Šimić, ali zastalo se u pitanjima ilustracija. Cijena knjiga bila je vrlo niska, a cilj je bio da se omogući daljnje tiskanje knjiga i da one budu dostupne svoj djeci koja su bila u hrvatskim školama.

O tim dvjema knjigama autorice teksta „Hrvatske izvandomovinske škole – jamac očuvanja hrvatskoga jezika“, Lidija Cvikić, Lada Kanajet Šimić i Tamara Turza Bogdan kažu: „Premda su se udžbenicima *Hrvatski 1* I *Hrvatski 2* od njihova prvog izdanja služile stotine učenika u nekoliko generacija, ti udžbenici, nažalost, u stručnoj i znanstvenoj kroatističkoj javnosti nisu dobili pozornost koju nedvojbeno zaslužuju. Prva je opsežnija i

znanstveno utemeljena analiza učinjena tek nedavno, nakon više od 30 godina od njihova prvog objavljivanja (Turza Bogdan i Kanajet Šimić, 2014.). Provedeno istraživanje potvrdilo je da je riječ o udžbenicima koji se temelje na načelima suvremene nastave jezika: lekcije su tematski ustrojene i komunikacijski usmjerene, u nastavi se jednaka pozornost posvećuje poticanju razvoja svih jezičnih djelatnosti (slušanja, govorenja, čitanja i pisanja), a radi uspostave odnosa među jezicima kojima djeca vladaju (okolinski engleski/francuski te materinski/obiteljski hrvatski) udžbenici se temelje i na suprotstavljenom pristupu. Posebno je važno istaknuti njihov suvremen pristup gramatici: učenje gramatike je funkcionalno, implicitno i postupno, lišeno metajezika i ovladavanja jezikoslovnim znanjem."

Kada se fra Ljubo preselio u Sudbury, s njime se tamo doselio i HIŠAK. U Sudburyju je već dulje vremena bio nastanjen Ante Beljo, a uskoro sam se i ja doselio u Sudbury. U toj grupi bio je vrijedan suradnik i Gojko Šušak. U Torontu smo imali vrijedne suradnike Marijana Soptu, Jerku Nekića, Roberta Meglera i u Cambridgeu Janka Perića. Ništa nam nije bilo teško pa smo znali putovati u razna mjesta, natovariti po desetak kutija knjiga u fra Ljubin kombi i voziti sve čak do New Orleansa kako bismo pripremili izložbu hrvatske pisane riječi na slavističkim kongresima. Fra Ljubo je uvijek u svemu tome bio *spiritus movens*. Na određen način uvijek je bio „na braniku Hrvatske". Sjećam se kad smo jednom u sklopu Američkog udruženja slavista za unapređenje slavenskih studija (popularni AAASS – American Association for the Advancement of Slavic Studies) imali panel o hrvatskome filmu, gdje je uz hrvatske knjige na istaknutome mjestu bio na televizijskom ekranu stalno prikazivan film *Genocide Yugoslavia*, o grozotama koje su JNA i srpska vojska činili po Slavoniji početkom agresije na Hrvatsku, kako je jedan srpski profesor, povjesničar, sasvim bijesan pristupio fra Ljubi i meni i rekao nam vrlo glasno kako nas nije sram tako nešto prikazivati. Odgovorili smo isto vrlo glasno kako to da njih nije bio sram ovakvo nešto učiniti. Fra Ljubo je dodao – a mnogi su zastali i slušali taj naš razgovor u povišenim tonovima: „Zar bi se Picasso trebao sramiti što je naslikao *Guerniku*, a ne one koji su *Guerniku* učinili? Zar je veći zločin otkriti i prikazati zločin, nego učiniti taj isti zločin?" Bio je to kraj toga mučnog ne baš odveć „bratskog" dijaloga.

Godine 1978. fra Ljubo s grupom suradnika održava školske seminare u Chicagu, Clevelandu, Edmontonu, Calgaryju, Kitcheneru, Windsoru, Sault Ste. Marie, Sudburyju, Vancouveru i Torontu, a na tim seminarima sudjelovalo je oko 190 učitelja i članova školskih odbora. Predavači su u svim mjestima gdje su nastupali nailazili na suradnju i pronalazili nove suradnike. Fra Ljubo je uvijek znao izvrsno uspostaviti i održavati kontakte.

Stručno usavršavanje nastavnika hrvatskoga jezika u anglofonom svijetu

Godine 1984. u Sudburyju, na Laurentian sveučilištu, održan je međunarodni seminar hrvatskoga jezika i folklora, a nastupilo je četrdesetak predavača među kojima su bili i neki vrlo poznati kanadski stručnjaci za priopćajna sredstva i pitanja školstva. Osim iz Kanade i SAD-a, bili su nazočni školski stručnjaci i predavači iz Njemačke, Argentine, Švicarske i Švedske.

Utekstu „HIŠAK– 25 godina djelovanja" fra Ljubo kaže: „Na Prvome međunarodnom seminaru donesena je poznata *Declaration on the Name and Status of the Croatian Language* (Deklaracija o imenu i statusu hrvatskoga jezika). Deklaraciju je potpisalo 57 predstavnika hrvatskih ustanova i udruga. HIŠAK ju je poslao, zajedno s popratnim pismima, svim europskim, australskim, američkim i kanadskim vladama, kao i svim

vodećim sveučilištima, knjižnicama te jezičnim i jezikoslovnim ustanovama i udrugama diljem svijeta. Deklaracija je, kako se vidi iz pristiglih odgovora, izvršila snažan utjecaj na mnoge, uključujući i najveće udruženje za slavističke studije u Americi – American Association for the Advancement of Slavic Studies, koje je nakon toga promijenilo svoju 'srpsko-hrvatsku' politiku i 1985. godine uvelo hrvatski na popis službenih jezika".

Dvije godine kasnije na istom sveučilištu održan je Drugi međunarodni seminar hrvatskoga jezika i folklora, a glavni organizator i opet *spiritus movens* bio je fra Ljubo Krasić. Imao je također u tome veliku pomoć Ante Belje, Nade Sladojević Šole, Gojka Šuška i još mnogih Hrvatica i Hrvata u Sudburyju i diljem Kanade i SAD-a. Bilo je čak nekoliko sudionika iz Australije, među njima i pročelnik Prve hrvatske katedre izvan Hrvatske s Macquarie sveučilišta, prof. Luke Budaka, koji je održao zanimljivo predavanje o sveučilišnome životu u Australiji.

Kad je riječ od opisima kojekakvim institucijama, fra Ljubo je često znao naglasiti da se u svakom dopisu već u prvoj rečenici treba jasno reći što se hoće i zašto se dopis upućuje. A sve što nakon toga piše u dopisu na određeni način je objašnjenje te prve rečenice.

Od velike nam je pomoći bio i fra Šime Ćorić koji bi se često „zaletio" k nama u Kanadu pa je priredio vrlo popularnu pjesmaricu s notama *Najpjevanije hrvatske pjesme – Hrvatski kroz liriku i glazbu / Croatian Songs – Croatian through Lyrics and Music*, a za tisak je knjigu uredio fra Ljubo. Fra Šime je zaslužan i za snimanje govornih vježbi, koje smo obavili u Timinsu, u domu vrijednog Ede Špehara koji nam je stavio na raspolaganje sve potrebne uređaje za snimanje. U predgovoru izdavača knjige *Hrvatske pjesme*… stoji: „Tako HIŠAK-ove škole, glazbeni sastavi i pojedinci dobivaju standardnu pjesmaricu s notama i riječima, pjesmaricu koja će im pomoći da u svakoj prigodi zapjevaju, zasviraju i poskoče, da veselje u radosti bude veće, da tuga u žalosti postane manja, da prijateljstva uz pjesmu rastu, a veze odseljenih s Hrvatskom da se pomlađuju."

Daleko bi nas odvelo kad bismo ovdje navodili sve priručnike, knjige i vrpce te bibliografije koje je u suradnji s drugima priređivao, poticao, pomagao ili pripremao fra Ljubo Krasić, ali ipak trebamo spomenuti četverojezični rječnik za djecu: hrvatski-engleski-njemački-francuski, i to zbog toga što je to prvi objavljeni rječnik u suradnji jedne izdavačke kuće iz Hrvatske (a to je Kršćanska sadašnjost) i jednoga emigrantskog izdavača, a to je HIŠAK.

HIŠAK je u nekoliko navrata zapošljavao tijekom ljetnih praznika desetak hrvatskih studenata na projektima ispitivanja povijesti hrvatske nazočnosti u sjevernom Ontariju. Kanadska država financirala je taj projekt, ali je hrvatska zajednica trebala dati prikladne prostorije i predložiti osobu koja će biti stalno sa studentima i voditi projekte tijekom radnih ljetnih mjeseci. I opet se fra Ljubo pokazao *spiritus movens*.

Godine 1983. Sudbury je slavio stogodišnjicu i Hrvati toga grada objavili su zanimljivu povijest tamošnje hrvatske zajednice pod naslovom *Croatians in the Sudbury Centennial*, a fra Ljubo je bio suautor.

Agresijom na Hrvatsku 1990-ih godina stvari su se naglo promijenile. Gojko Šušak i Ante Beljo vratili su se u Hrvatsku, ja sam iz Ottawe (gdje sam radio u Kanadskoj vojnoj školi) otišao na Katedru hrvatskoga jezika i kulture na Sveučilištu Waterloo, fra Ljubo je bio zauzet mnogim poslovima u Hrvatskome kulturno-društvenom centru u Norvalu, a iskreno govoreći svi smo tada bili duboko uvjereni da smo radili vrijeme kako smo najbolje znali i umjeli te da će ostvarivanjem hrvatske neovisnosti i osnivanjem posebice ministarstva za prosvjetu nastupiti stručnija ekipa koja će raspolagati i znanjem i sredstvima. Broj škola naglo se smanjuje pa je 2007. godine u SAD-u i Kanadi bilo 28 hrvatskih škola sa znatno

manjim brojem učenika. Razlozi su mnogi i ovdje bi ih bilo teško nabrojati, ali asimilacija svakako čini svoje, a s druge strane danas mnogi učenici, s roditeljima ili bez njih, provedu ljetne praznike u Hrvatskoj, što im je svakako najbolji način učenja hrvatskoga jezika i upoznavanja hrvatskih kulturnih vrijednosti. Također, postoji i nekoliko izvrsno organiziranih škola za hrvatsku djecu i studente izvan Hrvatske, u Zagrebu u sklopu Hrvatske matice iseljenika, u Zadru je to *Lin-Cro* („International Croatian Language School") te u Splitu Splitsko sveučilište.

Fra Ljubo je bio od velike pomoći i pri uvođenju hrvatskoga jezika u srednje škole u provinciji Ontario, 1976. godine, kao i pri uspostavi Katedre za hrvatski jezik i kulturu na Waterloo sveučilištu. Objavio je također i iznimno vrijednu knjigu Anice Miter, *Croatica in the University of Toronto Library,* popis hrvatskih knjiga u najbogatijoj kanadskoj knjižnici, tj. u Torontskoj sveučilišnoj knjižnici, u kojoj je ta vrijedna hrvatska knjižničarka i pjesnikinja radila dugi niz godina.

I dalje, nakon što je Hrvatska postigla neovisnost, fra Ljubo se zdušno bavi objavljivanjem ponekih priručnika, ostaje u suradnji s raznim školama, a i dostavlja im tražene priručnike. Ujedno je zaslužan da su neke knjige objavljene kao, primjerice, Panorama hrvatske poezije Herceg-Bosne *Davno sanjani snovi / Dreams Dreamt Long Ago* (Denver, Colorado, Outskirts Press, 2009.).

Što se tiče kompjutorskih obrada raznih školskih materijala, u tome nam je uvelike pomagao mr. Marko Dumančić, pročelnik kompjutorskoga odjela na Studijama za okoliš („Environmental Studies") Sveučilišta Waterloo. Treba ovdje navesti i to da su sve suradnje vanjskih suradnika bile bez ikakve novčane nadoknade.

Fra Ljubo i njegovi suradnici mogli su nakon proglašenja hrvatske neovisnosti mirne duše reći: *Fecimus quod potuimus, potentiores faciant* alia! – Učinismo što smo mogli, drugo neka učine moćniji!

Nakladnička djelatnost u reprezentativnom Hrvatskom etničkom institutu

Druga institucija koja je ima golemu vrijednost ne samo za Hrvate izvan Hrvatske, nego i za Hrvate u Hrvatskoj, jest *Hrvatski etnički institut* koji su osnovali hrvatski franjevci u Chicagu 1975. godine, a već je 1977. Institut postao „obrazovna i znanstvena američka ustanova". U jednom izvještaju o Institutu o svrsi njegova utemeljenja čitamo: „Glavna svrha ovom institutu jest prikupiti dokumentaciju i podatke o hrvatskim župama, društvima, ustanovama i pojedincima u Americi i Kanadi, a zatim nastojati taj posao proširiti i na ostale hrvatske izvandomovinske župe, društva i klubove po svijetu."

Dalje piše: „Skupljati sve spise i dokumentaciju koja se odnosi na hrvatske iseljenike i na sam problem iseljavanja. Ta dokumentacija obuhvaća: objavljene knjige i članke Hrvata, članke i knjige drugih pisaca koji pišu o Hrvatima i Hrvatskoj, privatne knjižnice, privatna i službena pisma i dopisivanja koja imaju izvjesnu važnost, umjetnička djela, sportske trofeje, markice, novce, lutke, rukotvorine, fotografije, folklor, glazbala, osobne isprave čiji je rok važenja istekao, ali imaju dokumentarno obilježje, filmove i slično."

Začudio sam se kad sam u Institutu vidio, na primjer, toliko podataka o hrvatskome publicistu Bruni Bušiću za koje se nije znalo. „Zadivljujuća je dokumentacijska građa o stotinama i stotinama mladih pjevačkih društava, zborova i tamburaških orkestara koji su djelovali i djeluju diljem sjeverno-američkog kontinenta. Bilo bi svakako zanimljivo istražiti što se događa s tim nepreglednim mnoštvom mladih američkih i kanadskih Hrvata koji odrastaju uz folklorne i tamburaške skupine, glazbene sastave i crkvene pjevačke zborove. Jedno je sigurno, a to je da su težačka zanimanja svojih predaka, zahvaljujući

obrazovanju i upornosti, zamijenili mnogim atraktivnijim strukama u raznim područjima ljudske djelatnosti. Mnogi su ostvarili američki san, no ima dokumentacije o onima čiji su životni uvjeti bili posve drukčiji i kojima sudbina nije bila sklona“, kaže fra Ljubo u jednom intervjuu o Hrvatskom etničkom institutu.

Prvi ravnatelj instituta (1975./76.) bio je poznati hrvatski pisac i dramaturg fra Hrvoslav Ban, a onda je Institut u četiri godine, sve do odlaska u Sudbury (1976. – 1980.), vodio fra Ljubo. Zatim nastupa petogodišnji zastoj nakon kojega Institut preuzima bivši dugogodišnji profesor na Antonianumu u Rimu, a nakon toga zaslužni hrvatski publicist, dugogodišnji urednik ZIRAL-a fra Dionizije Lasić (1985. – 1995.). Fra Ljubo se vraća na Institut 1995. godine i ostaje njegov ravnatelj sve do povratka u Hrvatsku.

Uz knjižnicu i muzej, odmah nakon osnutka Instituta pokazala se potreba za novim sadržajima. Fra Ljubo, kao dugogodišnji direktor hrvatskih izvandomovinskih škola, znao je vrlo dobro da škole, koliko god bile sadržajne, tek pripremaju i upućuju ljude u daljnju praksu pa za fra Ljubu HIŠAK i Institut bijahu dva životna ispunjenja koja se stalno dodiruju i upotpunjuju.

Institut s tako bogatom knjižnicom (oko 15.000 svezaka knjiga), s prikupljenom najrazličitijom korespondencijom duljom od jednog stoljeća, dokumentima s raznih područja i iz različitih vremena, omogućavao je različito znanstveno proučavanje hrvatske povijesti, demografije, migracija, književnih, znanstvenih i umjetničkih stvaranja Hrvata i hrvatskih potomaka u SAD-u i Kanadi. Svojom prirođenom vještinom uspostavljanja i održavanja međuljudskih odnosa tu je fra Ljubo učinio zaista mnogo. Pohvale Institutu izrekli su kardinali Franjo Kuharić i kardinal Blaise Cupic, predsjednica Republike Hrvatske, neki hrvatski ministri i državnici, glazbenici i umjetnici, koji u spomen-knjigu zapisaše svoje dojmove. Tako banjolučki biskup fra Marko Semren piše: „Sjećati se prošlosti i razmišljati o njoj jest urođena potreba pojedinca i zajednice. Zahvaljujući velikoj ljubavi franjevaca imamo prigodu obogatiti se na izvorima baštine u ovom Hrvatskom etničkom institutu.“ Ili riječi poznatoga glazbenika Nenada Bacha: „Priceless! Ima nas i možemo! Svaka Vam čast na organiziranošću i ljubavi kojom ste skupili vrijedan dio naše još neispisane povijesti. Vi ste temelj bolje Hrvatske. Od srca, Nenad Bach.“ Naravno, kao što je i fra Ljubo isticao, tu su zasluge svih franjevaca kao zajednice, onih iz prošlih vremena kao i današnjih, koji su s toliko brige prikupljali hrvatska kulturna dobra. Velika je zasluga današnjeg kustosa fra Joze Grbeša koji se dao na veliki pothvat – digitaliziranje svih tih vrijednih materijala koji se nalaze u Institutu. Ponekad o Hrvatskom etničkom institutu razmišljam s one obrnute strane – što bi stvarno bilo od tih tako vrijednih materijala, od te dragocjene dokumentacije da nije bilo Instituta? Možemo pretpostaviti da bi smjenom kućevlasnika, pri „čišćenju“ kuće nestali mnogi materijali.

Živeći u Chicagu, fra Ljubo je uz sve redovite vjerske svećeničke dužnosti, HIŠAL i Institut, pripremao i uređivao godišnjak *Hrvatski kalendar*, gdje u četiri broja donosi životopise pedeset Hrvata koji su djelovali ili još uvijek djeluju u raznim područjima politike, znanosti, umjetnosti, filozofije, teologije, zatim vojnih dostojanstvenika i onih koji su postigli značajne korake u poduzetništvu ili športu. Među njima su Ivan Meštrović, fra Silvije Grubišić, fra Dominik Mandić, Jure Prpić, Karlo Mirth, Adam Eterovich, Miljenko Grgić, Mladen Buntich, Janko Perić, Ilija Letica, Peter Tomich, Mary (Magdić) Margitich i dr. U predgovoru ovoga godišnjaka za 2001. godinu stoji: „Jedan od prvotnih ciljeva Hrvatskog kalendara 2001. jest pokazati mladima poticajne uzore za rad i dati im primjere koje mogu slijediti. Biografije u isto vrijeme pružaju obilje podataka za daljnja

istraživanja, a medijima su pouzdan izvor informacija o istaknutim Hrvatima u Americi i Kanadi.“
Za širenje hrvatske prosvjete i kulture te za doprinos hrvatskog školstva u svijetu fa Ljubo Krasić odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Antuna Radića 1995. godine. Na kraju treba naglasiti da je fra Ljubo jedan od onih koji sve što su radili, a puno je toga pokrenuo na prosvjetnom i kulturnom području, radio je s ljubavlju i pozitivnim odnosom prema ljudima i pojavama.
Zbogom dragi fra Ljubo, neka Ti je laka hrvatska gruda koju si neizmjerno volio.

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Kanada

https://www.hrvatski-fokus.hr/2020/06/25716/

JONJIĆA ZA PREDSJEDNIKA RH, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, DRAGOVOLJAC.COM., 2024.

N. NEKIĆ: SKEJO I GLASNOVIĆ KAO UŽAS

11. prosinca 2024.

Skejo i Glasnović kao užas

Eto konačno i dana kad smo odahnuli: potpisi su sakupljeni. Nazočili smo predavanju potpisa dr. Tomislava Jonjića i u masi ljudi, koji su došli puni nade da se prvi krug nasilja nad ovim kandidatom završio, uputili u DIP. Razvile su na vjetru svoje boje četiri vrste zastava: regularna zastava RH s kruništem nad grbom, zastava s prvim bijelim poljem koju je podigao Franjo Tuđman na dan pada komunizma, zastava Hrvata iz BiH te zastava HOS-a. Time smo započeli put do prostorija DIP-a na Velesajmu. Prije polaska u kratkom nagovoru dr. Tomislav Jonjić spomenuo je šikaniranje od strane regularnih medija, brojnost potpisa koji nadmašuju sve što je tzv. desnica sakupila te napor u kojem ne kani stati na putu do oslobođenja Hrvatske od jugoslavenskoga nasljeđa.

Zapjevala se i hrvatska himna. Putem do prostorija DIP-a sjećanja su navirala. Koliko dugo putujemo u ovakvim kolonama? To su dani Hrvatskoga proljeća, ali i godina 1988. kada smo stajali pred Hrvatskim Saborom na ovaj isti dan, Dan ljudskih prava, i donosili Povelju

o tim pravima. Nismo ju imali kome predati pa ju je primio podvornik! Neki su stajali iza zastora HS i promatrali nas tridesetak te vjerojatno slutili kako im dolazi kraj. Danas je opet dan 10. prosinca i to je dan smrti Franje Tuđmana koji nam je ostao u uspomeni na posebnom mjestu. Bili smo u Strasbourgu i francuske rane jutarnje vijesti u šest sati pokazale su Kninsku tvrđavu i Franju kako ljubi hrvatsku zastavu. Prostrujala je zebnja kroz naše misli i osjećaje. Jedan ostvareni san u još krhkom obliku, tek izronio iz krvi Vukovara, Škabrnje i stotine mjesta, dolazio je pitanje poput slutnje. Jedan period golemih napora za stvaranje HD je došao kraju. Što nas čeka? Hoće li se ne samo sloboda od nasrtaja srbijanskih hordi, koje su poražene, održati, nego i ustroj mlade države, neželjene od mnogih vanjskih čimbenika, a osobito od unutarnjih partijskih i jugonostalgičarskih gubitnika, uspjeti sačuvati i poći putem demokratskih pravila. Pjevali smo Odu zemlji iz opere Mila Gojsalića, U boj, u boj, zatajivanoga Zajca, nostalgične pjesme Vice Vukova… A onda je slijedio hladni tuš: Burduš sjede na čelo obnovljene balkanske krčme! Započe rashrvaćivanje HD, poniženje njenih mrtvih, ranjenih, nestalih, raseljenih, optuženih vojnika domovine, blaćenje DOR. Zastrašujući je bio skup odanih povratnika partijskih 3. siječnja 2000. na Jelačić placu. Sjedili smo u kavani Matoš na Trgu, kroz staklo na prvom katu slušali zavijanje njihove glazbe i udaranje bubnjeva, govore i skandiranja. Znali smo: rat nije gotov! Počinje nova etapa, drugačija, ali ne manje gadna. (Kolike asocijacije na ponovno zavijanje i udaranje bubnjeva pri molitvama muškaraca na našim trgovima!)
I započelo je upravo ono što je naglasio dr. T. Jonjić: rashrvaćenje HD, vraćanje na sistem jugoslavenskih normi straha, korupcije, obnovljenih partijskih i partizanskih ekipa koje su ponovno u akciji satiranja ponosa i nade da krećemo na neke demokratske europske staze. Sjetili smo se i sastanaka u samom početku DOR koje smo održavali u raznim novonastalim organizacijama: jedna je bila DUH, Društvo umjetnika Hrvatske. Tu je nastupala ekipa u kojoj se isticao mladi Tomislav Jonjić svojim predavanjima iz hrvatske povjesnice, Ivan Gabelica svojim naglašenim pravaškim načelima, pa su njih dvojica bili dostojni imoćanski starčevićanski sinovi, raznih godina, ali iste snage. Svatko je doprinosio prema svojim znanjima. Dragocjeni su bili svjedoci koji su 21.srpnja 1990. slušali govor Tomislava Jonjića na Roškom polju, kako je nedavno ponovno objavio Ivan Lozo na Portalu HKV.

Takva se osoba kakav je bio mladi Tomislav Jonjić razvijala i neprestano borila protiv devijacija u kojima je zamirala HD. Radom u svojoj pravnoj struci gdje je branio naše vojnike u Haagu i BiH, sudjelovao u HOR, diplomaciji nove države, ulaskom u Gradsku skupštinu grada Zagreba i bitkom za skidanje natpisa maršala Tita kao i nizom postignutih rezultata. Naša suradnja nastavila se upravo na ustrajnom manifestiranju pred HNK i radom u Krugu za trg; među zaslužnima da se taj sramni naziv skine, bio je opet T.J.
Naš ponovni susret odvijao se kroz sudjelovanje u radu Društva hrvatskih političkih zatvorenika, Hrvatskoga žrtvoslovnoga društva kao i na povijesnom polju. U nizu sjajnih političkih i povijesnih djelatnika kao Ante Belje, Stjepana Brajdića, Ivana Brizića, Marka Veselice, Zvonimira Šeparovića, Kaje Pereković kao zatvorenice u komunizmu i predsjednice DHPZ, isticao se dr. Tomislav Jonjić, glavni urednik časopisa DHPZ, kao i vjerodostojan predstavljač monografije o stradanju časnih sestara milosrdnica koje su odvedene po komunističkim vlastima i bačene u Jazovku 1945. godine. (Nevenka Nekić, 2022.) To je bilo samo jedno predavanje u nizu gotovo jedva prebrojivih tijekom dugog trajanja njegovoga znanstvenog rada, tisuća stranica povijesnih analiza i značajnih knjiga. Nije izbjegavao ni Raosove dane u Imotskom jer oni nisu bili samo književni, nego i manifestacija političke svijesti. I tu je dao prinos kao i u rasvjetljavanju Matoša i njegovoga fenomena u hrvatskoj književnosti i politici.
I sada, nakon istaknutoga trideset i četverogodišnjega društvenog i političkoga rada, pojavi se netko, gotovo bolestan od logoreje, i obavijen vlastitim neznanjem o društvenim i znanstvenim zbivanjima u tom periodu, zaniječe istinu o dr. Tomislavu Jonjiću. Duga su naša pamćenja, a ova „hrvatska tržnica besmisla“, kako kaže biskup Ivan Šaško, naš mudri učenik, rodila je mnogo neradnika i neznalica, ali vatrenih tetrijeba i tetrijebica koje klepeću krilima, ne noseći iza sebe ni radne ni znanstvene uspjehe. O artikulaciji načela i pravila koja se ne gube, nego bruse, govorio je kandidat T.J. tijekom dugih putovanja u ovoj predkampanji, u više od 60 gradova i sela Hrvatske i BiH, putujući u svom automobilu, o svom trošku, bez ikakve državne ili stranačke pomoći.
„Nevolja rađa postojanošću“, i to je rekao biskup Šaško. To je obećao na ovom polasku u DIP i T.J. gledajući u mlada lica svojih sljedbenika, ali isto tako i ostarjela i umorna lica vjernih ratnika koji su došli ponovno u nadi da nisu posve izgubili svoju Hrvatsku.

Bio je tu i legendarni Skejo, neka mi oprosti što ga oslovljavam kao prijatelja ovako jednostavno i prisno iako se ne poznajemo osobno, jer on je gotovo inkarnacija one Hrvatske koja je bez razmišljanja pojurila u obranu domovine, mnogo puta prekinuvši školovanje. Tako ostade na pola puta kao ptica letačica u oluji, kad joj odrežu krila. Ima on, taj Skejo koji plaši i sablažnjava novinarčiće i novinarčice, svoj stijeg i zakletvu koja se danas opet ne mili drugovima, koja se naplaćuje 4000 eura kao istaknuta na javnom mjestu. I drži taj stijeg u ruci u možda posljednjoj nadi gledajući u Tomislava. Nije mu teško donijeti stijeg izdaleka i pronositi ga kroz Zagreb, jer se ne boji, to je iza njega. Strahovi su samo za opstanak Hrvatske.

Iznad svih strši visoki Glasnović, general bojnik, izbačen kao suvišak s ostalim generalima po nalogu Burduša. Zamislite: napisali generali pismo i tražili da se prestane blaćenjem DOR! Oh, da su drugovi smjeli, sve bi ih likvidirali, kako su to radili i do 1990. U duši se Glasnoviću skupilo gorčine i nepravda je izorala bore na licu hrabroga čovjeka: s metkom u srcu suborci ga, kao u nekoj mitološkoj priči, nosili preko planina da se izliječi u Splitu, a on, ne dočekavši potpuno ozdravljenje, pobjegne iz bolnice i javi se opet na Kupreškom bojištu. To je taj drugi nad kojim se novinarčići i novinarčice skandaliziraju, a organi nadziru. Pa pišu: došao Jonjić, a s njim Skejo i Glasnović!!! Zar? Dva čudovišta, dva podsjetnika na rat kojega su se neki toliko prestrašili, da su onomad pobjegli daleko od domaje, pa su tek sada tražili i dobili generalski čin, odnosno nešto nadomak tome! I to je moguće!

I vidjeli smo koliko su oba čovjeka, Skejo i Glasnović, toliko simbolična i tako nemilo podsjećaju lažljivce i preziratelje DOR na vlastite kukavštine, da ih mrze kao krvnik žrtvu, više nego žrtva krvnika. A koliko li se razlikuju od napudranih nosića euforičnih kandidatica!

Nažalost, ima i pomalo tužnih likova koji nisu shvatili da se za ovakva prva mjesta na čelu cijeloga naroda mora imati i znanja i dostojanstva. Tu ne pomaže bjesnilo zbog neuspjeha, siktanje laži, ili zavaravanje kandidata koji su ojunačeni nekom stranačkom pozadinom, pojurili u lagane čarke o tekućim nepodobštinama ove vlasti. Čim se te čarke završe, programa i načela u tih kandidata i kandidatica nema, jer ih nije ni bilo na početku ove bitke.

Da, DIP je bio vrlo koncilijantan i pristojan, ali ove zastave koje su osvanule u njihovim prostorijama, nisu bile dobrodošle. Vidjelo se to po licima, poniknutim pogledima većine za stolom, suzdržanim nastupom.

Obraćanje kandidata na hodniku DIP-a pred kamerama svih mogućih TV, po tko zna koji puta odgrizle su u vijestima veći dio Jonjićevoga nastupa, iako se silno trudio da izrekne samo tri rečenice. U svim programima HRT, Nova TV, N1 TV, RTL TV, odrezali su pola ili više od pola. Ostalo je možda pet do osam sekundi. U isto vrijeme snimili su po dvadeset minuta drugih kandidata, primjerice Karoline Vidović Krišto koja je govorila pred komisijom DIP-a. Ili na primjer Branke Lozo, koja je inače dobila najviše televizijskih minuta i sati od prvoga dana pojavljivanja. Prema procjenama imala je blizu deset sati! obraćanja publici na Z1 u suvlasništvu Marija Radića. Uz to su i drugi TV-kanali najviše televizijskih minuta uz Dragana Primorca, dali ostalim kandidatima, samo ni jednu minutu Tomislavu Jonjiću. Je li to slučajno?

A nisu daleko odmakli ni tumači za komunikaciju. To je sada znanost. Tako se gospođa Leinart Novosel izjasnila, bez da je ikada spomenula ime T.J., kako to ne čini jer se nisu ti nespomenuti kandidati znali dopasti javnosti! Nisu znali privući javni pogled! Tako nekako u nekoliko navrata. Ona ima silne simpatije za Zokija, njen je očiti favorit, čak i onda kad šuti, i onda je prvak. Po svemu. Za Primorca nije sigurna. Ostali nemaju šanse i ona vidi Zokija na Pantovčaku. Boji se da Bulj koji ima izvrstan slogan - čovjek iz naroda - a on je zaista upravo taj, možda ne će moći prestići već stotinu puta spomenutoga Milanovića. Da. Jesmo li mi okupirani? Tko nas drži u okupaciji?

Kako će izgledati sučeljavanja, ona kakva su bila prošlih izbora? Stupidni novinari smisle stupidna pitanja i svaki postrojeni kandidat ima pravo na minutu, pa još jednu u replici!!! Dosjetke su dominantne, nastupa degradacija svake političke debate. Kakav se to programski ozbiljni sraz može iz toga izvući za opuštenoga gledatelja kome je to samo zabava. Već u predkampanji koketno sjedenje na stolicama nekako je osvajalo tromoga birača: kažu mi dečki iz susjedstva: imaju mačke dobre batake! A moj unuk pita: Kako mačke imaju batake? To imaju kokoši! Sinko moj!

Nevenka **N**ekić

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o/nekic-nevenka/44757-n-nekic-skejo-i-glasnovic-kao-uzas.html

DR. SC. ANTE NAZOR, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

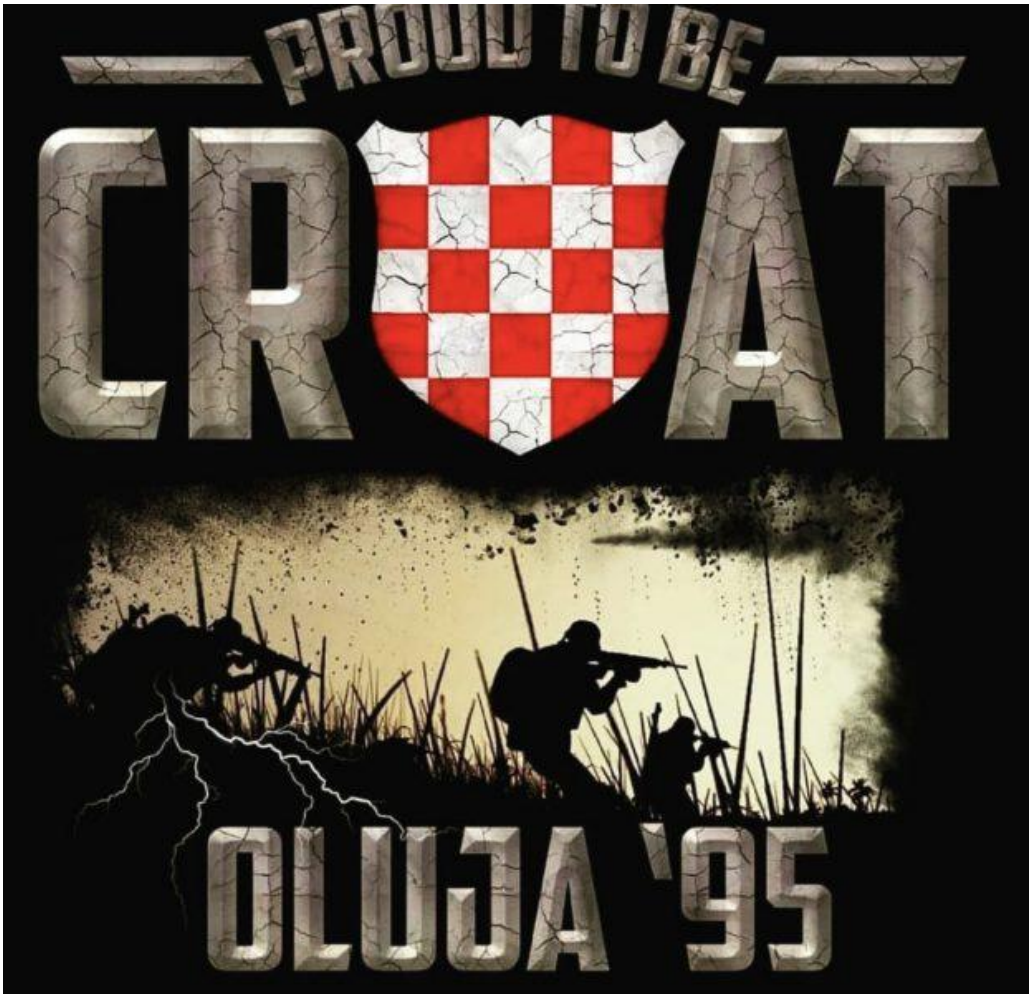

TEKST PROF. DR. SC. MIHOVILA BIOČIĆA KOJI MI JE SKINUT S FACEBOOKA:

HRVATSKA POVIJESNA ISTINA I SRPSKE LAŽI

Kaštela, 13. kolovoza 2024.

U *Strmici*, uoči *Oluje*, 3. 8. 2024., SNV i SDSS, pokušavaju baciti ljagu na najsvjetliju pobjedu u povijesti hrvatskoga naroda.
https://direktno.hr/domovina/simpraga-citala-imena-srpskih-zrtava-oluje-i-porucila-pozdrav-zds-i-dalje-predstavlja-prijetnju-351956/
Ako bilo kakva ratna pobjeda, gdje se gine, može biti 'svijetla', onda je to bila *Oluja*. S time se slažu i vrhunski američki vojni stručnjaci, koji su sve pozorno pratili! Slični pokušaj bacanja ljage na sve hrvatske građanske (civilne) žrtve i zarobljene vojnike, na poklane, masakrirane, silovane itd., u Vukovaru, SNV i SDSS pokušavaju, dan prije žalobnog sjećanja, 18. studenoga, baciti u Dunav vijenac, na spomen i srpskim civilnim žrtvama u Vukovaru. Uznik srpskih sabirnih tabora (koncentracijskih logora), saborski zastupnik gosp. ***Stipo Mlinarić Ćipe*** je javno pokazao i dokazao da tih dana nije uopće bilo srpskih civilnih žrtava u Vukovaru!
Stvarna namjera sjećanja tih žrtava je remećenje žalobnog sjećanja brojnih pojedinačnim i mnoštvenih žrtava hrvatskoga naroda. Srpske civilne žrtve tijekom Oluje i lažne žrtve o najtužnijemu danu u povijesti Vukovara, samo je način da bi se Hrvatima umanjilo slavlje, na *Dan pobjede* i omelo žalovanje za našim žrtvama, 18. studenoga!
Slična skupina u Zagrebu, nekoliko godina prosvjeduje protiv *Oluje* i žaluje za srpskim žrtvama, vjerojatno u dogovoru s SNV-om ili njima sličnim udrugama!
Zanimljivo je da samo dan-dva prije prosvjeda na Jelačićevu trgu, bila 31. obljetnica ubojstava 39. hrvatskih policajaca i građana (civila) u Dalju, koje su počinili četnici i tzv. JNA! Drugi su se stanovnici spasili bježeći na teglenici Dunavom! Zašto se ta skupina u Zagrebu nije na isti način sjetila i tih žrtava!?
Treba spomenuti i brojne protuhrvatske udruge, koji se ne brinu za oko 400 ubijene hrvatske djece, u srpskomu napadu na Hrvatsku, ali bolesno lažu, spominjući smrt *Aleksandre Zec*, tvrdeći da je djevojčica Srpkinja, što je glavni razlog stvaranja novoga 'srpskog mita'. Možda ona i jest Srpkinja, ali je čudno da Pupovac nije rekao da je ona iz miješanog braka (kako je govorio o jednoj djevojčici poginuloj u potresu u Petrinji), jer je Aleksandri majka Hrvatica, a majčina su braća hrvatski vojnici! Zločin nije povezan s bilo čijom narodnošću. Ubojstvo obitelji Zec je najobičniji razbojnički zločin. Međutim, SNV-u i njihovim hrvatskim slugama, trebaju izmišljene laži (mitovi). Ako ih nema treba ih izmisliti, kao i Pupovčevo *pokrštavanje 11 tisuća srpske djece*, bez ikakva dokaza. Srpska laž, stalnim ponavljanjem, pomalo se čini i 'postaje' 'istina', a da ne spominjemo njegovu prijevaru u svezi sa smrću dr. *Ivana Šretera*. Kada Pupovac kaže da su u Strmici poginuli većinom civili, stariji i nemoćni, koji nisu nikomu *'predstavljali opasnost, ali su ubijeni kao da jesu'* i ako je to istina, onda je to je težak zločin! Međutim, nisam čuo da se Pupovac sažalio nad poklanim civilima u UMPA područjima, koji također nikomu nisu bili opasnost, premda je često posjećivao zaposjednuta hrvatska područja u vrijeme rata.
Žrtve u Oluji, koje i danas, nakon haške presude, pred našim očima, višestruko povećavaju, djelo je velikosrpske promidžbe i različitih doušnika svoje države. U tomu se ističe dr. ***Žarko Puhovski*** i njemu slični, koji su bili svjedoci optužbe na suđenju u Haagu! Podatke o navodnim poginulim srpskim civilima, davale su i *Amnesty International* i *Helsinki Watch*, na temelju podataka iz priopćivala (medija). Dakle, Puhovski (s velikim doušničkim stažem, još od njegova svjedočenja i optužbe hrvatskim sveučilištarcima 1971. god.), svjedočio je na Haaškomu sudu, 12. veljače 2009., zagovarajući izvješće HHO-a, koje je upravo on sastavio, da je ubijeno 677 osoba, pa izjavljuje!: *U operaciji „Oluja" i nakon nje došlo je do vrlo ozbiljnih kršenja ljudskih prava. Nekoliko stotina civila je*

ubijeno, a veliki broj je bio prisiljen napustiti svoje domove pa su efekti akcije bili jednaki etničkom čišćenju. (Letica, Svjedok lažnog genocida. Vijenac, br. 391., 2009.)
Kao dokaz, ponudio je *priče različitih ljudi!* Većina tih 'ubijenih' bila je živa u Srbiji, ali bilo je bitno optužiti Hrvate. Vjerojatno će taj netočni podatak velikosrbi pretočiti desetercem u 'legendu', s nakanom da postane istinita povijest. Istina je da je Haaški sud prihvatio za analizirati 86 osoba i ***utvrdio da su ubijene 42 civilne osobe!*** Svaka je nevina žrtva veliki nesretni događaj, ali je velika razlika od 42 osobe i 677 ili 2.545 civilnih žrtava, koje spominje četnik *Savo Štrbac*. *Žarko Puhovski* se osramotio na Haaškomu sudu i prema sudu, prema svojoj državi i što je najvažnije prema istini! Za nagradu, može nastupati i pisati u svim 'hrvatskim' priopćivalima, osobito na televiziji gdje može govoriti što god hoće, kada god hoće i koliko god hoće!
Štrbac, četnik-krivotvoritelj, u svoj popis ubijenih, uveo je jednu novu kategoriju: *uvjetno civili*. To su bili naoružani civili, koji su, prema međunarodnoj podjeli (klasifikaciji) pravno vojnici ili teroristi, a izvrsno se uklapaju u definiciju terorizma, koju je dao ***Noam Chomski.*** On terorizam naziva kao *proračunatu primjenu nasilja ili prijetnji nasiljem, kako bi se putom zastrašivanja ili prisile, postigle politički, vjerski ili ideološki ciljevi!* (Terorism and international justice / Sterba, J. P. (ed.). Oxford: Oxford University Press, 2003.) Ženevski dogovor (konvencija) definira civile u ratu kao ***osobe koje ni na koji način ne sudjeluju u ratnom sukobu, ni direktno ni indirektno***, a *Zakon o teritorijalnoj obrani i Zakon o općenarodnoj obrani* ne odvaja (razlikuje) vojnike od civila.
Nakon prikaza načina prikupljanja podataka i sam Štrbac je priznao: *... utvrdilo se da je na tom spisku (ubijenih) 35 aktivnih vojnih lica, 2231 vojnik obveznik među kojima su i teritorijalna obrana i mjesne straže, 63 aktivna vojnika, 90 milicionara i 80 civila!*
S druge strane, **u Hrvatskoj je ubijeno 7.263 hrvatska civila**, zbog čega je suđeno i osuđeno nerazmjerno malo počinitelja, u odnosu na ubojstva nekoliko desetaka srpskih civila, za koje postoje vjerodostojni podaci o civilnoj pripadnosti. Prema DORH-u, u doba i nakon *Oluje*, suđeno je 3.728 poznatih počinitelja različitih kaznenih djela, a od toga je osuđeno 2.380 osoba.
DORH je podignuo optužnicu protiv 21.641 Srbina, za pobunu, ali su ti postupci poslije zaustavljeni, zbog općeg oprosta.
Prema podacima kojima raspolaže DORH, kaznenih je djela ratnoga zločina i ubojstava za vrijeme Oluje bio 47 osoba. Za najteža kaznena djela osuđene su 33 osobe, za smrt 21 civila. Počinitelji za drugih 26 žrtava nisu otkriveni.
U tzv. UMPA područjima, u kojima je UNPROFOR trebao štititi hrvatsko (i nesrpsko) stanovništvo, **protjerano je 17.991 civilnih osoba,** s pratnjom UNPROFOR-ovih vojnika, **ubijeno je 347 civila**, **silovano 26** i **mučeno 1.617 civila!** Ovo je slika zaštite hrvatskoga civilnog stanovništva od tzv. međunarodnih snaga, vojske i policije tzv. RSK.
Prije dolaska srpske paravojske, u zaposjednuta području, bojeći se za svoj život, pobjeglo je nesrpsko stanovništvo. Tako je, s**redinom 1992. god., srpski zavojevač (agresor) protjerao iz njihovih kuća 325.806** Hrvata, odnosno iz zaposjednutih hrvatskih područja (prognanici, gotovo polovina su bila djeca). **Koncem 1992.,** u Hrvatskoj je bilo je samo **prognane i izbjegle** oko **350.000 djece.** Budući da je hrvatski narod bio razoružan, zavojevač je brzo zauzeo trećinu zemlje, uništio brojna naselja i **protjerao 384.187 Hrvata i nesrba** iz zauzetih područja.
Dakle, ti 'junaci' iz povorke *prema istoku*, u osvojenim područjima prognali su (iz osvojenog u slobodni dio Hrvatske) više od 380 tisuća Hrvata i nesrba! To su 1995. zaboravili! Zaboravili su i na **protjeranih, oko 210 tisuća Hrvata, iz genocidne, tzv. RS**

BiH, i tada s prešutnim blagoslovom tzv. međunarodne zajednice! O njima više nitko ništa ne govori, ni u Hrvatskoj ni u svijetu! Činjenica je da je, u srpsko-crnogorskom osvajanju Hrvatske **ubijeno više civila (7.263), nego vojnika (6.891),** što je s progonom, uništavanjem bitnih (identitetskih) odrednica hrvatskoga naroda, **nasilje dobilo značajke narodozatora (genocida)!** (Andrija Hebrang. Zločini nad civilima u srpsko-crnogorskoj agresiji na Republiku Hrvatsku. Udruga hrvatskih liječnika dragovoljaca 1990.-1991. Ogranak Matice hrvatske u Zadru. Zagreb – Zadar, 2013.).

I danas, beogradska velikosrpska, četnička politika neprekidno govori o 'etničkom čišćenju', zbog povorke (kolone), u kojoj je bila i gđa. Šimpraga! S tim je načinom suglasan i ***Milorad Pupovac*** i njegov SNV, SDSS i brojne protuhrvatske tzv. nevladine udruge!

Zato ih podsjećam: sjećate li se *povorke iz Vukovara, Istočne Slavonije*, *Dalja*, *Škabrnje* itd**.?** Osim *Vukovarske pješačke povorke*, s pokojom plastičnom vrećicom, sve drugo bio je bijeg, da bi se spasila glava. U Vukovaru je bila i jedna posebna *povorka autobusa,* od Bolnice do Ovčare i do drugih nepoznatih, dobro skrivenih mjesta. Vidite, gospođo Šimprago i saborski pljeskači: tada su počele i krenule ***povorke (kolone),*** ali prema zapadu (osim onih autobusa)! Zbog srpskoga zlosilja! Samo je jedna, *posljednja povorka,* išla s/na traktorima i prikolicama (najčešće ukradenih od protjeranih/izbjeglih Hrvata), suprotnim smjerom, u kojoj je bila i *djevojčica iz kolone.*

Kakva je i zašto bila ta povorka (kolona) *prema istoku*, najbolje je na Haaškomu sudu svjedočio Srbin, potpukovnik KOS-a, *Slobodan Lazarević,* časnik za vezu Beograda i tzv. RSK, kada je na suđenju hrvatskim generalima *Anti Gotovini* i *Mladenu Markaču,* iznio podatke: "***U Krajini nije bilo muškarca civila jer su svi bili naoružani. Nitko od nas nije mogao reći da nismo učinili nešto što je bio prekršaj zakona Republike Hrvatske. Prema tome svi smo imali razloga otići iz Hrvatske. Ljudi su otišli iz straha bojeći se osvete za zločine nad Hrvatima. Oni koji su se opirali iseljenju bili su prisiljeni to učiniti pod prijetnjom oružja „krajinske vojske i policije".*** Da se radi o vjerodostojnom svjedoku, tvrdi i pisanje *BBC Newsa* (20. 2. 2003.), koji piše da se radi o *najokrivljujućem svjedoku koje je Haaški sud ikad ćuo*, a po priznanju i londonskoga *The Economista*, svjedok je bio *real insider,* koji je točno znao srpski zapovjedni lanac, od Beograda prema dolje, za vrijeme napada na Hrvatsku.

Lazarević je pred Haaškim sudom opovrgnuo lažnu optužnicu da su Tuđman i Hrvatska vojska u Oluji *protjerali 250 tisuća Srba iz Krajine*. U sučeljavanju s predsjednikom RSK *Milanom Martićem*, Lazarević je nepobitno dokazao suprotno, tj. da je bijeg uvježbavao i zapovijed za iseljavanje stanovništva, na znak iz Beograda, naredio sam Martić. Zapovijed njegova *Vrhovnog savjeta za obranu* bio je objelodanjen i u glavnomu beogradskom listu *Politici*. Lazarević je izjavio da '***ako treba ikog optužiti za iseljenje hrvatskih Srba onda je to jedino bivše vodstvo tzv. Krajine i tadašnja vlast u Beogradu … i vodstvo u Beogradu je masovnim egzodusom lokalnih hrvatskih Srba 'željelo steći jeftine političke poene'.***

Nakon temeljitog istraživanja, dvoje znanstvenika, vrhunskih povjesničara, dr. sc. *Ante Nazora* i dr. sc. *Andrijane Perković Paloš*, koji su objelodanili znanstveni rad: ***Analysis of the reasons for the departure of a part of the Serb minority from Croatia during Operation Storm in August 1995*** (Raščlamba razloga odlaska dijela srpske manjine iz Hrvatske za vrijeme operacije *Oluje*, u kolovozu 1995.); (slobodan pristup na: http://st-open.unist.hr/index.php/st-open/article/view/90/64), može se vidjeti na temelju nepobitnih, vjerodostojnih dokaza, tko je uzrokovao, pripremio i zapovjedio odlazak Srba iz tzv. Krajine!

Je li bivšoj potpredsjednici Hrvatske vlade sada jasno tko je bio zavojevač (agresor) a tko žrtva, **tko je *izmislio povorke*, otkada su povorke i tko je koga napao!?**
A što se tiče Strmice, treba poštovati svaku žrtvu, kako kaže gđa Šimpraga, bez obzira na narodnost! S tim se u potpunosti slažem! Zato je pitam je li se poklonila (s *M. Pupovcem* i *B. Miloševićem*) usmrćenim-poklanim **37 *Ivezića,*** bačenih u jamu, na *Dabinu vrhu* (blizu Strmice)? **Bačeni su u jamu živi, zaklani i poluzaklani, a to su učinili oni koje slavite *27. srpnja,* u Srbu!!!**
Pretpostavljam da Vam nisu o tomu ništo rekli, pa ću Vam samo za taj događaj (a ima ih mnogo: od pečenja svećenika *Gospodnetića* na ražnju u Grahovu, više od 200 zaklanih hodočasnika, u jami *Golubnjači* itd.), kojega i Vi slavite s krivotvoriteljima povijesti, uz financijsku potporu i odobrenje hrvatskih vlasti, reći da su Ivezići većinom živi bacani u jamu, samo zato jer su bili Hrvati! Najmlađi *Jure* i *Jakov* su imali po dvije godine! Nisu mogli otići u *povorci*, da bi ostali živi! Danas bi možda bili još živi, a devedesetih bi možda jedan od njih bio i potpredsjednik Hrvatske vlade!? Ne, oni su živi bačeni u jamu i tako su ubijeni! Nisu mogli osnovati svoje obitelji … Svi njihovi naraštaji nakon njih su mrtvi! Hvala Bogu da *djevojčica iz povorke prema istoku*, danas ima svoju obitelj i lijepo mjesto u društvu. Štoviše, doživjela je i pljesak u Saboru zbog proživljenog! Pljeskali su joj, uglavnom oni, koji nisu niti ruku htjeli dignuti (25. lipnja 1991.) za samostalnu Hrvatsku.
Takav pljesak u Saboru ne mogu dobiti časni Srbi, koji su se borili protiv četnika i tzv. JNA, za svoju domovinu Hrvatsku. Njih nema nigdje, kao časnoga ***Predraga Peđe Mišića*!**
Srpsku manjinu u Saboru predstavljaju oni koji su se borili protiv toga Hrvatskoga sabora u kojem sjede i ove demokratske hrvatske države! Unatoč tomu što više nisu u Vladi, vjerujem da im ne će manjkati novca za njihov 'memorandumski rad'! Vjerujem da ih njihovo *Suho zlato* ne će zaboraviti! Za prošlo slavlje pokolja nad Hrvatima, 27. srpnja 2024., dobili su 11.000 eura, a koliko će dobiti za 40 srpskih obavještajnih, oprostite, *kulturnih središta,* u Hrvatskoj (nema ih toliko ni u Srbiji), to nitko ne zna!? Ipak, najvažnije je da cvjeta *srpski svet po vascelom regionu!*
Dakle, u Strmici, gđa Šimpraga traži da se osude svi zločini, bez obzira na narodnost! Bilo bi dobro da zamoli starije sunarodnjake iz SDSS-a, da joj kažu tko su i gdje su zločinci koji su ubijali građane, silovali i klali po Hrvatskoj!? Najmanje što nam može reći jest gdje su pokopani?
Bilo bi dobro da gđa Šimpraga zapali i svijeću za obitelj *Čengić*, blizu *Ervenika*, gdje su četnici, u zaseoku *Šašićima*, zvjerski ubili četveročlanu **obitelj Čengić**: otca *Dragu* (39), majku *Nevenku* (32) i dvoje djece, ***Slobodana* (11) i *Gorana* (5).** Milorad Pupovac, kad ide s onu stranu *Dunava*, s *Vučićem* se sjećati žrtava Oluje, mogao bi svratiti i zapaliti svijeću makar jednoj obitelji na pr. ***Oskomić* ili *Matijević***, u *Kukujevcima*. Matijevići su imali malodobnog *Franu*, kojega su odveli Vučićevi i Pupovčevi istomišljenici, ruke mu svezali žicom i iz lovačke puške ubili iz neposredne blizine!
U Vojvodini Hrvati nisu dizali *balvan revoluciju*, a ubijani su, progonjeni … Saborska zastupnica gđa *Jeckov* bi mogla svratiti u *Borovo Selo*, zapaliti svijeću djevojčici *Martini Štefančić*, od 4 godine, koja je ubijena zajedno sa svojom bakom, 31. ožujka 1992. Tada nije bilo rata i već je došao i UNPROFOR! Ubijena je iz mržnje sa sedam metaka! Sedam metaka u prsa, iz blizine u dijete od 4 godine! Može li normalan čovjek to zamisliti!? Ni njima nitko nije omogućio odlazak u bilo kojoj *povorci* …
Nadam se da je zastupnica SDSS-a gđa Šimpraga upoznata i s kulturozatorom (kulturocidom), koji su njezini sunarodnjaci iz *povorke prema istoku* učinili u Hrvatskoj, na području tzv. *Krajine*! Za razliku od pravoslavnih bogomolja, koje su, od Hrvata,

pošteđene razaranja i cijele dočekale kraj Domovinskoga obrambenog i oslobodilačkog rata, kao pravoslavna *Crkva Pokrova Presvete Bogorodice* u *Kninu* itd., katoličke su crkve imale drugu sudbinu! Tako je crkva *Sv. Ante* u Kninu, veoma blizu pravoslavne, obeščašćena, pokradena i zapaljena! U *Benkovcu* je katolička crkva *Pohođenja BDM* posve srušena i onda su joj, da bi zametnuli svaki trag, razorili (minirali) temelje i srušili! Crkvu u *Polači* kraj Benkovca, na 15 km od Biograda, osobno je *Šešelj* razorio (minirao) za Božić 1991. god. Slike, prestrašnoga rušenja i zatiranja hrvatskih bitkovnih (identitetskih) označnica, u sastavu pripremljenoga narodozatora, mogu se vidjeti u knjizi ***Ranjena Crkva u Hrvatskoj; Uništavanje sakralnih objekata u Hrvatskoj 1991.–1995.*** Iz te knjige, kojoj je glavni urednik dr. fra *Ilija Živković,* a odgovorni urednik *Ante Beljo*, navest ću, ukratko:
U razularenomu rušilačkom nagonu, nastojeći stvoriti veliku Srbiju, u Hrvatskoj je:
posve i do temelja je uništena 351 katolička crkava i to: župne crkve, kapelice, samostani i župne kuće,
425 ih je veoma oštećeno,
537 ih je oštećeno,
ako tomu pribrojimo katolička groblja, križeve na otvorenomu i župne dvorane, dolazimo do 1.313 uništenih crkvenih gradnja.
Kakvi to ljudi Crkve Kristove istočnoga obreda, koji mogu paliti i oskvrnjivati Crkvu Kristovu zapadnoga obreda!? Gdje je tu Krist? Takvu bešćutnost, takvo divljaštvo, s takvim opsegom, teško je naći u našoj okrutnoj povijesti.
O drugim vrstama uljudbozatora (kulturocida) i krađe kulturnoga, još nevraćenoga blaga, od sudionika *povorke prema istoku*, ne ću govoriti! Ne ću govoriti o 17 srušenih bolnica, koje su zaštićene Ženevskom konvencijom, domovima zdravlja, ubojstvima ranjenika, u Vukovarskoj bolnici (pred članovima tzv. Međunarodne zajednice) itd., itd.. Mogao bih nabrajati i ispisivati stranice i stranice …
Možda je gđa Šimpraga korak naprijed u svezi suživota u našoj državi, kada je 28. prosinca 2022., izjavila *Moj cilj je društvo u kojem govor mržnje nije svakodnevica* (https://srbi.hr/simpraga-moj-cilj-je-drustvo-u-kojem-govor-mrznje-nije-svakodnevica/).
Možda bi za početak bilo dobro da ona, članovi SDSS-a i SNV-a, uspostave suradnju sa Srbima braniteljima!? Ne znam postoje li već kakvi dogovori? Vjerojatno časni Srbi, ako ih i zovu, odbijaju ući u neočetničku stranku, koju je utemeljio ratni zločinac, a visoki voditelj stranke, okupacijski gradonačelnik Vukovara, u *Novomu listu*, 2. listopada 2008., izjavio je: *da se ponovo nešto dogodi u Vukovaru, učinio bi isto* i koji se *ne stidi što je bio u vladi Krajine.* I taj četnik je mladoj gospođi Šimpragi stranački nadređen i usmjerava stranački rad.
Pozdravljam i izjavu saborske zastupnice SDSS-a ***Anje Šimprage*,** da se *povijest ne može promijeniti, ali se mogu stvoriti uvjeti da se krajevi zahvaćeni ratom revitaliziraju i da postanu mjesto dobro za život i Srbima i Hrvatima.* Rekla je da se *svi zločini trebaju procesuirati, neovisno o nacionalnosti žrtve i počinitelja, dodavši kako je to važno zbog povjerenja građana u institucije, ravnopravnost svih građana, zbog suočavanja s prošlošću i prevladavanja ratnih trauma.*
Svaki zločin je za osudu, svaka nevina žrtva traži pravdu! I samo jedna žrtva je veliki gubitak za obitelj i društvo, a kamoli više tisuća. Pomozite pronaći zločince, jer je nemjerljivo bilo više različitih srpskih zločina u odnosu na hrvatske zločine prema srpskim civilima. Taj iskorak pravednosti je dobrodošao, Vi ste mlada osoba, vrijeme i život je pred Vama za činjenje dobra! Prije toga, morate konačno shvatiti, što se događalo u Republici Hrvatskoj, kada ste Vi bili dijete!

I na koncu, kada *Milorad Pupovac* kaže da *Slavljenje rata slabi kulturu mira i kulturu dijaloga,*
(https://direktno.hr/domovina/pupovcu-ponovno-puna-usta-oluje-slavljenje-rat-slabi-kulturu-mira-i-kulturu-dijaloga-351937/) treba mu odgovoriti da ***Hrvati slave Pobjedu, a ne rat.*** Mi rat nismo tražili! Nametnuli su nam ga njegovi istomišljenici, koji su nam zločinom htjeli oduzeti našu zemlju!

I rat su izgubili!

Časni Srbin Bogdan Bogdanović (1922.-2010.), arhitekt, umjetnik, filozof, bivši gradonačelnik Beograda, koji je nakon sukoba s Miloševićem napustio Srbiju i otišao u Beč (gdje je živio do svoje smrti), uz ostalo je rekao:

„***Srbi su rat izgubili, to je gotovo, ali su izgubili i dušu. Izgubili su čast, izgubili su sve, jer posle izgubljene duše i časti ne ostaje ništa više. Sve je potrošeno. I to je rezultat srpskog nacionalizma, te neverovatna luđačka istrajnost u stvaranju velike Srbije.“***

Zasigurno je bilo još brojnih umnih radnika (intelektualaca), ali i običnog svijeta, koji su morali šutjeti ili su bili ušutkani na različite načine.

U pričuvnoj inačici rušenja Hrvatske, u kojoj glavnu ulogu ima Pupovac, uz ostale alate i sa svojim memorandumskim *kulturnim centrima,* ne će uspjeti! Hrvatsku više nitko ne će pokoriti. To jamči Hrvatska vojska, hrvatski branitelji i, najviše, brojna mladež, koja se veseli svakomu hrvatskom uspjehu i svakom *Danu hrvatske pobjede*!

Prof. dr. sc. Mihovil Biočić

https://hrvatskonebo.org/2024/08/14/prof-dr-sc-mihovil-biocic-hrvatska-povijesna-istina-i-srpske-lazi/

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.
Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).
Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti
Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.
Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:
Google Scholar: publikacija 1729, citata: 26586, H-index: 58;
MathSciNet: publikacija: 1.399, citata: 7.609, H-index: 29;
Scopus: publikacija: 859, citata: 9014 H-index: 42;
WoS: publikacija: 858, citata: 7935, H-index: 38.
Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća

Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.
Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.
Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.
Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:
J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf
Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.
Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.
Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35

(1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

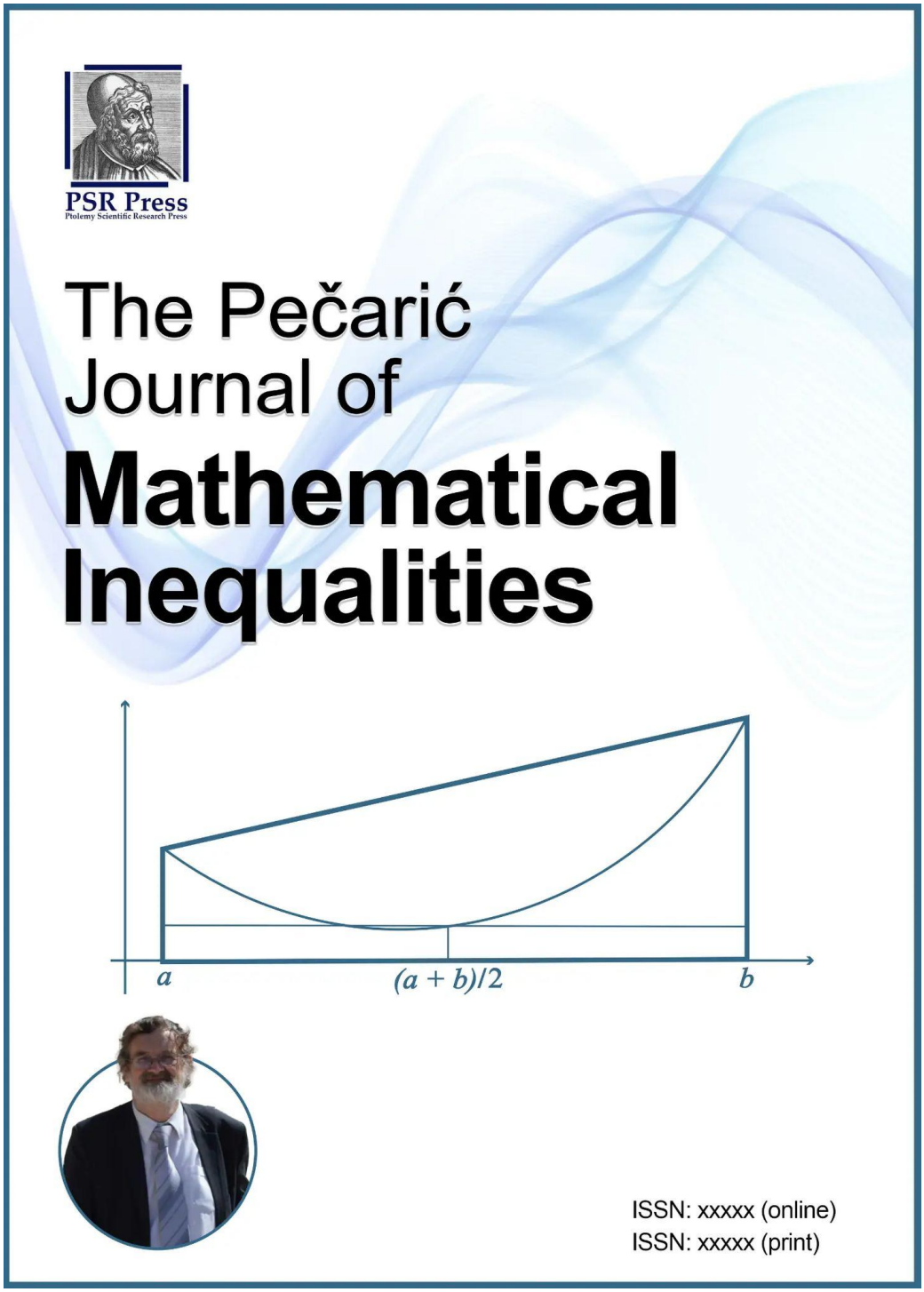

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 250 publicističkih knjiga.

5. 1. 2026.